

Vọng Giang Nam - Trúc Hạ Tự Trung Nhất Lão Ông

Contents

Vọng Giang Nam - Trúc Hạ Tự Trung Nhất Lão Ông	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	76
28. Chương 28	79
29. Chương 29	82
30. Chương 30	84
31. Chương 31	86
32. Chương 32	90
33. Chương 33	92
34. Chương 34	93
35. Chương 35	96
36. Chương 36	98
37. Chương 37	102
38. Chương 38	104
39. Chương 39	107
40. Chương 40	110
41. Chương 41	113

42. Chương 42	116
43. Chương 43	118
44. Chương 44	120
45. Chương 45	123
46. Chương 46	126
47. Chương 47	129
48. Chương 48	131
49. Chương 49	134
50. Chương 50	137
51. Chương 51	139
52. Chương 52	142
53. Chương 53	144
54. Chương 54	147
55. Chương 55	150
56. Chương 56	153

Vọng Giang Nam - Trúc Hạ Tự Trung Nhất Lão Ông

Giới thiệu

Sai một bước, nhiều bước sai, sai lại càng thêm sai. Âm oán tình cừ, Mưa giá bão bùng, Lá rụng về n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-giang-nam-truc-ha-tu-trung-nhat-lao-ong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 0

Lũng Tây[1] là vùng biên thùy phía Tây Bắc, tiếp giáp Tây Nhung, từ thuở sơ khai nhà Hán, nơi đây đã trở thành vùng giao tranh khói lửa liên miên.

Thiên Khải hoàng triều, căn cứ theo tổ chế, Hoàng Đế trực tiếp bổ nhiệm thứ sử các Châu, định kỳ có các Truất trí sứ[2] đến tuần tra rà soát tình hình. Còn về hàng Vương thì hoặc lớn hoặc nhỏ mà được phong đất tự trị, hưởng uy quyền ngang ngửa bậc Đế Vương, được thần dân cung phụng, sử dụng thành quả lao động cần cù của nhân dân để nuôi dưỡng số lượng quân đội kinh người của mình.

Vòng đi vòng lại, đuôi to khó vẫy, phiên trấn[3] trở thành mối họa lớn của Thiên Khải.

Mà vị Tĩnh Tây vương sở tại Lương Châu[4] khi đó, tay nắm binh lực hùng hậu, rực rạch góc đầu, hơn mười năm trước đã trở thành miếng xương cá nghẹn ngang trong họng Hoàng Đế mà không biết rút ra sao cho dặng.

~Giữa biển cát vàng mịt mù giăng ngập trời đất, có một con đường dài hẹp uốn lượn quanh co, hướng về phương xa tưởng chừng như kéo dài vô tận.

Trên đường có độc một cỗ xe ngựa, trong xe có một nam tử trẻ tuổi ngồi ngay ngắn chỉnh tề.

Có lẽ vì xuất thân trong một gia đình quan lại, từ nhỏ đã chịu sự giáo dục hà khắc, mà dù cỗ xe có xóc nảy chòng chành, y vẫn giữ một vẻ nghiêm trang không suy chuyển.

“Tam thiếu gia, còn chừng năm mươi dặm nữa là tới Lương Châu.”

Nam tử khẽ ngẩng đầu, y có một đôi mắt hoa đào lấp lánh đẹp vô ngần, không cười tự tiếu, hàm ẩn sắc xuân.

Cậu tiểu tư nhanh nhẩu hỏi: “Chúng ta tìm khách *** dừng chân nghỉ trước, hay trực tiếp tới bái kiến Vương gia trước ạ?”

Nam tử trầm ngâm trong chốc lát, phân phó: “Qua cổng mà không chào sẽ khiến người ta chê cười chúng ta không biết lễ phép. Tổ Huyền, người để Trung thúc với xa phu tới khách điểm nghỉ chân trước, còn chúng ta tới thẳng Vương phủ.”

Quyển thượng Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1 – CÙNG QUÂN SƠ GIAO.

Phủ Tỉnh Tây Vương không giống những gì Chu Kỳ đã tưởng tượng, hay phải nói là rất khác mới phải.

Chu Kỳ chấp tay sau lưng, thản nhiên đánh giá Vương cung trước mắt.

Tường cao ngói xám, mái cong thú đá, bắt mắt mà không rườm rà. Từng viên gạch hàng ngói đều đầy ắp hơi thở lạnh lùng cứng nhắc, ngay cả đám hạ nhân hành tẩu chuyện trò cũng mang vẻ rập khuôn cứng nhắc tựa như sĩ binh trước khi lâm trận.

“Chu đại nhân.”

Chu Kỳ quay đầu, thấy một viên tướng quân trẻ tuổi đi ra, mũi cao mắt sắc, làn da ngăm đen, y khom mình chào hỏi.

Người tới tuy lời lẽ khách sáo, song vẻ mặt giọng điệu lại lộ lộ ý khinh thường, “Vương gia đợi đại nhân lâu rồi đấy, Chu đại nhân, mời.” – dứt lời cũng chẳng thêm đợi Chu Kỳ đi theo, gã đã quay ngoắt người, đi thẳng vào trong.

Chu Kỳ cau mày, dần xuống sự khó chịu chực nhen nhúm, lẳng lặng đi theo gã.

Nhà binh vốn đi lại mau lẹ, ban đầu Chu Kỳ rảo nhanh còn đuổi kịp, nhưng càng về sau càng phải ra sức chạy theo. Tuy không rõ nguyên nhân, nhưng Chu Kỳ cũng loáng thoáng nhận ra đối phương chẳng có thiện ý. Lòng không khỏi cười khẩy, y dứt khoát bước chậm lại, đứng đỉnh vừa đi vừa ngắm phong cảnh chung quanh.

Qua dãy hành lang thẳng tắp là tới một mảnh sân cực lớn, chính giữa là đại điện hùng vĩ, mặt quay hướng Bắc lưng tựa phương Nam, hai sườn đông tây là thiên điện nhỏ hơn một chút, cấu trúc tương đồng.

Từ trong đại điện thấp thoáng có tiếng người vọng ra, Chu Kỳ đoán có lẽ là Tỉnh Tây Vương. Chẳng qua, này đã lạc mất người dẫn đường, giờ không ai dẫn vào điện kiến, nếu cứ tùy tiện xông vào thì lỗ mãng quá, mà không vào, để Vương gia đợi lâu cũng thất lễ như nhau.

Chu Kỳ khoan tay dăm chiêu tại chỗ, bỗng mỉm cười.

Y theo đường cũ lộn trở ra sân ngoài, tiện tay kéo lại một tỳ nữ, thăm thì dặn dò mấy câu, nữ tỳ lễ phép dạ vâng đi làm.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy một viên quân sự dáng vẻ oai nghiêm vội vàng bước ra.

“Thiên tướng trẻ người non dạ, suy nghĩ chưa thấu đáo, vả lại ngày nào cũng loanh quanh với đám mây râu thô kệch, đâu có biết Chu đại nhân lại liễu yếu thế này, dù gì cũng là người đọc sách mà.” – sau một hồi giả lả vái chào, quân sự mới cười cợt dẫn đường, “Vương gia đang sốt ruột chờ ngài ở Vũ Đức điện đấy, đại nhân, xin mời.”

Chu Kỳ cũng chẳng thêm để ý cái sự chê trong khen của lão, chỉ bằng quơ hỏi: “Xin hỏi quý tính đại nhân?”

Quân sự về mặt hòa nhã đáp: “Chỉ là hạ nô bộc thôi, đâu được cho là đại nhân gì chứ. Chu đại nhân không chê cứ gọi ta là Trịnh tổng quản như người trong phủ là được.”

Chu Kỳ gật đầu, chậm rãi đi theo.

Kề cả một thôi một hồi, hai người vào đến nơi cũng tốn đủ một nén nhang.

Chu Kỳ bước lên bậc, từ từ tiến lại gần vị trí trang nghiêm nhất giữa Vương cung, không gian vắng lặng không một tiếng người, có chăng chỉ là những sĩ binh luân phiên công tác. Ánh sáng từ binh khí nháng lên những khuôn mặt trẻ trung nhưng lạnh ngắt, trông thật ma quái, làm một người có tâm lý vững vàng như Chu Kỳ cũng sinh cảm giác sợ sệt, tuy rằng chỉ thoáng qua trong tích tắc.

Chu Kỳ từ tốn quỳ xuống, sống lưng thẳng tắp: “Hạ quan Chu Kỳ bái kiến Vương gia.”

Đợi mãi vẫn không thấy tiếng đáp lời, chẳng còn cách nào khác, Chu Kỳ đành phải tiếp tục quỳ trên nền gạch đá lạnh lẽo, những lời lẽ đồn thổi về vị Vương gia này trong Kinh thành cũng lần lượt hiện lên. Thô bạo, tàn nhẫn, hiếu chiến, bất trung...

Người được khen tất nhiên không dễ, nhưng có thể khiến cả thiên hạ để mắt tới, chẳng phải cũng là một thứ bản lĩnh đó sao?

Lòng Chu Kỳ vui vẻ mắng nhiếc, khoe miệng khê cong lên.

“Có vẻ như cả quãng đường bốn ba bụi cát cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của Chu đại nhân nhỉ.”

Không rõ có phải được tôi luyện trường kỳ giữa bão cát tái ngoại hay không mà giọng Vương gia nghe khàn khàn đặc sệt, lại kéo dài giọng mũi khiến những lời lẽ toát ra càng thêm vài phần lười nhác mỉa mai.

Chu Kỳ cung kính trả lời: “Cho dù đường xá xa xôi mệt nhọc, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc có thể được trông thấy phong thái Vương gia, hạ quan lại háo hức ngóng trông, nào còn cảm thấy mệt nhọc.”

Phía trên loạt xoạt tiếng lật giấy, tựa hồ có tiếng Vương gia cười khê: “Nga, lần này Lại bộ[1] chiếu cố Bản vương quá nhỉ. Cử hãn công tử Chu gia xuất thân dòng dõi Công Khanh[2] lặn lội từ tận Giang Nam xa xôi tới phụ tá cho Bản vương, mà lục sự[3] bất quá cũng chỉ là chức quan bát phẩm, chẳng lẽ Chu công tử không thấy đại tài tiểu dụng sao?”

Trước khi tới đây, Chu Kỳ đã giả thiết gã sẽ đề cập tới vấn đề này, tự nhiên giờ cũng dự trù câu trả lời từ sẵn, không mẫn không nhạt đáp: “Hồi Vương gia, sống ở đời có ai sinh ra đã thăng quan tiến chức, sao ngài biết trước khi gia tổ đứng hàng Công Khanh chưa từng đảm đương chức vụ một tiểu Lại con con? Huống chi, nam nhi đứng trong trời đất cũng không thể ỷ vào bóng mát của tổ tông mà ngồi mát ăn bát vàng, phải không ạ?”

Chẳng chờ Tĩnh tây vương kịp trả lời, Chu Kỳ thay đổi khẩu khí đồng dạng ngay: “Mặc dù hạ quan suất thân sĩ tộc nhưng kiến thức nông cạn, Vương gia cũng biết, trong hàng trăm thí sinh đứng hàng Tam giáp[4], Chu Kỳ đứng thứ chót, nếu không phải do xuất thân sĩ tộc nào có được cơ hội vì Thiên Khải tới Lương Châu, dốc sức vì Vương gia? Mong Vương gia không chê Chu Kỳ tư chất tầm thường, cho phép Chu Kỳ được đầu quân dưới trướng Vương gia kiến công lập nghiệp, dĩ hiệu khuyến mãi!”

Khẩu khí Tĩnh tây vương có vài phần nghiền ngẫm: “Kiến công lập nghiệp? Lẽ nào lại đơn giản như nhập ba ngàn chiếc áo lông chồn vào Bắc cương như những Hoàng tử Hoàng tôn các người tướng.” – tụt chừng như rút cuộc cũng nhớ rằng Chu kỳ còn đang quỳ, gã như ban ơn: “Đứng lên đi.”

Chu Kỳ đứng dậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh ngẩng đầu nhìn, lòng chột cả kinh.

Nam tử tọa phía trên kia anh tuấn tuấn lãng vô cùng, một thân y bào đen tuyền, ngay cả viền vạt áo cũng cùng một màu đen kịt. Nhưng điều ấy còn chưa đủ kinh ngạc, điều khiến Chu Kỳ phải tròn mắt sững sờ

chỉ có hai. Thứ nhất, vị Tĩnh vương gia này mặc dù là đường đệ của thánh thượng nhưng niên kỷ lại rõ trẻ trung, thứ hai là ban này vì quỳ trên mặt đất nên y chưa chú ý, hiện giờ mới linh mẫn nhận ra cả cung điện bắt đầu bốc lên thứ mùi rỉ sắt thoảng qua, nguyên là khi vẫn thoai vừa rồi, có một vị phó tướng chưa kịp băng bó vết thương cho gã, vậy mà vị Tĩnh vương gia vẫn có thể rành rọt từng chữ, khí tức đều đều như thường.

Đường như chú ý tới vẻ ngạc nhiên của y, Tĩnh tây vương khẽ khóe môi: “Chu lục sự có gì chỉ giáo?”

“Xưa có Quan Công cạo xương đọc Xuân Thu, Chu Kỳ vẫn thường thở dài than thở vì ngày nay không còn thấy bao trang võ thánh kiệt xuất tái thế nữa, nay gặp được Vương gia mới biết, ra trên đời vẫn còn tồn tại một anh hùng chân chính.”

Dọc sống lưng đột nhiên lạnh toát, cảm nhận rõ rệt ánh mắt đầy áp bách đang chụp lên mình, Chu Kỳ ngẩng đầu, nghênh đón đôi mắt đen kịt kia, không tránh, không lùi.

Chốc lát sau, Vương gia bật cười: “Thế nhân vẫn nói sĩ tử Trung Nguyên mồm miệng lanh lợi, quả không sai. Trịnh Trung, thu thập một tiểu viện, sạch sẽ yên tĩnh một chút, đừng chậm trễ Chu lục sự.”

Chu Kỳ khom người cảm tạ, sau ngẩng đầu ly khai.

“Vương gia.” – Trịnh tổng quản mở miệng gọi, sắc mặt u ám.

“Làm sao?” – Tĩnh tây vương đứng dậy, quét mắt nhìn vết thương vừa được băng bó.

Trịnh tổng quản cân nhắc câu từ: “Chu lục sự kia, tuổi trẻ xuất thân thế gia lại khinh cuồng, đối với Vương gia cũng thiếu kính nể tối thiểu, e rằng mai sau khó khống chế.”

Tĩnh tây vương cười nhạt: “Khống chế? Người nghĩ Chu gia đưa y tới đây để Bản vương khống chế ư?” – gã trầm tư một lúc, – “Bắc cương lạnh lẽo khắc nghiệt, nuôi một gã quý công tử cảm y ngọc thực thì có ích lợi gì, còn lãng phí lương thảo nuôi không y ư? Xem ra, tình hình trong Kinh thành còn phức tạp hơn Bản vương tưởng nhiều. Phân phó xuống dưới, phái người canh giữ Chu Kỳ, đừng để y có cơ hội tiếp xúc đến sự vụ cơ mật.”

Trịnh tổng quản khom lưng đáp, nhìn theo vạt áo đen tuyền biến mất sâu bên trong cung thất.

1. Lại bộ hay bộ Lại: là tên gọi của một cơ quan hành chính thời phong kiến tại các nước Đông Á, chủ quản các công việc của quan văn như bổ nhiệm, bãi miễn, khảo khóa, thăng giáng, huân phong, điều động.

2. Công Khanh: Viết tắt của tam công cửu khanh – thuật ngữ chung chỉ một số đại nhân vật có quyền lực lớn (thường chỉ 3, 4 người) trong triều.

3. Lục sự: Công việc ghi chép, sao lục.

4. Tam Giáp: Thời đại khoa cử, trong khoa đình thí, chia những người đậu làm ba bậc, gọi là tam giáp: Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa là nhất giáp, Hoàng Giáp là đệ nhị giáp, Tiến Sĩ là đệ tam giáp.

Trước Văn án và tiết tử mình có bị nhầm lẫn một chút về địa thế của Lũng Tây, đã được sửa lại :”>

Trong tác phẩm, tác giả luân phiên dùng cả hai tên Lũng Tây và Lũng Hữu, nhưng trong bản chuyển ngữ mình sẽ chỉ dùng Lũng Tây cho thống nhất và dễ hiểu. Mình không phải người bên đó nên tốt nhất là xài 1 cái cho đỡ rắc rối nghen :”>

P/s cho những ai hóng bên nhà bạn Miyukj rằng gia đình nhà bản có chút việc bận nên trong thời gian không onl nhiều được.

Thế nhé :) Good night everyone Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2 – NGƯỜI LẠ SỐNG NƠI ĐẤT KHÁCH.

Thu dọn xong xuôi, Chu Kỳ dẫn theo Tổ Huyền đi dạo trên đường phố Lương Châu.

Không thể không công nhận, tình hình ở đây khá hơn y dự đoán rất nhiều. Bố cục thành trấn Lương Châu có phần na ná Trường An, đường rộng thông thoáng, chia thành Nha thành, Tử thành và La thành. Nha thành là nội thành, lấy phủ Tĩnh tây vương làm trung tâm, làm nền móng cho nha môn của quan lại địa phương. Tử thành có nét tương đồng với phố phường Trung Nguyên, tam giáo cửu lưu[1], thương nhân và bình dân tụ tập chung sống. Mà La thành ở rìa ngoài cùng, chia làm hai ngả, đông tây đôi chợ, nam bắc tạp hóa.

Tất cả đều làm y nhớ tới Trung Nguyên, duy chỉ có bức tường thành cao ngất sừng sững kia cùng binh sĩ tuần sát và thương khách vắng lại nhắc nhở y rằng đây không còn là Lạc kinh của Thiên tử, mà là Lương Châu của Tĩnh tây vương.

Đã gần tới giữa trưa, Chu Kỳ chọn một tửu quán có vẻ sạch sẽ nhất, vừa ngồi, tiểu nhị đã niềm nở chạy ra đón tiếp.

“Khách quan, ngài muốn dùng gì ạ?”

Tổ Huyền liếc nhìn Chu Kỳ, nhận được ý ngầm ưng thuận thì nói: “Một lư ngư[2] xắt lát, một vịt quay, một kim long phượng giải, thêm một phần anh đào tất la[3].”

Tiểu nhị lẳng lẳng nhìn hai người: “Khách quan, chỗ chúng tôi không có mấy thứ đó.”

Chu Kỳ nhú mày, cười khỏ: “Suy cho cùng đây là Bắc cương mà. Thôi vậy, tiểu nhị, người chọn mấy món dân bản xứ thường dùng mang ra đây, gì cũng được.”

Tiểu nhị vâng dạ đáp, hỏi thêm: “Khách quan muốn dùng trà gì?”

Chu Kỳ suy nghĩ chốc lát liền nói: “Có Kỳ Thương[4] không? Tước Thiết[5] cũng được.”

Tiểu nhị tựa chùng như có chút ầm ức: “Khách quan muốn chế giễu chỗ chúng tôi quê mùa hay sao? Chỉ có thô trà, mật trà thôi, có uống hay không?”

Tổ Huyền vừa chực phát tác thì chợt nghe phía sau có người nói: “Được rồi, được rồi, chỗ ta đây có ít Kỳ Thương, đem đi pha, coi như ta mời vị công tử này.”

Tiểu nhị quay ra nhìn người nọ, mặt lập tức đổi thành vẻ nịnh nọt, vâng vâng dạ dạ đáp lời liền cầm đi.

Lúc này Chu Kỳ mới tỉ mỉ đánh giá người vừa cất tiếng, tuổi độ qua năm mươi, hai bên tóc mai hoa râm, khóe mắt nông hoa vân mảnh, chắc hẳn khi trẻ cũng là một trang tuấn lãng.

“Tại hạ Chu Kỳ Tô Châu, xin hỏi quý tính đại danh?”

Người nọ mỉm cười: “Tại hạ Lô Ngang, người Lạc Kinh.”

Chu Kỳ vui vẻ mời: “Nếu Lô huynh cũng đang độc ẩm, không bằng cộng ẩm cùng tiểu đệ?”

Lô Ngang đứng dậy: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thức ăn lần lượt được bê ra, Chu Kỳ nhìn lướt qua, khẩu vị nhạt đi ba phần.

“Làm sao vậy?” – Lô Ngang cười nhìn y.

Chu Kỳ lúng túng: “Huynh biết đấy, thịt cũng không phải là món ăn đặc biệt gì ở Trung Nguyên, lại thêm bộ hạ chú trọng cần kiệm, vậy nên...”

Lô Ngang ha ha cười: “Nói như vậy là Lư ngư với vịt quay đều là thức ăn chay hả? Trách không được, Chu công tử xuất thân thế gia lại tiết kiệm như vậy, thật sự là báỉ phục, báỉ phục...”

Sắc mặt Chu Kỳ đột nhiên lạnh xuống: “Sao người biết lai lịch của ta?”

Lô Ngang không vui tiểu ý: “Có lẽ ngu huynh chưa giới thiệu qua thì phải, ngu huynh cũng được xem như là phụ tá dưới trướng Vương gia tại Lương Châu không dưới hai mươi năm.”

Chu Kỳ gấp một miếng thịt dê vào miệng, lập tức cảm giác một thứ vị tanh tươi xâm nhập thẳng phế tạng, thiếu chút nữa thì nôn, Lô Ngang thấy thế liền ngã cho y chén rượu.

Thường ngày ẩm rượu đều là loại thuần hương thanh đạm, chưa từng nếm qua Thiêu Dao Tử[6] của người Hồ nơi Bắc Cương. Nôn thì công nhận ngừng thật, nhưng từ họng trải xuống ngũ tạng lại bỏng rát như thiêu như đốt, khóe mắt đuôi mày ửng đỏ bừng, cặp mắt hoa đào nhộn nhạo sắc thủy quang.

Lô Ngang thầm than nhẹ, ngoài miệng vẫn đều đều: “Vừa tới Bắc Cương, có thể có chút khó thích ứng. Qua mấy năm nữa là ổn thôi.”

Chu Kỳ bình phục trở lại, uống vội chén trà: “Lô đại nhân vì sao lại tới đây làm quan, là vì chưa tìm được cơ hội trở về ư?”

Lô Ngang bẻ cho y miếng mã lạc[7]: “Sau họa nguyên hữu[8], Mẫn đế lệnh tiên vương gia[9] tới Bắc cương trấn thủ biên cương, khi đó ta là phụ tá tại Vương phủ, cũng liền đi theo. Sau này thì thành gia sinh tử tại đây, tới giờ vẫn chưa có ý định quay về.”

Chu Kỳ nhai thứ thức ăn nhạt thêch trong miệng, thật khó để có thể nuốt trôi xuống, vì thế lại càng thêm bị quan trước viễn cảnh sinh sống tại Bắc cương.

“Lô đại nhân quả là trung thần của Vương gia, hạ quan tự thẹn không sánh kịp.”

Lô Ngang lẳng lặng nhìn y, thần nhiên nói: “Vương gia là chủ tử tốt nhất trong thiên hạ, chỉ cần người không phụ hân, vinh hoa phú quý, hân cũng không quên người.”

Chu Kỳ cười đáp: “Đó là tất nhiên, ngay từ thời khắc hạ quan tới Bắc cương đã chuẩn bị sẵn tinh thần tận trung kiệt lực vì Vương gia rồi. Sau này, mong được Lô đại nhân điều dưỡng nhiều.”

*

Trở lại thiên viện trong Vương phủ, Chu Kỳ mặt mày ủ dột, không nói không rằng.

“Thiếu gia.” – Trung thúc lo lắng nhìn y.

Chu Kỳ xóc lại tinh thần, mỉm cười: “Không có việc gì, Trung thúc,” – y ngừng một chút mới hỏi: “Có thư?”

Trung thúc gật đầu: “Có thư của lão gia từ Giang Nam, nhị thiếu gia từ kinh thành, thêm cả một vị thiếu gia đồng khoa với thiếu gia cũng từ kinh thành.”

Chu Kỳ tiếp nhận, nhìn tiểu viện trống không quàng quẽ, nói: “Cầm mười lượng đi mua ít cây, đào mạn hạnh, gì cũng được.” – bước được hai bước y lại quay đầu: “Tốt nhất là mua mấy loại rau củ nữa, không thì chỉ có nước chết đói ở đây.”

Mê mệt ngủ qua mấy canh giờ, khi tỉnh lại, mặt trời đã ngủ phía sau núi.

Hơn mười ngày ngựa xe mệt nhọc, cả người đau nhức khó chịu khôn tả, Chu Kỳ nằm ỳ trên tháp không chịu dậy, chỉ thấy dĩ vãng tại Cô Tô[10] có huân hương thú đỉnh hay giường cao gối ấm cũng chẳng ngủ say được như thế bao giờ.

“Thiếu gia, dùng bữa tối chưa ạ?” – Tổ Huyền đứng bên ngoài khe khẽ hỏi.

Nhắc tới ăn làm Chu Kỳ nhớ về bữa trưa thịt xắt với mã lạc là ý muốn ăn uống lại hóa hư vô, chán nản nói vọng ra: “Các người ăn đi, không cần để ý tới ta.”

Rút dưới gối ra ba phong thư, Chu Kỳ mở phong thư của phụ thân ra trước, hàng mày khẽ nhíu.

Gần đây sức khỏe đại ca ngày một sa sút, theo cách nói của phụ thân là “Triền miên giường bệnh, qua bữa hôm lo bữa mai.”

Đột nhiên dòng kí ức chợt ủa về, thuở thơ ấu thường được đại ca mang bao của ngon vật lạ từ khắp nơi về cho y; khi nô đùa, mỗi khi nhị ca chiếm thượng phong là lúc nào cũng có đại ca đứng bên bênh vực tương

trợ; sau đó thì lớn thêm một chút, đại ca nhị ca lần lượt rời khỏi Giang Nam tiến thân quan trường, còn mình y ở lại Tô Châu, vào thư viện học tập.

Sáng sớm rời giường, đối diện khuôn viên sân ngát bích thụ lan thảo, sau đó tới thư viện gà gặt nghe phu tử giảng bài, chiều chiều cùng đồng học trong thư viện quần ba tụ bốn luận bàn học vấn. Hương sen thoảng mặt Thái hồ, lúc nào cũng có một hai chiếc thuyền hoa chở ca kỹ, hoặc thuyền nường trong những ghe đánh cá lác đác, để chàng thiếu niên lang chớm yêu xấu hổ rắng đỏ mặt dưới ánh tà dương.

Là phụ thân của Truất trí sứ, mỗi khi rảnh rỗi phụ tử hai người lại thanh thoi giữa mái đình phương hoa mà phẩm trà hạ cờ. Trà là trà Tước Thiết thượng hảo, được ngắt khi tia nắng mai mới nhú, trên mặt còn lấm tấm sương đêm; lửa pha trà cũng phải được chú ý cẩn thận, không thể dùng thứ củi lửa tầm thường dùng trong trù phòng mà phải là loại nhũ mộc không mỡ; nước, không thể dùng nước xiết hay nước tù, mà phải là nước mưa, nước suối trong vắt mát lạnh; trà bánh[11], không được ngoài chín trong sống, trà mặt phải nghiền vừa mịn vừa đều...

Chu Kỳ đứng dậy, trán dán lên vách tường bằng lạnh, đè nén xuống sự mềm yếu vừa chực trào dâng trong nháy mắt.

Hít thật sâu một hơi, mở phong thư của Chu Quyết và Cố Bình. Thư của Cố Bình hết như con người hẩn, đông dài cần nhẫn, lại chu đáo tỉ mỉ. Mà của Chu Quyết thì hầu như đều đề cập tới chính sự, không ngoài tình huống đại thể trong Tĩnh tây vương phủ, mặt lợi mặt hại liên quan, sau cùng mới không mặn không nhạt vụn vặt đôi câu chuyện nhà – nếu tình trạng của đại ca xấu hơn thì hẳn sẽ đem nhi tử của đại ca thành con thừa tự cho y, để y an tâm tại Bắc cương, không cần lo nghĩ nhiều, nếu thực sự không quen sống tại Bắc cương thì hẳn sẽ nghĩ biện pháp kéo y về Lạc Kinh, trăm triệu lần không cần miễn cưỡng bản thân, và vân vân khác nữa.

Rõ ràng chỉ là mấy bức thư nhà đầy vật vãnh, nhưng lại khiến ngực y chua xót, tựa chừng như có thứ gì đó, mặc ý tràn lan.

1. Tam giáo cửu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia.

Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

2. Lư ngư: Cá Lư (cổ nhân gọi là Ngân Lư hay Ngọc Hoa Lư), là một giống cá rất ngon)

3. Tất la: Một món ăn vặt trứ danh khắp miền Nam Bắc từ thời nhà Đường, cũng có người nói rằng đây là một loại bánh bao từ Ba Tư truyền vào.

4. Kỳ Thương: một trong những giống trà đặc sản của tỉnh Chiết Giang. Trà được pha trong nước sôi nở ra, lá có hình quân cờ, mầm tựa cây thương, tên cổ.

5. Tước Thiết (lưỡi chim sẻ): Danh trà Giang Tô, là loại trà búp, sau chế biến khô quần thành nhỏ như lưỡi chim sẻ.

6. Thiên Dao Tử: Vị nồng cực mạnh, vào miệng như lưỡi dao bị nung đỏ, nuốt vào bụng giống như ngọn lửa nóng bỏng tựa như tên. Rượu lưu hành chủ yếu ở vùng Liêu Đông xưa (nay là miền đông của Liêu Ninh). Thiên Dao Tử vẫn giữ được vị tinh túy của thuật nhuộm rượu tỉ mỉ cẩn thận xa xưa, được xưng tụng là Vua của rượu liệt, là mỹ tửu trứ danh của vùng Đông Bắc.

7. Mã lạc: một thành phẩm dạng đặc từ sữa ngựa (có lẽ là bánh sữa, mình đoán thế ==)

8. Nguyên hữu: ý chỉ những thành viên thuộc đảng cũ.

9. Tiên vương gia: Vương gia đời trước (đã mất) – hay trong tp là cha của Tĩnh tây vương.

10. Cô Tô: cách gọi khác của Tô Châu – một thành phố với một lịch sử lâu đời nằm ở hạ lưu sông Dương Tử và trên bờ Thái Hồ thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

11. Trà bánh (bính trà): là loại trà sau khi đã phơi, sấy, được nghiền nhỏ cho vào khuôn đóng thành bánh, mỗi bánh đều có lỗ có thể xâu lại được. Khi uống thì thái thành từng phiến mỏng, đánh tơi ra như bột, bỏ vào bát rồi châm nước sôi vào. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3 – KHÓI ĐƠN VỒN ĐỒN TRÚ.

Lần thứ hai Tĩnh Tây Vương triệu kiến nhanh hơn Chu Kỳ dự liệu.

Chu Kỳ cùng một văn thần đang phải quỳ rạp trên mặt đất, trong khi những võ tướng được Tĩnh Tây Vương trọng dụng từ trước tới nay lại chỉ cần khụy một gối chào.

Cho tới khi cả hai chân gần như dê đại, Tĩnh Tây Vương mới đứng đà dừng đỉnh đi ra, khoe mắt Chu Kỳ nhìn thoáng qua, dường như gã ta vẫn mặc bộ trường bào đen thùi kia đó.

“Đứng lên cả đi.”

Chu Kỳ lặng lẽ nhéo bắp đùi đã cứng nhắc, loạng choạng đứng dậy.

Tĩnh Tây Vương quét mắt nhìn hết một lượt, thần nhiên cười: “Người tới đủ cả rồi nhỉ.”

Có thể do thường ngày Tĩnh Vương gia hỉ nộ vô thường mà nhất thời cả đại điện không có một ai lên tiếng đáp. Một lát sau mới có người ngượng ngùng cất lời: “Được Vương gia triệu kiến là vinh hạnh nhất đời, hạ quan sao dám để Vương gia chờ lâu.”

Có lẽ vì gã nịnh nọt không được thông minh cho lắm mà Tĩnh Tây Vương chẳng buồn để ý, Vũ Đức điện lại chìm vào tĩnh lặng.

Không biết qua bao lâu, thậm chí Chu Kỳ còn có cảm giác như mình sẽ chết già nơi đây thì đột nhiên nghe thấy Tĩnh Tây Vương thần nhiên thăm hỏi: “Chu lục sự mới tới, độc sĩ tha hương, có chỗ nào lạ lắm không?”

Chu Kỳ giật mình mất một quãng lâu mới kịp nhận ra Chu lục sự chính là mình, lời còn chưa kịp bật khỏi miệng đã lại thấy Tĩnh Tây Vương tiện đà thêm thắt: “Chu công tử lá ngọc cành vàng, tất nhiên là không cam lòng chôn chân tại đất Lương Châu lạnh lẽo đảm đương chức tiểu lại cón con rồi, vị trí Chu lục sự này, quả là thiệt thòi cho người.”

Chu Kỳ nghe ra ý châm chọc khiêu khích của gã, lòng không cam nhưng ngại thân phận cũng chẳng thể tỏ thái độ, chỉ hờ hững đáp: “Bẩm Vương gia, mới rồi hạ quan có chút thất thần, tội không thể thứ.”

Không biết là ai nhảy ra quát lớn: “Lớn mật! Được Vương gia triệu kiến mà lòng không yên, chẳng lẽ Chu đại nhân không biết thế nào lễ phép hả?”

Chớp mắt đó, không ngừng có người công khai lên án y, Chu Kỳ liếc nhìn Tĩnh Tây Vương, chỉ thấy gã ta vẫn ung dung chống má ngồi xem như thể đang đợi được trông thấy Chu Kỳ bị chỉ trích, nhạo báng.

Nổi tức giận bùng lên, Chu Kỳ cười lạnh: “Hạ quan thất thần là vì được tận mắt chứng kiến Lương Châu khác xa so với lời đồn đãi, nên nhất thời có chút kinh ngạc, cũng không có mấy may ý bất kính nào. Hạ quan từng nghe nói Vương gia có tấm lòng quảng đại, quan tâm bầy tôi, khoan hồng độ lượng, nhưng nếu hiện tại Vương gia vẫn muốn lấy việc này để truy cứu hạ quan thì Chu mỗ cũng không có nửa câu oán thán.”

Tĩnh Tây Vương ngẩng đầu nhìn thẳng vào y, cơn rét lạnh phủ kín đáy mắt gã khiến Chu Kỳ cứng đờ, nhưng không vì điều đó mà lưng y cong xuống.

“Vậy sao? Bản Vương cũng muốn biết trước kia Chu đại nhân đã nghe thấy lời đồn đại gì về Lương Châu đấy?”

Chu Kỳ ngẩng đầu, thẳng tắp mà đối diện gã, lễ phép đáp: “Trước dù ở Cô Tô hay Lạc Kinh, thế nhân cũng đều ca ngợi Vương gia anh dũng nhất tam quân, ngẩng đầu không thẹn với trời đất, là vị tướng dũng

mãnh nhất của Thiên Khải, nhắc đến Lương Châu, ai cũng nói Lương Châu chỉ tuyển hiền tài, không luận xuất thân, chỉ luận công huân tài trí.”

Tĩnh Tây Vương thâm ý nhìn y: “Cho nên, Chu đại nhân thấy khác một trời một vực với lời đồn là vì thấy Bản Vương là một gã thất phu đầu đuôi, Lương Châu của Bản Vương rồi ren vô đạo, dùng người nhìn thân phận à?”

Trên đời có một loại người, dù tay không nắm đao thương uy hiếp nhưng chỉ vờn vện mấy câu thờ ơ cũng mang sát khí tung hoành, khiến kẻ khác không rét mà run.

Tĩnh Tây Vương, không thể nghi ngờ là một người nổi bật trong số đó.

Chu Kỳ không dời mắt, khoe miệng khe vể lên một độ cong trào phúng: “Hạ quan chưa từng, cũng không dám phỉ báng Vương gia. Chỉ là từ ngày Chu Kỳ nhập Lương Châu tới nay, chỉ vì dòng dõi của hạ quan mà nơi chốn được chiếu-cổ, mọi sự được hỏi-thăm, lẽ nào đây gọi là đối xử bình đẳng, chỉ nhìn tài trí sao?” – “chiếu cổ” và “hỏi thăm” đều được y cắn răng nhấn mạnh, tiện đà trầm giọng: “Huống chi, Lương Châu không phải là Lương Châu của Vương gia, Lương Châu là Lương Châu của Thiên tử!” – lời còn chưa dứt, cả điện cả ồ lên một mảng.

Chu Kỳ đứng thẳng nơi đó, đôi mắt vì phần nộ mà còn lập lòe sáng, quan ngọc[1] trắng noãn tinh xảo ngạo nghễ trên đỉnh đầu.

Tĩnh Tây Vương nheo mắt nhìn y, nghiền ngẫm: “Vừa rồi Bản vương dùng từ không thích đáng, Lương Châu của Bản vương, quả là có chút không thỏa.”

Tâm trạng Chu Kỳ thoáng buông lỏng thì Tĩnh Tây Vương liền nói: “Đúng ra, của Bản vương, phải là cả Lũng Tây mới đúng.”

Chớp mắt ấy, ánh mắt của gã, hệt như loài ưng hung mãnh.

Chu Kỳ đứng sững tại chỗ, nhìn nam nhân kia đứng dậy, thần nhiên chỉnh trang lại trường bào nhấn nhúm vì ngồi lâu, đi qua y, không quên hờ hững một câu: “Chu lục sự mới đến, hẳn là còn chưa thăm thú xung quanh nhỉ?”

Dứt lời, gã dẫn đầu đi ra khỏi điện.

Chu Kỳ chưa thu liễm lệ khí, chứng kiến hành động không đầu không đuôi của gã thì chưa kịp hiểu ra làm sao đã bị vị thiên tướng dẫn đường lần trước tức giận mà gắt với y: “Đứng đắn ra đấy làm gì, còn không mau đuổi theo?”

*

Tĩnh Tây Vương dẫn theo một đội thân binh thúc ngựa như bay, Chu Kỳ không muốn rơi vào thế hạ phong chỉ đành cắn răng đuổi kịp.

Bằng qua phố phường được bày bố khá quy tắc, qua khu chợ đông đúc tấp nập dân cư, Chu Kỳ ngẫm đánh giá sơ lược, ngoại trừ quân sĩ, trong thành Lương Châu cũng phải có tới hơn mười vạn hộ dân sinh sống.

Rời xa cổng thành, cảnh trí dần trở nên hoang vắng, dọc theo con đường trải dài hàng dâu tằm, gai dầu đôi bên lề, thấp thoáng xa hơn là những thửa ruộng trồng cây lúa và hoa màu. Chu Kỳ cau mày, y phát hiện đại bộ phận những người đang cày cấy canh tác đều là những nam tử tinh tráng, trong khu vực điền dã không có lấy một mống dân cư.

Tựa chùng như chú ý tới nỗi nghi vấn của y, vị thiên tướng vẫn đi theo đột nhiên cất tiếng giải thích: “Đó đều là những người được triều đình chọn lựa ra biên quan trấn thủ.”

Chu Kỳ gật đầu, nghĩ tới những con người phải xa xứ đi tòng quân khai khẩn nơi hoang vu lạnh lẽo này, tâm trạng không cảm nổi nỗi thê lương.

Gã thiên tướng cười nhạo, như tỏ ý chế giễu những gã thư sinh đọc sách đa sầu ủy mị.

Chu Kỳ chỉ thầm cười nhạt, ngoài miệng nói: “Nhiều lần phiên ngải dẫn đường, cũng coi như hữu duyên. Chẳng hay đại danh tướng quân là gì?”

Gã thiên tướng khinh khỉnh đáp: “Ta là giáo úy phò tá Vương gia – Trương Khuê.”

Chu Kỳ lập tức thông hiểu, người này chức không lớn, bất quá cũng chỉ là một võ quan thất phẩm, nhưng được cái ý theo Tĩnh Tây Vương, chớ cậy gần nhà, gả cậy gần chuồng, nên mới hống hách thế vậy.

Trương Khuê lại nói: “Chu lục sự, hôm nay ngươi dám cả gan chống đối Vương gia trong đại điện, sau này e là khó sống đấy. Ngươi phải biết, tại Bắc Cương này, đặc tội Thiên tử thì không sao, nhưng đối nghịch với Vương gia...”

Gã nói lấp lửng, nhưng ngụ ý thì cả một thằng đàn cũng có thể suy ra được.

Chu Kỳ đang tỉ mỉ quan sát thành quách phía xa, nghe vậy chỉ mỉm cười: “Trương tướng quân thật hay đùa, cho ta tìm hùm gan báo ta cũng không dám đối nghịch với Vương gia. Huống chi, đối với Vương gia, Chu Kỳ trọn một mảng trung tâm, nào dám có tâm tư ấy.”

*

Cho đến khi khói bếp lập lờ phía thôn xa dần thấy rõ, mọi người mới ngừng lại.

Chu Kỳ đánh giá ửng thành[2] trước mặt, lấy tay vỗ vỗ, phát hiện ra đất vàng được dựng vô cùng chắc chắn thì không nên nổi tò mò hỏi: “Sao không dùng gạch bọc lại? Như thế chẳng phải càng bền vững kiên cố hơn sao?”

Có người hồi đáp: “Quan trọng của việc thủ thành không phải ở tường gạch có kiên cố hay không, mà ở binh mã có hùng mạnh hay không.”

Chu Kỳ vô thức đối lại: “Thợ muốn giỏi phải có công cụ tốt trong tay[2]. Thiên thời địa lợi nhân hòa, cho dù binh sĩ có dũng mãnh thiện chiến bao nhiêu, mất địa lợi rồi, chỉ e cũng khó thành đại sự?”

Người nọ bật cười khê, Chu Kỳ ngoái đầu lại, ngạc nhiên khi phát hiện ra người vừa đối thoại với mình thế nào lại là Tĩnh Tây Vương, bất giác thấy hơi xấu hổ.

Tĩnh Tây Vương dường như có đôi chút tùy ý hơn khi ở trong Vương phủ, gỡ xuống quan miện rườm rà, vận độc một bộ võ trang thường phục, khí chất âm lệ cũng vơi đi đôi ba phần.

Gã thản nhiên nói: “Không ngờ Chu lục sự cũng hiểu biết hành binh tác chiến nhỉ?”

Tầm mắt Chu Kỳ vẫn khóa trên bức tường thành vàng màu đất: “Hạ quan là quan văn, tất nhiên là đốt đặc cán mai.”

Tĩnh vương gia hạ giọng: “Không sao, còn nhiều thời gian, Bản vương sẽ từ từ chỉ dạy ngươi.”

-
1. Quan ngọc: Là một loại mũ ngọc nam tử trước thời nhà Minh thường dùng để buộc tóc trên đỉnh đầu.
 2. Ửng thành: Bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành.
 3. Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí: Xuất phát từ luận ngữ của Không Tử. Ý muốn nói: Một người thợ muốn hoàn thành công việc của mình được tốt, trước tiên phải có công cụ sắc bén trong tay. Ví như trước khi bắt đầu một công việc, công tác chuẩn bị là vô cùng trọng yếu. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4 – NĂM NĂM BINH XUẤT VŨ UY MẤY LẦN[1].

Mặt trời gắt gay như hong sấy, thậm chí cả không khí phía dưới cũng không dám lưu chuyển, tất cả đều hanh hao lại bất an khó tả.

Chu Kỳ tận lực nghiêm mặt đứng phía sau Tĩnh tây vương, mạnh mẽ đẩy lại nỗi thấp thỏm sâu trong tâm khảm.

Bên dưới đài cao nơi hai người đang đứng là một thao trường vô cùng rộng lớn, lúc này đây tuy chưa có lấy một bóng người, nhưng chỉ dựa vào tiếng hô quát đồng đều như phô thiên cái địa phía ngoài lẫn át cả tiếng gió khô nóng cuộn cuộn nơi Tái bắc cũng có thể thấy được lượng quân số khổng lồ tới mức nào, pháp luật kỷ cương nghiêm ngặt tới bao nhiêu.

Tĩnh tây vương chấp tay đứng giữa đài, môi mím chặt, sườn mặt vốn đã lãnh ngạnh lại càng thêm phần lương bạc. Đường như chú ý tới nét mặt cứng nhắc của Chu Kỳ, gã kiêu ngạo nhếch mép, tay phải giơ lên, sau đó mạnh mẽ mà dứt khoát hạ xuống.

Sau đó, có một binh sĩ chạy ra giữa thao trường, giương cao một mặt đại kỳ, Chu Kỳ nheo mắt nhìn, nền cờ đen tuyền phần phật nổi bật chữ “Tĩnh” vàng kim, dài chừng cả trượng, đúng là quân kỳ, có lẽ đại diện cho chủ soái.

“Thùng thùng thùng...”

Hai sườn không ngừng vang vọng tiếng trống giã liên hồi, một toán sĩ binh dần xuất hiện từ phía sườn đông bắc tiến ra thao trường, hàng trăm người đều bước như một, tiếng bước chân hòa vào tiếng kèn lệnh giữa cái yên tĩnh càng phá lệ chói tai, sau đó là tới toán thứ hai, toán thứ ba...

Chu Kỳ sững sờ trông theo, chỉ vón vện một nén nhang, chừng bốn năm nghìn người đã tập kết chỉnh tề giữa thao trường, từ xa trông lại chỉ thấy vô số điểm đen hàng lối ngay ngắn trật tự lấp kín cả thao trường, hệt như những quân cờ đen nhánh trên bàn cờ.

Chu Kỳ cũng rõ, những quân cờ này, đều mang theo nanh vuốt sắc nhọn, sát nhân kiến huyết.

Lại có mấy giáo úy bước lên trước, quỳ gối hành lễ với Tĩnh tây vương.

Tĩnh tây vương gật đầu, đồng dục: “Bắt đầu đi.”

Mấy giáo úy đứng thành một hàng trước toán sĩ binh, sau đó mỗi người rút trong người ra một chiếc cờ con.

Chu Kỳ đếm được có tổng cộng năm màu xanh, đỏ, trắng, đen và vàng. Trước khi tới Bắc Cương, Chu Kỳ cũng từng nghiên cứu sơ qua binh pháp, y biết xanh là trực trận, trắng là phương trận, đỏ là duệ trận, đen là khúc trận, vàng là hoàn trận. Vốn cũng không lấy làm ngạc nhiên nhiều lắm, chẳng qua những bố trận trong dĩ vãng chỉ có một người cầm cờ, đằng này có tới năm người, nội tâm không khỏi âm thầm suy đoán.

Trống trận lại dồn vang, năm người lúc thì đồng loạt khi lại chỉ có một hai người phát cờ. Binh sĩ đang đứng yên bỗng chốc di chuyển nhanh như điện, chưa đầy một nén nhang đã phục hồi về trang nghiêm bất động nguyên sơ.

Về mặt ai nấy đều bình thản, có lẽ vì thường được chứng kiến cảnh tượng này, nhưng Chu Kỳ thì khác, nhịp tim y đập dồn như trống trận, hàng ngàn con người biến đổi trận hình, mà trừ tiếng quân trang loạt soạt chạm nhau thì không còn bất cứ một tạp âm nào khác.

Tĩnh tây vương thấy y sững người mà tự phụ cười, vẩy vẩy tay với y ý bảo tới bên cạnh gã. Chu Kỳ đang phi thường hiếu kỳ, cũng không chối từ, tiến lên nhìn cho rõ.

Mấy nghìn người bị chia thành năm, sáu toán nhỏ, trùng trùng điệp điệp, Chu Kỳ chú ý thấy quân kỳ được vẩy tại hậu phương, từ ngoài vào trong, càng lúc càng hẹp.

“Đây là trận Ngư lân[2].” – Tĩnh tây vương nói – “Người thấy sao?”

Chu Kỳ khiêm tốn: “Hạ quan là quan văn, không am hiểu binh pháp.”

Con mắt Tĩnh tây vương sâu kín khóa trên mặt y: “Làm phụ tá của Bản vương, phải dám nói dám làm, không phải e dè mứa riu qua mắt thợ.”

Chu Kỳ cân nhắc nhận xét: “Trận hình này, nhìn chung là tương đối vững chắc, khi nghênh địch, chủ soái đứng vị trí sau cùng, vừa lợi cho việc chỉ huy vừa không bị phân tán, song có duy nhất một vấn đề, đó là nền tảng không vững, hậu phương vô cùng bạc nhược. Nếu như quân địch đánh lên từ phía sau thì chủ soái sẽ rất nguy hiểm.”

Tĩnh tây vương có đôi chút kinh ngạc với câu trả lời của y, gã quay ra phân phó gì đó với Trương Khuê đứng bên. Một lúc sau, Chu Kỳ miễn cưỡng nhận ra tiết tấu trống trận đột nhiên gấp hơn trước, tựa chừng như ngay cả mặt đài dưới gang bàn chân cũng khê rung lên. Mấy giáo úy tay cầm cờ cũng giương đủ loại tư thế, chớp mắt, trận hình đã đổi hình thay dạng, chẳng rõ từ đâu xuất hiện một toán cung thủ vây quanh chủ soái, mà song song với đó, từ hai bên thao trường cũng vọt ra mấy đội kỵ binh bảo hộ hai cánh.

Tĩnh tây vương thì thầm bên tai y: “Đây là trận Hạc dực[3], so với trận Ngự lân khi nãy thì thế nào?”

Hai người dựa vào nhau thật gần, hơi thở nóng nực cũng chực phả bên cổ y, Chu Kỳ không được tự nhiên mà khê nhích ra xa: “Thêm cung thủ và kỵ binh tất nhiên là mạnh hơn nhiều, nhưng cũng lộ rõ vẻ công kênh.”

Trên mặt vị Tĩnh tây vương vẽ lên ý cười như có như không, gã không hỏi thêm gì nữa mà nhàn nhả thưởng thức binh sĩ của mình thao luyện.

Vì thế, Chu Kỳ may mắn được chứng kiến trận Trường xà[4], trận Linh quy, trận Thất tinh và nhiều trận thế khác. Một ngày hạ xuống, y chỉ thấy đầu óc váng vất quay cuồng, không rõ là vì ánh nắng chói chang nướng chín hay bởi sức uy hiếp của quân đội Lũng Tây.

Trời chiều ngả về tây, khói bếp chờn vờn.

Trước không thôn xóm không khách ***, Châu gần nhất cũng cách mấy trăm dặm, Tĩnh tây vương hạ lệnh hạ trại ngay tại chỗ.

Lính cấp dưỡng lấy ra một chiếc chảo cỡ lớn, nhặt chút củi lửa, kiếm chút thú hoang, nướng qua loa cũng thành một bữa.

Chu Kỳ chọn một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, hứng thú quan sát mấy sĩ tốt trẻ tuổi vung quyền uống rượu.

“A, huynh đệ, mới tới hả? Ta chưa từng thấy huynh trước đây.”

Chu Kỳ nhìn lại, phát hiện ra đó là một thiếu niên hoạt bát, tuổi đời nhiều lắm mới chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Y nhồm dậy, ngồi xuống bên cạnh họ: “Ừ, ta là lục sự mới tới.”

Thiếu niên thật thà cười: “Tụi này đều là quân Uy Nhung, huynh thì sao, cũng tông quân hả?”

Chu Kỳ sững sốt, sau đó thì minh bạch, thiếu niên xuất thân nông gia, với loại quan chức lục sự này cũng không hiểu, y khoan dung cười: “Ừm, cũng xem như là tông quân, cứ coi như là một tú tài tông quân đi.”

Thiếu niên tròn tròn mắt: “Tú tài? Là người tri thức đó nha. Nào, ta mời huynh một chén.”

Chu Kỳ nhận chén rượu trong tay thiếu niên, nhìn về phía những người còn lại: “Mọi người thủ vệ khổ cực, ta cũng kính mọi người một chén.” – ngừng lại một lúc, sửa lời: “Ta mời mọi người một chén.”

Đều là hán tử hảo sảng, ai nấy đồng loạt uống cạn một hơi.

Thiếu niên nhoẻn cười: “Ta là Vu Tiểu Hổ, còn huynh?”

Chu Kỳ có chút men, nói: “Tại hạ Chu Kỳ, đứng hàng thứ ba, bằng không gọi ta là Chu tam cũng được.”

Vu Tiểu Hổ hỉ hả: “Vậy gọi ngươi là tam lang đi.”

Chén rượu nối nhau, không rõ là ai cất lên làn điệu gia hương trước, cũng không biết là ai nhắc về cha mẹ đầu tiên.

Trước mắt là thiên không mênh mang vạn tượng, thấp thoáng ngân hà le lói.

Hương rượu trong miệng không phải loại thuần hương liệt tửu, bên tai cũng không phải giọng oanh ca tiểu khúc hồi hương, tình cảnh này cách hương thụ xa lắm, vậy mà không biết vì sao, bao gút thắt nhớ nhung gia hương quấn quanh trong lòng dần dần lắng xuống, Chu Kỳ khước miệng ngậm ý cười, vừa trông mấy tiểu tử cười đùa vừa đút thêm củi vào đồng lửa bập bùng.

“Chu lục sự.” – dường như Trương Khuê luôn xuất hiện vào những lúc không được hoan nghênh nhất, bốn phía lập tức im bật như tờ.

Chu Kỳ cau mày: “Có chuyện gì?”

Trương Khuê, vẫn cái vẻ ngông nghênh ngạo mạn đó, kiêu ngạo: “Vương gia triệu người qua.”

Đám người Vu Tiểu Hổ đều rít mạnh một ngụm , Chu Kỳ từ tốn đứng dậy, cười: “Hôm nay có thể quen biết cũng là cái duyên, chẳng biết bao giờ mới được cùng nâng chén sướng ầm lẩn nữa. Ta đây có chút rượu nhạt từ gia hương, để lại cho các người nếm thử.”

Dứt lời, Chu Kỳ rút từ trong lòng ra một bầu rượu lục biếc thon nhỏ, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất, xoay người đi.

Vu Tiểu Hổ đón lấy, gõ mấy cái đình đình đang đang lên thành bầu, rồi ngạc nhiên kêu lên: “Ôi, cái này làm bằng gì đây, nào có đá nào đẹp thế này, không phải ngọc thiết đó chứ?”

Cả đám châu đầu vào xem, người sờ một cái ta vuốt một cái, tới khi ngẩng đầu lên, bóng dáng Chu Kỳ đang sớm biến mất giữa màn đêm u tối.

1. Tàn niên xuất Uy Vũ: Trích “Tái hạ khúc” của Quách Chấn do Phanlang dịch.

Nguồn: Tái hạ vũ

2. Trận Ngư lân (trận vây cá): Đại tướng nằm phía sau đội hình, binh lực tập trung chủ yếu ở giữa. Trận Ngư Lân chia quân lực thành 5 – 6 cụm, tầng này xen kẽ tầng kia, phân phối theo bậc thang. Là loại trận hình tấn công.

3. Trận Hạc dực (trận cánh Hạc): Đại tướng nằm trong đội hình, chủ yếu dùng binh tướng bao vây xung quanh, hai cánh quân trái phải tạo thành hình vòng cung như cánh chim. Là trận hình vừa công vừa thủ.

4. Trận Trường xà: Là một trận pháp cổ, dàn quân đội thành trận thế dài và hẹp. Trận Trường Xà căn cứ vào tập tính của xà mà có 3 loại biến hóa:

- Tấn công bằng đầu xà, đuôi di chuyển, cuốn.
- Tấn công bằng đuôi xà, đầu di chuyển, cắn.
- Thân xà giáp lá cà, đầu đuôi di chuyển, siết.

Nhờ có 3 loại biến hòa này mà trận Trường Xà di chuyển tựa như cự mãng xuất kích, công kích sắc bén vô cùng! Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5 – HỒ GIÀ DẬY ĐÊM BIÊN THÙY.

Cách trưởng chủ soái chừng mấy thước, Trương Khuê đột nhiên khựng lại, Chu Kỳ cũng dừng ngay sau hắn ta.

Trương Khuê lắng nghe, vẻ mặt thoáng chốc lộ vẻ túng quẫn xấu hổ.

Ban đầu Chu Kỳ còn mang chút khó hiểu, không để ý tới tín hiệu của Trương Khuê mà tiến lên mấy bước, sau đó, sững người.

Đồng cỏ hoang vu trải bất tận có cuốn lớp bờm ngựa dựng đứng, cuồng phong có gào thét đình tai nhức óc, Chu Kỳ vẫn có thể nghe thấy tiếng giao hoan thấp thoáng, tiếng thở dốc và rên rỉ liên miên không dứt, khiến người ta mới nghe thôi đã nóng bừng cả vành tai.

Chu Kỳ vô thức nhìn sang Trương Khuê đứng bên, thấy hắn ta chỉ một mực cắm mặt nhìn chân, một lời không nói, xem ra đây cũng không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Chu Kỳ cười nhạt, ác cảm với Tĩnh tây vương lại trướng ra thêm vài phần.

Không biết đã đứng trong bao lâu, cho tới khi hai chân gần như vô giác, âm hưởng bên trong mới ngơi nghỉ.

“Vương gia, ti chức đã đưa Chu Kỳ tới.”

Phòng trong truyền ra âm thanh cực kỳ mập mờ: “Ừm, để y vào.”

Chu Kỳ nhú mày, cứng rắn nói vọng vào: “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính. Hạ quan vẫn nên chờ Vương gia thu thập thỏa đáng xong thì hơn.”

Tựa hồ có tiếng cười khê của Tĩnh vương gia, sau đó là một chuỗi loạt xoạt vang lên, chùng tròn nén nhang sau, liêm trướng được vén lên, đi ra là một Hồ cơ tuyệt sắc.

Chu Kỳ liếc nhìn rồi cúi đầu ngay, nội tâm thầm oán thán: “Khanh bản giai nhân, nại hà tông tặc[1]...”

“Giờ đã vào được rồi chứ?” – Tĩnh tây vương giọng khàn khàn, nghe vào lại khiến người ta liên tưởng lung tung.

Trương Khuê giật giật tay áo y, Chu Kỳ vẫn kê cà lương lự, sau đó thì gần như bị Trương Khuê lôi vào trong trướng.

Bên trong được bày bố cầu kỳ hơn y tưởng, giữa trướng đặt một chiếc bàn bằng mộc đàn, bên cạnh còn bày một sa bàn[2] rất lớn, Chu Kỳ liếc nhìn, bất động thanh sắc.

Trên sa bàn không chỉ sắp xếp tình hình chiến sự tại Tây bắc, Hà Bắc đạo phía Bắc, Lĩnh Nam đạo phương Nam, mà còn có tất cả mười lăm đạo và thực lực binh lực ba trăm sáu mươi Châu của toàn bộ Thiên Khải cũng được hiển thị rõ ràng rành mạch.

“Chu Kỳ.” – Tĩnh tây vương đột nhiên gọi.

Chu Kỳ ngẩng đầu, lại vội cúi đầu.

Tĩnh tây vương tùy ý dựa vào ải tháp, cổ áo trong buồng thông, lộ ra ***g ngực trần chần nịch, để ý kỹ một chút còn có thể trông thấy ngay dưới bả vai có một vết sẹo hẹp dài. Không khí trong trướng nồng nặc thứ mùi vị đặc thù, liên tưởng đến tình huống vừa rồi, Chu Kỳ chợt hiểu, nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười.

“Người tới Lương Châu được nửa tháng rồi nhỉ?”

Chu Kỳ cung kính đáp: “Hồi Vương gia, hạ quan tới Lương Châu được ba mươi sáu ngày.”

Tĩnh tây vương như khê cười khẩy: “Mỗi ngày bằng một năm, nhỉ?”

Chẳng biết từ lúc nào Trương Khuê đã lui ra ngoài, đối mặt với Tĩnh tây vương quần áo không chỉnh tề, Chu Kỳ chưa thả lỏng dù là một nửa tâm phòng bị.

“Kiến công lập nghiệp, bá tướng phong hầu vốn là sở nguyện trước nay của Chu Kỳ, lần này có thể may mắn được cống hiến dưới trướng Vương gia chính là cầu còn không kịp, sao dám sống một ngày như một năm?”

Một quăng yên tĩnh ngẩn ngui, nội tâm Chu Kỳ thêm phần thấp thỏm âu lo.

Tĩnh tây vương chậm rãi cất lời: “Vậy thì tốt. Bản vương thấy người cũng đã nghỉ ngơi hồi phục kha khá rồi, nếu triều đình phái người tới đảm đương chức vụ lực sự cho Tĩnh vương phủ, vậy từ mai đi, người theo Bản vương sao lục văn bộ.”

Chu Kỳ khom người: “Ty chức tuân mệnh.”

Đang do dự có nên xin cáo lui hay không thì Tĩnh tây vương nằm trên tháp lại hỏi: “Nghe nói người tinh thông trà đạo?”

Chu Kỳ khiêm tốn đáp: “Chỉ biết đôi chút.”

“Vừa lúc vô sự, người đi pha một bình trà cho Bản vương nếm thử.” – Tĩnh tây vương tùy ý chỉ một ngón tay về phía bàn mộc đàn.

Chu Kỳ quay ra nhìn, không mẫn không nhạt chối từ: “Vương gia, hiện tại thứ cho hạ quan không thể tòng mệnh.”

Âm điệu của Tĩnh tây vương thân nhiên không nghe ra ý tức giận: “Nga? Vì sao?”

Chu Kỳ cúi đầu: “Phẩm trà có ba phải, cam tuyền, khiết cụ và tân trà. Nơi đây hoang mạc cần cỗi, tất nhiên không có cam tuyền. Lũng Tây nằm phía Tây bắc, cách xa sản trà Giang Nam, Hoài Nam và cả Lĩnh Nam, dù có ra roi thúc ngựa vận chuyển đến cũng không còn là tân trà nữa. Thứ ba, Lũng Tây gió lớn cát cuồng, trà cụ sớm đã nhiễm bụi, từ lâu đã chẳng còn khiết. Mặc dù hạ quan không muốn trái ý Vương gia, nhưng cũng càng không thể qua loa có lệ, hạ quan bắt đắc dĩ, mong Vương gia lượng thứ.”

Tĩnh tây vương cười nhạt: “Có câu này Bản vương muốn hỏi người, người có nhất thiết phải chọc giận Bản vương hết lần này tới lần khác như vậy không?”

Chu Kỳ không lấy làm sợ hãi trả lời: “Hạ quan không dám.”

“Nếu vậy thì, người về trước ngủ sớm đi, nhớ, mỗi ngày canh năm đến đây sao chép.”

Nhanh chóng trở về trước, khép lều lều vải xuống, Chu Kỳ ngã ngồi bệt lên lớp mao chiên, chí giác như cả lưng đã lạnh cóng bởi mồ hôi. Chỉ cần nghĩ tới chuyện sáng sớm mai bắt đầu phải hầu người kia là đã thấy con đường phía trước thật mệt mỏi bất trắc. Tâm tư đảo loạn, suy tính pháp phòng, trần trọc tới canh hai vẫn không thấy cơn buồn ngủ. Đang vật lộn giữa trần trọc thì đột nhiên Chu Kỳ khựng lại.

Ngoài trường bão cát gào thét pha lẫn tiếng sót tru thấp thoáng, có âm thanh ai thiết chợt vọng về, trầm bổng uyển chuyển, hòa với tiếng sỏi càn thêm thê lương ai cảm, cái thê lương ấy đánh thẳng vào can tỳ.

Viễn mắt chợt nóng, lệ bi chợt trượt dài. Từ khi đặt chân tới Bắc Cương, bao nỗi nhớ tận lực áp chế, bao hoài niệm vùng Trung Nguyên chưa dám hồi tưởng đều dâng lên trong tâm khảm, ngưng thần nghe nhạc điệu, Chu Kỳ dần nhận ra nhạc cụ người kia chơi là Hồ già[3].

Hồ già thập bát phách[4], nhất phách ám tiêu hồn, nhị phách đoạn nhân tràng, tam phách già tâm can...

Cùng đường vương lệ, chừng như người này cũng giống y, tâm tư tích tụ, không thể yên giấc, mới lấy âm nhạc ra trải nỗi lòng.

Chu Kỳ ngồi dậy, rút bội kiếm, nhẹ nhàng gõ lên thân kiếm thay cho phách nhịp, trầm giọng cất tiếng ngâm.

“Thiên vô nhai hề địa vô biên, lòng ta sâu hể khắc khoải cùng bên.

Đời người bỗng chốc hề như bạch câu phi nước đại, nổi sầu hề đeo bám dằng dai theo năm tháng.[5]“

...

Có lẽ vì nghe thấy tiếng ca đầy bi ai của y mà người thổi Hồ già kia như được tiếp thêm nội lực, tiếng Hồ già thoảng chốc vút cao lên mấy lần, như muốn vượt trời cao, xuyên gió ngàn mà lên.

Chu Kỳ không khỏi mỉm cười, y đứng dậy, cất tiếng bi ca,

“Khói lửa thành đầu chưa từng tắt, chiến trường chinh chiến lúc nào ngưng?

Sát khí trùng trùng gõ cửa ải, Hồ phong đêm đêm cuốn trắng tàn.

Cổ hương cách trở hề âm trần đoạn tuyệt, tiếng khóc vô thanh hề ngậm nuốt vào trong[6].”

Hai người như tri âm hỉ phùng, tri âm tri kỷ, đồng thời cũng là những sĩ binh mang nỗi lòng trần trọc. Những con người nơi đây có ai không phải rời xa gia hương, xa cách phụ mẫu thê tử, có thể có một hai người xuất thân từ gia đình quan lại vì công danh lợi lộc mà tòng quân, nhưng phần lớn những người còn lại, hoặc xuất thân phủ quân, hoặc bị điều đi phục dịch, tất cả họ đều là những người xuất thân nghèo khó, tòng quân chỉ vì lẽ bất đắc dĩ mà thôi. Nghe tiếng Hồ già hùng hồn mà bi thương kia, nhớ về cảnh ngộ bản thân, những nỗi chua xót, khổ sở cứ thế nhen nhúm lên, có người âm thầm nức nở, cũng có người lớn tiếng khóc than, nhất thời, từ các doanh trường đồng loạt dậy tiếng ai than vọng vang bốn phía, nhưng lại vì e sợ quân quyền mà cả vùng hoang dã càng thêm nặng nề tiếng thê lương bị đè nén đến tột độ.

Sau đó, tiếng Hồ già đột nhiên im bật, dư âm không dứt, Chu Kỳ cũng thôi ngâm, tâm trạng thả lỏng, đẩy màn bước ra.

Đêm mười sáu, trăng tròn treo cao.

Trên đình thài lâu các, trăng chỉ được xem như một thứ để thưởng ngoạn. Còn ở thảo nguyên, ánh trăng bao la gói trọn thiên địa, không còn đăng hoa sắc sỡ, lần đầu tiên Chu Kỳ nhận ra, ánh trăng ảm đạm trong ấn tượng lại có thể rực rỡ và chói lòa đến thế, với vợ vô tương, không thể tỏ tương.

Chu Kỳ khẽ cười, nương theo ấn tượng mà vọng về phương hướng người thối Hồ già: “Chi bằng chiêm trướng hạ, cộng ẩm lương tam bôi?”

Trời đất mệnh mang, chỉ còn bão cát.

1. Khanh bản giai nhân, nại hà tòng tặc: Khanh vốn là giai nhân, tại sao lại theo giặc.

2. Sa bàn: Bàn cát – hình đồ căn cứ địa, một mô hình thu nhỏ về một đối tượng chủ thể nào đó nhằm phục vụ cho việc tìm hiểu, nghiên cứu.

3. Hồ già: Là một loại sáo có ba lỗ lưu truyền trong dân gian Mông Cổ, được mục dân ưa thích. Năm 1985, có một học giả Tân Cương tên A Lạc Thái tới vùng quê Mông Cổ đã phát hiện ra loại sáo này và đặt tên nó là “A Lạc Thái Hồ già.” Thân sáo bằng gỗ, dài 58.5cm, đường kính 1.8cm, phần dưới có đục 3 lỗ làm lỗ âm, đầu trên ống có gắn mảnh lưỡi gà.

4. Hồ già thập bát phách: (Mười tám điệu phách của kèn Hồ Già) là một thiên trong kiệt tác Bi phần thi (, Thơ bi phần) của nữ sĩ Thái Văn Cơ (tức Thái Diễm, 177-?) thời Kiến An. Bài Hồ già thập bát phách sáng tác theo thể ‘Tao’ (tức Li Tao do Khuất Nguyên sáng lập). Thái Diễm là con của ông Thái Ung (132-192), một nhà văn, nhà sử học và làm quan cuối thời Đông Hán. Ông cũng là người thông thạo âm luật.

Thời Hán mạt, nàng Văn Cơ bị quân của Đổng Trác bắt đi lưu đày ở đất Hung Nô (sử Trung Quốc thường gọi là rợ Hồ) kết hôn với vua Tả Hiền Vương và có hai con. Bà sống ở đó 20 năm. Sau nhờ Tào Tháo, vì thương xót bà nên cho sứ giả đem vàng ngọc tới chuộc về nhưng hai con bà bị giữ lại. Trong sự mâu thuẫn giữ niềm vui hồi hương và bị nỗi đau chia ly cốt nhục, bà đã sáng tác Bi Phần Thi nói trên.

Trước khi đến Hung Nô bà đã có chồng là Vệ Trọng Đạo, nhưng ông này bị bệnh mất sớm nên không có con với bà. Sau khi hồi hương bà tái giá với người cùng quận là Đổng Tự.

Có thể coi đây là khúc bi ai nhất trong Thập đại tuyệt tác cổ cầm Trung Hoa.

5. Trích phách thứ 9 trong “Hồ già thập bát phách” – chỉ mối sầu vô biên, hỏi trời cao mà không thấy trả lời.

“Thiên vô nhai hề địa vô biên, ngã tâm sầu hề diệc phục nhiên.

Nhân sinh thúc hốt hề như bạch câu chi quá khích, nhiên bất đắc hoan nhạc hề đương ngã chi thịnh niên.

Oán hề dục vấn thiên, thiên thương thương hề thượng vô duyên.

Cử đầu ngưỡng vọng hề không vân yên, cửu phách hoài tình hề thù vi truyền.”

Lược dịch (aka chém by Miss)

“Thiên vô nhai hề địa vô biên, lòng ta sầu hề khắc khoải cùng bên.

Đời người bỗng chốc hề như bạch câu phi nước đại, nỗi sầu hề đeo bám đẳng dai cùng năm tháng.

Oán hận hề vấn trời cao, trời xanh xanh hề vô duyên tới.

Ngẩng đầu ngưỡng vọng hề mây mù kín lối, cửu phách hoài tình hề truyền vì ai.”

6. Trích phách thứ 10 trong “Hồ già thập bát phách” – chỉ nỗi oán hận chiến tranh không ngừng.

“Thành đầu phong hỏa bất tằng diệt, cương tràng chinh triển hà thì hiết?

Sát khí triêu triêu trùng tắc môn, hồ phong dạ dạ xuy biên nguyệt.
Cổ hương cách hê âm trần tuyết, khóc vô thành hê khí tương yết.
Nhất sinh tân khổ hê duyên biệt ly, thập phách bi Thảm hê lệ thành huyết.”
Lược dịch (aka chém by Miss)
“Khói lửa thành đầu chưa từng tắt, chiến trường chinh chiến lúc nào ngưng?
Sát khí trùng trùng gõ cửa ải, Hồ phong đêm đêm cuốn trăng tàn.
Cổ hương cách trở hê âm trần đoạn tuyết, tiếng khóc vô thanh hê ngậm nuốt vào trong.
Khổ cực một đời hê duyên ly biệt, thập phách bi thâm hê lệ hóa huyết dài.” Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6 – TÂM NGHI CHƯA TÍN.

Mồng bốn, tháng năm, Vĩnh Gia năm thứ ba, Chu lục sự nhậm chức, chính thức tòng thị Tĩnh tây vương.
Thời điểm trở về Lương Châu, vì có công sự cần xử lý mà Tĩnh tây vương không cưỡi ngựa, Chu Kỳ cũng vì chức vụ mà được hưởng vinh hạnh được ngồi cùng Vương gia, mặc dù bản thân y rất chỉ là không muốn.
Sau khi sao chép xong công văn của thứ sử các Châu, Chu Kỳ lặng lẽ xoa bóp sống lưng mỗi nhừ, thoáng nhìn qua sa liêm rũ bên ô cửa, bên ngoài vẫn mịt mù cát kim.
“Chu Kỳ, cầm ngọc ấn tới đây.” – Tĩnh tây vương không buồn ngoái đầu, ra lệnh.
Chu Kỳ kẻ cà nhôm dậy, lựa chọn từ trong chiếc tráp lớn: “Cái nào?”
Tĩnh tây vương tức giận: “Cái lớn nhất.”
Chu Kỳ một tay nhắc ấn ra, nhưng do đánh giá thấp trọng lượng của ngọc ấn mà nhất thời hẫng tay, thấy ngọc ấn sắp rớt ra bên ngoài, cả người y túa mồ hôi lạnh.
Tĩnh tây vương đột nhiên nhảy lên, nhanh chóng bắt được ngọc ấn giữa không trung, bản thân gã thì ngã sõng soài trong xe ngựa.
Bên ngoài xe chỉ nghe thấy một tiếng “Uỳnh” vọng ra, xa phu tức tốc kéo cương dừng ngựa, sắc mặt trắng bệch, lo lắng chuyện này tiểu mệnh khó giữ. Trương Khuê cũng hung hăng trừng mắt với xa phu, sau thì vội vã thúc ngựa tới gần mã xa: “Vương gia?”
Giọng điệu Tĩnh tây vương như bị ngăn bởi một tầng vải dày: “Không có gì.”
Trương Khuê lo lắng hỏi lại: “Hay để thuộc hạ vào...”
Tĩnh tây vương bực dọc quát: “Cút!”
Mã xa lại chậm rãi thúc ngựa lên đường.
Chu Kỳ quỳ gối trên thảm cầm ngọc ấn, bên kia là Tĩnh tây vương với sắc mặt xám ngắt.
Chu Kỳ giật giật môi, lời đã chấm đầu môi lại nuốt trở vào bụng, cúi đầu, tỉ mỉ xem xét ngọc ấn trong tay, mặt trên ấn có khắc chữ triện đỏ: “Tĩnh vương Phù ấn.”
Ra là Hiên Viên Phù, Chu Kỳ âm thầm niệm một lần trong đầu, cũng khá thuận miệng.
Không biết bị thương ở đâu mà sau tròn một nén nhang Hiên Viên Phù mới chậm chạp ngồi xuống, Chu Kỳ để ý thấy tay trái gã bám vào thành xe, tay phải thì buông thõng bên người.
“Vương gia,” – Chu Kỳ dè dặt hỏi: “Tay ngài?”
Hiên Viên Phù tức giận lườm y: “Chắc gãy rồi.”
Chu Kỳ cả kinh: “Vậy phải làm sao?”

Hiên Viên Phù dùng tay trái vén màn xe, nhìn lướt ra bên ngoài: “Hơn mười dặm nữa là tới Tần Châu[1], đến đó tính sau.” – đoạn gã cần rằng dùng tay trái nâng tay phải, miễn cưỡng thả lên mặt sàn.

Chu Kỳ trầm mặc, cho tới khi Hiên Viên Phù ngồi trở lại chỗ cũ như chưa từng có gì xảy ra, y mới se sẽ: “Xin lỗi.”

*

Khi sắc trời nhuộm sắc tím sẫm, đoàn người cũng tới hành quán Tần Châu.

Hiên Viên Phù xuống xe, dáng điệu vẫn thoăn thoắt như cũ, uy nghiêm vô thượng. Chu Kỳ cúi đầu theo sau gã, thái độ kính cẩn khác xa dĩ vãng.

Dẫu rằng Tần Châu không phải đất phong của Tĩnh tây vương, nhưng bởi Lũng Tây toàn dân giai binh, trừ trừ đi quân phòng thủ tại một số ít địa phương thì hầu như tất cả đều đặt dưới sự chỉ huy của Tĩnh tây vương, tại Lũng Tây, địa vị của Tĩnh tây vương có thể coi là cao nhất, hành quán trong các Châu cũng đều có quy chế tương đồng với Vương phủ.

Trước khi vào phòng trong, gã ném lại một câu: “Xuống nghỉ ngơi cả đi,” – ước chừng như do dự một chốc một lát mới nói thêm: “Chu Kỳ lưu lại.”

Bao ánh mắt quái dị đổ về làm Chu Kỳ thoáng khó chịu, máy móc theo gã vào trong.

Vừa vào phòng, tầm lưng cương trực của Hiên Viên Phù đột nhiên sụp xuống, Chu Kỳ tiến lên mấy bước muốn đỡ lại bị gã hất ra, đứng gần mới phát hiện, trán gã đã nổi cộm từng hàng mồ hôi hột.

Đại để cũng vì xuất phát từ chột dạ mà Chu Kỳ nhẹ giọng hỏi han: “Có cần hạ quan tìm một lang trung cho Vương gia không?”

Hiên Viên Phù nhin đau nói: “Đừng kinh động người khác, người đi kiếm một tấm ván gỗ với ít vải bố lại đây, ta chỉ người làm.”

Tuy rằng mang cả bụng nghi hoặc, song Chu Kỳ vẫn án theo lời gã, nhất nhất làm theo.

Vừa vén ống tay áo thùng thình của Hiên Viên Phù lên, Chu Kỳ không khỏi sững người, cổ tay gã sưng đỏ cả mảng, còn lẫn cả tấy tím xanh. Vô thức ần nhẹ, Hiên Viên Phù lập tức hít mạnh, cả giận quát: “Còn ngứa ra đó làm gì! Ngu rồi à?”

May mắn rằng Chu Kỳ tuy là thư sinh văn nhược nhưng tứ chi cũng không tới mức chưa từng dính qua nhân gian khói lửa, lóng ngóng một lúc cũng cố định được cổ tay bị trật khớp của Hiên Viên Phù, vậy nhưng cũng vì y thuật vụng về mà người bị thương sớm đã nhể nhại mồ hôi lạnh.

Chu Kỳ nhìn nút vải được thắt gọn gàng, có chút tự đắc nhìn sang Hiên Viên Phù.

Người kia lại chỉ lạnh lùng nhả ra hai chữ: “Vô dụng.”

*

Vẫn qua vẫn lại cũng tới nửa đêm, ngồi trong phòng, Chu Kỳ tự châm một chén trà cho mình, bắt đầu trầm tư.

Biểu hiện hôm nay của Hiên Viên Phù khiến y không khỏi lấy làm kỳ lạ, Chu Kỳ chắc chắn, nếu y không có mặt đúng lúc gã bị thương, nhất định gã cũng sẽ giấu diếm y. Chẳng qua gã là chủ tướng, thương tích là chuyện thường xuyên khó tránh, lý ra nên dẫn theo y quan chăm sóc, đằng này, gã lại cứ cố chấp gánh vác một mình. Ngay cả hôm đầu tiên y tới Lũng Tây cũng bắt gặp phó tướng đang băng bó cho gã, hành sự lén lút thế vậy thật trái lẽ thường.

Hay gã sinh cường sĩ diện? – ngay cả Chu Kỳ cũng thấy phỏng đoán của mình thật nực cười, Hiên Viên Phù kiêu hùng một đời chứ có phải hài đồng ba tuổi tùy hứng đâu.

Đứng dậy đi lại, bỗng nhiên Chu Kỳ dừng lại, mỉm cười.

Đặt y vào hoàn cảnh của gã, nếu y nhiễm bệnh tại Lũng Tây, có lẽ cũng không muốn thái y trong Vương phủ tới khám bệnh cho đi? Hiên Viên Phù kiêng dè người ngoài, nguyên nhân e là cũng giống y cả. Có lẽ,

ngay cả trong Tĩnh vương phủ, trong số người đi theo gã, có một, hoặc thậm chí là một số người không hề được gã tín nhiệm, gã phòng bị họ còn hơn cả phòng bị một người ngoài như y.

Có lẽ, Tĩnh tây vương Hiên Viên Phù cũng không độc bá Lũng Tây, một tay che trời như y tưởng tượng? – cuộc phát kiến này làm tâm trạng vốn ủ dột của Chu Kỳ bỗng chốc phấn chấn lên hẳn.

Y mỉm cười với thủ vệ, tận lực ngáp một cái thật to, đóng chặt cửa nẻo, lên giường, hạ màn.

Nín thính nghiêng tai nghe ngóng, sau khi đã xác định ngoài cửa không có âm thanh dị thường nào, y mới móc ra một viên minh châu cỡ nắm tay, ánh quang đủ để chiếu sáng.

Mài mực đề bút, dùng cỡ chữ nhỏ nhất viết nhanh lên trang giấy, sau đó cẩn thận cuộn nó thành một cuộn nhỏ, nạy phần đế của chiếc Tiêu vĩ cầm[2] mang theo đến Bắc cương, thả cuộn giấy vào bên trong, bấy giờ, cả người Chu Kỳ đã lướt lớp mồ hôi mỏng, tâm như trống rỗng.

Dàn xếp ổn thỏa, hài lòng nhìn Tiêu vĩ cầm đã trở về dáng vẻ cổ xưa y nguyên như lúc ban đầu, Chu Kỳ mới trầm ngủ.

Trong mộng, là pháo hoa tháng ba rực rỡ Giang Nam.

1. Tần Châu: Tên gọi khác của tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc.

2. Tiêu vĩ cầm: Một trong tứ đại danh cầm cổ của Trung Hoa. Tiêu vĩ cầm còn được xưng là “Thieu tào tỳ bà”, hay sau này được biết với những tên như “Tiêu vĩ cầm, tiêu vĩ, tiêu đồng hay tiêu cầm.”

Chuyện rằng, Linh đế không nhìn nhận nhân tài khiến Thái Ung[*] nghèo túng tha hương, ở ẩn tại Lật Dương, Tô Châu một thời gian. Tại đây, một hôm Thái Ung đang ngồi trong phòng đàn thỏ dài, nữ chủ cho thuê nhà nhóm lửa nấu cơm bên vách, nàng đem củi gỗ nhét vào trong bếp, lửa cháy, thanh gỗ phát ra những tiếng “lét két” vang. Thái Ung ngồi cách vách nghe thấy một âm thanh thanh thúy reo lên thì lòng cả kinh, ngẩng đầu đồng tai nghe trong giây lát, sau tiếp ông hô to một tiếng rồi chạy xộc về gian bếp. Tới trước lò lửa, Thái Ung bắt chấp thể lửa cuồng dã mà thò tay vào lõi miếng gỗ ngô đồng đang cháy kia ra. Khi lôi ra, hai tay ông đều bị bỏng, vậy mà Thái Ung lại chẳng thiết đau đớn, ông kinh hỉ mà vuốt ve tấm gỗ. Cũng may, cứu ra kịp lúc, thân gỗ ngô đồng vẫn còn đầy đặn, Thái Ung mua nó từ nữ chủ. Sau đó ông bào lớp vỏ cây, ấn cung thương, điều âm luật, tinh điêu tể khắc, cẩn thận tỉ mỉ, cuối cùng, sau bao tâm huyết cũng biến khối gỗ ngô đồng cháy dở thành một thanh cầm. Cầm tấu lên, âm sắc như tuyệt âm thiên địa, động tâm trí cực. Sau đó cầm lưu truyền đến ngày nay, là trân bảo hiếm có của thế gian, bởi phần đuôi bị cháy mà được đặt tên là “Tiêu vĩ cầm” – tức cầm có phần đuôi bị cháy.

[*] Thái Ung(132-192) tự là Bá Giai, người Trần Lưu (nay thuộc tỉnh Hà Nam) đời Đông Hán. Đời Hán Hiến Đế, ông làm Tả trung lang tướng nên còn thường được gọi là Thái Lang Trung. Ông là người bác học đa tài, giỏi từ phú, tản văn, thư pháp, tinh thông âm nhạc, thuật số, thiên văn,... Cũng là người đã tạo nên hai loại nhạc khí lưu truyền hậu thế là “Kha đình địch” và “Tiêu vĩ cầm” Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 7 – LỜI KHI SAY.

Lương Châu có khu thanh lâu, tuy không lớn lắm nhưng từ thực tài trà tửu đến đầu bếp ca kỹ đều được vận chuyển từ Trung Nguyên tới, gia cụ văn sức không gì không tinh mỹ, ngày nào cũng tấp nập những quan lại sĩ tử Lũng Tây không tiếc tiền bạc tới thưởng hoa ghẹo nguyệt, vì thế mà chẳng mấy chốc khu này càng ngày càng trở nên đắt đỏ xa hoa.

Chu Kỳ ngồi trong Việt Khê lâu, phẩm là trà Tước Thiệt thượng hạng Tây Hồ được mang tới từ Dư Hàng[1], trên bàn là hàng loạt những món ăn điểm tâm Trung Nguyên chính hiệu, bên trái có một nữ tử Tây Thục[2] cặm cùi chia thức ăn rót rượu, bên phải có một mỹ nhân Ngô Trung[3] đang nhẹ nhàng ngâm khúc tiểu ca.

Chu Kỳ dựa vào bờ vai mềm mại của mỹ nhân, ả mai tửu thuần thanh từ gia hương, khước miệng ngậm ý cười, song trong sâu thẳm đôi mắt hoa đào lại ảm đạm u tối, ngay cả một nếp nhăn khi cười nơi đuôi mắt cũng chẳng có.

Ngô nữ dịu dàng rằng: “Từ lúc tới đến giờ vẫn thấy mặt mày công tử ủ châu, có gì phiền lòng hay chẳng? Nếu công tử không ngại chia sẻ, biết đâu chúng em có thể phân ưu cùng công tử.”

Đầu ngón tay Chu Kỳ lướt trên khuôn trắng trắng hồng của nàng, như cười như không: “Nét cười tựa hoa, gặp chi mà quên sầu, ta ưu sầu vào đâu?”

Ngô nữ cười mắng: “Công tử lại không đứng đắn rồi.”

Chu Kỳ đặt chén rượu lên bàn, một tay ôm nàng vào lòng, hít hà hương thơm trên thân mỹ nhân, ngậm nga bằng chất giọng Tô Châu: “Thanh lâu nhi nữ độ trăng tròn, lược ngọc tóc vấn mây ngàn thướt tha. Ngàn vàng học vũ bá ca, mới được dạy khúc ca từ Lương Châu[4].”

Ngô nữ che miệng khẽ cười, đón lời: “Thiếu niên yên gấm lỗ hoa câu, say mang trâm ngọc ước cầu thảo hương. Tây phong lâu, nhận vấn vương, vũ y tan tác hoa đường đảo điên.” – nàng duỗi ngón tay ngọc nga thon dài, đặt lên trán Chu Kỳ, giọng mềm như lan mà rằng: “Không ngờ công tử cũng biết ca khúc thanh lâu chúng em. Ly hương ngàn dặm có thể gặp được công tử, xem như hữu duyên, chi bằng để em đàn tặng công tử một khúc được chăng?”

Chu Kỳ mơ màng mông lung ngắm nhìn nàng Ngô nữ gầy, búng, câu, tì[5], nghe khúc Hán cung thu nguyệt[6], tựa chừng như ngắt ngây.

Một khúc vừa dừng, Chu Kỳ bỗng cất tiếng: “Muốn thỉnh cô nương tấu một khúc Hồ già thập bát phách, được hay không?”

Ngô nữ sững sốt, gật đầu đáp ứng: “Tất nhiên là được.”

Tiếng đàn réo rất uyển chuyển, song lại mất hùng hồn. Chu Kỳ nhíu mày, phát tay ngang chừng: “Âm sắc này không đúng.”

Ngô nữ có chút giận hờn: “Thứ cho em tài nghệ không tinh vậy bản tai công tử. Nếu công tử không muốn nghe thì em không đàn nữa.”

Chu Kỳ nhòe dẫy, khẽ phân phó với Tổ Huyền đứng bên, Tổ Huyền dùng dằng mãi mới không cam nguyện đi ra ngoài.

“Cô nương đàn rất khá, là cảm này không tốt.” – Chu Kỳ bình thần giải thích, vừa nhấp một ngụm rượu, gấp một chút thức ăn.

Một lát sau, Tổ Huyền ôm theo một bao vải ịch bước vào. Chu Kỳ gật đầu, Tô Huyền hết mực cẩn thận mở bao vải ra, để lộ ra một cổ cầm toàn thân đen nhánh.

Ngô nữ vừa lại gần nhìn, thấy phần đuôi cầm hãy còn vết cháy xém thì không nén nổi kinh ngạc mà hô lên: “Tiêu đồng?”

Chu Kỳ túy ý gảy một dây cầm: “Thái Bá Giai thấy Ngô nữ đốt khúc gỗ ngô đồng làm củi bếp, nghe tiếng gỗ cháy mới vỡ nhẽ là gỗ tốt, làm nên một thân cầm này, cầm tấu lên thanh cao tao nhã, được thể nhân ca tụng là thiên hạ đệ nhất danh cầm, hậu thế xưng là tiêu vĩ cầm.”

Ngô nữ cẩn thận vuốt nhẹ tay lên, trộm liếc Chu Kỳ, ánh mắt hàm ẩn ham mộ xiết bao.

Chu Kỳ có phần túy lúy, cười to: “Xưa có Tào Mạnh Đức tặng Quan Công ngựa Xích Thố[7], nay Chu Phượng Nghi ta lấy tiêu vĩ tặng mỹ nhân.”

Tổ Huyền vội vàng la lên: “Công tử!”

Chu Kỳ ngậm lấy vành tai Ngô nữ, thấy mỹ nhân then thùng liền thần nhiên: “Mỹ nhân cười, thắng thiên kim!”

“Hay cho một câu mỹ nhân cười thắng thiên kim!”

Ngoài cửa đột nhiên vang tiếng vỗ tay tán thưởng, Chu Kỳ nheo nheo cặp mắt đã ngà say nhìn sang, phát hiện hóa ra đó là người quen.

Lô Ngang đứng trước cửa, quần áo xốc xếch, cả người sực mùi phấn son, nhìn là biết mới chui ra từ nơi ôn nhu hương lý nào rồi.

Ngày thường Chu Kỳ cũng qua lại ít nhiều với hắn, thế nên mở miệng trêu hắn mấy câu: “Lô huynh thật phong lưu phóng khoáng, không sợ chị dâu ở nhà trách móc sao?”

Lô Ngang loạng choạng đi vào: “Nữ có nữ tắc, chuyện của đàn ông, đến phiên đàn bà chen mồm vào sao?”

Chu Kỳ thở dài, rót cho hắn một chén rượu.

Lô Ngang liếc xéo mấy ca kỹ, nói: “Ta có việc muốn bàn với Chu đại nhân, các người lui ra cả đi.”

Mấy người nhìn nhau, ôm cầm bước ra.

Chu Kỳ ngẩn ngơ nhìn rượu sóng sánh trong chén, rõ một vẻ uể oải ủ ê.

Lô Ngang buồn bã kể lể: “Hồi ta mới đặt chân lên Bắc Cương, kỳ thật cũng chả khác người bây giờ là mấy, ngày nào cũng ủ rũ chán chường.”

Chu Kỳ cố ý vặn lại hắn: “Có thể phục dịch dưới trướng Vương gia là hạ quan may mắn, ủ rũ ở đâu nào.”

Lô Ngang khê thở dài: “Rượu say nhả lời thật, đêm nay ta và người tán gẫu cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi, sáng mai tỉnh lại chẳng ai nhớ rõ.”

Đáp lại hắn cũng chỉ có lặng im, Chu Kỳ gục mặt xuống bàn, gà gật rã rời.

Lô Ngang như hồi ức những năm tháng xưa cũ: “Đó là chuyện của hai mươi năm về trước, người biết họa Nguyên hữu không?”

Không đợi Chu Kỳ trả lời, hắn đã tự lẩm bẩm: “Sau họa Nguyên hữu, Cam Châu[8], Qua Châu[9] đều về tay Đột Quyết[10], Thổ Phiên[11] cũng lợi dụng thời cơ cuôm lấy Sa Châu[12], Túc Châu[13] và Khuếch Châu[14]. Lũng Tây mang tiếng là tọa ủng mười tám Châu, thực tế chỉ có Lương Châu, Tần Châu[15], Vị Châu[16] và mười một Châu còn lại.”

Chu Kỳ khê nhú mày, chuyện này y biết, song không hiểu giờ phút này Lô Ngang đột nhiên nhắc tới là có dụng ý gì.

Nốc một ngụm rượu lớn, Lô Ngang lại tiếp tục nói: “Tiên Tĩnh tây vương là ấu đệ của tiên đế khi đó, từ nhỏ đã được sủng ái vô cùng.”

Chu Kỳ “A!” lên một tiếng, Lô Ngang cười khẩy đầy trào phúng: “Chắc hẳn điều người nghe được là ngài không được tiên đế coi trọng đúng không? Ta cho người hay, nếu không phải đám sĩ tộc đương thời ủng hộ đương kim Thánh Thượng thì có lẽ ngôi vị Hoàng Đế này hiện thời đã là của Vương gia chúng ta rồi.”

“Bị gièm pha hãm hại, tiên Vương không còn cách nào khác là mang Vương phi và ấu tử lang bạt từ Trường An trừ phú, bôn ba ngàn dặm tới Lương Châu. Lương Châu khi đó cũng không đông đúc trù phú như bây giờ.” – thấy Chu Kỳ chăm chú lắng nghe, hắn giải thích: “Người có nhớ cảnh tượng khi chúng ta đi ngang qua Tần Châu không? Lương Châu khi đó còn thua xa, cả thành trần ngập ngựa bão cát như thành hoang.”

Giọng điệu Lô Ngang càng thêm bi phẫn: “Tiên Vương ý chí quật khởi, đại sự chỉnh đốn, không đến một tháng, tình hình Lương Châu đã khác trước rất nhiều. Sau đó, Tiên vương chiêu binh mãi mã với ý muốn thu hồi lại những mảnh đất bị mất. Ai ngờ, ai mà ngờ...” – hắn nức nở: “Chẳng biết là thứ ác tâm nào hãm hại, ko thấy tiên Vương vẫn dốc lòng vì dân vì nước đó sao...”

Chu Kỳ miễn cảm hỏi han: “Chẳng lẽ trong cái chết của tiên Tĩnh tây vương có điều gì mờ ám ư?”

Lô Ngang cảm phần hỏi ngược lại: “Người đã gặp ai bệnh chết mà người be bét máu, chết không nhắm mắt chưa?”

Hắn hít sâu mấy hơi, bình ổn tâm trạng, bi thương thều thào: “Vương phi không chịu nổi đả kích quá lớn mà chẳng mấy cũng đi theo tiên Vương, tiểu Vương gia phải đứng ra tiếp quản tước vị, thêm cả cục diện rối rắm khi đó. Lúc ấy, tiểu Vương gia mới có sáu tuổi mà!”

Chu Kỳ âm thầm phác thảo lên hình ảnh Hiên Viên Phù sáu tuổi khi đó, tiếc rằng không có kết quả.

“Chúng ta đều là cự thần theo tiên Vương từ Trường An, phụ tá tiểu Vương gia trông coi mảnh đất hoang lạnh này, mười năm âm thầm nấu mình để có được Lương Châu hiện tại, lại thêm chục năm chiêu binh mãi mã mới có được quân đội Lũng Tây hiện giờ. Hết thấy có liên can gì với Hiên Viên Giản vênh mặt hất cẳng an tọa tại Lạc Kinh kia chứ?”

Chu Kỳ thấy Lô Ngang càng nói càng quá đà thì lập tức cắt lời hắn: “Lô đại nhân, tuy đây là Lũng Tây, nhưng dấu sao cũng tai vách mạch rừng, có mấy lời, bớt nói lung tung vẫn hơn.”

Lô Ngang giương mắt nhìn y, bật cười: “Người cũng đâu phải trung thần của Thánh Thượng, Chu gia các người có tính toán của riêng mình mà.” – đoạn hắn vỗ vỗ mu bàn tay Chu Kỳ, “Điều ta biết, tất nhiên Vương gia cũng biết.”

1. Dư Hàng: thành phố của tỉnh Chiết Giang.

2. Tây Thục: thuộc vùng Tây Nam Trung Quốc, tỉnh Tứ Xuyên ngày nay.

Thông tin thêm: Thục Hán

3. Ngô Trung: là một quận thuộc thành phố Tô Châu, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

– Ngô nữ: ý chỉ nữ tử vùng Tô Châu.

4. Thanh Lâu khúc – Trâu Đăng Long

Thanh lâu nhi nữ độ trăng tròn,

Lược ngọc tóc vấn mây ngàn thướt tha.

Ngàn vàng học vũ bá ca,

Mới được dạy khúc ca từ Lương Châu.[*]

Thiếu niên yên gắm hoa câu,

Say mang trâm ngọc ước cầu thảo hương.

Tây Phong lầu, nhận vấn vương,

Vũ y tan tác hoa đường đảo điên.

– Được biên soạn và hiệu đính bởi Miss & Miyukj

– Hoa: ý chỉ nàng kỹ nữ

– Lương Châu từ hay Lương Châu khúc là một điệu hát cổ của người Trung Hoa nói về chủ đề trận mạc, biên ải.

5. Gậy, búng, câu, tì: các kỹ năng đàn.

6. Hán cung thu nguyệt: Một trong thập đại tuyệt tác cổ cầm Trung Hoa. Khúc cầm kể lại tâm tình của cung nữ thời xưa thường bị áp bức, khóc lóc thê lương, gợi nên sự đồng cảm của mọi người.

7. Ngựa chiến Xích thố nổi tiếng của Quan Vũ vốn là ngựa của Đổng Trác. Trác mang tặng Lã Bố để mua chuộc Bố phản Đinh Nguyên về theo mình. Lã Bố bị giết, ngựa về chuồng của Tào Tháo (Tào Mạnh Đức). Tào Tháo muốn lấy lòng ông bèn tặng ngựa xích thố cho ông. Ngựa quý một ngày có thể đi ngàn dặm, sau này theo Quan Vũ qua 5 ải chém 6 tướng và lập nhiều chiến tích khác.

8. Cam Châu: là một quận thuộc địa cấp thị Trương Dịch, tỉnh Cam Túc.

9. Qua Châu: là một huyện của địa cấp thị Tữ Tuyền, tỉnh Cam Túc.
12. Sa Châu: ngày nay là Đôn Hoàng – một thị xã thuộc địa cấp thị Tữ Tuyền, tỉnh Cam Túc.
13. Túc Châu: là một quận thuộc địa cấp thị Tữ Tuyền, tỉnh Cam Túc. Nó là một trong số 17 quận thuộc tỉnh Cam Túc.
14. Khuếch Châu: nay là bắc Tiêm Trát, Thanh Hải, giáp ranh tỉnh Cam Túc.
15. Tần Châu: là một quận thuộc địa cấp thị Thiên Thủy, tỉnh Cam Túc.
16. Vị Châu (Vị Nguyên): là một huyện thuộc địa cấp thị Định Tây, tỉnh Cam Túc.
10. Đột Quyết: là tên một liên minh các dân tộc du mục thuộc các dân tộc Turk ở khu vực dãy núi Altai và cũng là tên gọi một hãn quốc hùng mạnh ở Trung Á trong giai đoạn từ thế kỷ 6 tới thế kỷ 7.
11. Thổ Phiên: Thổ Phồn hay Thổ Phiên, là tên mà người Trung Quốc từ thời nhà Đường dùng để gọi một vương quốc từng thống trị Tây Tạng, khống chế gần như toàn bộ con đường tơ lụa suốt từ thế kỷ 6 đến thế kỷ 9. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8 – LẦN ĐẦU DÒ XÉT.

Đêm đó, Chu Kỳ cùng Lô Ngang đối ẩm tới tận sáng.

Chu Kỳ tuyệt đối không tự tin đến mức cho rằng Lô Ngang đột nhiên xuất hiện chỉ để giải bày tâm sự với y, mặc dù Chu Kỳ y có tuấn lãng thật đấy, nhưng cũng chưa đến mức người gặp người thích vậy đâu.

Điều mà y quan tâm hơn cả, là sự xuất hiện của Lô Ngang do ai sai phái, lại với mục đích gì.

Suy đoán của y chẳng kéo dài được lâu.

Vén vén ba ngày sau, y đã bị triệu đến tẩm cung của Tĩnh vương, Diên Ninh điện.

“Nghe nói mấy hôm trước, ngươi và Lô Ngang uống rượu cả đêm?”

Chu Kỳ thẳng thắn thừa nhận: “Hồi bẩm Vương gia, tình cờ hạ quan bắt gặp Lô đại nhân tại Việt Khê lâu, cùng ngồi xuống uống mấy chén, sau đó thì hãn huyền hợp ý mà quên cả canh giờ.” – thấy vẻ mặt gã vẫn âm trầm như trước, y bổ sung thêm: “Hôm sau, chúng thần cũng không tới trễ.”

Hiên Viên Phù chăm chăm nhìn y, mà Chu Kỳ cũng gần như không chịu nép vế mà nhìn ngược lại gã, hai người không nhúc nhích, như thể cứ thế mà giằng co cho tới thiên trường địa cửu.

Ngay trong quãng thời gian đối diện tưởng như dài dằng dặc ấy, Chu Kỳ lại phát hiện ra một điều khá thú vị trên gương mặt gã.

Gần như tức thời y quan tâm hỏi một câu không đúng lúc chút nào: “Vương gia, trên cằm ngài có sẹo ư?”

Hiên Viên Phù vô thức giơ tay lên sờ cằm, tiếp đó mới nhận ra mình bị y giắt mũi, thẹn quá hóa giận mà gắt hỏi: “Thì làm sao?”

Chu Kỳ chẳng kịp nghĩ ngợi đã buột miệng: “Cằm vuông mà góc cạnh, lại có vết sẹo, người này nhân duyên không thuận buồm xuôi gió, khó có con nối dõi.” – lời vừa dứt, Chu Kỳ hận không thể tát thẳng tay cho cái miệng mình một cái.

Quả nhiên, Hiên Viên Phù giận tím mặt: “Chu Kỳ, xem ra ngươi thật sự muốn chôn cây ở Lũng Tây phải không!?”

Chu Kỳ thảm thóa mạ cái miệng của mình, lời ra lại khác: “Vương gia chớ vội, tất nhiên vẫn có cách hóa giải mà.”

Cơn tức của Hiên Viên Phù tức thì tiêu đi quá nửa, đọng lại chỉ còn cảm giác thoát lực khôn tả.

“Nga? Mặc dù Bản vương không tin lời xằng lời xiên của người, nhưng người cứ nói đi xem nào.”

Chu Kỳ kiên trì đơm đặt: “Chỉ cần Vương gia nạp một nữ tử đại phú đại quý, tài sinh quan vượng[1] làm phi, tất biến nguy thành an, đông con nhiều phúc.”

Hiên Viên Phù khó chịu: “Không cần người quan tâm.”

Bị giắt mũi một trận khiến ý đồ triệu y tới đây cũng quên mất ba phần, Hiên Viên Phù rút bội kiếm bên hông ra chà lau, có vẻ như cánh tay phải bị thương của gã đã khá lên nhiều, nhìn không ra chút dị thường nào.

Động tác tưởng như vô tình đó, trong mắt Chu Kỳ lại ẩn chứa luồng sát khí mập mờ, khiến cả người y không khỏi cứng lại, lòng phòng bị dâng cao.

Sau cùng, Hiên Viên Phù như thuận miệng hỏi: “Đêm qua, trong lúc say, người đã hời hợt tặng một tiêu vĩ cầm vô giá cho một ca kỹ thanh lâu, vừa hay lúc đó có thủ hạ của Bản vương cũng có mặt tại Việt Khê lâu, trông thấy, nên giúp người lấy về đây.”

Người Chu Kỳ khẽ run, đầu vội cúi, trong mắt Hiên Viên Phù thật rõ bộ dạng có tội giết mình.

Gã gõ gõ tay trên mặt bàn, ngay lập tức có một hoạn quan quỳ lên phía trước, trên tay còn cầm theo một vật gì đó.

Chu Kỳ không buồn liếc mắt nhìn lấy một lần, bởi y biết, chắc chắn đó là tiêu vĩ cầm của mình.

Hiên Viên Phù gật đầu, viên thái giám dâng cầm lên. Ngón tay ngày thường vẫn múa dao xách thương quét lên dây cầm, tấu lên âm thanh từng từng lạnh lạnh.

Diên Ninh điện mờ tối, cho dù bên ngoài kia dương quang cao chiếu, trong điện lại vẫn dày đặc thứ không khí quỷ dị đặc thù.

“Việt Khê lâu, nghe nói, ngay cả một viên gạch, một tắc ngói cũng được vận chuyển từ Giang Nam tới, nói chi tới những mỹ nhân chìm sa cá lặn kia.” – hai tay Hiên Viên Phù từ tốn nhắc thân cầm lên, đón lấy tia sáng mỏng manh xiên từ song cửa phía bên mà tỉ mỉ ngắm nhìn.

Chu Kỳ lạnh lùng nhìn gã, tâm trạng vừa mới lắng đọng bỗng chốc đã dậy sóng cuộn trào.

“A, đây rồi.” – gã lật ngược thân cầm, ngón tay linh hoạt vuốt lên phần đế.

Chu Kỳ bước vội lên: “Vương gia, dừng.”

“Dừng?” – Hiên Viên Phù cố ý ngân dài, chất giọng khàn đặc đượm vẻ ái muội khác thường.

Nhận ra bản thân bị đem ra bốn cột, Chu Kỳ nghiêm mặt, không nói không rằng.

Hiên Viên Phù cạy mở phần đế cầm, rút ra một cuộn giấy con con.

“Chà, quả nhiên là phần tử trí thức có khác, ngay cả giấy cũng được huân hương, thật là phong nhã.” – Hiên Viên Phù tùy ý ném cuộn giấy cho viên thái giám đứng bên, “Đọc.”

Về mặt Chu Kỳ vận vẹo quét mắt nhìn đám hoạn quan thị nữ đứng chung quanh, lướt qua Trương Khuê phía sau lưng Hiên Viên Phù, và cả Lô Ngang đang tránh mình trong một góc tối, y thấp giọng cầu khẩn: “Vương gia, hay là thôi đi?”

Hiên Viên Phù lắc đầu thật chậm, gương mặt lãnh ngạnh toát ra ý mỉa mai lờ lợt.

Tiểu thái giám mở cuộn giấy, về mặt sững sờ, nhẵn nhụi nhìn về phía Hiên Viên Phù: “Vương gia, đọc thật ạ?”

Hiên Viên Phù mắt kiên nhẫn: “Đọc!”

Cả cung thất chỉ đọc mỗi âm thanh run rẩy của tiểu thái giám: “Phù dung thất sắc điểm lệ rồi, liên hoa cũng rớt lớp điểm trang. Đem hai thứ ấy ra sánh thử, lại cùng thơm tựa hương má hồng.[2].”

Diên Ninh điện im phẳng phắc, đám nô tì vất vả nín cười, mấy người Trương Khuê đầy vẻ giận dữ, Lô Ngang thì kinh ngạc sững sờ.

Mà Hiên Viên Phù, âm tình khó đoán.

Chu Kỳ bất đắc dĩ: “Vương gia, hôm nay hạ quan mất mặt, sau này không còn mặt mũi nào dốc sức dưới trướng Vương gia nữa.”

Sau một lúc lâu, Hiên Viên Phù đột nhiên bật cười: “Triều đình cấm quan viên phiêu kỹ, Chu Kỳ người quên rồi sao?” – chẳng chờ Chu Kỳ kịp phân bua, gã đã tự quyết định: “Chuyện lần này cứ vậy đi, *** từ điểm khúc này, Bản vương coi như chưa từng nghe thấy. Còn cầm, coi như trừng phạt, Bản vương giữ lại.”

Gã đã có một lối thoát, Chu Kỳ cũng chả do dự mà bắt lấy, khom người tạ ơn: “Vương gia khoan hồng độ lượng, hạ quan cảm kích khôn cùng. Cầm này cũng được xem như danh cầm đương thời, tặng cho nữ tử thanh lâu quả thật là uổng phí, lấy ra hiếu kính Vương gia mới là vật tằm đúng chủ.”

Hiên Viên Phù ha ha cười: “Được rồi, việc này cứ thế đi. Chu Kỳ, công văn lần trước cho người sao chép đã xong chưa?”

Chu Kỳ xấu hổ thưa: “Mấy ngày trước hạ quan bỏ bê buông thả, vẫn chưa...”

Hiên Viên Phù khoát khoát tay: “Vậy đi viết đi.”

Chu Kỳ khúm núm cáo lui, lại thấy Hiên Viên Phù gọi lại: “Chậm đã.”

Gã nhìn Chu Kỳ, ánh mắt ôn hòa đến quái dị: “Người tới đã lâu mà ngay cả tên tự của người Bản vương cũng chưa biết. Một người ngọc thụ như lan hẳn phải có tên tự phong nhã lắm nhỉ?”

Chu Kỳ giật nảy mình, không tình không nguyện trả lời: “Tên tự của hạ quan là Phượng Nghi, để Vương gia chê cười rồi.”

Gần như y chạy biến về phòng mình giữa tiếng cười như pháo rang của cả Diên Ninh điện.

Đóng cửa nỏ, Chu Kỳ lộ một mặt cười khẩy như có như không, bình thần châm một chén trà.

Lô Ngang quả là một con cáo già, mặc dù biết y vùi đầu công sự nhưng vẫn ngẫu nhiên bớt ít thời giờ ghé tới thanh lâu, theo lẽ thường thì nó rất hiển nhiên. Song, Việt Khê lâu đến từ Giang Tô, mà Chu Kỳ lại mà người Giang Nam, thường xuyên qua lại ắt phải có mưu đồ.

Mỗi lần y đến đó đều cảm thấy có người giám thị, lần này, khi y lấy cầm tặng cho Ngô nữ thì rốt cuộc Lô Ngang cũng không nhịn nổi phải nhảy ra. Tiếc rằng, Lô Ngang vẫn còn tự mãn lắm.

Hắn ta biết cầm có vấn đề, cũng đắc ý vì phát hiện ra có cơ quan mật, song lại chẳng dám tra xét trước Tĩnh tây vương. Hắn không biết, vấn đề thực sự, không nằm ở cầm, mà ở bao đựng cầm trên tay Tố Huyền kia.

Đêm đó, quả thật Chu Kỳ đã viết những điều y phát hiện lên giấy. Chẳng qua là y không thả nó vào để cầm, mà nhét vào kẻ may của bao cầm.

Chu Kỳ tự đắc mà vui vẻ phẩm trà, thỉnh thoảng ngấm lại vẻ mặt kinh ngạc của Hiên Viên Phù là tâm trạng lại thoải mái bội phần.

Mặc dù không phải nữ tử, nhưng các người chưa từng nghe danh hàng thiêu Tô Châu tinh tuyệt khắp thiên hạ sao?

Chu Kỳ khề ư ử tiểu khúc, đắc ý dương dương.

1. Tài sinh quan vượng: ý chỉ gia đình giàu có, của cải sinh sôi, quan lộ thịnh vượng.

2. Trích từ bài *** thư “Thập hương từ” tả mười mùi hương trên cơ thể phụ nữ với thứ tự: tóc, ngực, má, cổ, lưỡi, miệng, tay, chân, âm bộ, toàn thân. Thủ thơ trên là thủ thứ ba, tức hương thơm hai má.

Chuyện rằng, Liêu Đạo Tông là vị hoàng đế thứ tám của nhà Liêu trong lịch sử Trung Quốc. Đạo Tông trọng dụng một đại thần gian nịnh là bắc viện xu mật sử Ngụy vương Da Luật Ất Tân, còn bản thân ông thì không trực tiếp sửa trị công việc triều chính, mọi việc đều nghe theo lời sàm tấu của Ất Tân. Ất Tân

ganh ghét, muốn hãm hại Tiêu Ý hoàng hậu vì bà nhiều lần đứng ra can gián việc triều chính. Ất Tân nhờ người làm một bài thơ, gọi là “Thập hương từ”, rồi sai người vào cung Hoàng hậu nhờ bà chép lại. Tiêu Ý Hoàng hậu là người văn hay chữ tốt, bà bị lừa rằng bài thơ là của hoàng hậu bên nước Tống làm ra, được bà viết cho thì sẽ thành ra một vật báu để lại đời sau. Tiêu Ý hoàng hậu tưởng thật, đọc qua bài thơ cũng thấy hay, bèn biên ra một bức, chữ thiệt đẹp. Cuối bức, còn đề một bài thơ tứ tuyệt của bà làm ra. Sau đó Ất Tân lấy bài thơ đưa lên cho Đạo Tông và vu khống rằng bà có thông gian với linh quan (quan coi giữ nhạc trong cung) Triệu Duy Nhất, nên Đạo Tông đã sai giết chết hoàng hậu vào tháng 11 năm Đại Khang thứ 1, sử gọi đây là “Thập hương từ oan án”. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9 – LÊN CAO NGẮM GIÓ THU.

Bích thiên như tẩy, cát nhuộm tịch dương, cây cỏ điêu linh, thiên quân quá cảnh.

“Vừa mới ra khỏi Lương Châu đã thất thần ngắm trông, chẳng lẽ cảnh thu ở Bắc Cương lại khác Trung Nguyên đến thế ư?”

Chu Kỳ bình tĩnh, quay ra thấy Hiên Viên Phù cũng đã buông địa đồ trên tay xuống, phóng mắt theo y ngắm nhìn quang cảnh phía xa.

“Hồi bẩm Vương gia, thiên hạ to lớn, đừng nói chi Tái Bắc Giang Nam cách xa ngàn nẻo, chỉ ngay phong cảnh Tô Châu và Lạc Kinh thôi cũng đã rất bất đồng rồi.”

Khóe miệng Hiên Viên Phù khẽ vẽ lên một nếp uốn nhợt nhạt: “Vậ ư?” – đã nhập Lương Châu nửa năm, Chu Kỳ rất ít khi thấy gã cười, nếu có cũng là kiểu cười lạnh lùng chế giễu hay cười khẩy mặt ngoài như trong ẩn tượng, nụ cười khẽ nhếch mà thư thái như hiện giờ là lần đầu tiên.

Huyết thống Hiên Viên gia quả không tồi, ngay cả một gã mãnh phu cũng đeo khuôn mặt chính khí đầy ngoài lớp âm hiểm, Chu Kỳ nghĩ thầm trong bụng.

“Tô Châu và Lạc Kinh, Bản Vương đều chưa từng đi qua.” – đột nhiên, Hiên Viên Phù nói.

Chu Kỳ nhìn gã, không kinh ngạc là giả.

Hiên Viên Phù bình thản giải thích: “Khi bé thì ở Trường An, sau sáu tuổi, Bản Vương chưa từng ra khỏi Lũng Tây nửa bước.”

Chu Kỳ có phần cảm thông mà an ủi gã: “Kỳ thật, những nơi ta chưa từng đi qua ấy, khi chưa đặt chân tới thì ôm bao mong mỏi hứng thú, đến khi đích thân tới rồi mới nhận ra, à, nó cũng chỉ có thế thôi. Vương gia chưa đi qua cũng không có gì phải tiếc nuối cả.”

Hiên Viên Phù liếc nhìn y: “Không ngờ Chu công tử cũng biết an ủi người khác, quả là người phúc hậu.”

Chu Kỳ khó chịu phản bác: “Tuy rằng hạ quan có ngu dốt, nhưng từ trước tới giờ vẫn giúp người chí thiện, ôn nhu đôn hậu, giờ Vương gia mới nhận ra thật là làm hạ quan thấy đau lòng quá.”

Ném đại công văn địa đồ sang một bên, Hiên Viên Phù nhóm dậy giãn gân giãn cốt. Vóc dáng người phương Bắc vốn đã cao to, mã xa cũng được chế tác rộng rãi hơn phương Nam rất nhiều, vậy mà Hiên Viên Phù đứng dậy vẫn thấy không đủ, chỉ đành phải khom lưng uốn gối.

Khi còn ở Giang Nam, Chu Kỳ là một trang anh tuấn ngang tàng, tới Trường An phương Bắc cũng được xem như công tử ngọc thụ lâm phong, nhưng đứng bên Hiên Viên Phù thì vẫn thấp hơn gã nửa cái đầu, khí thế cũng vì thế mà vơi mất bảy tám phần.

“Phượng Nghi,” – đột nhiên Hiên Viên Phù gọi y, “Kỵ thuật thế nào?”

Khóe miệng Chu Kỳ rõ giật khẽ một cái, dạo đây Tĩnh tây vương toàn dùng tên tự của y mà gọi riết, chẳng phải coi trọng y gì cho cam, chỉ e là đang ngắm ngẫm cười nhạo tên tự y nữ tính thì có.

“Mặc dù không thể so với những dũng sĩ dưới trướng Vương gia, nhưng cũng không đến nỗi tệ lắm.”

Hiên Viên Phù xốc mạnh xe: “Ngồi xe mãi cũng chán, vừa hay cuối thu quang đăng, không bằng ra ngoài cưỡi ngựa với ta?”

Hiên Viên Phù trên ngựa khác hẳn con người mà gã thường biểu hiện, vẻ âm trầm hỉ nộ vô thường trong Vương phủ biến mất tăm trong nháy mắt, thay vào đó là tâm trạng hăng hái, nghe chừng như hưng trí lắm. Người bên cạnh thấy tâm tình gã không tồi cũng thấy thoải mái theo, bầu không khí thanh bình hẳn.

Chu Kỳ vốn đã thích đi săn, khi còn ở Trung Nguyên cũng dăm bữa nửa tháng rượt cầu phi ưng, vậy nên vẫn có thể đuổi kịp Hiên Viên Phù. Nhưng sau đó thì dần dà không ổn nữa, thể lực y bắt đầu không đủ để chống đỡ, xương cốt đã bắt đầu đau mỗi, chẳng bù Hiên Viên Phù thì như thể được sinh trưởng lên yên ngựa, gã vẫn ra roi thúc ngựa, phi băng băng như gió.

Chu Kỳ là một người vô cùng cao ngạo, cho dù có kiệt sức y vẫn cắn răng kiên trì.

Rốt cuộc thì sau khi đã được phát tiết thỏa thuê, Hiên Viên Phù cũng ghìm cương dừng lại.

Đôi mắt đầy sắc bén giờ đây lộ rõ vẻ hí hửng khi gian kế được thực hiện: “Phượng Nghi, vẫn ổn chứ? Nếu không cố được thì chúng ta hạ trại lại đây, chờ khi người khá hơn rồi khởi hành tiếp, thế nào?”

Chả thế nào hết! – Chu Kỳ cố nén oán giận, sắc mặt xấu tợn.

“Vương gia nhọc công lo lắng rồi, hạ quan chỉ thấy tinh thần vô cùng thư sướng, Vương gia không cần vì hạ quan mà kéo dài lịch trình, cứ như ngài đã quyết là được.”

Hiên Viên Phù xấu xa mà rằng: “Vốn Bản Vương còn lo lắng thân thể xương cốt Phượng Nghi người không chịu nổi, người đã nói vậy thì,” – gã quay đầu, phân phó với đám người cưỡi ngựa đằng sau, “Ra roi thúc ngựa, tranh thủ trước sớm mai tới Vĩnh Xương[1]!”

Chu Kỳ chỉ hận sao y không ngắt quách đi cho rồi.

Vĩnh Xương cũng chưa phải là vùng đất tận cùng của Lũng Tây, song tại hành lang Hà Tây[2] cuối phía Đông, đi thẳng về hướng Tây một đoạn là tới chiến trường mà xưa nhà Hán đã mấy lần thảo phạt Hung Nô.

*

Trừ mấy lần ngẫu nhiên nghỉ ngơi ít ỏi giữa đường ra thì hầu như tất cả đều rong ruổi một ngày một đêm.

Vừa tới được hành quán Vĩnh Xương, Chu Kỳ đã tự lê thân về phòng, ngã xuống là ngủ li bì một mạch tới tận bữa tối mới bị gọi tỉnh.

Trương Khuê lớn giọng oang oang ngoài cửa phòng: “Chu lục sự, Vương gia truyền người tới dùng bữa.”

Chu Kỳ cuốn chăn trùm đầu, thều thào vọng ra: “Làm phiền Trương giáo úy chuyển lời tới Vương gia, Chu Kỳ có công văn cần chỉnh lý, không thể đi.”

Tiếng bước chân Trương Khuê xa dần, Chu Kỳ nhồm dậy ngồi trên giường, thỏa mãn hừ hừ mấy tiếng.

Tâm trạng thoải mái ấy chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ lát sau Trương Khuê đã quay trở lại.

“Chu lục sự, Vương gia bảo, hôm nay không xong thì để mai làm, nếu người không muốn làm thì để Trần Nhân làm hộ. Nói chung là, cơm vẫn phải ăn.”

Bị quấy nhiễu lắm nhảm nửa ngày làm Chu Kỳ nghe thôi đã thấy váng vất cả đầu óc, lại nhớ tới vị lục sự tên Trần Nhân cũng có cái bản mặt làm người ta khó chịu kia...

Cấu kỉnh trông quần áo vào người, trong gương đồng, một người mang sắc mặt trắng bệch, cặp mắt hoa đào lúc này đã hờm sâu sắc đen xám, trông thật thê thảm. Chu Kỳ đẩy cửa, nhặt nhèo nói với Trương Khuê: “Dẫn đường.”

Còn chưa tới chính đường đã nghe thấy tiếng người ồn ào huyên náo không gì sánh được vọng ra từ bên trong.

Tĩnh tây vương giá lâm, từ quan to quan nhỏ lân cận Vĩnh Xương cho đến quân sĩ tướng lĩnh đóng thủ đều đến góp mặt, một người không thiếu.

“Phượng Nghi,” – Chu Kỳ vừa định bụng kiếm một góc khuất nào đó ngồi thì chợt nghe tiếng Hiên Viên Phù gọi giật lại, “Mau, Bản Vương giới thiệu cho người mấy vị.”

“Đây là Tả tướng quân Vũ Uy, Hồng Khôn tướng quân.”

“Đây là huyện thừa huyện Phiên Hòa[3], Hoàng đại nhân.”

“Đây là...”

Chu Kỳ đầu đau như búa bổ, mặt nhọc rệu rã, lại phải cố gắng chống đỡ ứng chẹn với rượu mời từ mọi người. Rong rã một ngày trời chưa được hột cơm nào vào bụng, dạ dày đã ỉn ỉn nhưc nhối, bữa tối ngay trên mặt bàn không xa đó, chỉ cần vươn tay là có thể lấy, song lại vì e ngại cấp bậc lễ nghĩa mà chẳng thể thoải mái ăn uống, quả là tra tấn khôn cùng.

“Chu Kỳ, Bản Vương có việc muốn nói với người, lại đây.” – lúc này tiếng Hiên Viên Phù như cứu tinh kéo Chu Kỳ ra khỏi đám người hư tình giả ý kia.

Hiên Viên Phù xé miếng bánh nướng trên tay, chia một nửa cho Chu Kỳ, bản thân gã cũng cắn một miếng.

Chu Kỳ từ tốn ăn từng miếng từng miếng nhỏ, sớm đã chẳng phân rõ mùi vị miếng bánh ra thế nào.

“Xuất môn tại ngoại, đừng kén cá chọn canh.” – Hiên Viên Phù chấm miếng bánh vào đĩa tương ớt, “Ít nhất cũng phải ở đây nửa năm, sau này ngày nào người cũng phải đối mặt với chuỗi ngày thế này.”

Chu Kỳ tròn tròn hai mắt nhìn gã, vẻ mặt thoáng sững sờ xen lẫn hoảng hốt: “Vương gia không về Lương Châu nữa ư?”

Hiên Viên Phù liếc mắt nhìn y: “Chuyến này đi là để tuần tra biên phòng, người không biết sao?”

Chu Kỳ gật đầu: “Hạ quan biết, nhưng tuần tra cũng không cần những nửa năm chứ?”

Hiên Viên Phù cười nhạt: “Quả nhiên là ăn chơi lu bù không quan tâm quốc sự.” – đoạn gã gấp một miếng thịt dê, nốc một ngụm rượu, “Gần đây Đột Quyết có dấu hiệu rục rịch, chúng triển khai mười vạn quân tại Cam Châu, được Tả hiền vương thân chinh dẫn đầu đóng quân tại Kỳ Liên thành.”

Sắc mặt Chu Kỳ ngưng trọng, cau mày dò hỏi: “Vương gia đã từng bẩm báo lên triều đình chưa?”

“Tất nhiên là có, làm sao?” – Hiên Viên Phù nhìn y.

Chu Kỳ khẽ lẩm bẩm: “Trước khi ta đến đây, hơn một năm nay triều đình chưa từng nhận được công báo từ Lũng Tây, triều đình và dân chúng đều cho rằng Lũng Tây thái bình thịnh trị.”

1. Vĩnh Xương: là một huyện của địa cấp thị Kim Xương, tỉnh Cam Túc.

2. Hành lang Hà Tây: hay Hành lang Cam Túc, thuộc rìa là một phần của con đường tơ lụa, nằm ở trung tâm và phần phía tây của tỉnh Cam Túc.

2. Huyện Phiên Hòa: tên cổ của huyện Vĩnh Xương. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10 – GHÉ THĂM YÊN CHI LĨNH BIẾC NGÀN.

Trong mã xa, cả Chu Kỳ và Hiên Viên Phù đều im lặng.

Rốt cuộc vẫn là Chu Kỳ cất tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề trước nhất, “Giờ chúng ta đang đi đâu?”

Hai hàng mày trên mặt Hiên Viên Phù vẫn nhíu chặt: “Yên Chi sơn.”

“Yên chi sơn? Sản xuất sơn phấn[1] ư?”

Hiên Viên Phù cả giận trừng y: “Bao giờ thì người mới có thể đứng đắn lên hả? Dem mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt ấy quên sạch đi.”

Chu Kỳ hừ lạnh: “Vương gia có hồ cơ, chẳng lẽ không cho phép thuộc hạ thi thoả được giải sầu sao?”

Ho khan một tiếng, Hiên Viên Phù vòng lại chủ đề: “Yên Chi sơn là giao giới giữa Lương Châu và Cam Châu, phía đông là Lương Châu, tây là Cam Châu. Nơi chúng ta đóng quân gọi là Đại đầu quân, cách Yên Chi sơn hơn mười dặm. ” – gã ngừng lại nghĩ ngợi một chút, “Qua Yên Chi sơn, vượt nhược thủy là Kỳ Liên thành. Tính ra, chúng ta cách nơi Tả hiền vương đóng chân chỉ trăm dặm chứ mấy.”

Chu Kỳ gạt đầu, một cảm giác bồn chồn mờ nhạt cứ quẩn trong đầu y, nhắc như có hơi thở hiểm nguy đang từng bước rình rập hướng về phía hai người.

Đây là điềm xấu.

Tháng tám gió thu qua, lúc này đang là tháng chín, Yên Chi sơn vẫn ngợp một màu biếc xanh, khí trời cũng không quá lạnh.

Thấy Chu Kỳ ngấm cảnh sức đến gần ngẩng, Hiên Viên Phù bật cười: “Nơi đây không hợp để luyện binh, nhưng du thưởng thì không tồi.”

Chu Kỳ nghi hoặc hỏi: “Không nóng không lạnh, núi cao rừng thẳm, khoảng không rộng rãi, sao lại không hợp luyện binh?”

Hiên Viên Phù vươn năm ngón tay như muốn bắt lại ngọn gió trong núi rừng.

“Người xem, khắp nơi sơn xanh thủy sắc, phong cảnh yên bình thế này có hợp với không khí chiến trường không?”

Gã ngoái đầu nhìn Chu Kỳ, khoe mắt đuôi mày nồng vẻ sắc bén: “Chu Kỳ, nếu như đánh một trận với Đột Quyết, trận này nhất định Bản vương phải thắng.”

Chu Kỳ im lặng, đáy mắt mờ mịt bất định như sương mù trên đỉnh núi xa xăm.

Hiên Viên Phù liếc nhìn y, nói tiếp: “Bản vương biết người tới tất có nguyên do, bất kể là ai sai phái hay có mục đích gì, chỉ cần không ảnh hưởng tới đại kế chinh phạt Đột Quyết của Bản vương thì Bản vương sẽ không can thiệp, cũng không truy cứu.”

Nội tâm Chu Kỳ chấn động, nguyên chủ ý ban đầu có thể lo cho có lệ rồi sẽ đi, vậy mà giờ khắc đối mặt với Hiên Viên Phù này, y lại không thốt nổi thành lời.

Kỳ thật, cũng chẳng có gì đặc biệt cả, không hi không nộ, không sầu không ưu, chỉ còn nghiêm túc.

Đối mặt với vẻ nghiêm túc ấy, Chu Kỳ chỉ khẽ nói: “An lạc vua, trung việc nước. Chu Kỳ chỉ có thể cam đoan với Vương gia, nếu có một ngày Chu Kỳ gây bất lợi cho Vương gia, nhất định đó không xuất phát từ chủ tâm Chu Kỳ.”

Ánh mắt Hiên Viên Phù thoáng ảm đạm, Chu Kỳ nhìn gã, chợt hiểu, người đang đứng trước mặt y đây, chẳng qua chỉ là một nam nhân đáng thương có một tâm nguyện chưa thành, thù cha chưa báo mà thôi...

Rồi Chu Kỳ đột nhiên nói: “Chỉ cần không trở ngại cho đại kế của triều cương, Vương gia không có lòng mưu nghịch, vậy Chu Kỳ là trung thần tận tụy của Vương gia.”

Hiên Viên Phù kinh ngạc nhìn y, thì thào: “Thật chứ?”

Chu Kỳ hất cằm, quật ngạo nói: “Quân tử tương hứa, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không phản bội.”

“Hảo,” – Hiên Viên Phù chụp tay lên bờ vai Chu Kỳ, “Hy vọng người có thể vĩnh viễn nhớ câu nói ngày hôm nay.”

Chu Kỳ mỉm cười, tảng đá trong tâm khảm lại nặng nề gấp bội.

Nhà Hán có Vệ Hoắc[2] dẫn quân tây chinh từ Hà Sóc[3] đánh tan Hung Nô, đoạt Yên Chi sơn, người Hung Nô đã than rằng: “Lâm dung nhan phụ nữ Hung Nô ta thất sắc[4].” Mà nay, Yên Chi sơn hãy còn sừng sững đây, mà những binh sĩ tướng quân dẫn tinh kỵ ngàn nẻo đột kích khai cương dành đất ấy sớm đã không còn.

Hôm nay Tĩnh tây vương sẵn sàng ra trận, Chu Kỳ thận trọng suy tính, Tứ Hoàng tử hùng hổ hung hăng, Hoàng Thái tử bình chân từng bước, Sử đảng quyền cao chức trọng, Thanh Lưu phú quý xa hoa; nhiều nhiều nhưng nhưng, vẫn vẫn vũ vũ, một năm, mười năm, vài chục năm, rồi trăm năm sau thì sao đây?

Ai mới là người cười sau cuối?

*

Hiên Viên Phù bận luyện binh, Chu Kỳ không có việc gì làm lững thững tản bộ trong lòng núi. Khi y vừa ngất lên một bông hoa dại không biết tên, đang chuẩn bị tiếp tục quá trình tức cảnh sinh tình thì đột nhiên có người gọi lại.

“Chu lục sự.”

Chu Kỳ ngoái đầu nhìn, phát hiện đó là một người y chưa từng gặp mặt, tướng tá bình thường, nếu đứng lẫn trong đám đông thì thật khó để nhận ra hẳn.

Người nọ từ tốn ngâm: “Yến mỗi Oanh một xuân đi rồi.”

Lòng chợt mừng thầm, Chu Kỳ cười đáp: “Hoa cũng lìa cành vì đông phong.”

Người nọ quỳ gối trên mặt đất: “Chu công tử chịu khổ rồi! Tiểu nhân Giang Ước, trước kia là thuộc hạ của Đại công tử.”

Chu Kỳ vội vàng nâng hẳn dậy: “Đều là người một nhà, dài dòng nghi thức làm chi.”

Giang Ước quan sát y, thấp giọng nói: “Tin tức công tử gửi lần trước, phía trên đã nhận được, rất khen ngợi.”

Chu Kỳ gật đầu ý bảo hẳn tiếp tục.

“Điện hạ phân phó, một là để công tử tiếp tục thám thính, hai là nếu có chiến sự xảy ra thật thì công tử có thể tự quyết, vì đại kế, trăm triệu lần không thể để Tĩnh tây vương giao chiến với Đột Quyết.”

Chu Kỳ nhíu mày: “Nhưng ta chỉ là một bát phẩm lục sự, sao có thể thay đổi quyết sách của Vương gia.”

Giang Ước nhìn ngó xung quanh, thấy không có một bóng người mới lén lút rút trong tay áo ra một cuốn tập.

Chu Kỳ đón nhận, nhanh chóng nhét vào trong tay áo mình.

Giang Ước thấp giọng nói: “Lũng Tây là vùng xung yếu phía tây bắc, Tĩnh tây vương lại nắm giữ mười vạn hùng binh, hôm nay đại thế chưa định, nhân vật thế này tồn tại, ai ai cũng tranh thủ.”

Chu Kỳ im lặng gật đầu, lòng lại không thoải mái.

Giang Ước nghiêng người, chú ý từng ngọn gió cỏ lau bốn chung quanh: “Bên trong cuốn sổ này có danh sách mật thám thích khách ẩn náu khắp Lũng Tây mới được chép ra tháng trước từ Đông cung đưa tới, không thể cam đoan chuẩn xác toàn bộ, công tử tự xem xét chọn lựa.”

Chu Kỳ gật đầu, tay lại sờ soạn trong tay áo, nghe ngóng một lúc mới khẽ hỏi: “Phản thư[5]?”

Gương mặt xám vàng của Giang Ước khẽ lộ một nụ cười khó hiểu: “Tướng gia không sinh bất tài, quả nhiên là tam lang Chu gia. Vậy, sự tình ở Lũng Tây giao phó cho công tử, tiểu nhân cũng yên tâm.”

Chu Kỳ nhíu mày, cảm giác như ngũ điệu của hẳn có gì đó không đúng, nhưng tiếng vó ngựa đã loáng thoáng gần xa không tiện lần cần chân chừ, y đành vỗ vội vai hẳn, nhìn theo bóng lưng hẳn dần khuất trong rừng sâu.

“Chu lục sự, tối nay hạ trại tại Bạch Lang cốc, Vương gia triệu ngài về trưởng.”

Khi Chu Kỳ xoay người lên ngựa, y thoáng lia mắt về phía sau, rừng núi vẫn bạt ngàn xanh thẳm và trong trẻo như trước, như thể chưa từng có ai đặt chân tới.

Vừa trở về trưởng Chu Kỳ đã ngăn người, Hiên Viên Phù đang ngồi trên thảm, bên cạnh có đặt tiêu vĩ cầm.

“Hạ quan tham kiến Vương gia.”

Hiên Viên Phù phát phát tay, dường như tâm trạng gã không tệ.

“Quảng Lăng Tán[6].”

Chu Kỳ nhìn gã: “Vương gia cho hạ quan là cầm cơ ư?”

Hiên Viên Phù bật cười sảng: “Làm gì có cầm cơ nào vừa biết sao chép công văn vừa biết cười ngựa lại dám tranh luận với Bản vương như Phượng Nghi chứ.”

Chu Kỳ bất đắc dĩ trượt ra tiếng thở dài, ngồi xuống bên cạnh, tùy ý gảy hai dây cầm.

“Sao thế?” – Hiên Viên Phù cau mày nhìn y.

Chu Kỳ trầm ngâm: “Từ sau khi Kê Khang[7] tấu thì trên đời này không còn Quảng Lăng Tán nữa rồi. Phần lớn Quảng Lăng Tán hiện hành nghe được đều là hậu nhân ngụy tạo mà ra, không bằng thể này, ta tấu cho Vương gia một khúc Dương Quan[8].”

Hiên Viên Phù gật đầu, sau rồi gã đột nhiên bổ sung: “Cầm là Bản vương cho người mượn, không phải trả lại cho người đâu đấy.”

Chu Kỳ bật cười, tiêu sái thản nhiên mà gảy cầm, âm cầm bật lên uyển chuyển như than như khóc, như sầu như xa.

*

Tiến chân Hiên Viên Phù, Chu Kỳ lấy một ít nước, tỉ mỉ thấm lên mặt danh sách, giấy ẩm khiến màu mực đen dần dần hiện ra.

Chu Kỳ kinh ngạc mỉm cười, nét chữ quen lắm, có vẻ như Cổ Bình khá được trọng dụng trong Đông cung mới được mó tay vào quản lý phần cơ mật thể này.

Từng chuỗi những cái tên từ từ hiện lên, có quen cũng có lạ, lác đác bên cạnh dòng tên là những dấu điểm chu sa đỏ thay cho vận mệnh của từng người.

Chu Kỳ tìm thấy tên Giang Ước, bên cạnh có viết một chữ – Tử.

1, 4. Tên núi Yên Chi và yên chi(son phần) có đồng âm – Yānzhī , cả hai đều được tác giả dùng lối đồng âm, ở đây ý nói cướp núi Yên Chi thì phụ nữ Hung Nô không còn gì để trang điểm.

2. Vệ Hoắc: chỉ hai người Hoắc Khứ Bệnh và Vệ Thanh, cả hai đều là danh tướng dưới thời Hán Vũ Đế, có công lao trong việc chinh phạt Hung Nô ở phía bắc. Vệ Thanh là cậu của Hoắc Khứ Bệnh.

3. Hà Sóc: chỉ vùng Bắc Hoàng Hà thời TQ cổ (Sóc là Bắc), bao gồm cả Sơn Tây, Hà Bắc và Sơn Đông.

5. Phèn thư (phèn thư): Dùng nước phèn chua viết thư để giữ bí mật, chữ viết bằng loại nước này mắt thường không thể thấy, chỉ khi bị tắm ẩm mới hiện.

6. Quảng Lăng Tán: Một trong thập đại cổ cầm bất hủ Trung Hoa. Khúc nhạc có giai điệu mạnh mẽ mà hùng hồn, là khúc cổ cầm duy nhất có không khí đấu tranh sát phạt, trực tiếp biểu đạt tinh thần đấu tranh của những con người bị ách áp bức của bạo quân, vừa có tính tư tưởng và nghệ thuật rất cao.

Quảng Lăng Tán từng bị thất lạc một thời gian rất dài mãi cho đến sau này mới được một người chơi cổ cầm trứ danh căn cứ vào Bí phổ thần kỳ phục lại.

Dựa vào cầm phổ ghi lại, thời Chiến Quốc phụ thân của Nhiếp Chính vì Hàn Vương đức kiếm, do trễ ngày giao kiếm mà bị thẩm sát. Nhiếp Chính vì phụ thân lập chí báo thù, đã nhập sơn luyện cầm mười năm, đạt thành tuyệt kỹ, dương danh nước Hàn. Hàn Vương triệu Nhiếp Chính vào cung chơi đàn, Nhiếp Chính đâm Hàn Vương trả thù cha xong hỷ dung tự tử. Hậu nhân dựa vào tích xưa phổ thành cầm khúc hùng hồn, khí thế là cổ khúc trứ danh đại khúc chi nhất.

7. Kê Khang: (223-262) được biết như là người cầm khúc “Quảng Lăng Tán” thành công nhất. Kê Khang vốn họ Khuê, người đất Thượng Ngu, huyện Cối Kê (nay là huyện Thiện Hưng, tỉnh Chiết Giang). Vì một sự thù oán nên ông dời về ở ẩn huyện Hoa Dương, tỉnh An Huy Gần chỗ ông ở có núi Kê Sơn nên lấy núi Kê làm họ.

Kê Khang làm quan một thời gian rồi từ quan đi trú ẩn, để hưởng cảnh tiêu điều lúc về già. Từ quan, Kê Khang sống một cuộc đời ẩn dật, ngày ngày ngao du sơn thủy, hái thuốc, vui say với văn thơ điệu dân. Bấy giờ, nhà Ngụy suy vi, Tư Mã Chiêu có ý muốn soán ngôi nên tìm mọi cách để trừ khử những kẻ nghịch với mình. Lúc ấy ở huyện Đông Bình có người tên Lữ An vì ngưỡng mộ danh tiếng của Kê Khang nên tìm đến ra mắt. Hai người kết bạn tâm giao. Chẳng ngờ Lữ An có một người anh họ tên Lữ Tồn vốn là bộ hạ thân tín của Tư Mã Chiêu, ý thế hoành hành, thấy vợ của Lữ An xinh lịch nên chiếm đoạt và bắt Lữ An hạ ngục. Vì tình bạn, Kê Khang đứng ra minh oan nhưng rồi cũng bị bọn quyền thần bắt giam. Kê Khang vốn con rể trong tông thất nhà Ngụy, nên họ muốn tìm cách trừ tuyệt. Chúng lại dựng chứng Kê Khang khinh vua Thang, vua Võ, Khổng Tử là có ý phản loạn nên kết án tử hình.

Trên pháp trường, có hơn ba ngàn đệ tử thỉnh cầu lên triều đình mong muốn triều đình miễn tội cho Kê Khang, đồng thời cũng muốn bái ông làm thầy, nhưng tất nhiên “yêu cầu vô lý” này không mấy may được người đương quyền tiếp nhận. Vào lúc đó, Kê Khang đã có suy nghĩ rằng – vậy là sinh mạng sắp đứt đoạn từ đây, cũng không còn ai kế tục một thủ khúc mỹ diệu tuyệt luân nữa. Và thế là, trên pháp trường, đối mặt với ngàn vạn người tới tiễn đưa, Kê Khang đã tấu khúc cầm cuối cùng, khúc “Quảng Lăng Tán”, tiếng cầm thanh thoát, làn điệu huyền diệu, ào ạt rót vào lòng người. Cầm xong, Kê Khang nói: “Có kẻ xin học bài này, ta không dạy, thế là từ đây không ai còn đàn khúc Quảng Lăng này nữa.” sau đó ung dung dâng đầu lên, khi ấy Kê Khang mới 39 tuổi.

Và, hý hý, như thông tin mình mò được trên GG thì, Kê Khang là một trong những mỹ nam của Trung Quốc xD

Cho ai muốn ngắm “dung nhan” của chàng XD: [Link](#).

8. Khúc Dương Quan: Dương Quan là một ả nằm gần ả Ngọc Môn, vào khoảng giữa tỉnh Cam Túc và Tân Cương, nay thuộc huyện Đôn Hoàng, Cam Túc. Thường được dùng để chỉ sự tiền biệt. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 11 – TUYẾT ĐỘNG MÃN YÊN SƠN.

Trọn một đêm Chu Kỳ ngồi trước bàn chăm chăm nhìn bản danh sách cho tới khi phía đông dần hửng sáng.

Sau khi máy móc thiêu thủy bản danh sách, Chu Kỳ bơ phờ quay về bên tháp, tới đây y mới nhắm đôi mắt đã cay xè của mình lại. Y biết, những người vẫn sống trong bản danh sách đó, có lẽ vì may mắn mà vẫn có thể sống sót, trong khi số còn lại đều đã trở thành tế phẩm cho vòng tranh đấu vương quyền khốc liệt và tàn nhẫn này.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô[1].

Có lẽ, trong đó, cũng có cả Chu Kỳ y.

*

“Văn chương không tồi,” – Hiên Viên Phù thần nhiên lật công văn Chu Kỳ vừa đưa lên, “Bản Vương thật sự rất tò mò vì sao kết quả thi cử của ngươi lại thường thường đến thế.”

Chu Kỳ uể oải đáp: “Vương gia quá khen rồi, từ nhỏ học vấn của hạ quan đã không tốt, trúng cử được đều là nhờ vào phúc lộc tổ tiên phù hộ thôi.”

Hiên Viên Phù liếc nhìn y: “Đêm qua không ngủ ngon hở?”

Tầm mắt Chu Kỳ dao động trên tấm tháp trải lông, đầu gật gật: “Cả đêm không ngủ.”

Hiên Viên Phù khẽ bật cười, nhích mông sang một bên, “Ngồi đi, không có người ngoài thì bớt mấy cái nghi thức xáo rỗng ấy đi.”

Có người ngồi lên tháp, Chu Kỳ cười rằng: “Trần đời có chủ soái biết cảm thông cho thuộc hạ như Vương gia thật là hiếm thấy.”

Có vẻ như Hiên Viên Phù cũng ngồi chán rồi, gả ngã người nằm đườn ra, cả thân hình to lớn gần như chìa cả ra ngoài lớp thảm.

“Người có đánh giá thế nào về sự tình trong kinh thành?”

Mí mắt Chu Kỳ nặng trĩu, hỏi lại: “Sự tình trong kinh thành?”

“Đừng giả bộ. Người đã gặp qua mấy đứa cháu của Bản Vương trong kinh thành chưa?”

Mặc dù mới tới Lũng Tây được nửa năm, nhưng dường như mỗi khi nhớ về Lạc Kinh, Chu Kỳ lại có cảm giác ký ức mười năm ấy thật mơ hồ, mơ hồ đến đáng sợ.

“Hạ quan không nhớ rõ lắm, nhưng có lẽ đều gặp qua cả rồi.”

Hiên Viên Phù khẽ cười: “Hai canh giờ nữa, Bản Vương có khách tới chơi, Phượng Nghi, có muốn đi gặp không?”

Chu Kỳ nhú mày, “Nếu liên can cơ mật thì có mặt hạ quan chỉ khiến người ta nghi ngờ thôi.”

Chống cánh tay trái nhô dậy, Hiên Viên Phù nghiêm túc nhìn y: “Nếu vắng mặt người, người nghi ngờ là Bản Vương mới phải.”

*

Hiên Viên Phù ngồi chính giữa chủ trưởng, bên trái là Lô Ngang, bên phải có Chu Kỳ.

Người tới là một nam tử trung niên, tuổi chừng ba mươi, dáng người bệ vệ.

“Tại hạ Sử Uyên, bá kiến Vương gia.”

Lô Ngang và Chu Kỳ đồng thời liếc nhìn nhau, Hiên Viên Phù cười nói: “Chức quan của người là gì? Có công văn của triều đình không? Trong trí nhớ của Bản Vương thì hình như không có cổ nhân nào họ Sử thì phải.”

Sử Uyên khép hai tay vào trong hai ống tay áo, ngoài cười mà trong không cười: “Tại hạ là Truất trí sứ mới nhậm chức được phía trên cử xuống tuần sát Lũng Tây.”

Lô Ngang bình thản hỏi: “Án theo luật lệ, Phiên Vương được hưởng quân đội trong vùng đất mình được phong nhưng không được tham gia vào triều sự. Đồng lý mà nói, Vương phủ và tình hình quân sự trong Lũng Tây, Truất trí sứ đại nhân cũng không có quyền can thiệp đúng không? Vậy không biết Sử đại nhân không quản đường xá xa xôi tới nói biên cương này là có dụng ý gì?”

Nghe giọng điệu hăm he của hắn, Sử Uyên cũng không lấy làm hoảng sợ.

“Vương gia, dù là cả thiên hạ hay chỉ Vương thổ, hạ quan cũng phụng mệnh triều đình đi tuần tra rà soát, ngang qua đây thấy binh mã thường xuyên được điều động liền muốn tra xét một phần cho tròn bổn phận cũng không có gì đánh trách chứ ạ?”

Chu Kỳ không nín nổi cười nhạt: “Quan văn can thiệp vào quân vụ, đây là lần đầu tiên hạ quan được trông thấy đấy, Sử đại nhân làm hạ quan được mở mang tầm mắt rồi.”

Ánh mắt như rắn rết của Sử Uyên đảo sang Chu Kỳ: “Không đối gạt Vương gia, lần này hạ quan đến là có việc cơ mật muốn thương lượng với Vương gia, ở đây nhiều tai mắt, chẳng hay Vương gia có thể cho hạ quan mượn một không gian để nói chuyện hay không?”

Hiên Viên Phù nhướn mày nhìn hắn: “Ở đây đều là tâm phúc của Bản Vương, cứ nói đừng ngại.”

Sử Uyên kiên quyết: “Sự tình liên can rất lớn, hạ quan muốn nói với mình Vương gia.”

Hiên Viên Phù mắt kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Hoặc nói ở đây, hoặc không cần nói nữa.”

Cuộc chia tay không mấy vui vẻ.

Sau khi tiễn chân Sử Uyên, Lô Ngang có phần sốt ruột nhìn Hiên Viên Phù: “Vương gia! Ngài cũng biết Sử Uyên là con trai của Sử các lão, đặc tội hắn không mang lại ưu đãi nào cho chúng ta cả.”

Hiên Viên Phù nhớn nhoe hỏi ngược lại: “Thế đặc tội ta thì chúng có ưu đãi sao?”

Chu Kỳ vẫn không nói gì, lẳng lặng ngồi một bên pha trà.

“Vương gia, dùng trà không?”

Hiên Viên Phù nhìn y: “Vây đây hơn Lương Châu ở cam tuyền hay ở tân trà?”

Chu Kỳ thông thả rót trà từ chén cả ra ba chén con, đặt trên đĩa, nhúu mày nhìn gã: “Vương gia không thích?”

Hiên Viên Phù chọn chén cách xa gã nhất, nốc sạch một ngụm: “Không tồi.”

Chu Kỳ liếc xéo: “Ngươi tước mẫu đơn.” – đoạn y dùng hai tay nâng bôi trà, nắp chén ngang với hàng mày, đầu khẽ cúi.

“Hạ quan kính Vương gia.”

Hiên Viên Phù nhìn y từ tốn thưởng trà, tâm trạng nôn nóng vừa bị Sử Uyên khơi dậy cũng bình ổn hơn phân nửa, khéo miệng khẽ nhếch, học theo dáng vẻ y uống trà.

Lô Ngang đứng một bên thấy hai người đối diện thanh thoi ngồi phẩm trà thì gấp đến độ giậm chân: “Đến lúc này rồi Vương gia còn học đòi phong nhã? Vương gia biết Sử Uyên hắn...”

Hiên Viên Phù lập tức cắt ngang sự thao thao bất tuyệt của Lô Ngang: “Bản Vương nào có học đòi phong nhã.” – thấy Lô Ngang tức giận thở hùng hục thì nhướn mày cười, “Bản Vương phong nhã thật đó chứ.”

Lô Ngang hất rèm, xoay người xộc ra ngoài.

Chu Kỳ nhìn Hiên Viên Phù: “Vương gia không tín nhiệm Lô đại nhân?”

Hiên Viên Phù cúi đầu, xoay xoay chung trà trong tay: “Có lẽ ...” – gã trầm ngâm một lúc, “Ngươi cho rằng Bản Vương tín nhiệm ngươi ư?”

Chu Kỳ thành thật lắc đầu: “Bất quá, tính ra Vương gia cũng không ghét hạ quan.”

Hiên Viên Phù bật cười sảng: “Đám tri thức đều tự cho là đúng thế sao?”

Trầm mặc một lúc lâu, Chu Kỳ từ tốn nói: “Ít nhất hạ quan cũng hy vọng thế.”

Hiên Viên Phù đặt chung trà xuống: “Đi, chúng ta ra ngoài tản bộ.”

Có lẽ vì không bận hành quân mà hai người khá ung dung tự tại, qua một canh giờ thì lên tới đỉnh núi Yên Chi.

Hiên Viên Phù dùng roi ngựa chỉ về phía trước: “Phượng Nghi, ngươi nhìn xem. Đó là Kỳ Liên sơn.”

Nhân lực Chu Kỳ không xa bằng gã, trọn mắt ngóng nghĩa đến khi hốc mắt cay xè vẫn không tìm thấy Kỳ Liên sơn là đâu, giận dữ: “Chẳng lẽ Kỳ Liên sơn biết nịnh nọt, không muốn cho một tiểu lại con con như ta trông thấy?”

Hiên Viên Phù dong ngựa tới bên y, chỉ từ phía sau: “Kia, nơi đó.”

Chu Kỳ cố gắng nhìn, rồi cuộc giữa vãn hải trùng điệp cũng thấy một đường chỉ nhợt nhạt mảnh mai.

“Sao ngươi biết đó là Kỳ Liên sơn?” – được phép không cần câu nệ khi có hai người, ngữ khí Chu Kỳ cũng trở lên tùy tiện hơn.

Mặt trời đỏ au nhô lên giữa mây mù trùng trùng, Hiên Viên Phù nheo mắt, ánh mắt gã vẫn chăm chăm nhìn về đỉnh Kỳ Liên sơn: “Trước kia Kỳ Liên sơn là Thánh sơn của Hung Nô, theo tiếng Hung Nô thì ‘Kỳ Liên’ đọc là ‘Cách Lí’, tức ý trời, Kỳ Liên sơn là Thiên sơn của Hung Nô.”

Sườn mặt gã bị ánh nắng nhuộm một lớp vàng mỏng, đáy mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

“Đột Quyết,” gã cười lạnh, “Đột Quyết gọi Kỳ Liên sơn là Đẳng Cách Nhĩ, cũng có nghĩa là Thiên sơn. Ta đoán, bọn Tây Nhung[2] này căn bản cũng phân chẳng rõ là Thiên Sơn, Côn Luân hay Kỳ Liên.”

Chu Kỳ không nhin được xen vào: “Nhưng dấu sao chúng vẫn có thể khiến quân đội Thiên Khải ta thất bại thảm hại.”

Hiên Viên Phù ngoảnh lại, có cơn phẫn nộ băng lạnh bắn ra từ mắt gã, sắc như tiền: “Họa nguyên hữu đúng là một trò nực cười. Người biết không, Bản Vương nghiên cứu từng chiến dịch, từng tòa thành trì. Dựa theo chiến lý, Hoàng thúc không có bất cứ lý do gì để thất bại cả.” – gã hít sâu một hơi, tầm mắt gã dừng nơi mắt Chu Kỳ, “Hai mươi vạn nhân mã mai cốt hoàng sa không phải vì đao thương của bọn ngoại tộc mãnh sĩ.”

Chu Kỳ lạc giọng hỏi: “Mà là?”

Hiên Viên Phù xốt xa cười: “Có một đạo lý mà khi họ hiểu ra được thì đã quá muộn. Tướng lãnh nguyên hữu cũng thế mà phụ vương ta cũng vậy. Trên đời này, vô tình nhất tàn độc nhất không phải đao kiếm côn bổng, cũng không vì câu kích giáo dãi, mà là thủ đoạn quyền mưu chốn quan trường của đám quan to quyền quý.”

1. Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Là một câu thơ trong bài thơ “Kỳ Hại Tuế” của Tào Tùng(đời Đường). Câu thơ có nghĩa là khi một vị tướng đã tấn công vào thành thì sẽ dẫn đến cả vạn bộ cốt khô. Câu thơ mang ý phê phán sự tàn khốc của chiến tranh.

2. Tây Nhung: là tên gọi dân tộc thiểu số ở phía tây Trung Quốc cổ đại. Theo quan điểm của chủ nghĩa coi Trung Quốc là trung tâm của thế giới, thì Tây Nhung, Đông Di, Bắc Địch, và Nam Man hợp lại thành Tứ Di, tên gọi Tây Nhung mang ý nghĩa khinh miệt, miệt thị. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 12 – CÁI GIÁ SUY TÍNH MỘT VÁN CỜ.

Sao thưa nguyệt rọi, chân núi Yên Chi.

Chu Kỳ rảo bước thoăn thoắt, vượt rừng rậm băng khe suối như thể có người đang đuổi sát sau lưng y.

Giữa rừng có một tảng đá lớn, bên cạnh có đứng một người.

Sử Uyên ung dung nhìn y.

Tuy Yên Chi sơn không quanh năm tuyết phủ như Kỳ Liên sơn nhưng ban đêm giữa thâm sơn cùng cốc vẫn có cảm giác se se lạnh, Sử Uyên mặc một chiếc áo lông cáo vẫn cố chấp phe phẩy chiết phiến, trông có chút dờ dờ ương ương.

Chu Kỳ nhìn hắn: “Người để lại thư kêu ta ra đây?”

Sử Uyên cười nói trở lại: “Biết còn hỏi.”

Chu Kỳ lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Người không phải Sử Uyên, người là ai?”

‘Sử Uyên’ khẽ cười: “Có quan trọng sao?”

Chu Kỳ nhìn hắn, cũng bật cười: “Với ta tất nhiên đều râu ria cả.”

Hai người đối nhau cười, ‘Sử Uyên’ nói: “Dù sao hai chúng ta đứng đây đều nghĩ tới chung một mục đích đi?”

Chu Kỳ nói: “Căn cứ theo suy đoán của ta, khi Tĩnh tây vương sắp xếp xong hậu chiêu tất sẽ gây hấn khởi sự tấn công Đột Quyết.”

‘Sử Uyên’ cười lạnh: “Đều là người thông minh không cần vòng vo nhiều. Trong vòng ba năm, Lũng Tây tuyệt đối không thể có chiến sự!”

Chu Kỳ nhẹ giọng: “Có một số việc có lẽ Sở huynh đài không biết. Khúc mắc giữa Đột Quyết và Vương gia, nếu không phải là Đột Quyết thảm bại hoàn toàn thì tuyệt đối Vương gia không bỏ cuộc.”

‘Sử Uyên’ trào phúng: “Trước vãn đình ninh Tĩnh tây vương kiêu hùng một đời, giờ xem ra cũng chỉ là một gã tầm thường oán trời trách đất, tầm mắt thiển cận thôi. Gã tưởng nguyên hữu chiến thắng, không cần phòng thủ Bắc Cương thì cha gã thoát chết được sao?” – vẻ mặt hằn đầy vẻ oán độc, “Nếu có người muốn hấn chết, hôm nay không chết thì mai cũng chết.”

Chu Kỳ nhú mày: “Người chết cũng đã chết, bớt đề cập tới thì hơn.”

“Tạch” một tiếng, nhánh cây lay động, ‘Sử Uyên’ cả kinh, tay phải lăm lăm đặt lên bội kiếm.

Chu Kỳ lại như không bận tâm, nói tiếp: “Nói chuyện dư thừa này làm gì cho mất công. Hiện giờ quân đội Lũng Tây đã giương cung bạt nỏ với Đột Quyết, Tả hiền vương như hổ rình mồi, Tĩnh tây vương vận sức hành động, chủ tử người chưa cho người thượng sách nào sao?”

Dường như quả thật không có tiếng người, ‘Sử Uyên’ mới trầm tĩnh đáp: “Cho dù Tĩnh tây vương có quyền dẫn binh nhưng nếu nội các chưa cho phép, theo luật lệ Thiên Khải thì gã ta cũng chẳng thể dẫn một binh một tốt nào hết.”

Chu Kỳ xoay người, bước chậm vài bước, khi quay lại sâu xa nói: “Nhưng đại nhân có nghĩ tới, dưới một vài tình huống, thống soái một phương có quyền mặc ý quyết định hay chưa?”

‘Sử Uyên’ sững người, âm thanh thờ ơ của Chu Kỳ dần loang vào không khí: “Người nói Vương gia là một gã mãng phu? Việc người chưa nghĩ tới có lẽ gã đã sớm bắt tay vào làm rồi.”

*

Ngày thứ hai, khi Chu Kỳ vén màn trướng lên, Hiên Viên Phù đang dùng bữa sáng.

“Cùng ăn đi.” – Hiên Viên Phù lẩm bẩm.

Chu Kỳ mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh gã, đang định vươn tay lấy miếng bánh, Hiên Viên đã vỗ vỗ y, tiện đà thần thần bí bí cười: “Có thứ tốt.”

Sau đó là một vị thiên tướng bưng chén đĩa vào, Chu Kỳ vừa thấy thì giật mình: “Sao đây lại có cháo?”

Hiên Viên Phù đặt thìa vào trong bát, đẩy lên trước mặt y: “Tiếc là không có rau dưa, công tử người ăn đỡ.”

Chu Kỳ nhìn bát cháo loãng lăm lăm nổi hạt cháo, không khỏi ảm lòng.

Y nhẹ hỏi: “Vương gia cũng ném thử?”

Hiên Viên Phù cười: “Loại món ăn phương nam này Bản Vương ăn không quen. Chẳng phải thứ gì quý giá đâu, người mau ăn đi.”

Chu Kỳ ăn từng miếng từng miếng, dường như đã mấy tháng rồi y chưa được nuốt một hạt gạo nào, giờ được ăn ở nơi biên cương tận cùng tây bắc, nghĩ đến đây, miếng cháo thơm dẻo lại chua cay sót đắng.

Buông bát, Chu Kỳ nhìn Hiên Viên Phù, hai người đối diện, ánh mắt đều cất chứa nỗi niềm phức tạp.

“Nếu,” – Chu Kỳ vẫn là người mở lời trước nhất, “Ta nói là nếu, nếu có ngày ta chết tại đây, Vương gia có thể niệm tình nghĩa gần một năm nay của chúng ta mà đưa thi thể ta về Giang Nam, lá rụng về cội được không?”

Về mặt Hiên Viên Phù cứng ngắc, lắc đầu: “Bản Vương sẽ không để người chết.”

“Ít nhất, cũng không để người chết trong tay người khác.”

Tâm trạng Chu Kỳ ảm đạm, rồi chợt nghe thấy Trương Khuê chạy vào bẩm báo: “Vương gia, Lô trưởng sử bảo người mau qua.”

Hiên Viên Phù nhú mày: “Chuyện gì mà cuống lên thế?”

Trương Khuê liếc Chu Kỳ, quỳ tới bên Hiên Viên Phù, nói thầm vào tai gã nhỏ tới mức không để ai nghe thấy: “Đột Quyết tàn sát cả một thị trấn.”

Chu Kỳ cười nói: “Vương gia, hạ quan vừa lúc có công văn cần sao chép, cáo lui trước.”

Vừa vào trong trường, đầu ngón tay Chu Kỳ đã khẽ run lên, cả người lạnh toát. Trương Khuê không biết, y có thể nhận biết môi trường.

Tàn sát cả một thị trấn là hành vi vô cùng nhục nhã, bất kể là vì báo thù tể vong linh cả thôn trấn hay muốn thị uy với Đột Quyết thì Hiên Viên Phù đều có lập trường và lý do để phát binh thảo phạt với tâm nguyện đòi lại công lý.

Trong triều, người ta giỏi nhất là mượn dao giết người, mượn tay Đột Quyết lật đổ tiên đế, bức tiên Tĩnh tây vương phải tha hương, sau đó hạ thủ sát nhân, cuối cùng Thánh Thượng đăng cơ, chúng liền làm mưa làm gió, lấy lòng một phương.

Nếu trận chiến này Tĩnh tây vương có thể thành công đánh bại Đột Quyết, thì đám yêu ma quỷ quái lộng quyền lộng thế này sẽ mất đi những kẻ bợ đỡ và nhờ vả, có lẽ quyền thế của chúng sẽ bị đe dọa, cả lớp mặt nạ khoan hồng thiện ái cũng bị lột trần. Gã ‘Sử Uyên’ tới Lũng Tây e cũng xuất phát từ mối hiểm họa này chẳng?

Từ tư tâm, tính toán của Hiên Viên Phù, không phải Chu Kỳ không đồng ý.

Nhưng cái chính là chuyện đời, dù xuất phát điểm có tốt đẹp tới đâu, nhưng chọn không đúng thời cơ cũng phản tác dụng mà thôi.

Kinh thành đang tranh đấu một mất một còn, lúc này biên cương lại nổi dậy can qua, mang tới rắc rối cho ai, lại thỏa mãn toan tính của ai?

Chu Kỳ đi đi lại lại trong trường, lập trường của y, Hiên Viên Phù hiểu rất rõ nên không khỏi kiêng dè mấy phần. Nghĩ tới thế cuộc lần này, y phải hành động trước, mưu đồ đã vạch tới nay cũng đâu chỉ mới có một hai năm. Sự trù tính chặt chẽ của y muốn phá vỡ cũng không dễ, nhưng sự tình tới nước này đã chẳng còn cân nhắc đắn đo nhiều được nữa.

Chu Kỳ đứng lại, ánh mắt bén lạnh.

Bước tới bên án, đề bút hành văn, văn tư lưu loát, chẳng mấy chốc liền viết ra ba phong mật tín.

Chu Kỳ mỉm cười, nhét mật tín vào trong ống tay áo, đứng đỉnh ra ngoài.

Vì đang là giờ luyện binh, trong doanh trại vắng tanh, ngoại trừ một số ít quân sĩ tay kích đứng ngoài cửa trường cũng chỉ còn lèo tèo vài vệ binh đi lại tuần tra. Chu Kỳ hứng thú vòng mấy vòng trong doanh trại, cuối cùng dừng trước phòng bếp.

“A, vị đại nhân này.” – có lẽ vì hiếm khi được thấy quan lại mà viên đầu bếp nói năng lấp bắp cả lăm cả.

Chu Kỳ ra vẻ xuề xòa: “Bản quan đói bụng, chung quanh tìm không thấy người nên tới đây kiếm chút gì đó lót dạ.”

Viên đầu bếp thấy mình đột nhiên được trọng dụng thì nửa mừng nửa lo, vội vàng vàng chạy vào chuẩn bị.

Có âm thanh nồi liêu xoong chảo chạm nhau loảng xoảng bên trong, Chu Kỳ ngồi xổm xuống, khẽ vuốt đầu chú dê trong chuồng.

Ngón tay thiện cảm thon dài và hữu lực, dê con “bebe~” kêu mấy tiếng, rất chi là hưởng thụ.

“Đại nhân, đồ ăn đã làm xong.”

“Nga, đa tạ.” – Chu Kỳ đứng dậy đón nhận, trước khi đi còn không quên vỗ đầu dê con mấy cái. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 13 – CHÂN THÀNH ĐỐI DIỆN.

Gần nửa đêm, trời đột nhiên đổ mưa.

Chu Kỳ mở hai mắt, lẳng lẳng nhìn đỉnh trướng. Trông thì tưởng như y đang ngăn người, nhưng chỉ có y biết, giờ khắc này lòng y đang lửa đốt trăm mối, lo lắng đến mức nào.

Trước khi đến Lũng Tây, y vốn đã tính toán muôn nẻo, kế phản gián, kế mỹ nhân, khổ nhục kế, thậm chí...

Dưới tay có tử sĩ, hoàn toàn có thể ám sát Hiên Viên Phù mà không để lại bất cứ vết tích nào.

Nhưng hôm nay, tất cả đều rối loạn.

Nếu là Chu Kỳ còn mộng hoa say liễu, còn thơ thẩn du hồ thưởng trăng đất Cô Tô hai năm trước, tuyệt đối sẽ không thể ngờ bản thân y lại đặt chân tới nơi bắc cương gió gào cát thét, phí hoài năm tháng như lúc này. Chu Kỳ choàng áo ngồi dậy, cứ thế chết lặng nghe tiếng mưa gõ trên trướng trào ra thứ âm thanh đều đều trĩu nặng.

Hiên Viên Phù đối đãi với y không tệ, thậm chí có thể nói là quan tâm săn sóc, dù cho ngay từ đầu cả hai đều hiểu con đường hai người đi không chung lối, trung không cùng chủ. Thân thể, trải đời, mưu lược của Hiên Viên Phù, thứ nào cũng nổi bật, tính tình tùy có phần âm lệ vô thường nhưng tuyệt đối không cố ý gây sự, ý thể hiệp người. Sống chung lâu còn có thể phát hiện gã ta cũng chỉ là một thanh niên chưa tới hai mươi (30)[1]. Ham vui, ngày ngày rong ruổi lưng ngựa săn bắn, uống rượu cũng sẽ cuồng ca thống mạ, thích bảo kiếm, mỹ nhân, hưng trí lên cũng sẽ sủng ái hồ cơ quân kỹ...

Chu Kỳ thở dài, giờ y mới phát hiện ra, tư vị tính kế một người như thế thật nan kham.

Tiêu vĩ cầm đã bị Hiên Viên Phù lấy đi, rảnh rồi Chu Kỳ đành phải lấy tiêu ra thổi giải sầu. Tiểu khúc Giang Nam chẳng thành điệu từ tiếng tiêu thê lương oán thán quẩy vào tiếng mưa gió vùn vù thấy sao giống “Sớm thì đêm lạnh không ngủ, canh năm mưa gió vô tình.” quá.

Rồi đột nhiên có tiếng Hồ già vọng về, người này quả tình thông âm luật, mới nghe sơ qua đã bắt được nhịp phách, văng vẳng hợp tấu. Chu Kỳ nhếch khóe miệng, lẳng lẽ đứng dậy, vừa thổi vừa tìm kiếm hướng Hồ già.

Tiếng hồ già ngày một gần, tâm trạng Chu Kỳ lại trĩu nặng.

Trước mặt, là chủ trướng.

Tiếng Hồ già ngừng vang, có tiếng Hiên Viên Phù vọng ra, dẫn theo ý cười.

“Tôi mà không vào, cấp bậc lễ nghĩa của Giang Nam cũng có vậy thôi sao?”

Tiêu ngọc còn trên tay, Chu Kỳ cúi đầu cười khổ: “Thịnh tình của Vương gia, hạ quan nào dám thoái thác.”

Vén màn, chỉ thấy Hiên Viên Phù mặc mỗi áo lót nằm trong chăn, trên tay vuốt ve cây Hồ già, hiển nhiên chưa dậy.

“Phượng Nghi hưng trí quá nhỉ.” – Hiên Viên Phù lười biếng hỏi han.

Chu Kỳ gượng cười: “Hạ quan suy nghĩ không chu toàn, quấy rầy giấc ngủ của Vương gia rồi.”

Hiên Viên Phù cười: “Nếu Phượng Nghi đang nhàn rồi thì pha một ấm trà đi.”

Chu Kỳ quen thuộc tìm được trà cụ, ngồi đối diện với gã.

“Nào dám không tòng mệnh.”

Khi Hiên Viên Phù uống trà, lúc nào lông mày gã cũng nhíu lại, Chu Kỳ đồ rằng, so với trà, gã càng thích rượu hơn.

Hai người đều không nói, giữa không gian yên tĩnh chỉ có tiếng mưa rơi xào xạc vang dậy, nhất thời không khí trở nên kỳ quặc lạ thường.

Rốt cuộc Chu Kỳ cũng mở miệng, giọng điệu y thật nhẹ: “Vương gia, hần hạ quan phải may mắn lắm mới có thể ngồi ẩm trà với Vương gia thế này.”

Hiên Viên Phù nhướn mắt nhìn y, không nhìn ra hỉ nộ.

Chu Kỳ tiếp tục: “Có lẽ, đây cũng là lần cuối.”

Hiên Viên Phù cười khở, tự rót thêm trà vào chén, “Nếu người đã nói vậy không ngoài hai khả năng. Thứ nhất, người của người đã ra mặt, biết Bản Vương sắp khởi binh nên quyết định cho người về Giang Nam hoặc Lạc Kinh; còn thứ hai, người phải làm một việc gì đó phá hỏng đại sự của Bản Vương. ” – đáy mắt gã ẩn chứa thứ cảm xúc khó tả thành lời, “Bản vương không phải loại người tự mãn, cho nên...”

Chu Kỳ đột nhiên cắt ngang lời gã: “Hạ quan có một thỉnh cầu, hôm nay không đề cập đến chiến sự.”

Nét mặt Hiên Viên Phù vạm vẹo biến đổi, như thể đang cân nhắc nín nhịn một điều gì đó.

Một lúc sau gã mới chậm rãi đáp ứng: “Hảo.”

Chu Kỳ mỉm cười, vô thức vuốt ve tiêu ngọc trong tay, “Không ngờ Vương gia tinh thông âm luật đến thế.”

Lại qua một hồi lâu Hiên Viên Phù mới đáp: “Mẫu phi rời khỏi Trường An chỉ mang theo cây Hồ già này.”

Chu Kỳ biết, tiên Tịch tây vương phi mất sớm, có lẽ gã học được cách thổi từ tời tở theo hầu bên mẫu thân.

Chu Kỳ vẫn tự phụ rằng bản thân y có khả năng ăn nói, vậy mà chẳng ngờ lại có ngày mồm miệng cứng ngắt, không nói năng được gì thế này.

Hiên Viên Phù nói: “Phượng Nghi, người phải biết, Bản Vương coi người như tri giao.” – thấy vẻ mặt Chu Kỳ đầy vẻ khó xử, gã mới cười khở, “Chuyện gì đến sớm muộn gì cũng đến, Bản Vương cũng không tiếc một khắc này. Bất quá, người có thể đáp ứng Bản Vương một thỉnh cầu hay không?”

Chu Kỳ do dự trong chốc lát, gật đầu.

“Hôm nay, mỗi câu mỗi từ người nói với Bản Vương đều phải chân thật, mà Bản Vương hỏi người vấn đề gì người cũng không được trả lời bậy bạ quá quá.”

Chu Kỳ lặng nhìn gã, giác như có một chiếc ***g đang chụp lên trí óc y, khiến cả việc thở cũng trở nên khó khăn ngưng trệ.

“Có thể.” – y nghe thấy bản thân y trả lời như thế.

Hiên Viên Phù gật đầu, “Khi vừa tới Bắc cương, người ghét Bản Vương lắm phải không?”

Chu Kỳ bật cười: “Chẳng lẽ Vương gia thấy mình hút người thích lắm sao?”

Hiên Viên Phù tiếp tục hỏi, chẳng qua giọng điệu lại chắc nịch: “Người thấy Bản Vương khó đối phó, sợ sẽ phá hỏng đại kế của người.”

Nhớ lại khi mới tới Lũng Tây hứng chịu đủ loại trách móc, Chu Kỳ lẳng lặng gật đầu: “Bất kể ta đi đâu cũng có ít nhất ba người bám đuôi coi chừng, còn đều là cao thủ nhất lưu.”

Hiên Viên Phù nhếch mép: “Có bốn, bởi vì người giao hoạt lắm, hết như loài hồ ly ẩn sâu trong rừng rậm.”

Khẩu khí gã từ bi biết bao, làm trong nháy mắt đó Chu Kỳ không biết có nên vì bản thân được nâng tầm lên ngang với động vật mà mừng hay không, sau cùng khoe miệng y mới miễn cưỡng treo lên, “Đa tạ Vương gia đã tán dương.”

“Tốt, vấn đề tiếp theo, người là người của Thái tử, điều này khỏi cần bàn cãi. Nhưng người sống tại đây lại không hề có bất cứ hành động nào cả, Bản Vương đoán, có lẽ người là tổng lĩnh mật thám ở Lũng Tây?” – giọng điệu gã băng quơ bình thản như thể đang thảo luận hoa nương trong liêu xướng.

Chu Kỳ hớp chén trà đã nguội ngắt: “Trước kia không phải.”

Hiên Viên Phù ra vẻ hiểu biết gật đầu: “Vậy là vị trước kia đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Nhớ lại sắc mặt xanh vàng của Giang Ước hôm đó, Chu Kỳ không khỏi có chút bứt rứt, “Kỳ thật, ta cũng chỉ gặp hắn có một lần, sau này thì không nghe ngóng được tin tức gì từ hắn nữa, có thể hắn đã không còn trên nhân thế rồi.”

Hiên Viên Phù phóng mắt nhìn về hướng xa xôi khác, đôi mắt không tiêu cự, mơ hồ đến đáng sợ. Khoảnh khắc đó, Chu Kỳ có cảm giác như gã đang nhìn chính mình.

“Một vấn đề cuối cùng,” – gã thì thào, âm lượng thấp đến khó nghe, “Người có từng nghĩ tới, hoặc có kế hoạch ám sát Bản Vương không?”

Chu Kỳ biết, gã đang nhớ về cái chết oan uổng của phụ thân gã. Đang nhận được bao thiện ý, thật khó để dối gạt cho đáng.

Vì thế, y nhẹ nhàng đáp: “Trước khi ta đến, quả thật có mưu đồ như thế.”

Hiên Viên Phù mỉm cười, có phần mừng vui: “Thế nào, chết kiểu gì?”

Chu Kỳ gian nan đáp: “Trúng tên bắn lén mà chết.”

Hiên Viên Phù khẽ cười: “Vậy, hiện tại thì sao?”

Chu Kỳ ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn gã: “Tri ân tất báo đáp, Vương gia quan tâm Chu Kỳ, cho dù Chu Kỳ không thể bảo đảm chu toàn cho Vương gia,” – y thoáng ngừng, “Có lẽ sẽ gây bất lợi cho Vương gia, nhưng tuyệt đối không mưu đồ tới tính mạng Vương gia.”

Hiên Viên Phù trầm mặc một hồi lâu, rồi đột nhiên gã đứng dậy, lấy từ trong ngăn tủ ba màu bên tháp ra một tấm văn điệp[2] mỏng manh.

Chu Kỳ cả kinh, cũng đứng dậy theo.

Hiên Viên Phù nhìn y, “Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, Bản Vương cũng không phải người không thể thua. Nếu lần này Bản Vương không thể xuất binh đánh Đột Quyết là vì người, vậy tài nghệ không bằng người, Bản Vương sẽ không bận tâm quá nhiều. Người tất nhiên không muốn quy thuận Bản Vương, vậy mang theo văn điệp này trở về Trung Nguyên đi.”

Chu Kỳ sững sờ bất động, quên cả câu tại sao.

Hiên Viên Phù đột nhiên buông tiếng nỉ non, đơm đầy một mối: “Tương kiến tranh như bất kiến[3].”

-
1. Tam thập nhi lập: nghĩa là người ta đến 30 tuổi mới có thể tự-lập, dựng nên sự-nghiệp cho mình.
 2. Văn điệp: Thông quan văn điệp, một loại giấy tờ thời xưa dùng để xuất nhập qua cổng thành.
 3. Câu thơ trích từ bài “Tây giang nguyệt” của Tư Mã Quang. Có hai câu mình rất thích trong bài thơ này:

“Tương kiến tranh như bất kiến,

Hữu tình hà tự vô tình.”

“Gặp gỡ chẳng thành đừng gặp,

Hữu tình lại hóa thờ ơ.”

Nghe thì như vô tình mà nặng tình. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 14 – GIÓ CUỐN MƯA GIĂNG NÚI.

Chu Kỳ đứng ngênh gió trên đỉnh Yên Chi, sau lưng có một vài hộ vệ.

Trăm dặm về bên tay trái là Kỳ Liên thành, nơi Tả hiền vương đang đóng quân, năm mươi dặm về phía tay phải là trấn An Nhạc, nơi bị Đột Quyết tàn sát như lời đồn đãi. Hai nơi này cùng Yên Chi sơn tạo thành một góc mà chỉ sơ sẩy một chút thôi đã có thể thay đổi toàn bộ cục diện Thiên Khải.

Tuy rằng cách nhau xa đến mức mắt thường khó thấy, nhưng Chu Kỳ vẫn khóa chặt tầm mắt mình nơi hai hướng đó, tâm như trống nổi, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Chu đại nhân.” – có người đi lên, ung dung thong thả.

Chu Kỳ không quay đầu, “Sử đại nhân.”

‘Sử Uyên’ đi tới bên y thì đứng lại, cùng nhìn về trấn An Nhạc.

“Sao thấp thỏm không yên? Chẳng phải người đã trừ tính hết cả rồi sao?”

Chu Kỳ nhú mày, lắc đầu.

Y có cảm giác mọi sự không tài nào thuận lợi như đã tưởng, dầu rằng đêm qua đã suy đi tính lại cũng chẳng thấy sơ hở nào. Người của y đang ở Kỳ Liên thành cò kè với Tả hiền vương, mà người của ‘Sử Uyên’, nếu hẳn tuân thủ tín nghĩa như đã hứa thì có lẽ đang ở trấn An Nhạc diễn cảnh thái bình?

“Người của người đáng tin chứ?” – Chu Kỳ hỏi.

‘Sử Uyên’ tự phụ đáp: “Phía ta tất nhiên không sai sót, lời này ta phải người mới phải?”

Chu Kỳ không buồn tiếp chuyện.

Liên thủ với ‘Sử Uyên’ cũng xuất phát từ bất đắc dĩ. Phe cánh thái tử mới gây dựng sự nghiệp tại Lũng Tây được năm năm, trong khi vây cánh hai đảng còn lại đã cầm chốt khổ tâm kinh doanh hơn mười năm, so cả nhân lực vật lực hay tài lực đều hùng hậu hơn nhiều. Sự việc xảy ra ở An Nhạc trấn, chỉ bằng Thái tử đảng thì không thể bình ổn. Chiến sự lại không chờ người, chỉ dã động nhẹ thôi cũng sẽ bùng nổ ngay lập tức.

‘Sử Uyên’ cả giận oán: “Mà Tĩnh tây vương này cũng ngoan tâm lạt thủ lắm. Chỉ vì muốn giao chiến với Đột Quyết mà sẵn sàng sát hại bình dân, làm ra chuyện tàn độc đến mức thế này!”

Chu Kỳ mím môi: “Việc này chưa thể kết luận được, hiện giờ còn chưa biết rốt cuộc kẻ đứng sau lưng là ai đâu.”

*

Trong chủ trương, Hiên Viên Phù trầm mặc nhìn sa bàn trước mặt.

Lô Ngang chưa nói lời nào nhưng vẻ mặt thì căng thẳng, dường như vẫn đang đợi chờ điều gì đó.

“Là người làm?” – Hiên Viên Phù đột nhiên hỏi.

Lô Ngang không phủ nhận: “Vương gia quên thù cha rồi sao?”

Hiên Viên Phù đánh mặt: “Thù giết cha tựa núi cao biển rộng. Nhưng chẳng lẽ Lô đại nhân cho nỗi oán thán của những người vô tội ở An Nhạc trấn không đáng đếm xỉa đến sao?”

Lô Ngang giương mắt nhìn gã, giọng điệu trách cứ: “Vương gia, muốn đại sự thành công không nên câu nệ tiểu tiết. Trần Trường Bình[1] chôn hơn bốn mươi vạn quân Triệu cũng không tổn hại tên tuổi Bạch Khởi[2], Sở Bá Vương[3] chôn sống hai mươi vạn quân Tần chẳng phải vẫn xưng danh anh hùng đó sao?”

Hiên Viên Phù thản nhiên nói: “Quả thật, trong mắt Bản Vương, họ không phải là anh hùng. Nhưng Lô đại nhân, người đừng quên, mấy nghìn người chết thảm ở An Nhạc trấn, tay không tác sắc, sức không chống trả, càng không phải quân địch lính tốt.”

Lô Ngang còn muốn biện giải nhưng Hiên Viên Phù đã khoát tay ngắt lời: “Đó là con dân Thiên Khải, cần cù lao động cống nạp phú thuế, dù sống nơi hoang dã cũng chỉ có một sở cầu được triều đình bảo hộ, mà không phải,” – nói tới đây gã ngưng lại, mặt đầy vẻ chán ghét, “Mà không phải vì tế thân cho vòng tranh đấu mưu ma chước quỷ. Người cho dưới hoàng tuyền, họ có nhắm mắt được không?”

Lô Ngang cười lạnh, “Nhưng Vương gia chớ quên, món nợ máu tiên Tinh tây vương hai mươi năm trước, đám rợ Đột Quyết cũng không thoát khỏi can hệ đâu.”

Hiên Viên Phù bực dọc liếc nhìn hắn: “Chiến một trận với Đột Quyết là tâm nguyện của Bản Vương, không phiền Lô đại nhân nhắc nhở.”

Lô Ngang biết, cuộc đối thoại của hai người đã đến hồi ngã ngũ.

Màn liêm bị Lô Ngang xốc lên, cơn gió lạnh thấu xương khiến hắn thoáng co người, không quay đầu mà chỉ bỏ lại một câu.

“Thảm tử hồi báo có người chạy đến Kỳ Liên thành, Vương gia đối đãi với Chu lục sự thật khoan hồng.”

Hiên Viên Phù lặng ngồi trong trường, như một tòa tượng Phật, bàng quan trầm tĩnh.

Không ngừng có mật báo truyền đến.

Có người giết chết thủ quân lên vào An Nhạc trấn.

An Nhạc trấn, hỏa hoạn giăng trời.

Thi thể của những con dân chết tại An Nhạc trấn đều bị hủy thi diệt tích.

Tấu chương về An Nhạc trấn đệ lên triều đình đã bị giữ lại.

...

Thực lực của Sử đảng gã chưa từng hoài nghi, hành sự gọn gàng sạch sẽ, vô lưu vết tích.

Sự việc lần này cũng mang lại một phần thu hoạch nho nhỏ cho Hiên Viên Phù, ít nhất thì gã cũng biết, ngoại trừ Đột Quyết, thù giết cha gã nên đòi ai, thù mới hận cũ, nên đòi ai, nên trả ai.

Phía Chu Kỳ cũng không có tin tức.

Có lẽ, y đã rời khỏi Lũng Tây rồi?

Mà lúc này, Chu Kỳ đang tiến về trấn An Nhạc.

Còn hơn mười dặm, phương hướng trước mắt đã mịt mù khói lửa, khói đặc trộn lẫn với mùi hôi dấy lên cơn ghê tởm khôn tả siết. Chu Kỳ ghì cương, mấy lần muốn mửa.

“Ngày mai, nơi này sẽ trở về dáng vẻ ban sơ của nó. Sổ sách tịch hộ đã được ta cho người viết lại, cho dù có người tới điều tra cũng không tra ra được, chết không đối chứng.”

Chu Kỳ lặng người nhìn từng vòm mây đen cuộn cuộn, “Nhưng trấn An Nhạc này cũng không còn là trấn An Nhạc ban đầu nữa.”

‘Sử Uyên’ nheo mắt nhìn y: “Rồi rồi, Chu huynh, người cũng đâu phải chúng ta giết. Chỉ cần Tả hiền vương đồng ý tạm thời rút lui khỏi Kỳ Liên thành, sự tình ở An Nhạc trấn cũng không điều tra ra được, bộ binh không phát chiến lệnh, Tinh tây vương kia có độc đoán tới đâu cũng không thể tự ý khởi binh. Hãy nghĩ về trăm vạn dân chúng biên thù, về thế cục nhân tâm, và buông cái đa sầu đa cảm vô vị đó đi đi.”

Chu Kỳ cúi đầu, sau một lúc lâu mới buồn bã nói: “Cho dù là kẻ tội ác chồng chất tày trời cũng đâu đến mức nghiêng cốt dân chúng vô tội, nghiệp chướng nặng nề vậy đâu!”

‘Sử Uyên’ ngắt lời: “Người bên Chu huynh có tin tức gì không? Tả hiền vương trả lời thế nào?”

Chu Kỳ đáp: “Còn đang chờ, Kỳ Liên thành cách đây mấy canh giờ cước trình, xin Sử đại nhân chớ vội.”

‘Sử Uyên’ khẽ hừ một tiếng, không nói không rằng.

Cũng không phải chờ lâu, chừng nửa canh giờ sau liền thấy một hàng bụi mù tức tốc tiến lại, cầm đầu đoàn kỵ mã là một người đã lâu không thấy, Giang Ước.

Chu Kỳ mừng rỡ hỏi: “Thế nào, Tả hiền vương có đáp ứng không?”

Sắc mặt Giang Ước kém hơn hẳn lần gặp gỡ tháng trước, “Hồi bẩm công tử, tuy điều kiện hần đưa ra có phần hà khắc nhưng chưa đến mức phải lo lắng. Tình thế khẩn cấp nên tại hạ đã đáp ứng ngay.”

Chu Kỳ nhú mày, ‘Sử Uyên’ đứng bên gấp gáp hỏi: “Vậy hần có lui binh không?”

Giang Ước cười đáp: “Có đáp ứng, lui binh chín mươi dặm.”

‘Sử Uyên’ cười khẩy: “Không ngờ bọn man di ấy cũng biết nhượng bộ lui binh, chắc, đáng tiếc, cho dù Tĩnh tây vương có là Sở Thành Vương[4] thì Tả hiền vương cũng không thể làm Tần Văn Công[5] được!”

Chu Kỳ không nói, nhìn Giang Ước: “Hần đưa điều kiện gì?”

Nửa khuôn mặt Giang Ước ẩn trong bóng cây, âm u khó rõ.

Chu Kỳ thấy hần khó xử, lòng lại dấy lên cảm giác không ổn, đang muốn hỏi thì thấy một gã kỵ mã sau lưng Giang Ước đột nhiên nhảy xuống ngựa, dán lỗ tai lên mặt đất, sau đấy thì hoảng hốt: “Không tốt, hình như có người đang đuổi tới, cách chừng mười dặm.”

Nhảy lên ngựa, Chu Kỳ hạ lệnh: “Toàn bộ lên ngựa, trước khi trời tối phải tới được Thiệu Châu!”

1, 2. Trần Trường Bình: Trận đánh lớn giữa nước Tần và Triệu. Cả hai bên đều thay chủ tướng chỉ huy quân đội và kết quả quân Tần đánh bại quân Triệu, giết hơn 40 vạn quân Triệu. Chỉ huy quân Tần là tướng Bạch Khởi.

Để biết thêm diễn biến chi tiết xem link: Trần Trường Bình.

3. Sở Bá Vương: Tây Sở bá vương Hạng Vũ, người có công lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.

Khi quân Tần thất thủ đầu hàng, tướng sĩ các nước chư hầu lợi dụng lúc thắng thế, đối đãi với quân Tần như là nô lệ, tù binh, làm nhục. Tướng sĩ nhà Tần nhiều người bàn trộm với nhau và bị các tướng nghe được, đem báo lại với Hạng Vũ. Hạng Vũ liền ra lệnh cho quân Sở ban đêm đến đánh úp và chôn sống hơn 20 vạn lính Tần ở phía nam thành Tân An.

Cả 2 sự kiện trên đều được liệt vào 1 trong những vụ thảm sát lớn nhất trong lịch sử Trung Hoa.

4, 5. Sở Thành Vương, Tần Văn Công là 2 vị vua của Trung Quốc cổ.

.
. .

. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 15 – NHÌN LÒNG NHƯ TAN NÁT.

Tiếc rằng vẫn không kịp.

Đoàn người chưa tới được chân núi Yên Chi đã trông thấy phía trước bị vây kín.

Dẫn đầu là Lô Ngang.

Chu Kỳ thoáng thấy Trịnh tổng quản và Trương Khuê thì hiểu, cho dù Hiên Viên Phù không có mặt tại đây thì cũng ở gần đó quan sát.

Chu Kỳ bình tĩnh nhìn về phía ‘Sử Uyên’.

‘Sử Uyên’ cũng không hoang mang: “Lô đại nhân, người có ý gì đây?”

Lô Ngang cười gằn: “Sử đại nhân, tuyền báo có kẻ xấu hỏa thiêu An Nhạc trấn, việc này chưa được điều tra rõ ràng, lúc này Sử đại nhân ra khỏi Lũng Tây e là không được an toàn cho lắm. Nếu chẳng may gặp phải đạo tặc, Sử đại nhân gặp điều chi bất trắc, ngài cho ta phải thông báo với triều đình sao đây?”

‘Sử Uyên’ gật đầu: “Ý tốt của Vương gia hạ quan xin lĩnh, nhưng bắt đắ dĩ trong triều có việc hệ trọng đang chờ hạ quan về xử lý, dù có thần tốc ngày đêm cũng sợ không kịp. Tình thế gấp gáp, hạ quan không kịp tới thỉnh an cáo biệt Vương gia, xin Lô đại nhân truyền đạt tấm lòng khẩn thiết của hạ quan tới Vương gia.”

Lô Ngang lạnh mặt, nhưng ngoài dự kiến của Chu Kỳ, Lô Ngang đồng ý, đồng thời tránh ra một con đường nhỏ.

‘Sử Uyên’ phóng ngựa được vài bước đột nhiên ngoái đầu nhìn Chu Kỳ: “Chu công tử có muốn ủy thác mấy lời cho phụ huynh hay không?”

Ánh mắt còn chứa vài phần lo lắng hiếm hoi, Chu Kỳ nhạt cười: “Đa tạ ý tốt của Sử đại nhân, vậy xin chuyển lời tới gia huynh, Chu Kỳ ở Lũng Tây rất tốt, không cần nhớ mong.”

‘Sử Uyên’ đắm chiêu nhìn y, miệng lẩm nhẩm vài chữ không thành tiếng, sau đó thúc ngựa phi đi.

Chu Kỳ biết, hai chữ kia, là “Cẩn thận”.

Người của ‘Sử Uyên’ cũng đồng loạt tản đi, nhất thời chân núi thông thoáng hơn hẳn.

Lô Ngang ngoài cười mà trong không cười nhìn Chu Kỳ, Chu Kỳ thản nhiên đáp lại tầm mắt hắn.

“Chu đại nhân từ đâu mà ra đây, lại muốn đi đâu?” – hắn lấy làm lạ hỏi thăm.

Chu Kỳ mỉm cười: “Tất nhiên là đến từ đâu thì trở về đó.”

Lô Ngang hẳn học: “Nơi này không có người ngoài, ta đây cũng không vòng vo. Người phá hoại đại sự của Vương gia còn muốn toàn thân trở về hay sao?”

Chu Kỳ nhẹ nhàng đáp: “Tuy rằng mặt có dày một chút nhưng quả thật hạ quan nghĩ như thế.”

“Người là bát phẩm được triều đình phái tới ghi chép công văn, không có lệnh bãi miễn của triều đình người dám tự ý quay về sao?”

Chu Kỳ càng nhìn hắn càng thấy khó chịu, biếng nhác trả lời: “Nếu hạ quan từ quan thì sao?”

Lô Ngang thâm trầm nói: “Quả thật, chức bát phẩm còn con cháu chẳng là gì đối với Chu công tử. Nhưng công tử cũng biết, cho dù là quan cửu phẩm thì tính mạng cũng đáng giá hơn dân thường rất nhiều.”

Thấy Chu Kỳ không đáp, hắn nói tiếp: “Hạ quan biết Vương gia cho công tử văn điệp, nhưng chẳng qua đó là cho một người, Vương gia khoan hồng, công tử có thể đi, nhưng những người phía sau, tất cả đều phải lưu lại.” – ánh mắt hắn âm hiểm như loài rắn độc, “Hoặc giả, công tử có thể lựa chọn tiếp tục dốc sức vì Vương gia, và một người nào đó trong số những người phía sau có thể...”

Hắn bỏ lửng, nhưng hàm ý thì đã quá rõ ràng.

Tuy không ai đáp trả, nhưng giữa một mảng tĩnh lặng đó, lòng Chu Kỳ lại xốn xao, sóng ngầm mãnh liệt.

Y do dự.

Từ ngày đầu đặt chân tới Lũng Tây, y đã muốn quay về Trung Nguyên, muốn đến phát diên. Huynh trưởng bệnh nặng, thứ huynh trong kinh, song thân cao lão...

Nhưng những người sau lưng y, ai không có cha mẹ, huynh đệ, vợ con? Nếu y lưu lại, Tinh tây vương có lòng hành thể nào đi chẳng nữa cũng sẽ vì kiêng kỵ thanh thế gia đình y mà giữ cho y một mạng. Về phần những người khác, mặc dù Chu Kỳ không nhớ rõ danh tính nhưng đó cũng đều là những người mà y cần cứ vào danh sách mà điều phối.

Mặt thám, có mấy ai được chết già?

Loáng thoáng có tiếng binh khí khua vang, Chu Kỳ không cần quay đầu cũng biết đã có người tuốt vũ khí ra khỏi vỏ.

Y cúi đầu cười khổ, một chiêu mượn dao giết người của Lô Ngang này dùng cũng thật độc.

Hiên Viên Phù cho y văn điệp cũng vì sợ điều này chăng? Tâm trí y như tê loạn, đầu óc chuyển vẩn, mãi cho tới khi Giang Ước nhắc nhở vào tai y: “Công tử mau đi, tiểu nhân theo sau.”

Chu Kỳ cứ vô tri thúc ngực, đám người nôn nóng phá vòng vây ra ngoài, Giang Ước theo ngay sau y, ra sức tàn sát.

Mà người của Tĩnh tây vương phủ chỉ thản nhiên đứng một bên bàng quan, chăm chú nhìn đám người từng thân như tay chân chém giết lẫn nhau.

Cái gọi là tình nghĩa, đứng trước sinh tử cũng chỉ rẻ mạt đến thế thôi.

Có thiếu niên độ đôi mươi mang theo trường đao ngăn trước ngựa, trên gương mặt non trẻ nhuốm đầy vết máu.

Chu Kỳ thật bội phục trí nhớ của mình, vì giờ khắc này y vẫn có thể nhận ra thiếu niên với khuôn mặt dữ tợn ấy đến từ Huỳnh Dương, làm mật thám chỉ vì muốn chữa bệnh mù lửa cho mẹ già, tên của cậu ta, hình như là Lý Đại Ngưu...

Ngay sau đó, y thấy đầu thiếu niên văng lên bầu trời, đôi mắt vẫn chưa khép, bên trong còn ngậm sát khí.

Cơ thể cậu ta lung lay trên ngựa, đổ ập về phía y.

“Công tử, còn thất thần gì nữa?” – tiếng Giang Ước như sấm rền đánh thức Chu Kỳ còn cơn u mê.

Tất cả đã xông ra khỏi vòng vây bắt, chỉ còn nửa dặm đường nữa là có thể men theo sơn đạo xuống đường cái, tiếp đó là tới được Thiện Châu, rồi tới Quan nội, sau là Lạc Kinh...

Theo hướng nam Đô Kỳ, dọc theo Hà Nam, vượt qua Hoài Nam, là tới Giang Nam.

Nơi ấy có cảnh sông hùng vĩ, có trăng nước bồi hồi, có xuân phong vờn liễu, có ám hương lững lờ.

Mưa bụi giăng nước, gối sóng Cô Tô.

*

Có cỗ xe ngựa đậu nơi quan ải bên chân núi Yên Chi.

Chu Kỳ do dự, mặc vẻ khấn trương của Giang Ước, y vẫn chọn xuống lưng ngựa.

“Vương gia.” – Chu Kỳ cất tiếng gọi.

Hiên Viên Phù ngồi sau tấm màn xe, cả thân hình như ẩn như hiện.

“Quyết ý trở về ư?” – tiếng gã được ép xuống mức thấp nhất, chất giọng khàn khàn tựa như âm rung cuối cùng của cây Hồ già trước kia vỡ nát.

Chu Kỳ thở dài, “Một ngày kia Vương gia tới Trung Nguyên, nếu có vòng qua Giang Nam, Chu Kỳ nhất định dọn thêm tiếp đón.”

Mành xe được Trịnh tổng quản vén lên, Hiên Viên Phù ngồi thật nghiêm chỉnh, vẻ mặt phức tạp, “Hy vọng sẽ có ngày ấy.” – đoạn gã liếc nhìn Giang Ước, “Thư sinh nhược thế, một đường không ai hộ vệ không tốt.”

Dứt lời, gã rút từ trong ra một tấm văn điệp, “Lô Ngang hành sự khắc nghiệt thái quá, mong Phượng Nghi đừng chê trách.”

Nói mới nhớ tới cái chết của những người vừa bỏ mạng đây thôi, Chu Kỳ không nén nổi cơn run rẩy, khẽ nói: “Hắn cũng là tận trung vì Vương gia, tận lực vì chủ nhân mà thôi.”

Lại một quãng lặng trôi qua, Hiên Viên Phù nói tiếp: “Cầm của người, ta không trả lại đâu.”

Chu Kỳ hoảng hốt, trong ấn tượng của y, Hiên Viên Phù luôn tự xưng là Bản Vương, một chữ “Ta” thân thiết này dường như là lần đầu tiên.

“Vốn muốn tặng Vương gia mà, Chu Kỳ bắt tài, một năm nay sống tại Lũng Tây không góp được nửa công sức cho Vương gia mà chỉ rước thêm nhiều phiền toái cho ngài, cầm này lưu lại, xem như bồi tội đi.”

Lời này là thực tâm y mong muốn, từ khi đến Lương Châu, y đã nợ Hiên Viên Phù rất nhiều, nhất là mấy ngày cuối cùng này.

Hiên Viên Phù mỉm cười, Chu Kỳ chợt nhớ lại lúc gã đưa văn điệp cho y, dường như cũng là vẻ mặt dịu dàng như thế.

Vẻ mặt như trút được gánh nặng rồi lại ẩn chứa tiếc thương.

“Được rồi, canh giờ không còn sớm.” – Hiên Viên Phù ngược mắt nhìn sắc trời, tà dương như vàng nung đỏ.

Chu Kỳ quỳ lạy trên mặt đất: “Vương gia bảo trọng.”

Hiên Viên Phù mệt mỏi phát phát tay, Trịnh tổng quản đứng bên tiếp nhận văn điệp, đang chuẩn bị đưa cho Giang Ước.

Chu Kỳ còn chưa đứng thẳng được người dậy đã phát hiện có thứ gì đó vụt qua áo y, bay thẳng vào bên trong xe ngựa.

Băng lạnh và lờ sáng.

.
. .

. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 16 – HOẢNG HỐT SINH CUỒNG SI.

Như bị người điểm huyết, Chu Kỳ bất động tại chỗ, ngay cả sức lực nâng một ngón tay cũng không có.

Sự im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng gió núi thổi rạt rào, thậm chí Chu Kỳ còn có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình.

Chỉ cách y chừng năm bước, Trịnh tổng quản trợn trắng hai mắt, miệng ngoác rộng, cổ họng cảm một mũi ám tiễn, một dòng đỏ sẫm chảy ra từ mũi tên nhỏ xuống xe ngựa, rơi lên mặt đất, như thể vĩnh viễn không cạn khô.

Chắc hẳn trước khi chết hẳn đã gặp một việc vô cùng kinh sợ, vừa lên tiếng cảnh báo vừa xả thân hộ chủ.

Tất thấy đều bất ngờ như thế, trên tay hắn còn nắm chặt tấm văn điệp, nhưng giờ phút này, đã chẳng ai cần.

Hiên Viên Phù cúi đầu, an tĩnh đến dị thường, xác Trịnh tổng quản còn chưa cứng nằm trên đùi gã, trường bào sắc đen bị nhuộm thành một màu đen đỏ cấu bẩn, dưới ánh tà dương ánh lên sắc lóng lánh càng thêm phần yêu dị.

Một lần thất thủ, Giang Ước rống lên một tiếng, rút trường kiếm bổ nhào về phía Hiên Viên Phù.

Hiên Viên Phù ngẩng đầu, ánh mắt vô thần, hắn cứ bần thần giữ kiếm phong tới gần trong gang tấc bằng bàn tay trần, mặc cho máu giàn giụa tuôn rơi.

Có tiếng ngựa hí dài, Trương Khuê dẫn theo đội vệ binh vội vàng phi tới, ai nấy rút binh khí sẵn sàng nghênh địch.

Giang Ước thử vận lực nhưng kiếm vẫn bị giữ chặt, không suy chuyển dù chỉ một ly.

Vẻ dữ tợn lạnh lùng dần nhạt bớt trên khuôn mặt hắc, thay bằng sắc xanh xao vàng vọt nguyên sơ, chất phác của một người hiền lành. Hắc từ từ quay đầu, thâm đàm cười với Chu Kỳ, ẩn dưới nụ cười kia là một chút áy náy, và phần nhiều của quyết tuyệt.

Chu Kỳ không đành lòng nhìn, nhưng dù có khép chặt mắt lại thì vẫn có âm thanh cuộn cuộn trút vào tai y.

Tiếng đao kiếm đục ngầu đâm vào da thịt.

Tiếng thét thất kinh đến chói tai.

Tiếng rên và nức nở.

Cùng những bước chân lộn xộn...

Chẳng biết đã bao lâu, khi y mở mắt lần thứ hai đã bị binh sĩ bao vây chặt, Chu Kỳ biết, cuộc đời này, có lẽ rằng đã chẳng còn cơ hội trở về Giang Nam nữa.

Màn trời hoàn toàn chìm vào sắc trầm tối, hình dáng con người cũng không còn thấy rõ.

Có người đi về phía y, thật chậm, như thể mỗi bước đều phải suy tính kỹ càng, lại gợn sát khí mơ hồ.

Thân hình cao lớn, trường bào nhàu nát, không hiếm thấy trong những người phương bắc.

Nhưng Chu Kỳ lại có thể nhận ra Hiên Viên Phù giữa mảng tối ấy, sau đó ngậy dại nhìn gã đến gần.

Rồi thứ giọng lạnh tanh không mang theo tình cảm vang lên bên tai y: “Có người từng nói, dù có gây bất lợi cho Bản Vương cũng tuyệt đối không mưu đồ tính mạng Bản Vương.”

Chu Kỳ há miếng muốn giải thích nhưng lại bị lấp chặt.

Bàn tay kia lạnh băng và ẩm ướt, trộn lẫn cả vị máu thoáng qua, làm y muốn mê man.

Hiên Viên Phù như tự lẩm bẩm: “Quân tử tương hứa, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không phản bội. Phượng Nghi, người đã quên, nhưng Bản Vương hãy còn nhớ.”

Chu Kỳ thậm chí không nhớ bản thân y bị áp giải về đại quân dưới núi Yên Chi thế nào, khi ý thức dần trở về thì y đã đang quỳ gối trong chủ tướng, bên cạnh không có lấy một bóng người.

Sống hơn hai mươi năm, hôm nay Chu Kỳ mới biết thế nào là run sợ.

Màn liêm đột nhiên bị xóc lên, Hiên Viên Phù đứng sững ở nơi ngược sáng, Chu Kỳ không thấy rõ ánh mắt của gã lại vẫn cảm nhận thấy cơn tức giận ngùn ngụt tỏa ra từ gã.

Hiên Viên Phù đó, y không quen.

“Chu Kỳ.” – Hiên Viên Phù từ tốn gọi y.

Cánh môi trắng bệch bị Chu kỳ mím chặt thành một đường chỉ, vô vọng nhìn gã.

“Vừa mới đây thôi,” – Hiên Viên Phù nói, “Trịnh tổng quản chết rồi.”

Chu Kỳ run rẩy.

Giọng điệu gã nhẹ tựa vân phong: “Người theo phụ vương tới Lũng Tây không ít, lưu lại cũng chẳng nhiều. Hắc là một trong số đó.”

Hiên Viên Phù bước đến gần y, tầm mắt lại chưa từng động trên người y.

“Từ khi khởi sự, hắc theo hầu bên Bản Vương, từ rất lâu rồi, hắc là người thông minh và cũng là người duy nhất Bản Vương tín nhiệm.”

Chu Kỳ thều thào: “Trong việc này có ẩn tình, hy vọng Vương gia có thể cho Chu Kỳ cơ hội giải thích.”

Hiên Viên Phù vẫn không xoay người, gã bật cười, rất khê.

“Tháng ba Vĩnh gia năm thứ ba, có một bát phẩm lục sự vào Lũng Tây, Bản Vương những tưởng số người có thể tin cậy tăng thêm một người. Người đoán sau đó thế nào?”

Gã nâng tay, nắm lấy cầm y.

“Chẳng ngờ đến cuối cùng, rốt cuộc Bản vương lại là người cô đơn.”

Chu Kỳ nhần nhịn cảm giác khó chịu ùn ùn dâng lên, không giãi giụa. Y biết vào lúc này, dù có nói gì, làm gì thì Hiên Viên Phù cũng không nguôi giận, lại càng không tin y.

Hiên Viên Phù nhìn y, đáy mắt là băng tuyết quanh năm bao phủ Kỳ Liên sơn.

“Vì sao không nói.” – ngón tay gã siết chặt, Chu Kỳ giác như cầm y sắp bị bóp nát, “Miệng lưỡi khôn khéo của người đi đâu hết cả rồi?”

“Người nói đi xem nào.” – Hiên Viên Phù ngừng lại, rồi không thể áp chế được lửa giận mà bùng phát, gần như hận đến mức muốn róc thịt lột da y.

“Người nói đi, nói rằng người không biết gì, tất cả đều do Giang Ước tự chủ trương, người chỉ tính bình ổn chiến sự rồi lập tức quay về Giang Nam đoàn tụ gia đình. Nói người trung tâm chính trực, thiên địa chứng giám, ngẩng đầu không thẹn cúi đầu không hối, tại sao không nói? Người câm rồi sao?” – giọng gã vốn đã trầm, gán thêm cơn phẫn nộ càng trở nên khàn đặc gần như thét gào.

Đôi người gã đột nhiên trừng thật lớn, ngón tay trượt xuống cổ Chu Kỳ, “Bản vương tự phụ một đời, vậy mà lần này lại thua bởi tay người, không chỉ mất một lão nô trung tâm, còn trở thành trò cười cho thiên hạ.” – gã từ từ siết tay, ôm lấy hầu kết y, “Bản vương nhìn người là lại nhớ đến cọc châm biếm này. Nếu người chết, có phải...”

Chu Kỳ dần thở dồn dập, tròng mắt cũng dần trợn to.

Bàn tay Hiên Viên Phù siết cổ họng y, thậm chí gã có thể chạm cả vào nhịp đập dưới làn da mỏng manh này, chỉ cần qua một nén nhang thôi là người trước mặt này sẽ tắt thở, y sẽ giống như con chó bị quăng ra ngoài, bị chôn ở một xó xỉnh nào đó, rồi hư thối, cuối cùng là trở thành một bộ cốt khô. Vô luận y từng có phong tư thanh tú tới đâu, phiêu dật tuyệt luân thế nào, cũng chẳng màng y có phải xuất thân từ vương tôn hoàng thích hay không.

Khuôn mặt Chu Kỳ nghẹn đỏ tía, khóe mắt cũng ửng lên sắc đỏ hồng bất ổn.

Hiên Viên Phù dần buông tay, lùi ra sau từng bước.

Chu Kỳ lão đảo quỳ rạp trên mặt đất, kinh ngạc nhìn Hiên Viên Phù.

Gã ngồi xồm xuống, tầm mắt cao cao nhìn y: “Sinh lão bệnh tử, ai cũng sợ chết. Người thì sao?”

Chu Kỳ ôm hầu kết, sắc mặt như giấy vàng: “Chu Kỳ không phải thánh cũng chẳng phải hiền, tất nhiên là sợ.”

Thấy vẻ mặt vắn vẹo của Hiên Viên Phù, y không khỏi cười khổ, “Nhưng càng sợ Vương gia cho Chu Kỳ muốn sống không được, cầu chết không xong.”

Hiên Viên Phù đột nhiên cuồng tiếu, cười ngất ngưỡng, như thể nghe được câu chuyện hài hước mực cười nhất thế gian.

Chu Kỳ lẳng lặng nhìn gã dần thu liễm ý cười, đến trước mặt y.

Dù mới chỉ quen biết nửa năm nhưng y đã may mắn bắt gặp được rất nhiều biểu tình của Tĩnh tây vương. Hỉ nộ vô thường, hàng xử cổ quái, lạnh lùng băng bình, thẳng thắn cởi mở, dịu dàng hàn huyên, bực dọc không vui...

Thậm chí đôi khi còn ôn nhu tình tứ.

Nhưng y chưa từng gặp Hiên Viên Phù này, điên cuồng mà thị huyết.

Người đó ghé vào tai y mà thầm rằng.

“Đúng rồi, Bản vương muốn người, sống không bằng chết!”

.

.
.
. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 17 – Ô NHỤC SAO THÀNH TIỀNG.

Bị quăng lên tháp như một miếng vải, Chu Kỳ chỉ thấy đầu óc quay cuồng, muốn bò dậy trốn chạy theo bản năng.

Hiên Viên Phù bước từng bước tới gần, vừa đi vừa trút trường bào trên thân.

Bóng gã đổ lên mặt tháp, bị ánh nến kéo dài thướt, âm u và lắt lay đến quỷ quái.

Chỉ còn lớp áo lót nhưng sát khí trên thân thể gã còn đậm hơn cả khi khoác chiến bào, gã nghiêng người thả lớp màn.

Cảnh vật đột nhiên tối sầm, Chu Kỳ cảm giác bản thân y như một loài chim bị nhốt trong ***g, như con mồi trong bãi săn bắn.

Hiên Viên Phù từ tốn quỳ gối trước người y, một bàn tay chống bên gáy y, trên cao nhìn xuống.

“Chu công tử có thể vờn Bản Vương quay như chong chóng, cũng xem như có trí tuệ phi phàm. Giờ Chu công tử không ngại đoán xem, tiếp sau đây Bản Vương muốn làm gì hay không?”

Chu Kỳ mãnh liệt ép cơn hoảng loạn sâu trong tim, âu lo trả lời: “Hạ quan khẩn thiết xin Vương gia không nên hành động thiếu suy nghĩ, mọi sự đều có ngoại lệ, việc lần này không như Vương gia nghĩ đâu.”

Hiên Viên Phù bật cười khúc khích, “Người đang sợ hãi, người xem, giọng người run rẩy cả rồi kìa.”

Chu Kỳ bình tĩnh nhìn gã, nhẹ giọng: “Vương gia, đừng làm ra chuyện sỉ nhục người khác cũng là sỉ nhục chính mình.”

Hiên Viên Phù buồn cười nhìn y, “Sỉ nhục? Một thống soái âm hiểm giả dối còn suýt bị giết, nếu không làm gì mới khiến Bản vương hổ thẹn.”

Gã đột nhiên lôi áo Chu Kỳ, vì vết thương do kiếm mà bàn tay gã còn rỉ máu.

Chu Kỳ hít sâu, vươn tay muốn ngăn mà bị cánh tay còn lại của Hiên Viên Phù túm được.

Có chút trào phúng nháng lên trên khuôn mặt gã rồi lặn tằm trong chớp mắt, sau đó gã đột nhiên vận lực ấn ngã y lên tháp, mặt dán lên mặt y, “Xem ra Chu công tử của chúng ta vẫn chưa hiểu... Cần Bản Vương nói cho người biết không?”

Chu Kỳ ý đồ vùng vẫy lại Hiên Viên Phù đè lên, gã dán vào bên tai y, giữa không gian mập mờ tầm tối chỉ nghe thấy chất giọng khản đặc của gã.

“Người không thể rời khỏi Lũng Tây, dù có chết, thi thể cũng phải lưu lại. Tốt nhất người nhớ kỹ cho Bản Vương, bất luận là sinh hay tử, người đều là người của Bản Vương.”

Chu Kỳ sững sờ nhìn gã, cho tới khi mặt gã lại gần y lần nữa, y mới bật tiếng kêu rồi lại phát hiện vòm miệng đã bị chiếm cứ.

Chu gia nam tử phong lưu thành tính, mặc dù Chu Kỳ không lưu luyến bụi hoa như Chu Quyết nhưng cùng duyệt qua bao người, nhưng với nam nhân đây là lần đầu tiên, càng không phải là vào thời khắc sinh tử bị đặt dưới thân của một gã hận không thể thiên đao vạn quả mình.

Chu Kỳ run rẩy đến hoảng hốt, liều mạng đẩy Hiên Viên Phù, nhưng đối lấy tất thấy chỉ có sự xâm nhập dã man bạo ngược. Gã như điên cuồng cắn xé môi y như muốn ăn tươi nuốt sống chúng. Chu Kỳ lắc đầu nguầy nguậy tránh né bờ môi của gã, Hiên Viên Phù hừ lạnh, bàn tay nhàn rồi giữ lấy cổ y, dẫn dắt.

Miệng thở gấp gấp, y không thể nhúc nhích, ký ức như trở về mấy ngày trước đó.

Ngày ấy, cũng trong doanh trường này, cũng chỉ có hai người họ...

Lời lẽ còn văng vẳng bên tai, Hiên Viên Phù đưa cho y văn điệp, rồi thì thào nỉ non: “Tương kiến tranh như bất kiến.”

Khi đó, trong đôi mắt sâu thẳm như điểm mực ấy còn đượm vài phân lưu luyến, khiến y chực thốt thành lời: “Hữu tình hà tự vô tình.”

Chu Kỳ bật cười vô thanh, lúc ấy y thật ngu xuẩn khi nghĩ đối phương có chút tình ý với mình, khiến y còn tưởng đau dài không bằng đau ngắn, mau chóng thoát thân không khiến đối phương thương tiếc. Giờ thì xem ra, quả thật y đã thành trò cười rồi.

Vô tội đến cực điểm, cũng vô tri tới tột cùng.

Bi ai, áy náy, sợ hãi, ghê tởm, bao cảm xúc lẫn lộn hòa vào một hóa thành phần nộ. Chu Kỳ đột nhiên há miệng, Hiên Viên Phù cũng thuận tiện luồn đầu lưỡi vào. Chu Kỳ chào đón một cách khác thường, đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau phát ra những tiếng vang đầy ướt át.

Hiên Viên Phù cũng ngoài ý muốn, động tác bất chợt chậm lại, ai ngờ Chu Kỳ đột ngột cắn đầu lưỡi gã, có vị rỉ sét tràn vào miệng hai người.

Cuống hòng Hiên Viên Phù khê giật ra tiếng rên đau đớn, nhưng gã không buông. Còn Chu Kỳ, đôi mắt y đỏ đến sung huyết, quyết không nhả đầu lưỡi mà y đang cắn kia.

Chẳng biết đã bao lâu, thậm chí Chu Kỳ còn cảm nhận được đầu lưỡi Hiên Viên Phù gần như bị y cắn đứt, Hiên Viên Phù mới buông tha.

Gã nói lỏng vòng tay trên cổ y, lạnh lùng nhìn y.

Sau một lúc lâu, gã từ tốn lau khoe miệng, cổ tay áo lót trắng phau nhiễm một màu đỏ au.

Gã và y, một điên cuồng, một tuyệt vọng...

Một nén nhang qua đi, hai người đều không nhúc nhích.

Có tiếng trống vang lạnh lạnh, canh hai.

Hiên Viên Phù như đột nhiên tỉnh táo, gã rút đai lưng Chu Kỳ, buộc vào hai cổ tay y, trói chặt trên tháp.

Gã từ từ mở miệng, có lẽ vì đau đớn mà âm thanh thật nhỏ: “Chu Kỳ, Bản Vương thật muốn xem người có thể bức Bản Vương đến mức nào?”

Y phục của Chu Kỳ đều từ lụa vân[1] thượng hạng,бет nhất cũng là lụa thường dệt thành. Trên mặt được thêu phượng thảo bích thụ, u lan hương chỉ bằng những đường thêu cầu kỳ nhất. Hiên Viên Phù ngấm nghĩa xong trào phúng khen: “Còn là lụa thêu hai mặt[2], quả là đáng tiếc.”

Đứt lời, hai tay gã giật mạnh, cả ngoại bào và trung y trên thân y đều bị xé toạc thành từng mảnh.

Tiếng vải vóc vụn vỡ giữa đêm tĩnh đặc biệt chói tai, sắc mặt Chu Kỳ càng lúc càng trắng bệch.

“Giai nhân thiên hạ không đâu sánh bằng Ngô Việt[3], nhan sắc Ngô Việt không đâu sánh bằng Cô Tô, mỹ nhân Cô Tô không đâu sánh bằng Chu gia chi tử. Chu gia chi tử, thêm một phân thì quá cao, bớt một phân thì quá thấp, thoa phấn thì quá trắng, điểm chu lại quá hồng. Mi như thủy vũ, cơ như tuyết trắng, eo như tơ thất, răng như sò đan. Thản nhiên cười, mê hoặc Lũng Tây, say đắm Lương Châu.”

Tay gã vuốt lên bả vai y, cởi bỏ tấm áo lót tơ tằm, thở dài, “Tử Uyên[4] nhà Tống đã sớm xuống mồ, thôi thì hôm nay để Bản Vương đắm đuối Đãng Đồ Tử[5] hảo sắc này vậy.”

Thân là nam tử, xuất thân thế gia, trước mắt người khác để lộ cơ thể trần trụi đã là nhục nhã, huống chi là bị người ta dùng lời lẽ tục tĩu đùa bỡn? Chu Kỳ chỉ giác như dây huyền cầm trong đầu bỗng phụt đứt, cả cơ thể chết lặng như một hình nhân mặc người định đoạt.

Thân thể bị chơi đùa thô bạo, không may may lưu tình.

Giữa thảo nguyên tĩnh lặng, trừ tiếng gió gào thét thì chỉ còn những tiếng chiêm chọc ô uế như đao như kiếm của Hiên Viên Phù.

“Chà, quả là sống trong an nhàn sung sướng, trên người không có lấy một vết sẹo nào...”

“Vòng eo mảnh dẻ như tô như vót, băng cơ ngọc cốt, ám hương tiêu hồn. Bản Vương vẫn thấy kỳ quái, một nam tử như người sao có thể ôm nữ nhân nhỉ...”

Chu Kỳ lặng người nằm yên nơi đó, mắt như điếc, tai như ngơ, đương bản thân như đã chết.

Tới khi hai chân bị tách ra.

Cả người y run lấy bầy, đôi mắt hoa đào ập nước, lệ lại chẳng chịu rơi.

Hiên Viên Phù ghé vào tai y, thì thào: “Nếu người cầu xin Bản vương, không chừng Bản vương sẽ bỏ qua cho người.”

Đầu y khẽ ngẩng, môi cắn chặt.

“Bản Vương đếm đến mười.” – Hiên Viên Phù cười lạnh, “Một, hai, ba.”

Chu Kỳ vẫn không nhúc nhích.

“Bốn, năm, sáu, bảy, tám.” – y rùng mình.

“Chín...”

“Cầu người.” – hai mắt thất thần, y khàn giọng thều thào.

“Cầu gì?”

“Buông tha cho ta.”

“Ha ha ha,” – Hiên Viên Phù đột nhiên bật cười, “Xem Chu Kỳ mắt cao hơn đỉnh như con chó cầu xin người này, thật hiếm thấy. Bất quá...”

Bất ngờ không kịp phòng bị, gã đột nhiên tiến vào cơ thể y.

“Với loại tiện nhân hai mặt như ngươi, Bản Vương còn để ý cái tín nghĩa chó má kia làm gì?”

1. Lua vân: Lua được dệt vân hoa từ tơ, một trong những kỹ năng dệt thất truyền, lua vân có những đường vân hoa mịn màng và rắc rối.

2. Thêu hai mặt: Kỹ thuật thêu cả hai mặt đều có hình dáng tương đồng và đạt đến độ hoàn hảo về từng đường kim mũi chỉ.

3. Ngô Việt: Túc tỉnh Giang Tô hiện thời.

4, 5. Tử Uyên và Đổng Đồ Tử háo sắc.

– Tử Uyên: tức Tống Ngọc – một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc.

– Đổng Đồ Tử háo sắc:

Đổng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đổng Đồ Tử ai háo sắc hơn.

Tống Ngọc nói: “Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở. Mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần. Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần Đông Lâm. Cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đổng Đồ Tử có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn

ghê. Đẳng Đồ Tử thể mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đẳng Đồ Tử thích ngay, vì thể hấn ta háo sắc hơn thần”.

Miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm như vậy đã làm cho Sở Vương đúng sai lẫn lộn, phán Đẳng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Từ đó, Đẳng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, đời sau thường nhắc đến ba chữ “Đẳng Đồ Tử” để chỉ những phường háo sắc.

.

.

.

. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 18 – NAN KHAM NGHE TRÔNG LỆNH.

Như có người dùng búa chém y thành hai nửa, một nửa Chu Kỳ Giang Nam xuống mồ yên giấc, nửa còn lại, là nam sủng Lũng Tây sống không bằng chết.

Mây tán mưa tan, Chu Kỳ mở hai mắt nằm trên tháp.

Lòng y chợt rõ, vào tình huống này nếu có thể đánh một giấc ngủ thật say hoặc khóc lóc thỏa thuê một chập cũng tốt hơn là cứ lằng lằng hai mắt bơi trong bể vọng tưởng thế này. Nhưng suy nghĩ của y vẫn không thể khống chế nổi mà từ Lũng Tây tới Tái Bắc, từ Tái Bắc tới Tây Thục, men theo Tây Thục bay tới Đột Quyết, rồi từ Đột Quyết dao động tới Thổ Phiên...

Y không còn muốn nhớ về Giang Nam nữa, không dám, cũng không xứng.

Ngày ấy mật thám xuất hiện dưới chân Yên Chi đã là một nửa số mật thám từ đông cung, Chu Kỳ không xác định đám người còn lại có đáng tin cậy hay không. Chỉ duy có một người mà Chu Quyết đã từng nhắc y vào ngày tiễn y lên đường, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ không nên tùy tiện sử dụng.

Trước mắt y, chỉ có ba con đường.

Một là, Hiên Viên Phù đã hoàn toàn điên rồi, chuyện sau này phát sinh thế nào không ai đoán được. Biện pháp giữ mình duy nhất là tìm người Chu Quyết từng đề cập đó, lập tức thoát khỏi Lũng Tây vòng về Trung Nguyên.

Hai là, hiện giờ chiến sự tuy tạm ngưng, Tả hiền vương đã rút quân khỏi Kỳ Liên thành, nhưng dấu sao đó cũng chỉ là kế hoãn binh. Không còn An Nhạc trấn thì còn Thái Bình trấn, chỉ cần Hiên Viên Phù muốn dậy binh, trận chiến này lúc nào cũng có thể bùng phát. Giang Ước đã chết, nếu y cũng bỏ đi, những bố trí tại Lũng Tây của đông cung bao lâu nay sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt.

Ba, cũng là con đường Chu Kỳ muốn làm nhất hiện tại...

Tầm mắt y chuyển tới giữa trường, lướt qua y phục tả tơi trên đất, tới sa bàn cách đó không xa, bên bộ trà cụ góc phòng, có thứ bị vải trắng trùm lên...

Là bội kiếm của Hiên Viên Phù, chỉ cần y có thể cắt đứt cổ họng Hiên Viên Phù, lấy đó rửa sạch nỗi nhục thư phục dưới thân nam tử, sau đó thì Trương Khuê hoặc bất cứ một ai nghe thấy tiếng động xộc vào, có lẽ y sẽ bị xả làm tám mảnh, hoặc ngũ mã phanh thây, cũng có thể là vạn tiền xuyên tim.

Chu Kỳ tưởng tượng đến tình cảnh bản thân chết oan uổng mà bật cười, nụ cười chìm trong bóng tối.

Nếu Hiên Viên Phù chết, chỉ e binh quyền Lũng Tây sẽ lại trở thành mục tiêu tranh đoạt sống còn nơi kinh thành? Hiện giờ, nếu chỉ vì muốn trút giận thì nhất định kinh thành sẽ họa nạn liên miên. Cho dù muốn giết gã, cũng phải chờ tới khi đại sự thành công, đông cung dư thừa thực lực sắp đặt một Tĩnh tây vương mới...

Nếu, nếu Tĩnh tây vương mới thức thời, trung quân minh lễ, không hiếu chiếu, không thị sát, không bị ý niệm che mắt, không bị cừu hận thao túng...

Có lẽ với cả đông cung và Lũng Tây đều là chuyện tốt.

Ý cười trên môi dần phai nhạt, cho dù Hiên Viên Phù làm ra việc không bằng cảm thú với y, từ sâu tận đáy lòng, y vẫn hy vọng gã không chết.

Là vì ôn tồn và chăm sóc lúc trước mê hoặc y ư, hay áy náy vì phá hỏng đại sự của gã?

Ngực âm ỷ đau, Chu Kỳ chỉ thấy cả hơi thở của chính y cũng đắng ngắt, thở cũng thành một chuyện khó khăn quá đổi.

Hiên Viên Phù vẫn nằm ngửa bên cạnh y, hai tay xếp bằng trên bụng, không suy chuyển.

Y biết gã không ngủ, bởi hơi thở của gã thật khê, như loài sói giấu trong khe núi săn mồi.

Tự cười khổ, hiện tại hai người họ phải gọi là gì nhỉ, từ tình nghĩa nhân gian thành hàm oan thề sống chết không tương kiến ư.

*

Sắc trời Lũng Tây khác hẳn kinh thành, chưa tới canh năm dương quang đã tỏ, rồi cho tới tận giờ Tuất (19-21h) ngày mới ngả về Tây.

Có tiếng gà gáy văng vẳng, mục dân đã sớm thức giấc bắt đầu một ngày lao động, sau đó là tiếng trống lệnh rền rĩ vang.

Hiên Viên Phù trở mình, chưa có ý tỉnh dậy.

Chu Kỳ không buồn nhúc nhích, chỉ ước sao y không chết ngay trên tháp này luôn đi, cho tới khi thi thể nát rữa, hóa thành tro bụi, bay sạch sẽ, vô ưu vô lo.

Vừa vặn có tiếng Trương Khuê truyền từ ngoài trướng: “Vương gia.”

Hiên Viên Phù động thân, ậm ừ bằng thứ âm thanh khó thấy.

Khác với những quý tộc dòng dõi tứ chi không chạm xuân thủy trong kinh thành, Hiên Viên Phù rất ít tới tổ, bình thường giờ này gã đã thức dậy tới thao trường hoặc triệu tập phụ tá bàn bạc mưu kế.

Hôm nay lại có chút khác thường, giọng điệu Trương Khuê cũng mang vài phần dò hỏi: “Có cần mặt tướng vào không?”

Hiên Viên Phù khoát tay áo ý bảo không cần, rồi lại lập tức do dự.

Chu Kỳ chợt có dự cảm bất lành, cơ thể cứng còng.

Hiên Viên Phù quét mắt nhìn y, biếng nhác vọng ra: “Kêu mấy người tiến vào, hầu hạ Bản Vương thay y phục.”

Chu Kỳ ngồi bật dậy, tóc tán loạn rũ bên khóe mắt, hoảng hốt nhìn gã.

Hai người bất động, chỉ nhìn nhau.

Khuôn mặt lãnh ngạnh của Hiên Viên Phù không có nửa tia cảm xúc, tay lại vuốt lên cần cổ y.

Chu Kỳ run lên, thều thào: “Vương gia đối với Chu kỳ, quả là hận thấu xương.”

Mơn trốn lên gò má y, Hiên Viên Phù hỏi lại: “Chứ không thì sao?”

Chu Kỳ không khỏi bật cười thành tiếng, cũng phải thôi, giữa hai người, trừ thù hận thì đúng là chẳng còn gì.

Nghe tiếng cười thê lương của y, lòng gã lại đau thắt khó tả, tay cũng nổi lông.

“Nói đi, vì sao ngươi phải giết Bản Vương?” – gã hít thật sâu, khê hỏi, “Có phải vì mệnh lệnh của thượng cấp hay tình thế bức buộc đúng không?”

Chu Kỳ quay ra nhìn gã: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới việc giết Vương gia, hơn nữa, đông cung cũng chưa từng hạ lệnh đó.”

Đáy mắt Hiên Viên Phù tràn đầy thất vọng, “Kỳ thật, nếu người dồn đẩy trách nhiệm cho đông cung, rất có thể Bản Vương sẽ không trách tội người.”

Chu Kỳ cúi đầu cười khê, “Thứ nhất, Vương gia tin ư? Thứ hai, dù Vương gia có tin, Vương gia sẽ thả ta đi chứ?”

Hiên Viên Phù để ý thấy ánh mắt y đã dần trở về vẻ bình tĩnh vốn có, không còn sắc mê man nữa. Nội tâm gã bất chợt nổi nóng, xoay người ấn y lên tháp.

“Một mỹ nhân như ngươi, nếu Bản Vương để người dễ dàng chạy mất thì biết tìm đâu ra quân kỹ sắc nước thế này đây?”

Chu Kỳ không buồn phản kháng, chỉ thấp giọng nhắc nhở: “Các tướng quân còn đang chờ, Vương gia không cần lãng phí thời gian trên người hạ quan.”

“Vậy để chúng chờ!”

Trương Khuê dẫn theo vài hạ nhân chuẩn bị tiến vào lại đột nhiên khựng bước.

Âm thanh bên trong tuy rằng thật khê nhưng tiếng thở dốc mơ hồ kia, tiếng rên rỉ ám muội đó, đều chứng tỏ hiện giờ Hiên Viên Phù đang bận.

Mấy người im lặng đứng chờ bên ngoài, Trương Khuê lại bực dọc vì sao động tĩnh lần này lại nhỏ đến thế, xem ra vị mỹ nhân này tương đối không hiểu phong tình gì cả.

Hắn nào biết rằng, trong phòng, Chu Kỳ đang cắn môi nhẩn nhịn đau đớn, mà gương mặt Hiên Viên Phù đang trút dục vọng lúc này cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Nửa canh giờ trôi qua, tiếng Hiên Viên Phù đều đều vang lên.

“Mang bồn nước vào.”

Trương Khuê cẩn dục dẫn người đẩy màn đi vào, chỉ thấy sắc mặt Hiên Viên Phù mệt mỏi, thân trên trần trụi ngồi bên tháp, trong tấm mền gấm có một mỹ nhân, nhưng chỉ thấy lưng, không thấy mặt.

Hiên Viên Phù thản nhiên đứng dậy giãn gân giãn cốt, sau đó quay đầu cười gọi: “Chu lục sự, muốn cùng Bản Vương hay đợi Bản Vương giúp người tắm rửa?”

Trương Khuê sửng sốt, thông minh mà cúi đầu, nội tâm cũng khinh thường Chu Kỳ đến cực điểm.

Thời điểm Chu Kỳ phái tử sĩ ám sát Hiên Viên Phù, hắn có mặt gần đó, xác Trịnh tổng quản cũng là hắn chịu trách nhiệm hạ táng. Vốn tưởng dù tội chết miễn trừ thì tội sống cũng khó tha, chẳng ngờ rằng y lại bò lên giường Vương gia.

Gì mà công tử sĩ tộc, bắt quá cũng thế thôi.

Đê tiện thế thôi.

— Hoàn quyền thượng —

Quyền trung Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 19 – TẤU CỐT HÀNH THI.

Mồng ba tháng ba, Vĩnh Gia năm thứ tư, Lương Châu.

Tĩnh vương phủ, bên ngoài Diên Ninh điện.

“Hồ tổng quản, Vương gia đã dậy chưa?” – một tiểu Lại vận thanh sam dè dặt hỏi.

Hồ tổng quản liếc nhìn: “Người là?”

Lau mồ hôi, viên tiểu Lại nín thở cười: “Hạ quan là huyện thừa huyện Cô Tang, nghe nói hôm nay Vương gia có ý giá lâm tể huyện đập thanh tẩy rửa nên hạ quan đặc biệt tới nghênh giá.”

Hồ tổng quản không mặn không nhạt ầm ừ, “Vây chờ tiếp đi, Vương gia chưa dậy.”

Dứt lời, Hồ tổng quản xoay người muốn đi, viên tiểu Lại vội vàng túm tay áo hắn, cười xòa nhét vào tay hắn ít bạc.

“Hồ tổng quản, đã giờ Thìn(7-9h), thái dương sắp cũng lên rồi, nếu Vương gia không khởi giá, chờ hai canh giờ nữa thời tiết oi nồng làm Vương gia mất hứng, trút giận sang hạ quan thì sao. Vả lại, hành quán đã an bài yến tiệc xong xuôi, toàn bộ thân sĩ phú gia cho tới lê dân bá tánh trong huyện đều ra ngoài thành đón tiếp mong muốn được chiêm ngưỡng phong thái Vương gia. Xin Hồ tổng quản khuyên Vương gia sớm lên đường, để con dân Cô Tang được thỏa tâm lòng.”

Hồ tổng quản phỉ phỉ cổ tay áo, ánh chừng trọng lượng, sau thì cười, ra vẻ thần bí, “Nếu đã vậy thì...” – hắn trầm ngâm trong chốc lát, “Phải xem đêm qua là ai thị tẩm đã.”

Thoáng thấy một tỳ nữ đi qua, hắn gọi lại: “Đứng lại, người là người của Hoàng Hoa biệt uyển?”

Tỳ nữ vừa thấy liền vội vàng hành lễ, “Bẩm Hồ tổng quản, nô tỳ đúng là người bên Hoàng Hoa biệt uyển, Thanh Thương.”

Hồ tổng quản cười hỏi: “Tổ Huyền đâu? Sao không thấy hắn?”

Thanh Thương lễ phép thưa: “Tổ Huyền đang ở bên trong hầu hạ ạ.”

Hồ tổng quản quay ra nói với viên huyện thừa, “Nếu là vị kia bên trong thì chưa tới giờ tỵ(9-11h) Vương gia chưa dậy đâu. Chỉ e đại nhân phải chờ thêm một lúc nữa rồi.”

Viên huyện thừa khóc không ra nước mắt, “Còn đợi nữa liệu còn đường sống mà về không ạ?”

Hồ tổng quản ngẫm nghĩ: “Không thì thế này, ta sẽ sai người đánh trống sớm hơn một khắc(15'), đại nhân kiên nhẫn đợi.”

Giờ Tỵ một khắc, cảnh cửa sơn son Duyên Ninh điện từ từ hé mở, hai hàng tỳ nữ nối đuôi nhau đi ra, mấy người Hồ tổng quản, huyện thừa đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Viên huyện thừa trộm ngẩng đầu liếc mắt ngẫm nghĩ, Vương gia toàn thân y phục đen tuyền dẫn đầu, quả nhiên anh tuấn uy vũ, long đàng hổ bộ như lời đồn. Theo sau là một công tử, thân vận thanh sam, nho cân búi tóc, diện mạo cũng có phần anh tuấn, chỉ là trông gầy yếu, sắc mặt nhợt nhạt, để ý kỹ còn thấy bước chân có chút gượng gạo.

Hồ tổng quan giả đồ ho khê, viên huyện thừa vội vã cúi đầu.

“Có chuyện gì?” – Hiên Viên Phù hỏi.

Hồ tổng quản cung kính trả lời: “Hôm nay là Thượng tỵ[1], đêm yến tiệc trước Vương gia có nói muốn tới bên hồ đập thanh, không biết có gì thay đổi không?”

Hiên Viên Phù trầm ngâm hồi tưởng, “Ừm, quả là có việc này.”

Hồ tổng quan cười nói: “Vị này là huyện thừa huyện Cô Tang, đặc biệt tới nghênh đón Vương gia.”

Hiên Viên Phù gật đầu.

Viên huyện thừa quỳ rạp trên mặt đất, đồng dục: “Hôm nay được chiêm ngưỡng nhan ngọc Vương gia, hạ quan có chết cũng không tiếc.”

Từ trước đến nay Hiên Viên Phù vẫn không ưa thói a dua nịnh nọt, chỉ lạnh nhạt nói qua: “Được rồi, canh giờ không còn sớm, khởi giá đi.”

Hồ tổng quản mau mãi an bài, lại nghe thấy Hiên Viên Phù lạnh lùng răn đe: “Hồ tổng quản, đánh trống liên quan đến sinh kế của toàn bộ con dân, lần sau còn tự ý cải biến đừng trách Bản Vương vô tình chém đầu người.”

Hồ tổng quản sợ xanh mặt, liều mạng dập đầu: “Nô tài đáng chết, nô tài không dám nữa.”

Hiên Viên Phù không thèm để ý tới hắn, quay đầu nhìn về phía công tử thanh sam, “Đứng đắn ra đó làm gì? Còn không đi theo.”

Vị công tử nọ tỏ ra lần khăn, từ tốn nói: “Hạ quan không nên đi làm Vương gia mất hứng thì hơn.”

Hiên Viên Phù nhảy lên xe ngựa, bực dọc quát: “Lên, hay phải để đích thân Bản Vương hạ lệnh mời người?”

Vị công tử nọ không dùng dằng nhiều, được người đỡ lên xe.

Hồ tổng quản vuốt mồ hôi đứng dậy, kéo theo viên huyện thừa, “Quý mãi đó làm gì, không lên ngựa nhanh đi?”

Viên huyện thừa lén lút hỏi thăm: “Vị công tử kia là người phương nào mà được ngồi chung với Vương gia thế ạ? Vậy mà sao hạ quan thấy hình như Vương gia không coi trọng ư?”

Hồ tổng quản nhếch mép cười khẩy, “Bát phẩm lục sự Chu Kỳ.”

Viên huyện thừa cảm khái: “Vương gia thật cần cù chính sự, mới sáng sớm đã triệu phụ tá vào phủ khiến hạ quan thấy mình hổ thẹn không sánh bằng, thật đáng khâm phục.”

*

Mã xa xóc nảy, Hiên Viên Phù nghiêm chỉnh ngồi duyệt công văn, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Chu Kỳ quỳ ngồi trong góc, chuyên chú pha trà.

“Thượng tỵ ở Giang Nam và Lũng Tây có gì khác nhau?” – đột nhiên Hiên Viên Phù hỏi.

Chu Kỳ thoáng ngừng lại, đầu cúi thấp đáp: “Bẩm Vương gia, giờ này năm ngoái hạ quan đang ở Lạc Kinh, nên không hiểu phong tục Lũng Tây.”

Hiên Viên Phù để ý vẻ mặt y, cười lạnh: “Vậy thì nói cho Bản Vương, mồng ba tháng ba ở Tô Châu như thế nào?”

Chu Kỳ không ngẩng đầu, nhưng Hiên Viên Phù biết, chỉ cần nhắc về cổ hương là nội tâm y sẽ đau như dao cứa.

Rót nước trà vào chén, Chu Kỳ chậm rãi nói: “Cũng không có gì, ngắm hoa, hí thủy đập thanh, nữ nhân tụ hội thôi, chẳng có gì đặc biệt cả.”

Hiên Viên Phù bóng gió, “Chu gia tam lang phong lưu phóng khoáng, danh tiếng lan xa. Năm nhập kinh thi cử, ba nghìn mỹ nhân Cô Tô nhỏ lệ thắm đẫm xuân sam; giờ làm quan Lũng Tây, bao nhiêu nữ nhi Lạc Kinh buồn thương lòng thất. Thật là tội nghiệp, tội nghiệp.”

Chu Kỳ nhỏ nhẹ nói: “Vương gia khen nhầm rồi.”

Cười giấu một tiếng, Hiên Viên Phù lại tiếp tục: “Chẳng qua là ở Lũng Tây, Chu công tử cũng gieo không ít tình trái, các cô nương ở Việt Khê lâu vẫn chờ đợi người nhĩ.”

Chu Kỳ giật mình ngẩng đầu, đáy mắt phẳng lặng như mặt hồ bỗng chốc dao động.

Hiên Viên Phù lẳng lẳng nhìn y, “Tiếc là hồng nhan bạc phận, Chu Kỳ chưa biết ư? Đêm qua Việt Khê lâu gặp phải cường đạo, toàn bộ lầu trên gác dưới, từ ma ma, đầu bài đến quân công, đều không còn sót một móng.”

Đón chào tiễn đưa, ma ma dẽo mồm liến thoắng, Ngô nữ dụ ngọt am hiểu ý người, quân công kia còn có một hài nhi chưa đầy một tuổi, cả nàng mỹ nữ Thục Trung sắp dành dụm đủ tiền chuộc thân hồi hương gả cho chàng tình lang bán tranh hè phố.

Vốn còn sống, mà đều biến mất cả rồi...

Chu Kỳ khí huyết dâng trào, chỉ thấy đầu óc choáng váng, một lúc sau mới mờ mịt nhìn gã, thều thào hỏi: “Vương gia việc gì phải vậy?”

Hiên Viên Phù cười đến thỏa mãn, đôi mắt lạnh băng, “Người thấy sao?”

Không thấy Chu Kỳ đáp trả, gã rướn người kéo y vào lòng, ghé vào bên tai y bỏ nhỏ: “Bản vương vẫn kỳ quái, người ta vẫn nói ‘Kẻ sĩ có thể giết, không thể nhục’, sĩ tử Giang Nam thoát tục vô trần. Vậy vì sao người không cầu chết?”

Chu Kỳ không phản kháng, mặc cho gã ôm, mi mắt buông xuống, chẳng phân ra cảm xúc.

Hiên Viên Phù mút lên cổ y, lại cắn mạnh, “Sớm biết người phóng đảng thế này, lần trước Bản vương đã chẳng nặng tay với người. Binh thư 36 kế, ai mà ngờ kế nào không chọn lại chọn kế mỹ nhân.”

Chu Kỳ ngưỡng cổ, thở dốc khê khàng.

Động tác càng trở nên kịch liệt thì thần trí Chu Kỳ càng thanh tỉnh. Y chỉ thầm nghĩ, chỉ cần Hiên Viên Phù chán chê rồi, tất thấy sẽ xong thôi. Y vẫn tiếp tục chôn chân tại Lũng Tây, làm một chức quan nhàn tản, tiếp tục gầy dựng thể lực Đông cung.

Y vẫn sẽ chờ, chờ, chờ nữa, cho tới khi Thái Tử đăng cơ.

Sau đó, sẽ chẳng còn lại gì vương vấn...

1. Thượng ty: Ngày ty đầu tháng ba gọi là ngày thượng ty (3/3 âm lịch) Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 20 – THƯỢNG TY MỘ XUÂN.

Ấm áp mới sang se lạnh hây còn, sắc xuân hòa hợp.

Từ xưa Lũng Tây đã tương tiếp với man di, so với Trung Nguyên thì dân phong nơi đây thuần phác và bưuhơn hơn nhiều.

Tĩnh tây vương cùng quan lại địa phương ngồi trên đài cao, đối diện là nhược thủy róc rách. Mặc dù không có liễu rủ phi hoa, nhưng sắc nước ở đây còn xanh hơn cả Trường Giang và Hoàng Hà trong Trung Nguyên, cát đá ven sông ánh vàng rực, chiếu lên Bích thiên như tấy lại mang tới vẻ phong tình riêng biệt.

Phóng mắt trông phía trên bờ đê, từng tốp những nàng thiếu nữ phục trang lộng lẫy đang rẽ nước đùa chơi, trong đó không thiếu cả dị tộc.

Chiếu theo cấp bậc phẩm chất, Chu Kỳ ngồi phía sau cùng, lúc này đã lơ đãng say.

Hiên Viên Phù đang bị viên huyện thừa quần lấy, theo sau còn hàng tá thân sĩ Cô Tang muốn kết thân tri kỷ với Hiên Viên Phù.

Chu Kỳ lặng lẽ bước xuống đài, bước chân không mục đích thông thả ven hồ.

Phía đài thấp thoáng vang tiếng đàn sáo, yêu đồng ngọc nữ, thúy vũ oanh ca.

Chu Kỳ lắng nghe, mỉm cười, sau đó ngồi lên một phiến đá lớn.

Trời cao mà xa, ngẫu nhiên có con diều hâu liệng qua, vài tảng mây là đà trôi, cô tịch.

Chu Kỳ đột nhiên nhớ về đằng đằng một năm trước, trong bữa tiệc hạnh viên[1] Vĩnh gia năm thứ ba bên bờ Khúc Giang xưa ấy[2], nhóm tiến sĩ vịnh thơ lộng phú, khúc thủy lưu thương[3]. Ý cười trên môi chợt ảm, người đồng hương Cố Bình của y đó, dường như vận may luôn kém thường nhân một chút, không biết ngâm thơ lại hết lần này tới lần khác bắt phải chén rượu, rồi thành trò cười cho tất cả.

Khóe môi Chu Kỳ khê cong, gần như y có thể tưởng tượng ra vẻ mặt Cố Bình khi quỳ trong đông cung để được chiêm ngưỡng long nhan của thái tử, cúi đầu thờ thần, mặt đỏ tai hồng? Hay cố gắng trấn tĩnh, ứng đối tự nhiên?

Thái tử vì tiến mà lui, lấy thủ mà công, tự mình xin đi Định Châu thủ lăng, đông cung phân tán quá nửa.

Bất quá, lấy tính cách Cố Bình... chắc hẳn cũng tới Định lăng rồi?

Chu Kỳ vốc nước rửa mặt, cái lạnh đến bất thành hình khiến cả người y run lên, cơn say cũng vơi đi một nửa.

Trước mắt vẫn là Cô Tang của Lũng Tây.

“Người ổn đấy chứ?” – một cô nương dị tộc lạnh lợi lại gần hỏi thăm.

Chu Kỳ đánh giá nàng ta, hồn nhiên khờ khạo, không ranh thế sự, nhin chẳng đáng bật cười khê, “Sao lại không?”

Cô nương ngây thơ cười, “Nhưng mặt người trắng lắm, trông như mắc bệnh ấy.”

Chu Kỳ lắc đầu, “Đa tạ cô nương quan tâm, chẳng qua là uống nhiều rượu thôi, cũng không có gì không khỏe cả.”

Thiếu nữ kỳ quái nhìn y, “Chẳng phải uống nhiều thì mặt phải đỏ sao?”

Chu Kỳ vẫn lắc đầu, “Có thể là tại hạ say quá rồi.”

Thấy thiếu nữ cái hiểu cái không, Chu Kỳ chống tay đứng dậy, “Nếu người có thể say thật sự, vậy thà say đến chết cũng chẳng tỉnh lại thì hơn.”

“Chu lục sự.” – tiếng Trương Khuê lúc nào cũng khiến người ta phiền muộn.

Chu Kỳ cúi đầu, đáp tiếng.

“Vương gia cho triệu người.”

Chu Kỳ bắt đầu đi theo hắc, cao đài đơn sơ lại hiện hình trong mắt.

“Chu đại nhân.” – người vừa cất tiếng mang một biểu tình kỳ quặc.

Chu Kỳ hồi tưởng mới nhớ ra là viên huyện thừa tới Lương Châu đưa đón Hiên Viên Phù, y liền lên tiếng đáp.

Viên huyện thừa vô cùng nhiệt tình, lôi kéo Chu Kỳ lải nhải không ngừng, từ phong thổ Cô Tang cho tới mùa thu hoạch năm nay thế này, rồi quan lại đặt lợi ích tập thể lên quyền lợi riêng thế kia... Chu Kỳ treo khuôn mặt mỉm cười, trông thì như tập trung tinh thần lắng nghe lắm mà suy nghĩ sớm đã lững lơ tận chín tầng mây rồi.

Viên huyện thừa đột nhiên túm tay áo y, Chu Kỳ giật mình hồi tỉnh, chỉ thấy trong tay áo đã có thêm vài món trang sức châu báu, nhìn qua cũng biết không phải hạng tầm thường.

“Lưu đại nhân, ngài có ý gì?” – Chu Kỳ ra vẻ kinh ngạc.

Khuôn mặt Lưu huyện thừa cong thành từng nếp, “Chu đại nhân là tâm phúc của Vương gia, còn phải nhờ Chu đại nhân nói tốt mấy câu trước mặt Vương gia giúp hạ quan mà.”

Chu Kỳ mơn trớn món đồ lạnh lẽo trong tay áo, nhạt cười, “Đó là tất nhiên.”

*

Hành quán Cô Tang cũng chẳng khác mấy dinh thự của quan lớn quan nhỏ theo Hiên Viên Phù là mấy, hào nhoáng mà lạnh nhạt.

Chu Kỳ được an bài ở tây sương, có lẽ vốn dành cho nữ quyến nên cách trang trí gian phòng nơi đây không khác tú lâu là nhiều.

Đỉnh là màn phù dung, nằm là giường quý phi, ngủ là uyên ương gối, đầu đầu cũng thơm mát hương vị nữ tử...

Hiện tại, Chu Kỳ chẳng còn nghi ngờ gì, chắc hẳn vị huyện thừa thông minh nhanh nhẹn kia đã nghe phong thanh được lời đồn nào đó hoặc tận mắt thấy gì đó mới coi y như nội quyền mà lấy lòng thế này.

Chu Kỳ thưởng thức vòng ngọc trên cổ tay, đột nhiên không biết nói sao cho phải, thật là không mê được hảo ý của vị Lưu huyện thừa tốt bụng kia.

Có người đẩy cửa, trăng sáng đổ đầy phòng.

Chu Kỳ ngược mắt, nhẹ nhàng: “Vương gia.”

Hiển nhiên Hiên Viên Phù đã say, trên người nồng nặc mùi rượu, gã ngồi vào bên cạnh Chu Kỳ, Chu Kỳ ngửi, dường như nhẹ hơn Thiêu dao tử một chút.

“Rượu đồng mã.” – Hiên Viên Phù đột nhiên nói.

Chu Kỳ cũng không kinh ngạc, “Có mùi sữa, chắc là sữa ngựa?”

Tựa hồ Hiên Viên Phù đã mệt mỏi đến cực hạn, gã ngã ngửa ra giường, thuận tay kéo cả theo Chu Kỳ.

Hơi thở dần đều đặn, Chu Kỳ khẽ giãy người xanh tím chắn thêu sen tĩnh đế[4], đắp lên cho cả hai.

Giường quý phi không lớn, mình Chu Kỳ nằm đã là nhỏ, lại thêm một Hiên Viên Phù tám thước cao, thật sự có chút không chịu nổi sức nặng. Chu Kỳ chỉ âm thầm lo lắng, không biết cái tin Tĩnh tây vương cùng phụ tá nằm trên giường quý phi ngã xuống đất ngay trong đêm tới tuần tra Cô Tang có được tính là kinh tâm động phách hay không.

*

Giờ Thìn(7-9h) ngày thứ hai, khi Chu Kỳ đang ngăn người nhìn xà nhà, Hiên Viên Phù tỉnh dậy.

Hiên Viên Phù nhìn y, “Bản vương nghe được một vài tin tức, nhưng có lẽ với thủ đoạn của Chu lục sự chắc đã biết từ sớm rồi nhỉ?”

Chu Kỳ im lặng, “Vương gia không nói sao hạ quan biết mình có biết hay chưa?”

Hiên Viên Phù hừ lạnh, “Bừa bãi. Ngày trước ở Trung Thư Tỉnh[5], Tô thái phó kiến nghị lên Hoàng Thượng, phế Thái Tử thay bằng Tứ Hoàng tử.”

Chu Kỳ nhíu mày, từ đầu thu năm ngoái, y rất khó khăn trong việc thu thập tin tức trong kinh. Sự tình Thái Tử trông coi lắng cũng là nghe được qua đám hạ nhân tán gẫu, chẳng ngờ tình thế đông cung lại nguy ngập đến mức này.

Hiên Viên Phù trầm ngâm đánh giá y, lạnh lùng: “Biểu tình của ngươi như bị chồng bỏ ha.”

Chu Kỳ lơ đãng, đưa mắt nhìn gã: “Nga? Rốt cuộc Vương gia cũng chịu buông tha cho hạ quan về Trung Nguyên ư?”

Hiên Viên Phù hít một hơi thật sâu, “Bản vương không muốn cả ngày tranh cãi với ngươi.”

Chu Kỳ không nói, đứng dậy bắt đầu rửa mặt, Hiên Viên Phù lại tiếp tục, “Mà, Bản vương còn phải chúc mừng ngươi.”

Đáp lại gã chỉ có tiếng cười khê, “Nga, thật là hiếm có. Ta còn tưởng cả đời này mình vô duyên với hai chữ ‘chúc mừng’ này chứ.”

Hiên Viên Phù nhìn y, “Ngươi có tỷ muội?”

Chu Kỳ ngăn người, sau một lúc mới chậm rãi đáp, “Có lẽ là có, cũng không nhớ lắm, đại khái là tộc muội(em gái trong dòng tộc) nhà ai.”

Thấy Hiên Viên Phù hứng thú nhìn mình, đầu óc y chợt ‘ong’ lên, một dự đoán khó tin chợt nổi lên trong tâm trí.

Y ngáp ngừng hỏi: “Vương gia muốn cầu hôn?”

Hiên Viên Phù cười nhạt, “Người cho Bản vương muốn có đại cự tử(anh vợ) như người lắm sao?”

Chu Kỳ thở phào một hơi, “Vậy thì tốt, một nhân vật anh hùng như Vương gia, Chu gia ta có trèo cao cũng không với tới.”

Hiên Viên Phù vẫn ngả người trên giường, biếng nhác nói: “Thứ nữ của thứ sử Nhuận Châu Chu Dực, đường thúc người, mới đây vừa sinh hạ trưởng tử cho Thái Tử.”

Chẳng biết sao, ngữ khí hôm nay của gã ôn hòa hơn thường ngày.

Chu Kỳ lặng yên nhìn gã, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia còn điều gì muốn cho hạ quan biết?”

-
1. Hạnh viên yến: Yến tiệc hoàng đế ban thưởng cho tân khoa tiến sĩ khoa cử.
 2. Khúc Giang: Sông Khúc Giang phía đông thành Trường An (tức Lạc Kinh trong tác phẩm).
 3. Khúc thủy lưu thương: là tập tục cổ xưa của Trung Quốc vào ngày đập thanh tháng ba âm lịch, mọi người ngồi hai bên bờ sông, dùng một loại “thương” – tức loại công cụ uống rượu thời cổ, nhẹ để trôi theo dòng nước tính từ đầu dòng, hễ chung rượu đặc biệt này trôi đến bên ai, thì người đó phải uống. Thường sau đó những nhà quyền quý hoặc giới văn thơ thường ngồi trong đình viện dùng lối này uống rượu làm thơ.
 4. Tịnh đế liên: tình vợ tình chồng nồng mặn, như hai đóa sen mọc cùng một gốc)
 5. Trung Thử Tỉnh: Một trong ba cơ quan đứng đầu trung ương trong bộ máy hành chính cổ đại Trung Hoa dân quốc, có nhiệm vụ giúp vua lo việc triều chính. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 21 – LÊNH ĐÊNHI HOÀI VIỄN ĐẠO.

“Quan tuần hộ bộ thông báo đại phu[1] Chu Phán đã từ trần mười ngày trước tại Lạc Kinh.”

Chu Kỳ đang thất đai lưng đột nhiên ngừng lại, cả người bật run, y cúi đầu, ngón tay thon dài thiện cảm lại chậm chạp chẳng thể thắt nổi một nút kết giản đơn.

Hiên Viên Phù đi tới sau lưng y, vòng tay qua hông y, buộc dây đai cho y.

Gã dùng sức thật lực, Chu Kỳ bị ghì đến khó thở.

“Nhỏ nhắn vừa chết tay[2].” – Hiên Viên Phù thản nhiên nói, khẩu khí chân thực như chẳng phải trêu đùa.

Rốt cuộc Chu Kỳ cũng hoàn hồn, bước lên trước mấy bước, gỡ đai lưng đã bị thắt chặt, sau đó buộc lại.

“Vương gia, hôm nay quay về Lương Châu?”

Hiên Viên Phù gật đầu, xoay người xuất môn.

Chu Kỳ đứng thừ tại chỗ, sau mới gắng gượng lê từng bước ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, dương quang rực rỡ, lại chẳng có lấy một chút hơi ấm nào.

*

Sau hôm đó, quả nhiên như Chu Kỳ sở liệu, tựa chừng Hiên Viên Phù đã chán ngấy việc làm nhục mà không phản kháng, chán giường sự không được hồi đáp, chán lối vâng lời thuận theo của y, chán đôi mắt hoa đào lặng như vũng nước tù, hoặc, cũng có thể là vì tất cả sự đổi thay đến nhột nhèo ấy khiến người ta phát ghét.

Đám người chung quanh cũng lặng lẽ quan vọng, không tới một tháng, thái độ đối xử với y từ kiêng kỵ nịnh nọt đã dần biến thành lạnh lùng thờ ơ, cuối cùng là những ánh mắt trắng trợn của chán ghét, của khinh bỉ và bắn thiu.

Mồng 9 tháng tư cùng năm, Hiên Viên Phù đột nhiên triệu tập toàn bộ quan viên Lũng Tây tới Lương Châu hội nghị.

Thời cơ để đám quan viên buộc tội y đã tới, Chu Kỳ cũng không kinh ngạc.

Sắc suy nhi ái thi(nhan sắc tàn phai thì tình cảm cũng với giảm), ai cũng cho rằng Hiên Viên Phù đã chán chê không còn muốn gặp Chu Kỳ nữa. Gã nam sủng đáng dấp khả nghi được vây cánh Thái Tử đưa tới này, họ phải giúp chủ tử phân ưu.

Chu Kỳ vẫn đứng đó, sống lưng cương trực không cong gấp lấy nửa ly, như thể thứ mà mấy người kia đang nhao nhao chỉ trích không phải là tội lỗi của mình mà chỉ là đang thảo luận thời tiết khi ấy mà thôi.

“Chu Kỳ,” – giọng điệu Hiên Viên Phù lộn cợn chút hí hửng lẫn tấn, “Người có muốn biện bạch điều gì không?”

Chu Kỳ không nhìn gã, cúi đầu khẽ cười, quỳ xuống.

“Bẩm vương gia, lời các chư vị đại nhân nói đều là sự thật, hạ quan thấy thật hổ thẹn với sự trọng dụng của Vương gia, xin Vương gia trách phạt.”

Hiên Viên Phù cắn răng rít ra tiếng cười, “Người đã cam tâm nhận tội, Bản vương cũng thành toàn cho người.”

Gã chăm chú nhìn Chu Kỳ đang quỳ phía dưới, sau đó y ngẩng đầu, cặp mắt hoa đào kia vẫn nhận nhao sắc thủy quang như cũ, lại chỉ có mình gã biết, bên trong ấy cất giấu bao nhiêu tâm cơ, cũng bao gồm cả những bí mật mà trọn đời gã không biết.

Chu Kỳ từ tốn rút một cuộn giấy từ trong tay áo, hắng giọng đồng dục: “Trước khi hạ quan chịu phạt, hạ quan nguyện ý giao nộp hết số của cải hồi lộ từ trước tới nay, nếu Vương gia không chê bạc này bản đem sung quân lương coi như là chút lương tri còn sót lại để hạ quan được sửa chữa lỗi lầm.”

Hiên Viên Phù nhìn thẳng vào y, chùng như đã thông suốt mà gật đầu.

Chu Kỳ cầm mảnh giấy, thông thả đọc: “19 tháng năm Vĩnh gia năm thứ ba, Tả tướng quân Vũ Uy – Hồng Khôn, lựa mười thất; 5 tháng mười, Hoàng huyện thừa huyện Phiên Hòa, ngọc như ý một đôi;... 3 tháng ba Vĩnh gia năm thứ tư, Lưu huyện thừa huyện Cô Tang, vòng tay phỉ thúy, xuyên ngọc khí một đôi.”

Mỗi câu y đọc lên là lại có một người hốt hoảng quỳ xuống, vừa đúng có cả những người vừa đứng ra buộc tội y. Chu Kỳ ngừng lại, quét mắt nhìn đỉnh đầu của đám người kia, xé mảnh giấy trong tay ra hai nửa, một nửa đưa Hồ tổng quản trình lên, nửa còn lại nhét về trong tay áo.

Hiên Viên Phù lạnh lùng nhìn đám quần thần nơm nớp về bất an quỳ dưới kia, chỉ thấy kẻ nào cũng thật giống loài yêu ma quỷ quái, ruồi nhặng vô sỉ, đáng khinh đến cực điểm.

Không muốn dài dòng nhiều với chúng, Hiên Viên Phù thẳng thừng, “Bản vương chuộng quân quân vụ Lũng Tây, chư vị đều là mệnh quan triều đình, không thuộc quyền hạn của Bản vương. Lô Ngang, người đem những điều vừa nãy chỉnh lý thành công văn, chuyển giao cho nha phủ Thiện Châu hoặc Truất trí sử Lũng Tây. Về phần Chu Kỳ,” – đôi mắt gã nheo lại về nham hiểm, tựa hồ như đang suy nghĩ thế nào để đẩy y vào chỗ chết, “Ăn trên ngồi trốc, tham ô hối lộ,... phạt bổng lộc một năm.”

Sảnh điện lặng ngắt như tờ, Chu Kỳ lại cảm thấy nổi bất mãn rõ rệt từ đáy lòng mỗi người.

Yến tiệc đêm đó, Chu Kỳ một thân một mình ngồi trong một xó, thoải mái ẩm tửu.

Y không còn cảm thấy Thiêu đao tử gắt gay như trước nữa, ngược lại, y say cái cảm giác túy lúy như chết ấy. Cảm giác rượu trượt từ đầu lưỡi xuống cuống họng, sau đó xuyên thẳng vào tỳ phổi, khi nốc cạn một hơi còn có thể cảm thấy toàn bộ ***g ngực như bị lửa hừng hực thiêu đốt, đầu óc cũng rỗng tuếch.

Sau mỗi lần say khướt, y sẽ cảm thấy quãng thời gian một ngày, hai ngày dai dẳng đằng đằng sẽ trôi vào vô định, sẽ không còn biết đêm nay là đêm nao nữa.

Ai cũng bảo thời gian trôi đi thật chóng vánh, nhất khắc cũng đáng thiên kim, nhưng Chu Kỳ y lại chỉ thấy năm tháng quá dài, sắc xuân cũng thành rẻ mặt...

Chỉ hận mình sống quá lâu, phóng mắt nhìn, cuộc sống ấy, tận cùng ở đâu, y không thấy.

Trước mắt xuất hiện vật áo ai, và đôi ngoa đen của ai, Chu Kỳ ngây ngây nheo mắt nhìn, một lúc lâu sau mới nhận ra là Lô Ngang.

Sự tình ở Yên Chi sơn lần trước, hai người xem như lưỡng bại câu thương – y phá hỏng âm mưu của Lô Ngang tại An Nhạc trấn, bản thân y thì bị vây hãm ở Lương Châu; Chu Kỳ đương nam sủng, Lô Ngang cũng hoàn toàn bị thờ ơ.

Cừu nhân gặp nhau đáng ra phải long đở mắt, nhưng từ sau lần đó, Lô Ngang cũng chưa từng gây thêm phiền phức cho Chu Kỳ.

“Chu Kỳ.” – Lô Ngang diện vô biểu tình, ngay cả kính ngữ cũng tiết kiệm triệt để.

Chu Kỳ nâng chén rượu, lơ đãng: “Lô đại nhân.”

Lô Ngang tự nhiên ngồi xuống bên cạnh y, “Từ sau khi ngồi với nhau ở Việt Khê lâu, chúng ta chưa nâng cốc hàn huyên lần nào nữa nhỉ?”

Nhắc tới Việt Khê lâu, Chu Kỳ lại khẽ run lên.

Khuôn mặt Lô Ngang đầy vẻ hoài niệm, “Việt Khê lâu, cơm rượu ca cơ đều là nhất tuyệt Lương Châu, có lẽ sau này không còn được thưởng thức phong vị Giang Nam nữa rồi.”

Chu Kỳ cười lạnh, “Ngày đó Lô đại nhân tàn sát hơn ngàn hương dân trấn An Nhạc cũng đâu có thấy đa sầu đa cảm như thế.”

Lô Ngang không để ý, chỉ khẽ nói: “Có lẽ là vì ta chưa từng nếm qua thức ăn họ làm, cũng chưa có duyên được nghe tiểu khúc họ ca. Người cũng biết, đặt ở vị trí của chúng ta, nói lời chẳng thật tâm, hành sự cũng thân bất do kỷ.”

Chu Kỳ im lặng, đưa tay chạm chén với hắn, ngửa đầu một hơi nuốt cạn.

Lô Ngang liếc mắt đánh giá y, “Chu công tử tửu lượng tăng nhiều nhỉ, còn nhớ lần đầu gặp nhau trong tửu quán, một chén cũng đánh bại người.”

Chu Kỳ đứng dậy, ngả cả người dựa vào lan can, thở dài, “Nhân sinh trong thiên địa, chút thoáng như khách qua. Rót rượu cùng vui vẻ, đắc ý quên bi sầu.[3]” – y đứng dưới ánh trăng bạc dịu dàng như tơ lụa, tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể đằng vân mà bay mất.

“Lô đại nhân phải đi rồi ư?”

Lô Ngang cười khổ, “Xem ra Chu công tử vẫn linh thông tin tức như trước.” – giọng điệu hắn vương chút bi thương, “Vương gia lệnh hạ quan làm Tham sự chấn vũ quân, ngày mai sẽ khởi hành tới thành Thạch Bảo.”

Chu Kỳ nhú mày, Thạch Bảo thành chung đụng với Thổ Phiên, địa thế cao hiểm trở, người Trung Nguyên lại văn sĩ gây yếu như Lô Ngang tới đó, lạ nước lạ cái, e không chết cũng tróc vẩy trầy da.

Thả mình trong cảm giác say sưa, Chu Kỳ hỏi, “Hiện giờ hai người chúng ta coi như đồng bệnh tương lân, có một nghi vấn vẫn lẩn quẩn trong lòng ta, không biết hôm nay có may mắn được giáp đáp mê trạn hay không.”

Lô Ngang ảm đạm cười, “Ta đây cũng muốn thỉnh giáo Chu công tử một vấn đề.”

Hai người liếc nhau, nhất tề cười ha hả.

Chu Kỳ thôi cười, hỏi: “Hiền Viên Phù nghi kỵ Lô đại nhân chứng tỏ ngài không phải người của gã, đúng chứ? Vậy, chủ tử của đại nhân là ai?”

Lô Ngang đưa lưng về phía y, từ tốn đáp: “Ta xuất thân từ Lô gia, Phạm Dương[4].”

Chu Kỳ sững sốt, bật cười, “Vậy hắn là người bên Vương Tô nhỉ? Chúc mừng, Tứ hoàng tử ham mê đại vị cũng có thể xem như là tình thế bất buộc.”

Lô Ngang lắc đầu, “Chưa tới lúc trần ai lạc định(kết thúc) còn chưa biết thắng bại sẽ về tay ai đâu.”

Chu Kỳ nghiêng đầu, không tỏ ý kiến, “Còn Lô đại nhân, ngài muốn hỏi điều gì?”

“Vương gia năm nay đã hai mươi bảy, sắp tới nhi lập(30) mà tần phi chưa có, tử tự cũng không. Người không thấy có can hệ với người sao?”

-
1. Đại phu (Ngự sử đại phu): Ở đây là chỉ một chức quan to, dưới quan khanh và trên quan sĩ.
 2. Nguyên văn “Doanh doanh nhất ác” – cụm từ dùng nhiều trên người nữ tử, ví von vòng eo phách nữ nhỏ nhắn thon gọn, chỉ dùng một nắm tay cũng ôm trọn.
 3. Hai câu thơ trích từ bài thơ Thanh thanh lẳng thượng bách. Đây là bài thứ ba trong Cổ thi thập cửu thủ, bày tỏ sự bất mãn và cảm khái trước cuộc đời. Bài thơ bắt đầu từ miêu tả cây tùng bách xanh xanh và đá trong khe suối, là những thứ trường cửu, rồi so sánh với đời người ngắn ngủi, muốn lấy rượu tiêu sầu và du hí nơi phồn hoa, nhưng không thể đành lòng trước những điều trông thấy.
 4. Phạm Dương: Tên địa danh, nay là Bảo Định, một địa cấp thị của tỉnh Hà Bắc. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 22 – MINH NGUYỆT VỜI VỘI.

Chu Kỳ nghiêng nghiêng ngả ngả bước đi, băng qua trung đình, vào nội viện.

Mảnh sân vốn bạt ngạt hoa thảo, mà nay chỉ còn mấy loại cỏ dại um tùm dạt dào trong gió bắc.

Có tiếng bước chân vang lên phía sau, Chu Kỳ quay đầu, người tới là một vị thiên tướng, tựa chừng như thường theo bên Hiên Viên Phù.

“Vương gia gọi ta?” – Chu Kỳ bình thản hỏi.

Gã thiên tướng dường như đã nốc khá nhiều rượu, ánh mắt *** tà, không mang hảo ý.

“Chu lục sự đừng mơ mộng hão huyền nữa, ai mà chả biết Thổ Phiên mới tặng lên mấy hồ cơ, giờ đang hiến vũ trong điện đây, chỉ e là Vương gia chẳng có thời gian tới lâm hạnh người rồi.”

Chu Kỳ huyệt hắng, gật đầu, xoay người muốn đi.

Ngờ đâu cổ tay bị người bắt lại, tiếp đó là mùi rượu nồng nặc bỏ nhào tới.

Chu Kỳ nhú mày, tổng một đấm vào quai hàm gã. Người kia ăn đau lại càng không muốn buông tay, gã túm cổ y hòng gỡ trò chột nhả.

*

Cảnh tượng Hiên Viên Phù bắt gặp là, Chu Kỳ bị một người ngang ngược ôm ngang, y thì không ngừng giãy dụa, mặt mày cứ chỉ đầy vẻ giận dữ lại bất lực vùng ra. Gã tiến tới như quỷ mị, thấp giọng nói: “Đặng Thông, người đang làm gì đây?”

Dù có say chết trong hũ rượu thì Đặng Thông cũng không thể không nhận ra giọng của Hiên Viên Phù, chỉ thấy hắn ta sợ tới mức hồn phi phách tán, tức tốc buông Chu Kỳ ra, quỳ phục trên mặt đất, dập đầu lia lịa.

Chu Kỳ bám vào vách tường, khó chịu khôn tả.

“Người theo Bản vương bao lâu rồi?”

Đặng Thông lập cập nói không thành lời, “Bẩm... bẩm Vương... Vương gia, tiểu nhân đã... hầu hạ Vương gia tám năm.”

“Vậy hẳn người phải hiểu tính tình của Bản vương lắm?”

Trán Đặng Thông đã rớm máu nhưng đầu vẫn không ngừng lên lên xuống xuống như giã gạo.

“Vương gia tha mạng!”

Hiên Viên Phù rút bội kiếm, hẩy sang cho Chu Kỳ, “Người làm đi.”

Chu Kỳ lạnh nhạt, “Ta không giết người.”

Hiên Viên Phù bật cười to, “Phải phải, từ trước đến giờ người đều giết người không dao mà.”

Đôi mắt hoa đào bị rượu huân ửng hồng, song ánh mắt lại lạnh lùng như băng, dưới ánh trăng, khuôn mặt lạnh tanh ấy vẫn dấy lên vẻ phong tình khó tả, khiến hạ phúc Hiên Viên Phù hốt cẳng thẳng.

Chu Kỳ không để mắt tới Đặng Thông đang quỳ trên mặt đất, chỉ băng quơ: “Cho hấn xéo đi.”

Hiên Viên Phù quay đầu ra hiệu, Trương Khuê lập tức tới trói Đặng Thông lôi đi, chỉ còn mình Hồ tổng quản ở lại hầu hạ.

“Hàn huyên với Lô Ngang vui không?” – Hiên Viên Phù tới bên Chu Kỳ, ôm y đi về phía biệt uyển.

Chu Kỳ mỉm cười, “Ấm vệ không kể cho Vương gia ư?”

“Chúng chỉ kịp báo cho ta biết người bị người phi lễ thôi, về phần người và Lô Ngang nói gì, không cần hỏi Bản vương cũng đoán được.”

Đêm Lương Châu vẫn lành lạnh như trước, Chu Kỳ khép cổ áo, bước dưới bóng cây loang lổ ánh trăng.

“Lô huynh ngày mai phải lên đường, nãy cũng chỉ tiến đưa thôi.”

Hiên Viên Phù tự giễu, “Tiện thể oán trách các người có tài không gặp thời thế nào, thờ nhầm chủ ra sao hở?”

Chu Kỳ khép hai tay trong tay áo, thản nhiên đáp: “Vương gia nói chí phải, nguyệt minh thiên lý, tha hương đất khách quả là dễ sinh lòng hoài cổ. Ta có tài không gặp thời, Lô người thờ nhầm chủ, nghĩ thôi đã nảo cả lòng.”

Hiên Viên Phù liếc y, “Nga? Người đúng là thích lừa mình dối người.”

Một đường im lặng, hai người trở về Hoàng Hoa biệt uyển của Chu Kỳ.

Giao hoan, tắm rửa, như ngày thường.

Không biết có phải vì trăng sáng động lòng người hay tiểu rượu di tình hay không mà hôm nay Hiên Viên Phù không thô bạo như những ngày trước, thậm chí còn ôn tồn vuốt ve, sau cùng khiến Chu Kỳ cũng khó kiềm chế nổi tình tự.

*

Lười nhác cuộn tròn người trong thùng tắm, Chu Kỳ đột nhiên nói, “Có lẽ hạ quan có chút nhiều chuyện, nhưng ẩn theo tổ lệ, Vương gia có phải nên sắc lập Vương phi rồi hay không?”

Hiên Viên Phù nheo mắt, trông có vài phần không vui, “Chu lục sự, người không thấy mình lo chuyện bao đồng nhiều lắm sao? Hay là, đông cung có thực nữ danh môn nào muốn tặng Bản vương?”

Chu Kỳ vô thức mở hai bàn tay, nhìn bọt nước bị ánh trăng nhuộm thành một màu bạc lấp lánh.

“Hạ quan chỉ quan tâm chung thân đại sự của Vương gia thôi, không hơn không kém.”

Hiên Viên Phù hậm hừ, “Quán quân hầu nổi danh một câu – Chưa diệt xong Hung Nô, thì làm nhà để làm gì[1]. Mới mười tám tuổi còn như thế, chẳng lẽ Bản vương không thể dẹp yên Đột Quyết rồi lập gia thất được hay sao?”

Chu Kỳ nhẹ nhàng đáp, “Nếu ta là Vương gia, ta sẽ không tính thế đâu. Hạ quan ngu kiến, trong vòng mười năm, tuyệt không thể tái khởi binh tranh.”

Hiên Viên Phù đi tới, hai tay chống lên thành thùng gỗ, từ trên cao nhìn xuống.

“Bản vương nhận ra, người mặc hay không mặc quần áo đều khiến người ta chán ghét.”

Dưới ánh mắt ních đầy áp bức của gã, Chu Kỳ chỉ giãn người, không mấy may hoảng sợ.

“Tiếp qua vài năm nữa, có lẽ Vương gia sẽ biết, Chu Kỳ dù sống, hay chết, cũng đáng ghét như nhau.”

Hiên Viên Phù cúi xuống, hôn lên khóe môi y, nhẹ nhàng day cắn.

Chu Kỳ nghiêng mặt tránh né, “Đã nhiều ngày nay Vương gia phải luyện binh, nghỉ ngơi nhiều dưỡng sức đi thì hơn.”

Hiên Viên Phù bật cười khê, “Bản vương có sức hay không chẳng phải ngươi rõ ràng nhất hay sao?”

Chu Kỳ đột nhiên đứng dậy từ thùng tắm, không mặc y phục, lau qua loa mái tóc ẩm ướt, rảo nhanh bước tới giường.

Hiên Viên Phù hứng thú nhìn y, “Gấp đến thế sao?”

Chu Kỳ nằm xuống, thản nhiên đáp: “Đau dài không bằng đau ngắn.”

Cuối cùng hai người họ cũng không làm gì.

*

Song song nằm trên tháp, cả hai đều không buồn ngủ, lại chẳng nói với nhau câu nào.

Rồi đột nhiên Hiên Viên Phù nói, “Ngày mai mở tiệc chiêu đãi sứ giả Thổ Phiên ở Vũ Đức điện, ngươi cùng đi.”

Chu Kỳ nhú mày, “Hay là thôi đi, hạ quan địa vị thấp tiếng nói thấp, không lịch sự.”

Hiên Viên Phù cười nhạo, “Nào có, từ trước tới nay, lần nào Chu Phượng Nghi tiến đại điện mà chả ngồi trên nha sàng[2].”

Thấy Chu Kỳ không đáp, Hiên Viên Phù rút ra mấy phong thư trong tay áo.

Chu Kỳ mở ra, không bắt ngờ khi nhận ra chừng mười phong, phân biệt từ Giang Nam và Lạc Kinh.

Y nghi hoặc nhìn Hiên Viên Phù, người nọ xoay người đi, trước khi ngủ chỉ ném lại một câu: “Từ nay, ngươi có thể cùng họ thư từ qua lại.”

Họ? Chu Kỳ nghiêng ngẫm mỉm cười, không đáp.

Dưới ánh trăng, Chu Kỳ mở thư ra đọc.

Nhị ca đã trở về Giang Nam đảm nhiệm Quan sát sứ, mang theo linh cữu của đại ca lên đường đã hơn một tháng. Tẩu tử(chị dâu) thủ tiết dưỡng tử, song thân vẫn cường tráng khỏe mạnh... Thư không đả động một chữ nào tới chuyện Chu Kỳ gặp phải ở Bắc cương, nếu không phải là may mắn không hề hay biết thì cũng là hiểu rõ lại chẳng thể nào trấn an.

Bằng thủ đoạn của nhị ca.

Chu Kỳ thâm đạm cười, gấp thư nhá đặt vào dưới gối.

Cố Bình vẫn đều đều hai tháng một phong thư cho y, dù biết chưa từng hồi âm thì cậu ta vẫn không gián đoạn.

Theo thư cũng không khó để nhận ra, gần một năm nay, lòng ngưỡng mộ và ý lại của Cố Bình với Thái Tử đã đạt tới ngưỡng nhất định rồi, gần như phong nào phong nấy cũng nhắc tới đông cung thế nào, Thái Tử ra sao, đương nhiên, cũng quan tâm hỏi han y, còn thường xuyên tiêu tốn không ít phần thư từ chỉ trích vị nhị ca phong lưu không nhường ai của y kia.

Ngày nào cũng trộn lẫn giữa đám cáo già tiểu hồ ly, thật hiếm mà tóm được một người thành thật khiết lương chính trực như cậu ta, gần như Chu Kỳ có thể tưởng tượng ra cặp mắt hoa đào diên đảo chúng sinh của nhị ca có loại bốn cợt nào.

Thấy Hiên Viên Phù đã thở đều đặn, Chu Kỳ cẩn thận trở người, bình yên nhập giấc.

Mộng tới Giang Nam sông nước cũ, đi hết Giang Nam, chẳng gặp người xưa cũ.

1. Hoắc Khứ Bệnh: sinh năm 140 trước Công Nguyên, là danh tướng thời Tây Hán người Bình Dương Hà Đông (nay thuộc Lâm Phần Sơn Tây), làm quan đến Phiêu Kỵ Tương Quân, phong Quán Quân Hầu. Năm 121 trước Công Nguyên, Hoắc Khứ Bệnh hai lần đánh thắng quý tộc Hung Nô, khống chế được vùng Hà Tây, mở thông đường sang Tây Vực. Năm 123 trước Công Nguyên, Hoắc Khứ Bệnh cùng Vệ Thanh lại đánh bại Hung Nô, được Hán Vũ Đế xây cất phủ đệ, nhưng Hoắc Khứ Bệnh từ khước nói : “Chưa diệt xong Hung Nô, thì làm nhà để làm gì “.

2. Nha sàng: Giường khảm ngà voi, ý chỉ sang quý.

Dù hơi muộn nhưng, Happy New Year mọi người xD

~Mới năm mới mà mình đã ốm đau vật người rồi ;____; thương mình quá ~ Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 23 – DÂY ĐỨT CA NGỪNG LÒNG NÃO THAY.

Luận về bưu hãn ngang ngược thì người Thổ Phiên chẳng kém cạnh Đột Quyết là bao. Sinh hoạt trường kỳ tại nơi địa thế cao hiểm trở khiến gương mặt họ bị thái dương hong đen ngăm, dáng người cũng cường tráng hơn người Hán nhiều.

Chu Kỳ nhấp nhòm không yên bên bàn tiệc. Sứ thần Thổ Phiên ngồi cạnh y đến từ tầng lớp quý tộc, không thông thạo tiếng Hán nên chỉ biết cười hề hề không. Chu Kỳ rối rắm nhìn vị sứ thần câu được câu không với y cả nửa ngày, tiếp đó là hần lấy tay bốc cả đĩa mì vo thành vốc tròn, rót nước thịt vào giữa rồi nhét thẳng vào mồm nhai nhồm nhoàm.

Móng tay cẩu ghét...

Chu Kỳ đặt chén rượu xuống, ra vẻ chăm chú thưởng thức màn ca vũ tới từ Thổ Phiên, song điệp khúc tiếng Phiên liên thoảng cùng âm thanh nhai nuốt ồm ồm vẫn cố tình luồn vào lỗ tai y.

Ít nhất thì hần ta cũng vui vẻ ăn uống, tự nhiên như nhà mình – Chu Kỳ cố gắng rặn ra chút ít suy nghĩ vui tươi giữa hiện thực sầu khổ.

“Chu lục sự, Vương gia gọi người qua.”

Chu Kỳ mỉm cười lấy lệ với gã Thổ Phiên ngồi bên, lần đầu tiên cam tâm tình nguyện cất bước theo Trương Khuê.

Hiên Viên Phù cùng với vương tử Thổ Phiên ngồi ghé trên trò chuyện rôm rả, thi thoảng còn kề vai bá cổ nhau, Chu Kỳ thoáng do dự rồi ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Phù.

Gã chỉ chỉ Chu Kỳ, nói: “Đây là Chu lục sự, xuất thân cao tộc, là phụ tá Bản vương vô cùng sủng ái.”

Đám Hán thần bồi thị dù không dám trắng trợn thăm thì bàn tán nhưng ánh mắt nhìn Chu Kỳ lại mang vài phần khác lạ. Từ lần buộc tội không thành trước đó, tất cả đã hiểu, cái tin Chu Kỳ bị thất sủng hoàn toàn là vô căn cứ.

Hiên Viên Phù cười cười, rồi hướng Chu Kỳ giới thiệu, “Đây là Xích Tổ Nhân Tán, Vương tử Thổ Phiên.” – rồi chỉ tiếp vào người trẻ tuổi ngồi bên cạnh, “Còn vị này là Mịch La Xích Tâm, phiên dịch của sứ đoàn, tiếng Hán của hần không tồi đâu nha.”

Chu Kỳ đột nhiên thở dài, khách sáo: “Bỉ nhân Chu Kỳ khi còn sinh sống tại gia hương đã vô cùng thích thú với dân phong Thổ Phiên, không ngờ hôm nay rốt cuộc cũng được trông thấy phong thái sứ đoàn.”

Gã Xích Tổ Nhân Tán kia có vẻ như là người rất kiệm lời, chỉ ngồi uống rượu suông, trong khi Mịch La Xích Tâm thì hăng hái hơn nhiều.

“Ồ? Không ngờ sĩ tử Trung Nguyên cũng có hứng thú với dân tộc man di ta ha.”

Hiên Viên Phù chen vào nói: “Nào nào. Tứ hải giai huynh đệ, ít nhất thì ở Lũng Tây này cũng không phân biệt Hoa hạ chư di.”

Mịch La Xích Tâm rất ra vẻ hưởng thụ, nâng chén rượu lên kính Hiên Viên Phù, mồm miệng rào đón: “Vì lời này của Vương gia, ta xin ‘phù nhất đại bạch’[1]!”

Chu Kỳ ngồi một bên oán thâm, cứ làm như Hiên Viên Phù không biết “phù nhất đại bạch” là gì không bằng.

Đột nhiên Mich La Xích Tâm quay sang hỏi Chu Kỳ: “Công tử vừa nói có hứng thú với dân phong Thổ Phiên, vậy nhất định công tử phải nghe rất nhiều câu chuyện về Thổ Phiên rồi nhỉ?”

Chu Kỳ ngẩn người, xấu hổ đáp: “Kỳ thật, hạ quan kiến thức nông hẹp, chỉ biết chút lễ về Thổ Phiên mà thôi.”

Không biết là Mich La Xích Tâm cố ý gây khó dễ hay quá mức thẳng thắn mà cứ lôi kéo Chu Kỳ không buông, chừng như phải hỏi cho ra nhẽ mới thôi.

Chu Kỳ theo bản năng nhìn về phía Hiên Viên Phù cầu cứu, ai ngờ Hiên Viên Phù chỉ dán mắt vào vũ nữ Thổ Phiên, chẳng mảy may ngó nghiêng sang bên này.

Giận đến tím gan, Chu Kỳ cố gắng nặn ra chút ý cười, “Giả diện trang[2].”

Mịch La Xích Tâm sững người, sau thì bật cười ha hả, “Không ngờ Chu huynh cũng là người như thế nha, mà cũng phải, từ xưa anh hùng đã khó qua ả mỹ nhân, bất quá, luận về tư sắc, nữ tử Thổ Phiên chúng ta không kém cạnh mỹ nhân Hán đâu nha.”

Chu Kỳ quét mắt nhìn mấy nàng vũ nữ đang uốn éo bên dưới, thành thật gật đầu.

Rượu qua ba tuần, Mich La Xích Tâm đột nhiên đề nghị: “Nghe nói trong các bữa tiệc của người Hán đều có đối thơ lệnh rượu. Chi bằng chúng ta cũng học hỏi thử xem sao?”

Hiên Viên Phù nhú mày, thẳng thừng từ chối: “Chỉ e chư vị đại nhân Thổ Phiên không ưa trò biểu diễn của đám văn nhân mặc sĩ mồm miệng khôn khéo này thôi, bỏ đi, bỏ đi.”

Từ trước tới nay Lũng Tây vẫn là nơi trọng võ khinh văn, đệ nhất tài tử được công nhận chỉ có mình Lô Ngang, mà nay đã bị đẩy ra canh phòng biên ải, đám văn thần còn lại không vàng thau lẫn lộn thì cũng phần lớn là những người đệm bẳng khoa cử như Chu Kỳ. Nếu thực sự phải tỷ thí văn thơ với Mich La Xích Tâm thì chưa chắc đã chiến thắng được vinh quang.

Mịch La Xích Tâm có chút bất mãn, giấy lát sau nhãn tình lại sáng lên.

“Khách quý của ta sẽ được gióng trống thổi sênh đón tiếp. Vương gia có tân khách cũng nên có đàn sáo trợ hứng chứ nhỉ. Ta thấy hay là ngừng màn ca múa tầm thường này lại, thay bằng tấu sáo gảy cầm, được chứ?”

Hiên Viên Phù đánh giá sứ đoàn Thổ Phiên cao to thô kệch, mỉm cười đồng ý.

Sau đó thì gã chẳng cười nổi nữa.

Đầu tiên là Xích Tố Nhân Tán thổi một loại nhạc cụ có hình thù kỳ quặc, dưới tròn trên nhọn, âm thanh hùng hồn mạnh mẽ.

Chu Kỳ vui vẻ ngồi đệm theo nhịp, Hiên Viên Phù đột nhiên tới gần bên y, khẽ hỏi: “Đó là gì vậy?” – hơi thở của gã phả vào sau tai y, nóng nực.

“Vương gia là người phương Bắc, không biết cũng phải, đó là loa.”

Hiên Viên Phù nhú mày, “Tuy Bản vương chưa từng đi qua nam Phiên nhưng cũng biết, Thổ Phiên không sản xuất loa.”

Chu Kỳ mỉm cười, giải thích: “Kỳ thật đó là sừng của một loại trâu thần, người Phên gọi đó là loa.”

Mịch La Xích Tâm nhìn về phía Hiên Viên Phù, cười nói: “Vương tử đã diễn tấu nhạc khí xong, chẳng biết hôm nay ta có vinh hạnh được nghe Vương gia biểu diễn không đây?”

Hiên Viên Phù thản nhiên đáp: “Bản vương không thạo âm luật.” – mắt gã đảo qua đám quần thần bên dưới, ai bị ánh mắt của gã lướt qua đều không cảm lòng nổi mà rụt người ra sau.

“Hồ tổng quản, mang Tiêu vĩ của Bản vương ra đây.”

Chừng một chén trà sau, Hồ tổng quản tay nâng một hộp gấm trở lại, cung kính đặt lên chiếc bàn con giữa điện, lại có người đi tới bên vạc thú, điểm huân hương.

Đừng nói là người Phiên, đến cả đám Hán thần cũng chưa có mấy ai được thấy qua danh cầm này, nhất thời cả sảnh điện lặng ngắt như tờ.

“Chu Kỳ, tấu một khúc Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ cho sứ thần nghe.”

Chu Kỳ vén bào quỳ xuống: “Vương gia, hạ quan muốn vì chư vị, tấu một khúc Quảng Lăng Tán.”

Đáy mắt Hiên Viên Phù nháng lên vẻ hung ác, tựa chừng như nhớ về ký ức nào đó không vui.

Chu Kỳ cười khổ, “Bẩm Vương gia, hạ quan từng nói từ sau khi Kê Khang mất đi, trên đời này cũng không còn Quảng Lăng Tán, thứ lưu hành hiện thời chẳng qua chỉ là đời sau ngụy tạo.” – trượt ra một tiếng thở dài, y nói tiếp: “Nhưng kỳ ngộ trong nhà lại lưu truyền một tàn quyển Quảng Lăng, khi còn bé hạ quan được trông thấy, cũng từng nghiên cứu tập tành qua...”

Hiên Viên Phù cúi đầu thưởng thức bình rượu ngọc trong tay, ngắt lời y: “Người là người Giang Nam, vậy cũng đi qua Dương Châu rồi phải nhỉ? Hôm nay là ngày đoàn tụ sum vầy, việc gì phải làm việc xúi quẩy không may, hay, người muốn noi theo Kê Thúc Dạ (Kê Khang, tự Thúc Dạ)?”

Chu Kỳ không cò cửa nhiều lời, y từ tốn đứng dậy, bước từng bước tới giữa điện, quỳ trước án, mở nắp hộp gấm.

Hương khí thanh hàn từ gỗ bào đồng lập tỏa trào ra, lẩn át cả trầm hương lây phát trên đỉnh vạc thú, sứ đoàn và cả đám quần thần trong điện dường như biến mất trong nháy mắt, thế gian chỉ còn lại có mình y, và chuỗi cầm.

Hai tay ấn lên dây cầm, khởi thế.

Y bỏ qua phần mở và loạn thanh, chỉ tấu phần kết, mà trong tám quãng kết đoạn cũng chỉ chọn lấy bốn phần.

Cầm thanh phần kích, đình đang chẳng tận.

Hiên Viên Phù đột nhiên biến sắc, trong khi Mịch La Xích Tâm ngồi bên chỉ liên tục khua môi múa mép: “Thật là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, Kê Thúc Dạ tái sinh đó ư? Vương gia, nghe đoạn ý Tuyệt này xem, hùng hồn biết bao; tới quãng Bi này nữa, tráng liệt nhường nào; cả khúc Hận Phần này, quả là thiên địa động dung; a a, cuối cùng là phần Vong này...”

Hắn ta không còn ba hoa thêm được nữa, bởi ngay khi âm cuối kịp vang lên, huyền cầm đã đứt.

Chu Kỳ bản thân nhìn giọt máu trên đầu ngón tay nhỏ xuống thân đàn, ngấm dần, rồi biến mất.

“Cầm ô uế.” – y thì thào tự nói.

Mịch La Xích Tâm thấy sự im lặng đầy bối rối liền nhảy ra hòa giải, “Trong ‘Thiện tai hành’ của Ngụy Văn Đế[3] có câu ‘Hữu khách phương Nam tới, vì ta dọn thanh cầm’, nay xem ra quả là thích hợp. Vương gia, cầm này ta rất thích, hôm nay cũng coi như là thần thành tương kiến[4], nâng cốc ngôn hoan, chẳng hay có thể tặng cầm này cho tiểu Vương...?”

Đôi mắt Hiên Viên Phù vẫn khóa chặt trên người Chu Kỳ, đáy mắt như tuyết bay liên miên không dứt, lại tựa như mây đen trùng điệp áp thành.

“Vương gia?”

Hiên Viên Phù không buồn nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Để thị vệ ngồi vị trí của mình, dùng tên của mình, thế cũng gọi là thần thành tương kiến?”

Mịch La Xích Tâm sững người, ngược ngừng phân bua: “Rốt cuộc vẫn không gạt được Vương gia, tiểu Vương cũng chỉ muốn đùa một chút thôi.”

“Cầm này là của một cố nhân tặng ta, là vật Bản vương vô cùng yêu quý, e là không thể tặng cho Vương tử được.”

Mịch La Xích Tâm cười nói: “Quân tử không giành sở hảo của người khác, chủ nhân cầm này là tri kỷ của Vương gia, vậy hắn cũng phải là một nhân vật bất phàm, không biết Vương gia có nguyện ý giới thiệu cho tiểu Vương hay chẳng?” – thấy sắc mặt Hiên Viên Phù vẫn bất di bất dịch, hắn lại bổ sung thêm, “Vị Chu công tử này tiểu vương vừa gặp đã như quen thân, Vương gia có thể cho tiểu Vương mượn y mấy ngày, chờ khi tiểu Vương trở về từ Lạc Kinh hoàn trả được chứ?”

Chu Kỳ vẫn nhìn cầm trong tay, không giận, không oán, tưởng như người vừa mới diễn tấu hoàn toàn không phải y.

Hiên Viên Phù cười lạnh, cao giọng nói: “Chu Kỳ là nam sủng của Bản vương, có thể cho người ngoài mượn được hay sao?”

Dẫu ai cũng biết Hiên Viên Phù hành sự kỳ quặc, nhưng suông sã trước mặt Vương tử Thổ Phiên thế này cũng có chút hoang đường. Nhất thời ai nấy đưa mắt nhìn nhau, chỉ có mình Chu Kỳ là hoàn toàn không đếm xỉa tới, vẫn duy trì dáng vẻ bình thản ung dung.

“Về phần chủ nhân cầm này, quả thực Bản vương vô cùng ái mộ hắn,” – giọng Hiên Viên Phù chợt thấp dần, “Nhưng hắn, đã sớm chết rồi.”

1. Phù nhất đại bạch: Ý nói ‘uống phạt một bát rượu lớn’ (Phù: Bị phạt uống rượu, Bạch: Chén rượu dùng để phạt.) Ở đây mình không edit nghĩa luôn trong câu vì đây là thành ngữ cổ, nhân vật Mịch La Xích Tâm vì muốn thể hiện vốn dùng Hán ngữ của mình nên mới dùng câu này, thế nên mới có suy nghĩ của Chu Kỳ ngay bên dưới, ý mỉa mai Mịch La Xích Tâm khoe khoang tài học ^^! (Vì vậy nên 1 số thành ngữ mà Mịch La Xích Tâm dùng mình cũng không edit hẳn nghĩa mà có chú giải nhé)

Mong là mình hiểu không sai. Ai đọc raw hiểu hơn thì chỉ mình với >_Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 24 – HẠN HẠN.

Thời tiết hanh hao đến đáng sợ, Chu Kỳ tránh trong biệt uyển, cả buổi triều sớm cũng lười tham gia.

Bấm tay tính toán, dường như đã hơn một tháng nay Lương Châu không rơi lấy một giọt mưa, mấy luống rau quả hoa hoét trong viện đã héo quắt, chỉ còn lại một gốc vân sam khô vàng những nhánh lá còi cọc, buồn bã đứng một mình đằng kia.

Trung thúc trông luống rau tan hoang mà xót ruột, Tổ Huyền thì đang tỉ mỉ cắt tỉa từng nhánh vân sam.

Chu Kỳ đứng trong phòng, đắm chiêu quan sát hai người.

Gần đây Trung thúc đã già đi trông thấy, Tổ Huyền cũng trưởng thành nhanh như thổi, chẳng còn thấy đáng vẻ ngây thơ ban đầu đâu nữa. Lũng Tây không thể so với Giang Nam, của cải thiếu thốn, gió cuốn cát cuồng, cho dù có sống tại Vương phủ thì cuộc sống cũng chẳng thể an nhàn như ở Tô Châu.

Sự việc tại Yên Chi sơn lần đó, Chu Kỳ an bài trước cho tất cả tôi tớ phủ đệ trở về Giang Nam, chỉ có riêng Trung thúc và Tổ Huyền hay tin Chu Kỳ gặp nạn, vốn đã về đến Thiệu Châu lại nhất quyết giữa chừng quay trở lại.

Từ đó hai người họ cùng bị hãm lại Lương Châu với y, bị nhốt trong một biệt uyển con con, không chỉ bị hạn chế ra vào, mà còn thường xuyên phải hứng chịu ánh mắt xem thường của kẻ khác. Dù sao thì ở Lũng Tây, có mấy ai nhớ được Chu Kỳ là một lực sự bát phẩm, thế nhân chỉ biết, y là nam sủng của Tĩnh tây vương Hiên Viên Phù.

Trong biệt uyển trừ ba người ra cũng chỉ còn mật thám của Hiên Viên Phù, mỗi lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành vi, một ngày ba bữa của y đều có người phụ trách hồi báo. Trước cổng lúc nào cũng có vệ binh tra tuần, muốn chạy thoát, quả là viễn vông. Nghĩ tới đây, sắc mặt Chu Kỳ lại u ám, chuyện sống hay chết đã chẳng còn quan trọng, điều đầu tiên y muốn là đảm bảo trong vòng tranh quyền đoạt thế, Hiên Viên phù dù không ủng hộ Thái Tử thì cũng đừng hướng về các hoàng tử khác, đặc biệt là Tứ hoàng tử; tiếp theo là dù có khó khăn đến đâu đi chăng nữa, y cũng nhất quyết phải bảo hộ cho những người thuộc đông cung và Chu gia đều có thể bình an trở lại Trung Nguyên.

Dẫu biết họ ở lại Lương Châu cũng vì xuất phát từ trung tâm, song, không ai có nghĩa vụ phải cùng y chịu chết cả.

“Đang nghĩ gì đấy?”

Chu Kỳ giật mình, quay lại, là Hiên Viên Phù.

“Vương gia.” – Chu Kỳ hành lễ.

Hiên Viên Phù trông có vẻ nôn nóng, mặt mày cũng xám xanh.

Chu Kỳ không nói, hai tay đặt hai bên, âm thầm phỏng đoán.

Hiên Viên Phù nhìn y, “Sao mấy hôm nay không lên triều?”

Chu Kỳ băng quơ: “Nắng nóng khó chịu, tiện thể(tiện: hèn hạ, dè tiện; thể: cơ thể) bất an.”

Hiên Viên Phù tùy ý ngồi xuống bên bàn, có hạ nhân tức khắc bưng trà giải nhiệt tới, Hồ tổng quản cũng trình lên tập sổ sách chồng chất cao nhưng núi, “Vương gia, đây đều là công báo hạn hán từ các quận trong Lũng Tây trình lên.”

Hiên Viên Phù một hơi uống cạn bát trà giải nhiệt, giở sổ sách.

“Đi đánh đàn.”

Chu Kỳ vẫn đứng im tại chỗ.

Hiên Viên Phù liếc mắt nhìn qua y, phân phó Hồ tổng quản: “Mang Tiêu vĩ cầm tới đây.”

Hồ tổng quản do dự chọn lời: “Bẩm Vương gia, trong bữa tiệc chiêu đãi sứ đoàn Thổ Phiên lần trước, cầm bị đứt dây, bây giờ vẫn chưa tìm được cầm sư tay nghề tốt...”

Hiên Viên Phù cười khẩy: “Chu công tử quả nhiên cao quý, cầm trong thiên hạ, trừ Tiêu vĩ ra thì không gảy được cầm nào khác nữa hả?”

Chu Kỳ cúi đầu: “Bẩm Vương gia, hạ quan từng lập một lời thề độc rằng, cả cuộc đời mình, không phải cầm này sẽ không gảy.”

Hiên Viên Phù hừ lạnh, “Chu công tử quả là người trọng tín hứa.”

Cả người Chu Kỳ khẽ run lên, y biết Hiên Viên Phù muốn đẩy lại sự tình tại Yên Chi sơn. Ngực chột âm ỉ nhói đau, lại chẳng rõ vì nguồn cơn duyên cớ nào.

Bút lông trong tay thoáng ngừng, Hiên Viên Phù lạnh lùng ra lệnh: “Nếu đã không thể gảy đàn thì quặt đi.”

Tổ Huyền cắn môi đưa lên một cây quạt tròn, Chu Kỳ mỉm cười đón lấy, quỳ bên người Hiên Viên Phù, từ tốn phe phẩy quạt.

“Biết kênh đào không?” – qua một lúc lâu, đột nhiên Hiên Viên Phù cất tiếng hỏi.

Chu Kỳ sững sốt, “Hình như đã từng đọc qua trong cổ thư.”

Hiên Viên Phù không ngừng bút, “Từ sau khi nhà Hán chinh phạt Tây Vực, thủy lợi được phát triển, khai thông nhiều kênh đào tưới tiêu, vận chuyển đường thủy, nhưng qua tới mấy năm chiến loạn liên miên, trừ Túc Châu còn lưu giữ lại đôi chút thì hầu như các kiến trúc đời trước đều bị bỏ hoang không tu sửa.”

Chu Kỳ buông quạt, rót cho gã một chén trà, “Nếu có thể trùng tu lại thì tình hình hạn hán tại Lũng Tây cũng đỡ đi phần nào.”

Túm lấy cổ tay y, Hiên Viên Phù nhếch mắt ra khỏi công văn, “Bản vương cứ nghĩ người sẽ nói những câu như ‘Phiên vương không được can thiệp triều sự’ hay ‘Lương Châu không phải Lương Châu của Vương gia mà là Lương Châu của Thiên Tử’ chứ.”

Chu Kỳ rũ mắt, “Lương Châu là đất phong của Vương gia, bách tính sinh nhai, tất nhiên Vương gia có quyền can thiệp. Vương gia có tiếng nhân từ bác ái, mục dân vẫn thường bảo nhau ‘Phúc của Lương Châu cũng là Phúc của xã tắc’.”

Hiên Viên Phù không buồn nghe, mắt chỉ chăm chăm dán lấy Chu Kỳ.

Không biết từ khi nào, Chu Kỳ đã gỡ xuống cao quan hoa phục, ngọc bội dây đeo, cũng trút đi vẻ ngoài phong lưu, phù hoa hào nhoáng, không còn nói cười vô kỵ, phóng rượi hát vang, cũng không còn tự phụ tự mãn, rục rịch ám ngầm.

Y trở nên im lặng, thấp kém, thuận theo vượt mức bình thường. Tình hình chiến sự Lũng Tây cũng không hề tìm hiểu, mỗi ngày giam mình trong phòng, mà mật thám đông cung ẩn giấu trong Lũng Tây cũng đột nhiên mai danh ẩn tích, như thể chưa từng xuất hiện.

Chu Kỳ như thế, khiến gã thấy thật xa lạ.

Chẳng lẽ vì biến thành nam sủng gây cho y đả kích lớn đến mức cam chịu mặc số phận đẩy đưa ư?

Hai hàng mày gã nhíu chặt lại, với gã, Chu Kỳ càng giống như rêu xanh ngủ sâu trong góc khuất, như cá bơi ẩn núp sâu dưới vực thẳm, như ánh sáng tiềm tàng trong bóng tối hơn.

Nếu một người trải qua nỗi nhục nhã mà vẫn có thể sống qua ngày như trước thì hoặc hẳn chỉ là hạng tham sống sợ chết, hoặc hẳn vẫn còn chí lớn chưa thành, tâm nguyện chưa xong.

Chu Kỳ lẳng lặng đứng trong bóng tối, cả người y không có lấy một tia sáng rọi. Hiện giờ, y thu liễm hết lại vẻ tài hoa phong nhã, dung nhan tiêu tụy, mỹ nhân mỹ mạo tuần tú hơn y đầy rẫy, nhưng cố tình lại chỉ có Chu Kỳ, mới có thể khiến người thấu cốt mỗi tâm, lưỡng nan tiến thoái.

Giữ không được, thả cũng không xong.

Hiên Viên Phù đứng sau lưng y, ôm lấy y.

“Người làm Bản vương nhớ tới một người.”

Chu Kỳ thần nhiên đáp: “A, chắc là quân đại gian đại ác.”

“Đất Ngô Việt, địa linh nhân kiệt. Thế nhân chỉ nhớ Tây Thi trầm ngư[1] mà quên còn một Câu Tiễn ngọa tân[2].”

Cơ thể cứng còng bất động, Chu Kỳ tự giễu: “Vương gia muốn chiết sát ta sao, Chu Kỳ cùng lắm cũng chỉ là một nam sủng cốn con, nào dám sánh ngang với Vương hầu. Huống chi, Vương gia anh minh thần võ, uy chấn cửu Châu, một tiểu Ngô Vương(Phù Sai) sao có thể sánh kịp?”

Hiên Viên Phù bắt đầu gỡ y phục trên người y, “Trước khi gặp được Tây Phi, Phù Sai[3] cũng nào phải hạng thất phu.”

Chu Kỳ giữ cổ tay gã, “Vương gia, thời tiết nóng bức, hạ quan chưa tắm.”

Nháng một cái, y đã bị quăng lên giường.

“Bản vương không để bụng.”

*

Ra một thân đầy mồ hôi, Chu Kỳ nằm trên giường, mặt chôn trong gối bình ổn hơi thở.

Hôm nay giường sự chẳng hiểu sao lại kịch liệt khác thường, giường co tròn một canh giờ, đến Chu Kỳ trẻ trung trai tráng cũng có phần khó chống đỡ nổi.

Hiên Viên Phù rà tay trên tấm lưng trần của y, quyến luyến không dứt như miếng ngọc cổ quý báu, cũng chả bận tâm tới lớp mồ hôi dính dính kia.

“Lũng Tây đại hạn, nhân đinh chủ yếu là quân phủ đóng quân khai khẩn, nếu không kịp ngăn chặn hạn hán, trấn an nạn dân, e kích khởi không phải dân biến, mà là binh biến.”

Chu Kỳ ậm ừ ứng đáp.

“Bản vương muốn đi tuần sát các quận, ngươi có muốn theo không?”

Chu Kỳ miễn cưỡng nâng mí mắt trĩu nặng, “Có thể không đi sao?”

Hiên Viên Phù giữ cầm y, không nặng không nhẹ cán lên cổ y.

“Có thể lưu lại, nhưng phải nhớ, ngàn vạn lần chớ nên thừa cơ Bản vương không có mặt tại đây mà hòng giở trò mách lới.”

1. Tây Phi có nhan sắc làm cá phải ngừng bơi mà lặn xuống đáy nước (trầm ngư)

2. Câu Tiễn kiên trì theo đuổi mục tiêu phục thù bằng cách tự dày vò chính mình như kê gối bằng gỗ khi ngủ, ăn thức ăn của những người nghèo khó,... theo như câu thành ngữ Trung Hoa “ném mật nằm gai” (ngọa tân thường đảm)

3. Phù Sai là vua thứ 25 nước Ngô thời Đông Chu. Phù Sai là một vị vua anh hùng, nhưng từ khi Tây Thi xuất hiện thì lơ lửng việc nước, bỏ bê chính sự, ngày ngày chìm đắm trong xa hoa trụy lạc. Bởi vậy nước Ngô mới dần suy yếu để Câu Tiễn có cơ hội trả thù.

Muốn tìm hiểu rõ hơn về mối quan hệ của ba người này, có thể click link tên.

Dành cho ai còn thấy khó hiểu với câu đối thoại của 2 anh nhà :3

– Hiên Viên Phù so sánh Chu Kỳ với Câu Tiễn, và Chu Kỳ lại lấy Phù Sai ra để so với Hiên Viên Phù.

– Lý thú là ở Phù Sai bắt vợ chồng Câu Tiễn phải làm cỏ mộ, mặc áo vải xấu, mỗi ngày chỉ ăn một chén cơm hẩm (trong tác phẩm là Hiên Viên Phù khi nhục Chu Kỳ) nhưng Câu Tiễn vẫn âm thầm nín nhịn hòng đợi ngày trả thù (ví von với Chu Kỳ đang nấu mình chờ ngày quật khởi) Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 25 – TRÔNG BÓNG CŨNG TIÊU TỤY.

“Thiếu gia, thái dương độc lắm, hay là vào nhà đi?”

Tổ Huyền sốt ruột đi đi lại lại như kiến bò trên chảo dầu.

“Trung thúc, ngài không khuyên nhủ thiếu gia sao?”

Trung thúc lắc đầu, “Thiếu gia hành sự đều có nguyên do, đến phiên chúng ta xen vào nói leo sao?”

Đương là giữa trưa, mặt trời gắt gay như thác lửa, Chu Kỳ đứng giữa sân, hứng trọn nắng nóng, không tránh không lùi. Trán y nhỏ từng hàng mồ hôi hột, ngoại bào sắc thiên thanh cũng ướt đầm.

Nửa canh giờ qua đi, Chu Kỳ cất tiếng: “Tổ Huyền, chuẩn bị nước, ta muốn tắm.”

“Vâng, thiếu gia.”

“Gượng đã,” – đôi mắt Chu Kỳ đã phủ đầy sương, “Nhớ, không phải nước ấm, lấy nước giếng.”

Tổ Huyền vội la lên: “Thiếu gia, phơi nắng lâu mà còn dùng nước lạnh, sao công tử lại tự bạc đãi với bản thân như vậy chứ?”

Chu Kỳ nhú mày, “Bảo người làm thì cứ làm, ta có tính toán của ta.”

Mặc dù Tổ Huyền lo lắng la mắng là thế, song làm việc vẫn rất đáng tin, không tới một nén nhang sau, trong phòng Chu Kỳ đã có thêm một bồn nước.

Đứng dưới nắng lâu khiến đầu y có chút váng vất, gắng sức cởi được y phục trên thân, thả mình vào bồn.

Nước giếng lạnh thấu xương, Chu Kỳ rùng mình, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Hôm đó Chu Kỳ đau đầu sốt cao, nằm liệt trên giường không dậy nổi.

Tổ Huyền sờ trán Chu Kỳ, nóng tới kinh người, cậu hoảng hốt gọi: “Trung thúc, mau tới xem thiếu gia.”

Trung thúc đi tới, bắt mạch cho y, “Thiếu gia đã bị cảm nắng từ trước, lại ngâm nước lạnh, tám phần là nhiễm thương hàn rồi.”

Tổ Huyền nôn nóng, “Để ta đi tìm y quan.”

Nguyên do mấy ngày nay đại hạn, bệnh dịch hoành hành, nên Hiên Viên Phù dẫn không ít y quan theo chuyến tuần sát, y quán trong Vương phủ trống không, chỉ để lại một viên thái y già yếu nói năng lồm bồm với một tiểu đồng trông nhà.

Tổ Huyền vội vàng chạy ra cổng, xin xỏ gã canh gác: “Làm ơn giúp với, thiếu gia nhà chúng ta bệnh nặng sắp chết tới nơi rồi, cho ta ra ngoài tìm lang trung đi!”

Gã canh gác cứng ngắc như khúc gỗ: “Vương gia có lệnh, bất kể kẻ nào trong Hoàng Hoa biệt uyển cũng không được bước khỏi Vương phủ nửa bước.”

Tổ Huyền cả giận giậm chân, ra sức nài nỉ, “Vậy phiền ngài có thể bẩm báo với tổng quản rằng công tử nhà ta nhiễm bệnh, để hắn đi tìm lang trung được không?”

Gã canh gác vẫn không suy chuyển: “Vương gia có lệnh, bất kể kẻ nào trong Hoàng Hoa biệt uyển cũng không được bước khỏi Vương phủ nửa bước.”

Sau đó thì Tổ Huyền có cầu xin thế nào, năn nỉ ra sao, gã cũng chỉ lặp đi lặp lại một câu đó. Sau cùng, khi Trung thúc sờ trán Chu Kỳ, ông thở dài đánh thượt, “Thôi Tổ Huyền à, bỏ đi, người chạy tới y quán mời lão thái y kia tới đây.”

Nửa canh giờ sau, lão thái y mới run rẩy chống gậy đi tới.

“Để lão phu xem nào.” – lão ngồi xuống, thở khò khè, bắt mạch cho Chu Kỳ.

“Ừm, không có gì đáng lo cả, chẳng qua là nhiễm phong hàn, à, không, chính xác là thương hàn.”

Ngồi nghe lão lảm bà lảm bảm một mình mà Tổ Huyền đã muốn rút nước mắt.

“Khóc lóc cái gì, xui xẻo, đợi lão phu kê cho thang thuốc, các người đem đi sắc, đảm bảo thuốc tới bệnh trừ.”

Dứt lời, lão lại ráng sức chống gậy đứng lên, mở miệng nhìn lười Chu Kỳ.

“Chỉ cần điều dưỡng tốt thì không có gì trở ngại cả.” – lão băng quơ dạn dò.

Tổ Huyền nắm chặt đơn thuốc, chần chừ do dự.

Đột nhiên Chu Kỳ mở choàng mắt, “Tổ Huyền, đơn thuốc đâu.”

Tổ Huyền ngẩn người, đáp: “Công tử, đơn thuốc này thiệt lộn xộn, nếu sắc thật chỉ sợ...”

Chu Kỳ ngắt lời: “Đọc.”

“Đảng sâm, Phòng phong, Hoàng linh, Liên kiều, Tử tô, Tứ diệp sâm, Thị sương, tất cả 12 tiền.”

Tổ Huyền vừa đọc xong chỉ thấy Chu Kỳ nằm ngẩn người trên giường, hai gò má vì sốt mà nóng bừng, chỉ có đôi mắt là sáng trong như chưa hề nhiễm bệnh.

“Công tử?”

Khỏe môi Chu Kỳ vẽ lên một nụ cười, “Đảng sâm, Hoàng cầm, Liên kiều, người đi lấy đi.”

Uống thuốc xong, Chu Kỳ liền mê man ngủ.

Đêm đã tới nửa, tựa chừng như có một loạt chuỗi âm thanh ồn ào rất lớn, rồi rất nhanh lại trở về tĩnh lặng. Chu Kỳ cảm giác như có ai đó vuốt lên trán y, nhẹ lắm, như thể sợ quấy rầy y đang say mộng đẹp.

Thoáng chốc, dường như y về tới Giang Nam.

Phủ đệ Cô Tô vẫn nguyên sơ y cũ, tiểu kiều lưu thủy hãy còn đó, thanh nhã đến lạ kỳ. Nhị ca khoanh tay đứng nơi gấp khúc của hành lang nhìn đám hạ nhân tất bật làm việc.

Rồi y thấy chính y như mang dáng vẻ mới mười bảy, mười tám tuổi xưa đó, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều cố sức bắt chước vẻ phong nhã của các huynh trưởng, y thấy y phe phẩy quạt con lông xằng chạy ra hỏi han: “Nhị ca, ca đang làm chi đó? Cây đang sống khỏe sao lại chặt đi?”

Nhị ca quay lại nhìn y, đôi mắt ngày thường tràn ngập hí hước giờ đã vương đầy bi thương.

“Đại ca mất rồi.”

Chu Kỳ ngẩn ngơ, nhìn đào hồng liễu biếc thoáng chốc thất sắc, đào lý hạnh mai cũng lả tả rơi rụng trên đất, mảnh sân ngập sắc huyết hồng.

Cả không gian và thời gian đều tĩnh lặng, chỉ còn miệng nhị ca không ngừng hé ra rồi hợp lại, “Đại ca mất rồi, người cũng ra đi, cả ‘hắn’ cũng thế, trừ ta, còn ai để tang cho các người?”

Rồi phong lan bên bờ, bông súng mặt ao, hoa mai rìa tường, cả chậu cúc trong viện, tất cả đều đồng loạt đâm chồi trở bông, cả vườn ngập sắc trắng tinh khôi như tuyết phủ, giống như bạch y trên người nhị ca.

Thiên địa tang bạch.

“Cha mẹ chờ người mười năm, cuối cùng hồn người cũng về.”

Chu Kỳ vùng vẫy ngồi bật dậy, lý y đắm nước.

Một bên tay bị người gối, có hơi tê mỏi, đêm tối khó nhìn, chỉ lơ mơ thấy người đó chôn mặt trên giường, say ngủ.

Chu Kỳ hít mạnh mấy hơi bình ổn lại nhịp thở, tâm trí lại vòng quanh đơn thuốc lão thái y mới kê.

Đảng sâm, Phòng phong, Hoàng linh, Liên kiều, Tử tô, Tứ diệp sâm, Thị sương...

Nếu tráo thứ tự, Phòng phong, Tứ diệp sâm, Hoàng linh, Tử tô, Liên kiều, Thị sương, Đảng sâm...

Bị giam lỏng lâu ngày khiến y không thể liên lạc với đông cung, mấy hôm trước mới ngẫu nhiên nhớ trong y quán Vương gia cũng có người của đông cung, lần nhiễm bệnh này cũng bất quá là chó cùn rút giậu, thử nghiệm vận may.

Khi lão thái y bắt mạch có bóp gan bàn tay y khiến y bất tỉnh, lúc xem miệng lưỡi còn thừa cơ néo quai hàm y, khi ấy y đã mừng vui khôn tả xiết.

Phòng Tứ Hoàng Tử, Liên(kết) Sử Đảng.

Từ sau khi ngoại tổ phụ Vương Bác mất mười lăm năm trước, địa vị của Thái nguyên Vương gia liền thay đổi, thông đồng với Tô thái phó cầm đầu Thanh Lưu hòng phế trưởng lập ấu, ủng hộ Tứ hoàng tử đăng cơ.

Trong triều đình, chúng lũng đoạn triều chính, kết bè kết đảng đấu tranh một mất một còn với Sử đảng.

Với phiên bang, chúng ngầm ngầm bắt tay với Đột Quyết trao đổi quyền lợi.

Nếu chúng thật sự đắc thế, trừ phi Hiên Viên Phù tạo phản, còn không chỉ e cả đời cũng không chinh phạt được Đột Quyết, chẳng thể báo mối tử thù.

Huống chi, hai đảng cũng tránh không thoát khỏi mối liên quan với cái chết của tiên Tịch tây vương năm đó, từ đó tính ra, khả năng Hiên Viên Phù ủng hộ Tứ hoàng tử là rất thấp.

Chu Kỳ cần môi, nhưng thế còn chưa đủ, tốt nhất là làm cả hai bên thâm cừ đại hận, không đội trời chung luôn đi, như thế đông cung mới có thể ngư ông đắc lợi. Về phần sau khi đăng cơ, Thái tử xử trí sự tình tại Lũng Tây thế nào, đó không phải việc y có thể trông coi.

Chu Kỳ ho khê mấy tiếng, tay thoáng di chuyển, người nọ cũng thức giấc.

Chu Kỳ mở lời, âm điệu còn khàn đặc, “Vương gia, người trở về từ khi nào?” Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 26 – YÊU HẬN KHÓ THÔI.

Chu Kỳ mở lời, âm điệu còn khàn đặc: “Vương gia, người trở về từ khi nào?”

Giữa bóng đêm u tối, y không thấy rõ vẻ mặt gã.

Hiên Viên Phù đặt tay lên trán y, thậm chí động tác ấy còn khiến y nhớ tới đại ca, chỉ khác là đại ca sống an nhàn sung sướng, hai tay đều thon gọn mịn màng, mà tay Hiên Viên Phù chẳng chít chai mồng, lại khiến người ta an tâm đến lạ lùng.

“Lần này Bản vương đi qua Thiện Châu, có vây sẵn ngoài ngoại ô, người đoán xem Bản vương bắt được gì?”

Chu Kỳ cố nén cơn ngứa ngáy râm ran trong cuống họng, “Chắc là con mồi nào đó ưng ý đi?”

“Đoán thử xem?”

Chu Kỳ tùy ý phỏng đoán, “Sài lang hổ báo? Điều hâu? Ưng?”

Bàn tay Hiên Viên Phù vuốt nhẹ trên mặt y, “Một con hồ ly.”

Chu Kỳ chợt ảm đạm, “Sau đó thì sao?”

Nam nhân kia tựa hồ cười nhạt, giữa bóng đêm, “Bản vương liền bắn bốn mũi tên, ghim tứ chi nó trên mặt đất.”

Chu Kỳ nhắm mắt, trên mặt lại treo ý cười.

“Lột da nó, móc tim nó... sau đó chọc mù đôi mắt nó.”

Chu Kỳ cười cho tới khi bật ho, “Vì nó có đôi mắt hoa đào ư?”

Hiên Viên Phù để y dựa vào người gã, giúp y thuận khí.

“Vì Bản vương không giết được người.”

Chu Kỳ rầu rĩ nói: “Trước khi tới Bắc cương, hạ quan đã tự giác, nếu Vương gia thật sự muốn giết hạ quan, hạ quan đảm bảo Chu gia không có nửa câu oán thán.”

Bàn tay đang vuốt lưng cho y chợt ngừng lại, chậm chậm vòng lên trước ngực, ôm ghì lấy.

“Bản vương biết, người không sợ chết, thậm chí người còn muốn chết. Nhưng người vẫn lựa chọn sống tiếp, vẫn uốn mình thuận theo ở lại Bắc cương như trước, cũng chỉ vì bốn chữ mà thôi.”

Chu Kỳ cười đến trào phúng, “Chỉ trung tận hiếu?”

Hiên Viên Phù từ tốn nói, “Thời cơ chưa tới.”

Tiếng canh khuya nặng nề vang, canh năm đã tới.

Phụ họa theo tiếng mõ là một luồng sáng ban mai xiên qua song cửa, đổ bóng loang lổ lên mọi vật.

Chu Kỳ ngẩng đầu tránh tia nắng chói lòa, lại thoảng trông từng vệt sáng lấp lăm trong mắt Hiên Viên Phù. Màu mắt gã vốn đã nhạt hơn người thường, được nắng sớm chiếu rọi lại ánh lên sắc đỏ vàng.

Hàng mày nhú chặt từ lúc nào, đôi môi mím chặt. Dáng vẻ bướng bỉnh quật ngạo ngày thường đi đâu chẳng thấy, chỉ để lại nỗi đau sâu sắc, do dự và cả ghét bỏ.

Chẳng biết gã ghét bỏ Chu Kỳ y, hay là chính gã?

Ngực lại nhói đau như búa tạ nện trúng, sau cơn nhức nhối lại là từng dòng mật ngọt mảnh mai rót vào ngũ tạng.

Hiên Viên Phù hận y, lại chẳng giết được y. Không phải vì kiêng kị, mà vì không ra tay được.

Dù là có ẩn tình gì đi nữa thì Giang Ước cũng là người của y, là y phải hấn đi hòa đàm với Tả hiền vương, mà cuối cùng lại ra Giang Ước ám sát Hiên Viên Phù bất thành.

Tất cả đều là sự thật, y không thể chối cãi, cũng vô lực chối cãi.

Y vẫn có thể kéo dài hơi tàn ở lại nơi đây cũng chỉ vì trong dĩ vãng Hiên Viên Phù có chút tình ý với y, mà chính nó cũng trở thành ý niệm mong manh muốn bảo vệ gã của y.

Bị giam lỏng, bị cưỡng bách, ngày ngày banh mắt nhìn ngày tháng trôi qua, tối tối giạng chân đợi chờ làm hạnh.

Vứt cái chức hảo bát phẩm lục sự sang một bên, thân thể nam nhi bầy thước ngang tàng mà có khác nào tướng công trong câu lan viện, quân kỹ trong doanh trường?

Nhục nhả đến thế là cùng.

Vậy mà y lại chẳng hận Hiên Viên Phù như đã tưởng, ân ân oán oán giữa hai người, chỉ dùng một câu ‘yêu hận’ sao có thể lý giải vẹn toàn?

Gió đông hây hẩy, kéo mây rồi mưa rào[1].

Vào tiết cốc vũ[2], trời vốn phải đổ mưa.

*

Cơ thể chưa linh hoạt trở lại, Chu Kỳ chỉ đành nằm yên trên giường, buồn chán mà ngẩn ngơ ngẫm rặng chuỗi tây trong viện.

Một lúc lâu sau, Trung thúc đi lấy thuốc trở về.

“Thiếu gia, Tĩnh tây vương rời phủ rồi, hình như là ra ngoại ô luyện binh.”

Chu Kỳ lơ đãng hỏi, “Đi từ lúc nào?”

“Giờ Thân ba khắc(15h45).”

Chu Kỳ gạt đầu, nhận thuốc, sau khi nhìn lướt ra một lượt thì vứt sang một bên.

Dùng xong bữa tối, Chu Kỳ về phòng, không bắt ngờ khi thấy phương thuốc bị y ném đi vẫn nằm yên chỗ cũ, chưa từng di chuyển nửa tấc.

Thanh Thương chưa kịp đốt đèn, trăng sáng mờ nhạt càng tôn thêm vẻ xinh đẹp, dịu dàng và vô hại của nàng.

“Không tra ra gì phải không?” – Chu Kỳ đột nhiên hỏi.

Thanh Thương hoảng hốt, hỏa chiết châm lên ***g đèn, cung đăng bùng cháy thành một quả cầu lửa, hừng hực thiêu đốt giữa tối tăm.

Gương mặt nữ tử vì sợ hãi mà càng thêm vụn vỡ dưới hỏa quang.

Chu Kỳ cười khổ, “Người không cho rằng ta không biết người được Vương gia cử tới giám sát ta đó chứ?”

Thanh Thương cắn môi, vừa đáng thương lại đáng yêu.

Chu Kỳ ngưng ý cười, “Ta chỉ tiện hỏi thôi, không có ý gì khác đâu, ngươi cũng không phải sợ.”

Thanh Thương quỳ phục trên đất, “Chu công tử, ngươi không hiểu, chúng ta có quy củ, một khi bị phát hiện sẽ lập tức xử tử.”

Chu Kỳ nằm trên tháp, nhàn nhả vô cùng, “Năm dặm khác phong, mười dặm khác tục(khác biệt về phong tục), lời này quả không sai.” – y híp mắt cười nhìn Thanh Thương, “Quy củ của đông cung thì khác, mật thám của chúng ta nếu bị người khác bắt được thì liền đi theo người đó, mật thám của kẻ khác rơi vào tay chúng ta, chỉ cần có tâm phản trắc, mặc dù không thể trọng dụng nhưng cũng lưu lại được mạng sống, ban cho ít điền sản cũng không thành vấn đề.”

Thanh Thương nghi hoặc chưa thôi, “Thứ cho nô tỳ nói thẳng, bản thân công tử sống bữa nay lo bữa mai, giờ còn muốn chiều an người khác có phải không được khôn ngoan cho lắm hay không?”

Chu Kỳ gật đầu, “Hiên Viên Phù có thể lập tức giết ta mà không cần suy nghĩ, nhưng rốt cuộc gã vẫn do dự nửa năm, ta cũng còn sống ra đây thôi. Người có thể giết ta bịt miệng, nhưng người có chắc chắn rằng Hiên Viên Phù sẽ không nổi cơn thịnh nộ với người? Hoặc người cũng có thể chạy đi biện giải với Hiên Viên Phù, cầu xin gã mắt nhắm mắt mở mà tha cho người.” – đau yếu làm hai gò má y hóp lại, một thân phong tư đã bị khi nhục tàn tạ từ lâu, chỉ có đôi mắt là sáng sủa như nước mùa thu, lại càng thêm lạc phách xiêu hồn.

Chu Kỳ cười đầy áy náy, “Hiên Viên Phù không tính là hạng người lãnh khốc vô tình, có lẽ gã sẽ đáp ứng mà tha mạng cho người. Nhưng ngay hôm đó thôi, hoặc, là sang ngày hôm sau, gã sẽ nhận được tin tức, hai người chúng ta thông đồng cấu kết.”

Thanh Thương trừng mắt, “Đê tiện!”

Chu Kỳ không lưu tâm, nói tiếp: “Người chưa nhận ra sao, kỳ thật đường nào cũng là đường chết. Nếu muốn sống...”

Viễn mắt Thanh Thương đỏ hoe, oán hận mắng: “Ngay cả một tiểu nhân vật như ta mà người cũng không tha, kẻ nào người cũng tính kế lợi dụng, đúng là quân vô tâm vô phế, vô tình vô nghĩa, vô liêm vô sỉ đến cực điểm! Vương gia gặp phải người đúng là xui xẻo tám đời!”

Chu Kỳ cười, “Có ai nói không phải đâu?”

Nhìn ra sắc trời, y thần nhiên nói: “Giờ thì, cầm đèn cho ta.”

*

Thanh Thương sững người nhìn Chu Kỳ nảy ra một viên gạch, rút từ bên trong ra một bản thư, bên trong có kẹp một tờ giấy.

Tay Chu Kỳ không ngừng hoạt động, vẽ mặt cũng nghiêm túc mười phần.

Dùng một cây chủy thủ bén sắc rạch ra từng chữ lên mặt giấy, tinh tế đến từng nét một, lại đề bút điểm mực viết đề lên, sau đó y tìm ra một tờ Tuyên Thành thượng hạng, dính trang giấy kia lên.

Thanh Thương mang vẽ mặt kỳ quái hỏi: “Thế là xong?”

Chu Kỳ mỉm cười, thả chúng vào nước, bấy giờ Thanh Thương mới kinh hãi kêu lên, nhìn Chu Kỳ nhấc mảnh giấy ra.

Bút tích giả cổ được phủ nhòe bởi từng điểm mực loang, Chu Kỳ không nhanh không chậm dùng một cây cối đá ép phẳng mặt sau trang giấy, phân phó: “Kiểm chỗ nào ánh nắng nhiều một chút, thừa lúc không có ai mang ra phơi.”

Thanh Thương cắn môi, “Người lại muốn lừa Vương gia? Người cho là Vương gia không đoán ra sao?”

Chu Kỳ mở cửa sổ, hững hờ ngắm mặt ngắm mây trắng, “Một người mà cái gì cũng hoài nghi, chúng có chỉ có ba phần đáng tin cũng là đủ.”

1. Trích từ bài thơ “Cốc phong 1” của Khổng Tử.
2. Cốc vũ: một trong 24 tiết khí của lịch Trung Quốc, Việt Nam, Triều Tiên, Nhật Bản. Đối với vùng Trung Hoa cổ đại, ý nghĩa của tiết khí này là Mưa rào. Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28 – PHẬT Y TỐI HÀ SỐC.

Hiên Viên Phù đứng trên một gò đất phía xa, liếc nhìn Thái Tử đang nhàn nhã tản bộ trong doanh trướng. Y sức hoa lệ, phong thái tiêu diêu.

Hồng Khôn, Trần Nhân và vài viên tướng khác đứng bên Hiên Viên Phù, ai cũng lẳng lặng lắc đầu.

Hiên Viên Phù cười khẩy, “Các người thấy Thái Tử là người thế nào?”

Mấy người đánh mắt nhìn nhau, Hồng Khôn khinh thường ra mặt, “Chỉ được mẽ ngoai, vừa trông đã biết là gồi thêu hoa.”

“Người thì sao?” – Hiên Viên Phù nhìn Trần Nhân.

Trần Nhân cũng ra chiều cân nhắc, “Theo tin tức Kinh thành truyền ra thì quả có đồn rằng Thái Tử là hạng hoàn hảo cao lương(ăn ngon mặc đẹp) bất tài vô dụng. Hạ quan chưa từng có vinh hạnh được diện kiến Thái Tử nên cũng không biết thực hư thế nào. Nghe nói hôm qua Vương gia có vô tình gặp Thái Tử tại tửu quán, vậy hẳn trong lòng Vương gia đã có nhận định, không cần hạ quan phải tốn hơi nhiều lời.”

Hiên Viên Phù hừ một tiếng, không tỏ ý kiến.

Dựa theo Hiên Viên Phù phân phó từ trước, mã phu dắt một con Ô tôn mã đi ra. Thân ngựa cao to xấp xỉ đầu người, toàn thân đỏ thẫm, hai lỗ mũi phì phò phun khí, trông đầy bướng bỉnh kiêu ngạo.

Mấy người đứng trên gò đất ngóng trông, ai cũng mong chờ được thấy Thái Tử trở thành trò cười.

Thái Tử vẫn dáng vẻ bình thản nhàn nhã đó, hần đi vòng quanh thân ngựa hai vòng, sau đó túm lấy hàm thiếc và dây cương ngựa, đối diện với nó.

Bên kia một người một ngựa chân thành tình thâm, bên này ai cũng phì cười.

“Không ngờ Thái Tử lại ngu ngốc đến thế, so với Vương gia, quả là khác xa một trời một vực.”

“Nói vậy là sai rồi, Vương gia của chúng ta anh hùng dũng mãnh là thế, cái tên Thái Tử bị thịt kia sao đem ra so sánh với Vương gia được.”

Hiên Viên Phù lại nhíu chặt mày, “Câm mồm hết cho ta.”

Nhìn lại chỉ thấy Thái Tử đột nhiên đặt chân lên bàn đạp, phi thân nhảy lên mình ngựa, một tay nhanh nhẹn giữ chặt bí đầu, tay kia duỗi ra chế trụ cổ họng. Con ngựa nổi giận, chồm lên chồm xuống tại chỗ như điên, khiến nửa người Thái Tử gần như phải nằm rạp ra mới có thể bám sát lên lưng ngựa, không để bị nó lên cơn hất ngã thịt nát xương tan.

Hiên Viên Phù mỉm cười, “Hiên Viên gia chúng ta nào có để ra loại ngu dốt?”

Dứt lời, gã phóng ngựa phi tới.

Đến khi mọi người tới nơi thì Thái Tử đã ung dung ngồi trên lưng ngựa, vỗ bồm bộp lên lớp bồm mượt mà như thể đang đùa vui với đám quỳn nhĩ trong cung cấm.

Vừa thấy Hiên Viên Phù, Thái Tử đã nhướng mày cười, “Thúc thúc để chất nhĩ chờ lâu quá.”

Hiên Viên Phù chỉ về phía sườn núi xa xa, “Kỵ thuật Thái Tử cao siêu thế này, hẳn sẵn bản cũng khá?”

Thái Tử thản nhiên đáp, “Hoàng thúc đã có hứng du chơi, chất nhĩ tất nhiên phụng bồi.”

*

Mặc dù vẫn đang là cuối xuân, song vì trận đại hạn vừa qua mà Lũng Tây lúc này đã nóng bức rất nhiều. Vừa tiến vào trong núi, có cây cối che phủ, sương khói lượn lờ, ai nấy mới thấy mát mẻ tận tâm can, thoải mái vô cùng.

Hiên Viên Phù kẹp bụng ngựa, tách dần khoảng cách với đám người theo sau, Thái Tử hiểu ý đuổi theo.

*

“Thấy Lũng Tây thế nào?”

Thái Tử cười đáp, “Từ xưa Hà Sóc đã anh hùng hào kiệt như mây, dòng họ Hiên Viên chúng ta cũng khởi nghiệp không kém, đây là nơi long hưng, tự nhiên tam tài hợp nhất, trời đất độ trì.”

Hiên Viên Phù trào phúng cười, “Không ngờ Thái Tử cũng tin mấy loài hoang đường mà lũ thuật sĩ vẫn ra rả.”

Thái Tử thâm sâu nói, “Sao lại không tin? Phàm là vận mệnh thì đều được định sẵn, nhớ năm đó Thái tổ chiến đấu xong tại Sung Châu, vốn muốn qua sông nhưng đêm lại mơ thấy Hắc hổ, tâm tính nghi hoặc không thôi liền tạm hoãn xuất binh. Hoàng thúc cũng biết, những chư hầu đi đường khác qua sông thì đều bị diệt sạch toàn quân, thi cốt vô tồn. Cho nên, Hiên Viên gia ta đóng đô Trung Nguyên, nhất thống Hoa Di đã là điều được định từ trước, chẳng lẽ đây không phải thiên mệnh sao?”

Hiên Viên Phù ra chiều suy nghĩ, “Bản vương từng được nghe đám tù binh Đột Quyết kể một điển cố của chúng cho nghe.”

“Nga?” – Thái Tử tỏ ra hứng thú.

Hiên Viên Phù thần nhiên, “Kha Hãn(tên gọi tắt của tộc trưởng) của chúng từng mơ thấy Bạch lang(hình dung người vong ân bội nghĩa).”

Thái Tử cũng chẳng giận, hai người giục ngựa lẳng lặng mà đi, chẳng nói chẳng rằng.

Đột nhiên Thái Tử giương cung, nhắm ngay vào một con diều dâu đang liệng giữa không trung, mũi tên vừa rời dây liền bị một mũi tên khác bắn rơi.

Thái Tử hí hước nhìn Hiên Viên Phù, “Hoàng thúc, sao lại keo kiệt thế chứ?”

Hiên Viên Phù lạnh nhạt đáp, “Đó là lệ phép của Bản vương.”

Thái Tử “À” một tiếng, gật gật đầu.

Qua một lúc, Hiên Viên Phù cũng giương cung bắn tên, mũi tên nhằm thẳng một con đại bàng, lại có mũi tên khác nữa đường chặn đứng.

“Chẳng lẽ là của Thái Tử nuôi?” – Hiên Viên Phù lạnh lùng hỏi.

Thái Tử nhìn ra xa đáp, “Đó là con đại bàng được sủng nhất Đông cung.”

Hiên Viên Phù quét mắt nhìn con kên kên lông lá rụng trụi lông, thê thảm vô cùng đằng xa, chẳng thừa hơi bình luận.

“Nãy ở bên trong trướng, chất nhi có gặp một cố nhân.”

Hiên Viên Phù không buồn để ý, chuyên tâm cưỡi ngựa.

Thái Tử cũng ngưng ý cười, nghiêm túc, “Một chuyến ra khỏi Định lăng này không dễ dàng, chất nhi tới Lương Châu tất nhiên là vì có việc cần thương lượng.”

Hiên Viên Phù tỉnh bơ “Nga?” một tiếng.

Thái Tử mỉm cười, “Chất nhi không hỏi mượn binh vay lương Hoàng thúc, cũng không cầu Hoàng thúc ra tay tương trợ.”

“Chất nhi chỉ cần Hoàng thúc án binh bất động, chờ đợi cho tới khi nghe tin đăng cơ, đứng ra hưởng ứng là được.”

Hiên Viên Phù cười lạnh, “Bản vương hùng cứ Lũng Tây, thống lĩnh hơn mười vạn binh lính, mà nói khó nghe ra thì hiện thân Thái Tử còn khó bảo toàn, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị phế, không biết Thái Tử dựa vào cái gì mà muốn thương lượng với Bản vương?”

Phượng nhân nhún vai vẻ mãnh liệt, Thái Tử đồng dạng đối đáp: “Chỉ bằng ta có thể dẹp yên Đột Quyết, thu hồi đất mất, phủ sạch nỗi nhục xưa.”

“Bằng quân lực Lũng Tây cũng dư sức dả bại Đột Quyết, ủng hộ Thái Tử hay Tứ Hoàng tử thì có liên can gì đâu?”

Thái Tử ngắt lời, “Trừ phi Hoàng thúc tạo phản, bằng không xuất binh nhất định phải có Hoàng Đế và Trung thư tỉnh đồng ý. Xin mạn phép hỏi Hoàng thúc, Hoàng thúc thật sự cho rằng Sử đảng hay Thanh Lưu có ý muốn khởi binh sao?”

Hiên Viên Phù âm thầm bất định, “Lũng Tây dù gần cách kinh thành, nhưng nhờ đám mật thám, Bản vương cũng hiểu biết bảy tám phần việc trong triều. Chỉ cần mấy phong thư ngụy tạo nói Vương Tô có tư lậu với Đột Quyết, vậy có phải là nghe sai tin lệch hay không?”

Thái Tử im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Hoàng Thúc xin chớ quên, sau nạn Nguyên hữu, triều đình trọng văn khinh võ, sĩ tộc chấp chưởng chính sự, ai mới là kẻ hưởng lợi nhất từ đó.”

Hắn không đề cập, Hiên Viên Phù cũng gần như quên, mẫu thân Thái Tử – Đột Cô thị là khai quốc công hầu, nếu không phải bị tổn thất gần như chẳng còn lại mấy người trong nạn Nguyên hữu, Thái Tử cũng chẳng rơi vào nông nỗi bước đi bước lo như bây giờ. Mỗi hận với Đột Quyết, e là Thái Tử chỉ có hơn chứ chẳng kém. Bất quá, gã và hắn hãy còn khúc mắc sự việc năm ngoái kia...

Tựa chừng như đoán được gã đang suy nghĩ điều gì, Thái Tử lại nói tiếp: “Sự tình tại Yên Chi sơn, chất nhi cũng đã nghe qua.” – quả không bất ngờ khi thấy đáy mắt Hiên Viên Phù đột nhiên trở lạnh, hắn cười khổ, giơ hai ngón tay hướng lên trời, “Chất nhi lấy tính mạng, lấy cơ nghiệp dòng họ Hiên Viên ra thế, Giang Ước ý đồ mưu hại Hoàng thúc tại chân núi Yên Chi hoàn toàn không xuất phát từ hiệu lệnh đông cung, cũng không phải do Chu Kỳ thiết kế.”

Hiên Viên Phù cười lạnh, “Lời hứa thề của người Hoàng tộc, vốn chẳng đáng một xu.”

Thái Tử nghiêng đầu nhìn gã, tấn lộ uy nghi, “Có lẽ là thế thật, nhưng xin Hoàng thúc nhớ rõ, trên hết Chất nhi cũng là một nam nhi đại trượng phu.”

Hiên Viên Phù bình tĩnh nhìn hắn, khẽ nhếch môi cười, “Người không giống phụ hoàng người lắm.” – rồi gã thở dài, “Sự tình tại Yên Chi sơn, ai đúng ai sai đều đã là dĩ vãng, Bản vương không truy cứu nữa. Tranh trường đoạt ngôi, Bản vương cũng vô ý tham dự, nhưng thời điểm Thái Tử đăng cơ, nhất định Bản vương sẽ sai sứ chúc mừng.”

Thái Tử gật đầu, vẻ mặt vẫn chưa thả lỏng, “Còn một việc nữa, hy vọng Hoàng thúc có thể đáp ứng.”

Về mặt Hiên Viên Phù nhăn nhó không vui.

“Chu gia nguyện dùng ba mươi vạn lượng bạc chuộc Chu Kỳ.”

Hiên Viên Phù giật mạnh dây cương, tuần mã hí dài, “Ba mươi vạn lượng, Bản vương nhớ không lầm thì đại nội chi tiêu trong một năm cũng chỉ có nhiều đó.”

Thái Tử thăm dò sắc mặt gã, chỉ trầm ngâm: “Nếu Hoàng thúc thấy chưa đủ,...”

“Chỉ cần Hoàng thúc đồng ý cho chất nhi mang Chu Kỳ về đông cung chuyển này, chờ sau này chất nhi chinh đồn triều cương, xuất binh bắc phạt Đột Quyết, thu lại Qua Châu, cũng có thể dâng Qua Châu cho Tịch tây vương sung đương phong ấp.”

Hiên Viên Phù cười đến trào phúng, “Bản vương thật không ngờ, chỉ một lục sự bát phẩm con con lại đáng giá đến mức đánh đổi cả một châu như thế đấy?”

Thái Tử thở dài thườn thượt, “VẬY, Hoàng thúc có nguyện ý thả người hay không?”

Hiên Viên Phù đột nhiên quay đầu nhìn hắn, ánh mắt sắc như đao, “Trừ phi ta chết.” Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 27 – CỔ NHÂN TỐI.

Hiên Viên Phù phức tạp nhìn thư tín trên tay, lại lia mắt về phía đám phụ tá đang run như cây sậy trong đại sảnh.

“Đã so với bút tích Vương Khiêm chưa?”

“Bẩm Vương gia, thư này dính nước, khó mà phân biệt được, nhưng xác thực là nét chữ của Vương Tương, không sai đâu ạ.”

Một viên lục sự khác ngoài Chu Kỳ tên Trần Nhân cũng dẫn đo góp lời: “Vương gia, tuy rằng nét chữ này đúng là của Vương Tương, nhưng cũng có khả năng là người khác ngụy tạo thành. Hạ quan nghe nói ở Thiện Châu có một lão tiên sinh rất giỏi chép chữ, chỉ bằng...”

Năm ngón tay Hiên Viên Phù từ từ khép lại, trang thư lập tức nhàu nát trước mắt bao người.

Không ai dám lên tiếng, tờ giấy bị Hiên Viên Phù bóp chặt hẳn rõ từng nếp từng nếp gấp nhăn nheo, trong đôi mắt gã cũng gợn từng đợt sóng ngầm cuộn cuộn.

Trương Khuê đi tới, thẳm nhỏ gì đó vào tai Hiên Viên Phù.

Ánh mắt gã chợt lóe lên, “Có một tin tức vô cùng tốt lành, chư vị có muốn đoán thử không?”

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, có người lớn gan thử trước nhất, “Có khi nào là triều đình cấp bạc cho chúng ta?”

Hiên Viên Phù cười khẩy, “Mơ giữa ban ngày.”

Lại có người đoán: “Yến vương tạo phản?”

“Đột Quyết xuất binh?”

“Truất trí sứ qua đời?”

Hiên Viên Phù nâng tay lên, cả điện tức thì an tĩnh.

Khuôn mặt gã treo một nụ cười khó đoán, “Thái Tử của chúng ta, muốn tới Bắc cương.”

*

Thứ đang chôn trong cơ thể Chu Kỳ đột nhiên ngưng lại, có chút khó chịu, Chu Kỳ mờ mịt quay đầu lại nhìn Hiên Viên Phù.

“Có một tin tức, Bản vương nghĩ... có lẽ người muốn biết.”

Chu Kỳ vừa chực mở miệng dò hỏi lại bị cái va chạm bất thành linh phá tan thần trí, chỉ đành ôm chặt gối che lấp đi tiếng rên rỉ.

Nước chảy thuyền đưa, nổi chìm cao thấp, sau đó ôm nhau ngủ.

Canh năm hôm sau, Hiên Viên Phù đứng dậy thay y phục, lại thấy góc áo bị Chu Kỳ níu giữ.

Viền mắt y thâm đen, rành một đêm không ngủ.

Khóe miệng gã nhếch lên, lại chẳng có ý muốn mở lời.

Chu Kỳ thở dài, thì thào nói: “Tin tức kia.”

Hiên Viên Phù vẫn im lặng như trước.

Chu Kỳ từ từ ngồi dậy, mền gấm trượt xuống, để lộ thân hình kín đặc những vết tích khó nói thành lời.

“Cầu Vương gia... nói cho ta biết.”

Hiên Viên Phù nhếch cười, gã khom người, rí vào tai y, “Chủ tử của người muốn tới thăm người, à đúng rồi, còn cả vị đồng lương thường xuyên viết thư cho người kia nữa.”

Đôi mắt Chu Kỳ sáng lên, rồi lại lập tức ảm đạm.

“Không muốn gặp sao?”

Chu Kỳ chậm chậm lắc đầu, vẻ mặt dờ dẫm.

Hiên Viên Phù cười đến cay nghiệt, “Dù sao thì chỉ cần Bản vương gặp là được rồi, phải không?”

Gã đứng ngược sáng bên cửa, “Bản vương sẽ an bài cho người gặp mặt vị đồng hương kia, về phần Thái tử... Bản vương cũng muốn gặp một lần, xem nó và phụ hoàng nó có gì khác nhau.”

“Còn người, giá người có thể trả cho tin tức vừa rồi là bao nhiêu?”

Nhìn theo bóng lưng đã rời xa, Chu Kỳ đổ người lại giường, nặng nề ngủ, cho tới khi mặt trời lên cao.

“Thiếu gia, thiếu gia.” – người đang gọi là Tổ Huyền.

Chu Kỳ mở mắt, Tổ Huyền thấy mắt y chẳng chút tơ máu, khuôn mặt cũng trắng nhợt như bệnh thì hoảng hốt, “Thiếu gia, sắc mặt người sao lại xấu thế này?”

Chu Kỳ không đáp, thật lâu sau mới thều thào nặn ra từng chữ.

“Người bảo ta còn mặt mũi nào đi gặp họ đây?”

Mắt Tổ Huyền đỏ hoe, “Thiếu gia, việc này cũng đâu phải do người có thể chọn lựa.”

Chu Kỳ cười, tiếng cười nghe như bể nát, “Nghe người nói thì, tựa chừng ta đúng là hạng quân kỹ bị ép bán mình rồi.”

Tổ Huyền sững người nhìn Chu Kỳ cứ thế khúc khích cười một mình, cậu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, tay cũng vội vã đặt lên trán Chu Kỳ.

Nóng bỏng.

*

Thời điểm Trương Khuê chạy vọt vào tửu quán, Hiên Viên Phù đang chén qua chén lại với một tiểu bạch kiếm đến từ kinh thành.

“Vương gia, Chu lục sự tái phát phong hàn, sau cùng còn ho ra máu.”

Về mặt Hiên Viên Phù không suy chuyển, song ngón tay đang giữ chén rượu lại run lên.

Làm như vô sự đứng dậy cáo từ, gã băng băng hồi phủ.

*

Hiên Viên Phù cởi áo choàng, tùy tiện hát ra sau, vừa đi vừa hỏi, “Sao lại thế này?”

Viên y quan nơm nớp bấm báo, “Bẩm Vương gia, Chu công tử là bị ôn bệnh.”

Hiên Viên Phù nhíu mày, “Trước không phải đã chữa khỏi rồi sao? Sao giờ lại tái phát?”

“Chu công tử mạch đập không tốt lắm, có lẽ là do mùa đông năm ngoái nhiễm hàn khí, sau lại bị nắng nóng kích phát, bệnh tuy không nguy cấp nhưng tà nhiệt đã nhập vào tỳ vị. Lại thêm ngày thường Chu công tử hay suy nghĩ quá độ, chưa từng cẩn thận nghỉ ngơi, hôm nay mới bệnh tật triền miên, tổn hao dương khí.”

Hiên Viên Phù gật đầu, rảo bước vào bên trong.

Chu Kỳ dựa vào thành giường, trên đầu quần một vòng vải trắng, trông như đống tang. Khuôn mặt y nhợt nhạt lại vàng vọt, đôi môi khô khốc, trắng bệch, viền mắt cũng thâm đen, hai má gầy yếu hõm sâu vào.

Y đang dùng thuốc, thấy Hiên Viên Phù cũng chỉ gật đầu thật khẽ.

Hiên Viên Phù lẳng lẳng nhìn y, rồi đột nhiên ngâm nga: “Năm trước vườn hoa từ biệt quân, hôm nay hoa nở đã năm rông[1]. Tha hương có thể gặp gỡ cố tri, vốn là chuyện may mắn trên đời, sao người lại sinh bệnh?”

Chu Kỳ nhẩn nhẩn cơn vầng đầu, cổ găng nuốt trôi ngum được khó uống, lãnh đạm đáp, “Nhân gian tụ tán tựa phù vân, có gì mà hỉ, lại có gì mà bi?”

Hiên Viên Phù ngồi xuống bên cạnh y, “Hỉ vì cổ tri trùng phùng, bi thán tương phùng quá ngắn.”

Chu Kỳ buông bát, “Thiên nam địa bắc, có ngày gặp lại, không có gì là hỉ, là bi cả.”

Hiên Viên Phù nâng cầm y, nhìn vào đôi mắt đen như mực của y, “Vậy lấy sắc hoặc nhân, thư phục nhân hạ thì sao?”

Chu Kỳ nhắm mắt, không nhìn gã.

Ngón tay Hiên Viên Phù nhẹ nhàng vuốt ve trên môi y, “Bản vương vẫn luôn nghĩ, nếu người ngu hơn một chút, hay thông minh thêm một chút, xấu xí hơn một phần hay lộng lẫy thêm một phần, thuần lương hơn một phần, hay gian xảo thêm một phần, có lẽ Bản vương đã chẳng dây dưa với người tới nhường này.”

Cuống hòng Chu Kỳ khê giật, lại chẳng nói một lời.

Hiên Viên Phù như đang một mình than thở.

“Nhưng lại vẫn cứ là người.”

*

Người phải tới cũng đã tới.

Sau cùng, Hiên Viên Phù chọn đại doanh bên ngoài ngoại ô để thiết đãi đoàn người.

Thái Tử và phụ tá trung cận của hắn được mời vào một căn chủ trưởng, sau đó thì bị bỏ lại ở đó, không ai đoái hoài.

Chu Kỳ đứng nhìn từ xa, chỉ thấy Thái Tử hếch cằm như cười như không, cả người biếng ngác mười phần, ánh mắt chưa từng rời sa bàn nửa tắc, mà Cố Bình thì ngồi bên cạnh hắn, thi thoảng ứng đáp mấy lời.

Không biết Thái Tử nói gì mà Cố Bình bật cười khúc khích, khuôn mặt, khóe mắt đuôi mày chất phác mang dáng vẻ thiếu niên thường ngày đều linh động hẳn ra.

Chu Kỳ mỉm cười, hít thật sâu một hơi, vững bước tiến lên, gơ tay vén rèm.

1. Câu thơ trích trong bài thơ “Ký Lý Đảm Nguyên Tích” của Vi Ứng Vật. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 29 – TIẾNG AI KHẮC KHOẢI TRONG THINH LẶNG.

Từ ngày Thái Tử rời đi, cuộc sống của Chu Kỳ đột nhiên thanh tĩnh hơn hẳn.

Dù vẫn bị cấm túc như trước kia, song tầng tầng lớp lớp binh sĩ canh ngoài cửa viện đã dần giảm bớt, thậm chí nếu Chu Kỳ kiên quyết mong muốn còn có thể ra khỏi biệt uyển đi dạo chung quanh.

Hiên Viên Phù vẫn thường xuyên ghé qua, không rõ khi trước Thái Tử đã nói gì với gã mà tính tình gã biến đổi hẳn.

Không còn những câu châm chọc lạnh lùng, lời nào lời ấy tổn thương người như mọi khi nữa, gã trở nên kiệm lời, nhất là khi ở bên y.

Im lặng ầm trà, lặng lẽ nghe đàn, trầm mặc giao hoan.

Ngày dài vô ngữ, đối diện vô ngôn.

Chu Kỳ biết, cuộc mật đàm giữa Thái Tử và Hiên Viên Phù đơn giản là giúp y làm sáng tỏ vụ việc Giang Ước ám sát không thành, về phần Hiên Viên Phù có tin hay không, gã không nói, y cũng chẳng hỏi.

Nhưng, có lẽ kết quả là thế nào đi chăng nữa thì y cũng chẳng thể rời khỏi Lương Châu.

*

Mồng sáu, tháng năm, Vĩnh Gia năm thứ tư, lập hạ, Hiên Viên Phù dẫn theo quan viên Lương Châu tới miếu Long vương tại Cô Tang làm lễ cầu mưa, Chu Kỳ không đi theo.

Biệt uyển khoác lên bộ cánh biếc xanh của cỏ cây hoa lá. Chu Kỳ vừa nhai đậu tằm luộc vừa viết thư, được một lúc mỗi một, y giương mắt nhìn ra, trời trong gió hòa, thiên cao vân đậm.

*

Mười lăm tháng bảy, lễ cô hồn, Hiên Viên Phù ngủ lại biệt uyển.

Nửa đêm Chu Kỳ khoác áo nhộm dậy, y lôi ra một xấp giấy tiền, lại gấp mấy con thuyền giấy, vài nén bạc giấy.

Tìm một khoảng đất trống, tùy tay vẽ một vòng tròn lớn trên mặt đất, bên trong có đề — Giang Ước, Lý Đại Ngưu, Trịnh tổng quản, Mạt Húc, các cô nương trong Việt Khê lâu...

Tất cả đều đã ngủ say, mình Chu Kỳ yên lặng dùng gậy trúc gậy giấy tiền, nhìn theo tàn tro mang từng bụi lửa chậm chậm bay xa.

Rành là tam phục thử thiên[1](thời kỳ nóng nhất trong năm), giấy đốt xong, tay chân cũng là lạnh lẽo.

Nghiệt hỏa tam thiên có thiêu cháy cả thiên địa, há lại có thể đốt sạch được nghiệp chướng nghiệt oan?

*

Rằm tháng tám, Trung thu.

Hiên Viên Phù phái người đưa tới một thanh cầm, dù không giống danh cầm tiêu vĩ nhưng cũng được xưng là thượng cầm thuộc hàng xuất chúng.

Chu Kỳ thử gảy một đoạn, lại chẳng nên điệu nên vần.

Cùng theo thanh cầm còn có một chiếc bánh Trung Thu, có lẽ được mang tới từ Trung Nguyên nên trông đã chẳng còn sắc mới. Chu Kỳ bẻ thành mấy miếng con, chia cho Trung thúc và Tổ Huyền.

Ăn miếng bánh, thưởng trăng rằm, vốn nên tức cảnh sinh tình, đâu lại bỗng nhõn cười không đâu.

Y chợt thềm cháo.

*

Mồng chín tháng chín, Hiên Viên Phù dẫn già trẻ trong phủ ra ngoại thành leo núi thưởng ngoạn, Chu Kỳ lười nhác, không đặt chân lên đỉnh mà đón gió giữa lưng chừng.

Chiều tối trở về phủ, Chu Kỳ ăn ba miếng bánh Trùng dương, nhâm nhi ba chén rượu hoa cúc, viết ba phong thư.

Giờ Hợi canh ba, Hiên Viên Phù tới, ôm Chu Kỳ ngủ mấy canh giờ, trời chưa sáng đã rời đi.

Sau đó Chu Kỳ nghe được từ Thanh Thương, Đột Quyết nổi loạn, Tả hiền vương bị thuộc hạ hại chết, con hấn là A Sử Na Ô Mộc lên kế vị.

*

Trừ tịch, Hiên Viên Phù tổ chức đại yến quần thần tại Vũ Đức điện, tiếng pháo trắng đêm vang, Chu Kỳ lủi trong tiểu viện, bị quấy nhiễu trần trọc, một đêm không ngủ.

Rút dưới gối ra một hộp gấm, tỉ mỉ lật xem.

Tới Lũng Tây gần hai năm, nhận được thư nhà bảy phong, Cổ Bình năm phong.

Chẳng có việc gì làm, Chu Kỳ liền ngồi trước án, sao chép mỗi phong thư hai lần, cho tới khi từng nét đều nằm trọn trong tim, hạ bút thành văn.

Lối viết thể bút của phụ thân khoáng đạt, cuối nét mượt mà, kết cấu không câu nệ gò bó, đạt tới cảnh giới siêu phàm; còn nhị ca thì phóng túng mà lưu động, mạnh mẽ mà phóng khoáng, càng chứng tỏ công sự bền bỉ hơn khi đôi chỗ viết ẩu, thư sau so với thư trước lại càng thêm rõ ràng; lối viết chữ Khải[2] của Cố Bình thì xinh xắn mượt mà, duyên dáng mảnh mai, từ đầu tới cuối không một nét sửa sai, đều tăm tắp như một cây thước đo.

Chu Kỳ mỉm cười một lúc, dù sao cũng không buồn ngủ, y liền bắt chước bút tích của từng người, cũng tự viết thư gửi nhà.

Bên viết bên cười, cho tới khi phương đông dần rạng.

*

Mười lăm tháng Giêng, Vĩnh Gia năm thứ năm, tết hoa đăng.

Dù Lương Châu không náo nhiệt được như trong kinh thành, nhưng cũng giăng đèn kết hoa khắp nơi khắp chốn.

Chu Kỳ theo Hiên Viên Phù đi lên cổng thành, đã có hạ nhân đứng trực sẵn điểm đèn trời cung kính mời Vương gia viết câu cầu phúc. Hiên Viên Phù nhìn Chu Kỳ, đưa cho y một cái.

Hiên Viên Phù sột soát vài nét bút chẳng buồn đắn đo, một lần là xong, Chu Kỳ lại ngẩn ngơ một lúc lâu, sau cùng mới qua loa vài chữ.

Giữa biển trời đêm mênh mang bất tận điểm xuyên vô vàn ngọn đèn trời được gió đẩy đưa, hệt như những vì tinh tú.

Dường như Hiên Viên Phù đã nói gì đó với y giữa đêm tối, nhưng rồi gió lớn đã cuốn phăng chúng đi trong chớp mắt.

*

Mồng hai tháng hai, Long sĩ đầu[3].

Chu Kỳ đếm, một năm đi qua y đã viết được hơn trăm phong thư.

Phân loại từng phong từng phong vào hộp gấm, Chu Kỳ nhoẻn cười vui.

Có lẽ đã tới lúc...

1. Tam phục thử thiên: chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mật phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu.

2. Chữ Khải: Một trong số những cách viết cơ bản của chữ Hán.

3. Long sĩ đầu: ngày hội truyền thống của Trung Quốc vào ngày 2/2 âm lịch hàng năm, dân gian gọi là lễ Thanh Long, tương truyền là ngày ‘rồng ngẩng đầu’. Người dân chào mừng lễ “Long đầu” với lòng thành cầu rồng cho mưa, cầu trời phù hộ cho mùa thu hoạch tốt tươi. Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 30 – THỐN TÂM NINH TỬ BIỆT[1],

Bất nhẫn sinh ly sầu.

(“Tình này thà tử biệt, sao thấu sầu sinh ly.”)

– Tình này thà cách biệt vì cái chết chứ không thể chịu nổi nỗi sầu phân ly khi sinh thời)

Cuối cùng thì kinh thành cũng truyền tin tới, Thái Tử hứa hôn với tiểu thư Sử gia, hôn kỳ được định vào tháng bảy.

Chiếm lại thế thượng phong từ Vương thừa tướng Tô thái phó cầm đầu Thanh Lưu sĩ tộc sau lưng Tứ hoàng tử.

Mà Thái Tử Hiền Viên Chiêu Mân vốn đã có được sự ủng hộ từ cự thần của tiên đế, bởi lẽ, tiên đế trọng võ, đương kim Thánh Thượng lại thiên văn, cho nên ngoài Chu thị Giang Đông ra thì còn lại đều là võ tướng thế gia, như Độc Cô – Lũng Tây, Hách Liên – Quan Trung.

Sự ủng hộ của Sử các lão như cộng rơm cuối cùng phá vỡ thế cục cân bằng ban đầu.

Tới thời điểm này, công thủ đã lưỡng toàn.

*

Mồng ba tháng ba, Vĩnh Gia năm thứ năm, Thượng tị, cũng là Thanh Minh.

Canh năm chưa tới, Chu Kỳ đã đứng chờ dưới thềm Diên Ninh điện.

Hồ tổng quản đi ra nghênh đón, “Chu công tử, hôm nay sao lại dậy sớm thế này? Vương gia vẫn chưa thức giấc, có muốn lão nô vào bẩm báo không?”

Chu Kỳ đứng ngay ngắn, đầu khẽ cúi, “Không làm phiền tổng quản, cũng chẳng phải đại sự gì, ta đứng đây chờ là được.”

Hai năm rồi, nơi này vẫn chẳng đổi thay là bao, vẫn cái vắng vẻ lãnh ngạnh, thiếu khí người y cũ đó.

Có lẽ vì tiếng hai người trò chuyện vắng vào bên trong mà chỉ độ một nén nhang sau, Hồ tổng quản đã bước từ trong ra, dẫn Chu Kỳ đi vào. Đương là đầu xuân, buổi sớm nơi Bắc cương vương chút se sắt. Trên chiếc giường rộng rãi có phủ một lớp lông dày dặn, Hiền Viên Phù nửa nằm nửa ngồi bên trên, đôi mắt nhắm nhèm vì ngái ngủ.

Chu Kỳ hành lễ, “Vương gia.”

Gã nghiêng nghiêng đầu, tựa chừng đang suy đoán ý đồ Chu Kỳ tới đây.

“Chuyện gì?”

Chẳng biết là tự khi nào, giữa hai người họ đã chẳng còn những lời lẽ dư thừa, chừng như chỉ thấy nhau thôi đã sinh phiền muộn.

Chu Kỳ ảm đạm cười, “Vương gia, hôm nay là Hàn thực, cũng là Thượng tị, hạ quan muốn ra ngoài thăm thú, đạp thanh du xuân.”

Bấy giờ Hiền Viên Phù mới bừng tỉnh, bởi cũng khi ấy gã mới nhận ra, lớp bố y xanh nhạt thường ngày đã được y trút xuống, thay bằng một thân cẩm y hoa phục, khiến gã kinh ngạc tới mức quên cả cơn lim dim, “Nếu Bản vương không ép mời thì nửa năm liền người chẳng rời biệt uyển nửa bước, sao hôm nay lại có hứng thế?”

Hai đầu gối chầm đất, Chu Kỳ nghiêm túc, “Gia huynh đã qua đời được một năm, mấy ngày nay là ngày giỗ là huynh ấy. Mặc dù không thể đích thân tới cúng mộ, nhưng dù sao cũng phải đốt chút vàng mã cho tròn nghĩa huynh đệ.”

Hai hàng mày nhú chặt, Hiền Viên Phù bắt bẻ, “Đã hóa vàng thì ở đâu mà chả giống nhau, ngoài phủ với trong phủ thì khác chỗ nào?”

Thấy Chu Kỳ không nói, gã lại tiện đà: “Theo thông lệ, hôm nay Bản vương phải tới Cô tang làm lễ trừ tà, người là thuộc hạ của Bản vương, đáng ra cũng phải đi mới đúng.”

“Hạ quan có bệnh trong người, ở lại Lương Châu tránh cho quấy rầy hứng thú du xuân của Vương gia thì hơn.”

Hiền Viên Phù cả giận, “Nếu Bản vương cố tình không đồng ý thì sao?”

Chu Kỳ giương mắt nhìn gã, đôi mắt bình tĩnh phẳng lặng không một gợn sóng, y không đứng dậy, nhất thời giữa hai người chỉ còn thể giằng co.

Trương Khuê thập thò bên cửa, thấy bầu không khí kỳ quặc bên trong cũng chần chừ không dám tiến vào. Hiên Viên Phù liếc nhìn hắn, ra chiều mất kiên nhẫn.

Trương Khuê lấy hết dũng khí bẩm báo: “Hoàng huyện thừa hỏi khi nào Vương gia khởi giá.”

Thở dài một hơi, cuối cùng Hiên Viên Phù cũng xua tay, “Thôi tùy người, Trương Khuê lưu lại hầu hạ Chu lục sự.”

Chu Kỳ từ tốn đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Tạ Vương gia.”

Đi được vài bước, sắp ra khỏi cửa điện, bỗng nhiên Chu Kỳ quay đầu lại, mỉm cười với Hiên Viên Phù, “Vương gia đi đường, nhớ bảo trọng.”

Cánh cửa son hé mở, cả người y hòa vào ánh sáng nhạt nhòa, mờ mờ ảo ảo, ngay cả nụ cười kia cũng trở thành hư thực.

Cho tới khi góc áo biến mất nơi tận cùng hành lang khúc khuỷu, Hiên Viên Phù vẫn còn hoảng hốt, nụ cười tựa nắng ấy, lần trước gã được trông thấy dường như là tại chân núi Yên Chi một năm trước.

Mới có mấy tháng, mà như đã một đời.

*

Lần Thái Tử giá lâm Lương Châu trước đó, Trương Khuê vì ăn nói lỗ mãng mà bị Cố Bình bạt cho một cái bạt tai, từ đó trở đi cũng trở nên khách khí với Chu Kỳ. Trở về biệt uyển, Chu Kỳ để hắn ta đứng chờ trong sân.

Tổ Huyền chạy ra đón, Chu Kỳ vỗ vỗ đầu cậu chàng, “Ta ra ngoài đốt chút vàng mã, chỉ một lát là về.”

Tổ Huyền lo lắng đòi theo, “Thiếu gia, cho ta đi theo người đi, cũng vừa hay phải ra ngoài chút việc.”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Chu Kỳ cười trêu chọc: “Đã lớn thế này rồi còn bám người là sao hả?” – thấy Trung thúc cũng đứng gần đó ngóng trông, Chu Kỳ dịu giọng, “Ta chợt thêm thanh đoàn, may mà mấy ngày trước có ít lá ngải non từ Lạc Kinh mang tới, hạ nhân Lũng Tây tay chân vụng về, làm chẳng nên hồn. Các người đi gói đi, trưa về ta ăn.”

Tổ Huyền do dự, liếc trái liếc phải, dùng dằng mãi mới đành thôi, “Vậy, ta không đi theo nữa, nhưng công tử phải dẫn Thanh Thương theo. Người đi theo hắn ta, Tổ Huyền không yên tâm.”

Trương Khuê đứng đằng xa hấy mắt xem thường, thúc giục: “Chu lục sự, không phải đi đốt vàng mã sao, làm gì mà lè mề thế. Chu đại nhân thì nhàn hạ rồi, nhưng mặt tướng vẫn còn nhiều việc phải làm lắm.”

Chu Kỳ gật đầu, “Ta đi sửa soạn vài thứ.”

*

Nơi Chu Kỳ chọn cách khá xa, Trương Khuê phóng ngựa như bay đuổi theo gần hai canh giờ liền, càng đi càng thấy bất thường, không khỏi mở miệng hỏi: “Chu lục sự, hóa vàng mã phải đi xa thế này sao?”

Chu Kỳ cười không đáp, Thanh Thương đi phía sau lại gất gỏng: “Chẳng lẽ Trương giáo úy không biết? Công tử đi vấn an Vương gia cũng đã bảo rồi thầy, công tử đi đập thanh, tiện hóa vàng mã luôn, đã là đập thanh thì sao mà luẩn quẩn trong thành được, có vậy mà cũng ngạc nhiên?”

Thanh Thương vốn là một nữ tử mạnh mẽ, hảo nam không cùng nữ đấu, Trương Khuê ghen hòng, cũng chẳng dám nhiều lời thêm.

Đoàn người băng băng gần trăm dặm, bỏ lại biển cát giăng trời phía xa, tới một đầm nước giữa thâm sơn cùng cốc.

Đầm nước xanh thẳm, mặt hồ lặng như gương.

Cả một đường bôn ba, bụng Trương Khuê sớm đã réo vang, hắn liền đề nghị: “Đã đến ải Vũ An, chi bằng chúng ta tạm nghỉ trong đây một lát, dùng bữa trưa rồi lên đường tiếp?”

Chu Kỳ quay đầu ngựa, cười nhìn hắn, “Phiền Trương giáo úy vất vả rồi, kỳ thật chúng ta đã tới nơi.”

Trương Khuê ngó nghiêng xung quanh, “Đúng là người đọc sách phong nhã có khác, hóa vàng cũng phải chọn nơi hợp lòng người.”

Chu Kỳ đưa mắt ra hiệu, Thanh Thương quay ra nói với Trương Khuê: “Không thì thế này, công tử đi đốt vàng mã, chúng ta dùng bữa trước, thế nào?”

Trương Khuê tỏ vẻ do dự, Thanh Thương lại tiện dãi: “Chúng ta là người ngoài, cứ kè kè bên cạnh công tử, công tử có muốn tâm sự với gia huynh cũng không tiện. Đi, chúng ta đi ăn trước.”

Còn chưa kịp phản ứng, Trương Khuê đã thấy Chu Kỳ xuống ngựa, đi thẳng tới bên đầm.

Có quân sĩ trong doanh trại ra chào đón, Trương Khuê chẳng rảnh để mắt tới y, đành theo Thanh Thương.

Chỉ có Thanh Thương ngoái đầu lại nhìn, khóe mắt hoe đỏ, lệ chực trào mi.

*

Từng xem qua địa chí, Chu Kỳ biết, hồ này hồ Hưu Chư, nguyên là thuộc quyền sở hữu của Hưu Chư vương dân tộc Hung Nô, nên mới có tên như thế. Hưu Chư vương cùng Côn Tà vương hẹn nhau cùng đi hàng Hán, nhưng lâm thời lại thay đổi, cuối cùng bị Hoắc Khứ Bệnh chém chết, con trai hấn là Kim Nhật Đề trở thành mã nô, sau đó cơ duyên xảo ngộ mà được Vũ Đế hết mực sủng ái.

Chu Kỳ khoanh tay đứng yên, ngắm nhìn dương quang xuôi ngược mà hồi tưởng những cuộc gặp gỡ cả đời y, lại là nghiêng ngả.

“Người là người phương nào? Sao lại ở đây?” – một âm thanh trẻ trung đột nhiên vang lên.

Chu Kỳ nhìn lại, người tới trông quen quen, y không khỏi ngẩn người.

Thiếu niên nghiêng nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ, rồi mắt chợt sáng lên, “Chu tam lang!”

Vì một tiếng này không chỉ thành công giúp Chu Kỳ nhớ ra tên cậu ta, đồng thời còn kéo cả sự chú ý cả đám vệ binh lại phía đằng này.

Chu Kỳ cười khỏ, “Tiểu Hồ huynh, nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng?”

Vu Tiểu Hồ hưng phấn ríu ra ríu rít, liến thoắng kể chuyện sau khi chia tay cho y nghe, Chu Kỳ không yên lòng lắng nghe, thi thoảng phụ họa mấy lời.

Qua chừng một chén trà, tiếng Trương Khuê phía xa đã dần vẳng lại, Chu Kỳ mỉm cười.

“Tiểu Hồ, có thấy viên giáo úy đứng kia không?”

Vu Tiểu Hồ nhìn theo hướng tay y chỉ, mờ mịt gật đầu.

“Ta có một số việc muốn tìm hấn, người gọi hấn lại đây giúp ta được không?”

*

Vu Tiểu Hồ mau mau mãi mãi kéo Trương Khuê chạy lại, đang muốn gọi Chu Kỳ thì đột nhiên khựng bước.

Trương Khuê không kịp đề phòng, thiếu chút nữa thì té nhào, vừa chực quất mắng đã nghe thấy Vu Tiểu Hồ gào lên: “Chu tam lang!”

Trên đoạn nhai bên hồ, Chu Kỳ lặng đứng ngênh gió, tay áo phấp phật.

Cách quá xa càng khiến khuôn mặt y trở nên hư hư thực thực, chỉ thấy y từ tốn tháo quan ngọc trên đầu, cỡi trường bào, tùy ý ném sang bên. Giữa cốc trống không chỉ độc một người đứng, mái tóc dài như suối phất phơ theo gió núi, khoáng khắc ấy hệt như Sơn quý bước ra từ Cửu ca[2].

Y ung dung bước từng bước như thể chẳng màng đến bất kể điều chi, trong chớp mắt, giữa biển mây vân vũ điệp trùng, đã chẳng thấy bóng dáng người đâu.

Chỉ có tâm hồ khẽ rung lên, như đón chào người tới.

1. Câu thơ được trích từ “Cổ li biệt – tập khúc ca từ” của Triệu Vi Minh.

Nguyên văn:

, .
, .
, .
, .

Hán Việt:

“Vi biệt vị ki nhật, nhất nhật như tam thu.

Do nghi vọng khả kiến, nhật nhật thượng cao lâu.

Duy kiến phân thủ xử, bạch bình mãn phương châu.

Thốn tâm ninh tử biệt, bất nhĩn sinh li sầu.”

2. Cửu ca: một chùm thơ của Khuất Nguyên, Sơn quỷ là bài thơ đầu tiên trong chùm thơ này.

Share this: Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 31 – DI HẬN MÃN THỂ.

Hiên Viên Phù đứng trước cổng Hoàng Hoa biệt uyển, chần chừ không vào.

“Vương gia...” – Hồ tổng quản muốn nói lại thôi.

“Người đứng ngoài này.” – dứt lời, một mình gã đi vào biệt uyển.

Trong viện không một bóng người, chỉ có gốc vân sam xanh mơn Chu Kỳ tự tay vun trồng, bao bụi bậm bám trên cành lá đều được nước mưa gột sạch, càng tôn thêm sắc xanh tươi ướt át. Vườn rau con con trong góc sân còn sót lại lơ thơ mấy loại hành hẹ củ cải, nhờ vào trận mưa mấy ngày gần đây trông cũng tươi tốt hơn nhiều.

Cánh cửa phòng Chu Kỳ không đóng, bên trong u ám như một hắc động không đáy châu chực muốn hút hồn phách người ta vào.

Hiên Viên Phù đứng bên cửa, hai chân như bị ghim chặt, không thể tiến thêm dù chỉ một bước. Hồ tổng quan nào hay, gã do dự không tiến về phía trước, không phải vì không muốn, mà bởi không dám...

Gã sợ, sợ Chu Kỳ đã chết thật rồi, chết rồi mà chỉ để lại những lời oán thán nguyên thể; rồi lại sợ Chu Kỳ chưa chết, nhưng một chữ cũng không thềm lưu, cứ thế vĩnh biệt thiên nhai.

Tốt nhất là cứ đứng tại đây đi, đứng đến già, đứng đến chết, như thể Chu Kỳ vẫn còn sống.

Nhưng, gã hiểu Chu Kỳ, hiểu rất rõ.

Dù là sống hay chết, nhất định y cũng sẽ an bài tất cả hậu sự một cách ổn thỏa, bất kể ân oán. Ở Lũng Tây, chỗ dựa duy nhất y có, là Hiên Viên Phù, mà Hiên Viên Phù nợ Chu Kỳ, chưa khi nào hết.

Hít thật sâu, Hiên Viên Phù chậm rãi đi vào phòng.

Bên trong vẫn bày trí như thường nhật, huân hương cũng không đổi, tựa chừng như chỉ còn thiếu mỗi người.

Trên bàn có đặt một hộp gấm, và một phong thư.

Thư không dài, vậy mà phải mất gần một canh giờ gã mới xem xong.

“Trương Khuê!” – Hiên Viên Phù khàn giọng gọi.

Trương Khuê đáp tiếng tiến vào, run rẩy quỳ trên mặt đất.

Sắc mặt Hiên Viên Phù trắng bệch, môi khẽ run, “Đã tìm thấy thi thể chưa?”

“Bẩm Vương gia, tìm thì tìm được rồi, nhưng ngâm trong nước mấy ngày thi thể đã biến đổi khó coi, Vương gia...”

Nhân tình Hiên Viên Phù ngời sáng, “Ý người là đã không nhận rõ mặt mũi?”

Biết lòng gã vẫn nhen nhúm hy vọng, Trương Khuê cũng không đành lòng, sau cùng mới chần chừ đáp: “Tuy hình dáng tương đồng, y trang phục sức cũng đều là của Chu Kỳ, nhưng lúc nào cũng có vụn nhắt, là thay mạo đổi đào cũng không chừng...”

Nói được nửa chừng Hiên Viên Phù đã ngắt lời hẳn, “Trên cổ của thi thể kia có vết thương không?”

Trương Khuê không đáp, ánh mắt lập lờ.

Hiên Viên Phù nhắm mắt, thở dài, “Thôi, chuyện đã tới nước này, chết hay chưa chết đã chẳng còn quan trọng.”

Gã nhìn Trương Khuê, khẩu khí nhẹ nhõm hơn, “Tính ra, hai năm trước Chu Kỳ vào phủ, là người dẫn đường cho y, giờ y qua đời, cũng là người tiễn y một đoạn đi.”

Trương Khuê chúc đầu xuống đất, “Vương gia phân phó, không dám bất tòng!”

“Thứ nhất, lập tức che giấu tin tức, không được để người ngoài biết được chuyện này. Mấy hạ nhân Chu Kỳ mang theo, tạm thời cho chúng một tiểu viện cung cấp ăn ở, tới thời cơ chín muồi thì thả về Giang Nam.”

“Thứ hai, thư trong hộp gấm này, mỗi tháng gửi một phong tới Chu Quyết, Cố Bình, tới Vĩnh Gia năm thứ bảy mới thôi.”

“Thứ ba, lập tức phong tỏa Hoàng Hoa biệt uyển, ngoài Bản vương, bất luận kẻ nào cũng không được bén mảng tới.”

“Thứ tư, tiện tỳ Thanh Thương đi cùng các người tới đầm Hư Chư...” – nói tới đây, Hiên Viên Phù có vài phần không muốn, “Hủy tiện tịch, thả đi.”

Trương Khuê ghi nhớ từng cái, lại hỏi: “Vương gia, về phần thư qua thư lại của Chu lục sự với mấy người kia, đối phương hỏi thế nào, đáp ra sao, y cũng không biết trước được, nhờ để lộ sơ hở thì làm sao?”

Đáy mắt gã nháng sắc bi thương, “Thư y viết, không để đối phương thoái thác, chỉ một mình ca cẩm, có lẽ đã sớm chuẩn bị từ trước, dăm ba năm tới có khi cũng chẳng ai phát hiện được.”

Trương Khuê linh mệnh, đi chưa được mấy bước đã ngoái lại hỏi: “Vương gia... thi thể kia thì xử lý thế nào?”

Thật lâu chẳng đổi lấy tiếng đáp, một lúc lâu sau Hiên Viên Phù mới nã nê: “Trước tìm một chỗ chôn đánh dấu lại, sau đó lập một y quan trủng(mộ chôn quần áo, đồ đạc, không có xác) trong Liệt Lăng cho y.”

Trương Khuê vừa nghe đã kinh ngạc không thôi, Liệt Lăng nằm phía tây Lương Châu, là nơi quy táng cho toàn gia Tĩnh tây vương, Chu Kỳ chỉ là Lục sự bát phẩm, nếu mai táng ở nơi đó chẳng phải là quá trái thông lệ sao.

Thấy hẳn sững người tại chỗ một lúc, Hiên Viên Phù mất kiên nhẫn gắt: “Hay là người muốn chôn cùng?”

Dứt lời, gã phẩy tay áo bỏ đi.

*

Nửa đêm, nguyệt bạch phong thanh, Hiên Viên Phù lại chẳng mấy may buồn ngủ.

Bức di thư Chu Kỳ để lại như kinh văn không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu gã, tựa như tới khi nào từng chữ từng lời phải khắc vào cốt tủy mới thôi.

Mấy trang ít ỏi, mà chín phần là hậu sự, chỉ còn vài câu chót nhất mới dành cho gã.

“Sống hoài hai mươi năm, hỗn độn nửa đời, Chu Kỳ mới hiểu quan cao lộc lớn chỉ là cỏ rác, tình thiên hận hải chỉ tựa phù vân, tất cả đều là hư vọng. Chu Kỳ ra đi, thế nhân có thể sẽ cho rằng vì bi khổ, nhưng đi rồi vô ái, vô khổ, vô lo, vô ưu, vô ố, an ổn nơi niết bàn, còn gì mà bi? Hai năm tại Lũng Tây, được Vương gia quan tâm, Chu Kỳ khắc sâu tận đáy lòng, thư tới đây đã tận, duy chỉ mong Vương gia bảo trọng vạn lần, vạn lần bảo trọng.”

Hiên Viên Phù đột nhiên đứng dậy, rảo bước tới chiếc tủ kê trong góc tường, lấy ra một vật, xốc tấm vải trắng che phủ, rành là tiêu vĩ cầm. Chu Kỳ từng dùng nó tấu khúc Hán Cung Thu Nguyệt, cũng dùng nó diễn khúc Quảng Lăng; từng tặng cho ca kỹ, cuối cùng thì bị chính gã cường ép lấy lại...

Sau khi huyền cầm đứt, kỳ thật gã đã sớm sai người sửa lại, vậy mà gã chưa từng để ý gảy. Thậm chí gã còn nhớ mang máng, âm cuối cùng y tấu, dường như là Giác...

Giác, Quyết, Tuyết...

Mười ngón tay vuốt trên dây cầm run lên bần bật, bao nỗi bi ai ban ngày đè nén bỗng chốc nứt toạc, thiêu đốt ngũ tạng gã, ngay cả thở cũng khó khăn quá đổi.

Thế nhân đều nói anh hùng khí đoản, quả không sai.

— Hoàn quyển trung —

Quyển hạ Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 32

Trồng trà tại Không Sơn.

Không Sơn mới rơi trận mưa xuân, lá rụng rải đầy trên sơn đạo nhỏ hẹp, tiếng vang xào xạc từ những bước chân đi lên hòa lẫn với âm thanh líu lo chim rừng càng tôn thêm mấy phần thanh thản bằng an.

Thư sinh thanh sam lau nhẹ tầng mồ hôi trên trán, nghĩa sang thư đồng đang đứng bên mình.

“Đi nửa ngày trời vẫn không ra khỏi ngọn núi này, chúng ta không lạc đường đó chứ?”

Thư đồng lúng túng gãi đầu gãi tai, phóng mắt nhìn chung quanh, rồi nhàn tình chợt bừng sáng, ngón tay chỉ về phía trước, “Công tử, người nhìn xem bên kia có một trà nông, chi bằng chúng ta qua đó hỏi thăm?”

Chỗ ở của vị nông dân trồng trà kia ngụ ở nơi rất cao, gian nhà tranh nho nhỏ ẩn nấp giữa mây mù uốn lượn, nếu không để ý kỹ cũng khó mà phát hiện cho ra. Bên ngoài căn nhà tranh là một mảnh vườn rau nhỏ nhắn, phía dưới vườn rau là mấy mẫu trồng trà. Không biết là trồng giống gì mà thân trà rất thấp, người nọ phải ngồi xổm trên đất làm việc, thật cẩn thận ngắt từng búp trà xanh non trên đỉnh, thả vào chiếc giỏ vác trên lưng.

“Lão bá, tiểu sinh vào kinh thành dự thi, bất hạnh lạc đường tại núi này, chẳng hay lão bá có thể chỉ cho tiểu sinh biết đây là đâu không?”

Có lẽ vì rất hiếm khi có người qua nơi đây mà người nọ thoáng chút ngạc nhiên. Khi y quay đầu lại, thư sinh mới giật mình nhận ra, người này tuổi cũng không lớn, độ nhi lập(30) là cùng, vì chiếc nón che khuất nên không thấy rõ mặt mũi ra sao, chỉ có nước da là trắng vô ngần.

“Núi Mông Đỉnh, Nhã Châu[1].” – khẩu âm của y không giống người địa phương, có vài phần du dương trong trẻo.

Thư sinh giật mình thảng thốt, “Ta đi suốt hai ngày trời mà vẫn còn trong Mông Đỉnh sơn ư?”

Người nọ cười nhẹ, nói: “Mông Đỉnh sơn có năm tòa, công tử là đi qua cả đi?” – y nhóm người đứng dậy, buông giỏ trúc, chỉ ra phía núi non trùng điệp xa xa.

“Công tử xem, tòa kia là đỉnh Thượng Thanh, từ đó đi xuống phía tây mười dặm là tới Thanh Y giang.”

Thư sinh nghe thấy thế thì vội la lên: “Vây ta tới kinh thành như thế nào?”

Người nọ tốt tính chỉ dẫn: “Có bến đò, công tử lên thuyền xuôi theo Thanh Y giang tới Gia Châu, từ Gia Châu là có đường thẳng tới Lạc Kinh.”

Thư sinh mừng rỡ, liên tục chấp tay cảm tạ, “Đa tạ ngài đã chỉ điểm!” – dứt lời liền kéo thư đồng vội vàng vàng chạy đi.

Núi non thoáng chốc hồi phục lại vẻ bình yên tĩnh lặng vốn có, người trồng trà nọ giương mắt nhìn sắc trời, ánh chùng sổ búp trà trong gùi, khỏe miêng khê cong.

Dưới vành nón, cặp mắt hoa đào trong veo lấp lánh.

1. Nhã Châu: tên cũ của Nhã An, một địa cấp thị của tỉnh Tứ Xuyên. Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 33- MŨI HÀI ĐẠP THU XANH.

Đã là năm Ân Trạch thứ tư, Chu Kỳ cũng ở Mông sơn trồng trà được chín năm.

Mông sơn vân vũ sương mờ, thích hợp nhất cho việc trồng trà, vậy nên cũng chẳng cần lao tâm chăm sóc nhiều, chỉ có tiết xuân phân bận bịu hái trà một chút, còn lại thì trừ làm cỏ, đuổi trùng, sau đó cũng chẳng còn việc gì phải làm, ngày ngày nhìn về phía đuôi trời chân mây mà ngắm người.

Khi nào buồn chán quá mức, y sẽ chống gậy trúc, lững thững vô thức khắp lòng núi. Lâu dần cũng quen thân được không ít người, ngẫu nhiên tới gõ cửa kiếm bữa cơm cũng là một thú. Tỉ như bên đỉnh Liên Hoa có một hộ săn bắn, tứ nương nhà đó làm món chân giò lợn hầm với cải làn xào quả là không tồi, hay như ngay đỉnh núi lảng giềng có một gã trồng trà tên Lý Tứ, tuy tính tình có phần hơi kỳ quặc, nhưng bù lại tay nghề nấu nướng mấy món dân dã thì không thể bắt bẻ vào đâu.

Xa hơn chút nữa có một hồ nước dài trăm trượng, tương thông với con sông Ngọc Khê^[1] trong huyện kế bên. Mặt hồ rất lớn, bích thủy như lam, trong tới tận đáy, giữa hồ còn nổi lên một hòn đảo nhỏ, bên trên có một mái đình tranh, trông rất có vẻ sơn dã tình thú. Chu Kỳ rất thích nơi đây, mỗi khi rảnh rỗi nhàn hạ là y sẽ tới, xuân thưởng hoa núi, đông trông tuyết, thu rợp lá đỏ, hạ thính phong. Y đặt tên cho mái đình tranh hoang vắng ấy là Khứ Ba, cũng sắm bàn đá, ghế đá, thường xuyên tới tĩnh tâm pha trà. Giữa mùa hạ và mùa thu, sẽ có một đàn bạch hạc từ phương xa bay tới, nghỉ chân mấy tháng rồi lại thẳng cánh bay đi, phiêu diêu như mây trôi tự tại.

Rời khỏi Lũng Tây, Chu Kỳ có mang theo vài món trang sức, trước đã đổi thành ngân lượng mua vật dụng gia cụ, tựu chung cuộc sống cũng không tới mức túng thiếu. Mỗi tháng y sẽ xuống núi một lần, tìm tới túu quán đương lúc đông đúc, nghe ngóng ít tin tức, lời đồn chuyện vặt. Từ sau ngày Thái Tử đăng cơ, y không còn màng tới triều sự nữa, mặc dù ngẫu nhiên vẫn nghe được đôi chút, song cũng chỉ cười trừ cho qua.

Duy chỉ có hai lần là khiến y xúc động.

Lần thứ hai là mới vào đầu năm nay, huynh trưởng từ Quan sát sứ Giang Nam thăng lên chức Thượng thư Tả bộ xạ^[2], đứng lên hàng Tam công, rạng rỡ gia môn. Vả lại, tiên tiền Hoàng Trưởng tử cũng là Chu phi sở sinh, trong lúc nhất thời, Chu gia Giang Đông đã mơ hồ có xu thế đối chọi với lưỡng bề Tô Sử. Hôm ấy, y mới bán lá trà xong xuôi, đang ngồi trong tửu quán dùng bữa, vừa hay tin tức, y đã uống liền ba vò rượu, say túy lúy một ngày một đêm.

Còn lần trước đó là vào năm Ân Trạch thứ hai, Kiếm Nam đạo^[3] gặp lũ lụt, Nhã Châu cũng khó thoát, nhất thời lũ lớn bất ngờ ủa tới, nạn dân nhiều vô kể siết. Chu Kỳ với mấy sơn dân cùng nhau xuống núi thì bắt gặp nạn dân đang trên đường cầu xin viện trợ từ quan phủ.

Chẳng qua, Thứ sử Nhã Châu là một tên tiểu nhân hèn hạ, chỉ biết lo chính tích của mình mà không chỉ không cứu giúp nạn dân, còn nghiêm cấm họ ra khỏi thành cầu cứu viện. Chu Kỳ bất đắc dĩ lạc vào dòng

người chạy nạn đông như con nước, chứng kiến dịch bệnh hoành hành, tai nghe tiếng kêu than oán thán vang dội dậy trời. Ròng rã đến cuối tháng thứ ba, ngay cả cám bã cũng thành xa xỉ.

Rốt cuộc cũng tới một ngày, nạn dân phần uất phá cổng thành, bủa ra các Châu lân cận kiếm tìm sinh lộ. Chỉ là phía Triều đình không có pháp lệnh rõ ràng, thứ sử các Châu cũng qua loa cho xong chuyện, chặn nạn dân bên ngoài thành. Nhân hậu một chút thì còn thả ít lương khô từ cổng thành xuống, còn loại không có lương tâm thì phong tỏa quan đạo, phai người ngăn chặn triệt để.

Chu Kỳ cùng Lý Tứ theo đám đông kéo dài về phía Tây, cuộc sống lang thang đầu đường xó chợ đói khát đắng đắng cũng khiến những con người đó ngay cả sức khóc than oán giận cũng chẳng còn. Chu Kỳ cũng dần nản lòng thoái chí, cảnh ngộ cử tử nhất sinh của y chẳng lẽ cũng vì sống giữa một triều đình thế này sao? Vừa đi vừa nghĩ ngợi khiến bước chân y dần chững lại.

Chẳng biết qua bao lâu, cho tới khi dân chúng nhìn thấy bức tường thành sừng sững của Gia Châu phía xa.

“A, các người xem kia, cổng thành mở!” – một chàng trai mắt tinh bất ngờ hô to.

Ai nấy đều sững sốt, sau đó thì lập tức lên tinh thần, dồn hết sức đổ ùn ùn về phía cổng thành đang dang rộng. Tới ngoài thành, dân chúng mới nhận ra, cổng thành không chỉ mở rộng, mà còn có cả quan sai nha dịch đứng sẵn chờ.

Ai cũng vừa mừng vừa lo, nhón nhón nháo nháo, cho tới khi một viên quan vận y phục đen rống lên: “Trật tự!”

Bấy giờ đám đông mới dần dần yên tĩnh, viên quan nọ cao giọng nói: “Tại hạ là Ti Lương Gia Châu, được Thứ sử đại nhân ra lệnh đứng đây chờ. Tất cả mọi người đều là con dân của Thiên tử, trời giáng tai họa, tất nhiên Triều đình không thể trở mặt đứng nhìn, vì thế mong mọi người đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn nguy ngập này.”

Lời hấn nói rất lọt tai, song dân chúng đã nhìn quen lũ quan lại thờ ơ khinh miệt, nên nhất thời ai cũng nửa ngờ nửa tin.

Ti Lương mỉm cười, vỗ vỗ tay, lập tức có người bê ra một chiếc bàn gỗ lớn, bên trên có đặt bút mực giấy trắng.

“Trước tiên, mọi người lại đây báo danh, coi như là văn điệp thân phận lâm thời, sau đó, mỗi ngày sẽ dựa vào nó tới lĩnh cứu tế.”

Đưa mắt nhìn nhau một lúc rồi mới lần lượt xếp hàng báo danh, ai ai cũng dướm đầy nỗi niềm cảm tạ.

Tới phiên Chu Kỳ, y ra chiều tình cờ hỏi han: “Đại nhân, lần này đúng là Triều đình hạ lệnh ư?”

Tào Ti Lương thở dài ảo não, lắc đầu, chỉ là không buồn đáp. Chu Kỳ tuy nghi ngờ, song cũng không tiện hỏi nhiều.

Nạn dân ngồi xồm dưới chân tường thành, dầu chỉ gặm bánh mì khô nuốt nước lã nhưng vẻ mặt ai cũng đầy thỏa mãn.

Lý Tứ vỗ vai Chu Kỳ, “Này, người nói xem, sao đột nhiên lại có chuyện tốt thế này.”

Chu Kỳ cười, “Làm quan không giải quyết cho dân chả bằng về nhà bán khoai lang, chẳng nhẽ không nên sao?”

Lý Tứ đầm đấm bóp bóp chiếc chân tàn phế của mình, thở dài rõ to, “Giờ quan tốt ngày càng khan hiếm, cứ cái đà này thì chả biết chúng ta còn sống được tới khi nào. Nhớ hồi trẻ, hầy, giờ chả so được.”

Chu Kỳ ngửa đầu nhìn thiên không mịt khói, “Thật thế sao?”

Lý Tứ được thể oán giận: “Đều tại đánh Đột Quyết thất bại đấy, bằng không đã...” nói tới đây thì đột nhiên ngưng bật, bởi hấn phát hiện vị Chu tam vốn lúc nào cũng tiêu sái bất kham, ung dung tự tại bỗng chốc đã rùng mình run rẩy, sắc mặt cũng trắng ngắt.

“Làm sao thế?”

Chu Kỳ vội vàng lấy lại tinh thần, đầu khê lắc, nhợt nhạt cười.

Ngay khi tất cả đang ngồi không chờ đợi thì lại có người tới phát lương, cách đó không xa chừng như có rất nhiều quan lại đang vây quanh một người nào đó.

“Chư vị, tuy rằng Triều đình cung dưỡng cho chúng ta là đạo lý mười mười, nhưng dấu sao đó cũng không phải kể lâu dài.” – Tào Ti Lương lại lên tiếng.

Không một người dám ho he, ai cũng đang nghĩ liệu có phải vị Thứ sử này muốn đuổi tất cả đi không?

“Thứ sử đại nhân có lệnh, từ ngày mai, tất cả trai tráng đều được điều động đi tu sửa thành lũy, gia cố đề đập, dùng sức lao động để đổi lấy khẩu lương. Về phần phụ nữ và trẻ nhỏ sẽ được giữ lại phục vụ giặt giũ nấu nướng, lương thực và vải vóc cũng là Thứ sử đại nhân cho mọi người vay mượn.”

Có người ngáp ngừng hỏi: “Vậy, tới khi nào thì chúng tôi bị đuổi?”

Tào Ti Lương hiền lành cười, “Mọi người an tâm. Cho tới khi tình hình tai ương qua đi, Triều đình sẽ dàn xếp cho tất cả.”

Giữa một miền reo vang, Chu Kỳ cũng cười đến hoan hỉ. Vị Thứ sử này xem như là một người tài năng, vừa cứu tế nạn dân lại có năng lực thu hút lao động, nhất cử lưỡng tiện. Ánh mắt y phiêu tới nơi mấy viên quan đang tập trung đứng, Gia Châu là một Châu lớn, Thứ sử Gia Châu cũng là quan Tứ phẩm, vậy hẳn phải là đồ(ý chỉ màu áo quan)... giữa đám đông, y tìm thấy một dáng người sắc đỏ, rồi ngậy người, sau đó thì bật cười ha hả.

Tư văn mảnh khảnh, ngăn nắp gọn gàng, không phải Cố Bình thì là ai?

Cố Bình và bao con người khác, tu đề xây thành, phá núi khai sông...

Y đứng giữa bóng khuất, im lặng nhìn Cố Bình điều hành chỉnh chu đầu ra đó, nhìn thiếu niên đồng khoa e lệ năm nào cuối cùng cũng trưởng thành thành một đại trượng phu có thể chỉ huy dân chúng một phương.

*

Trên đường quay trở về Mông sơn, y đã chẳng ngừng nổi dòng suy nghĩ, nếu y chưa từng tới Bắc cương, liệu có giống như Cố Bình? Liệu có thoát thân ra khỏi những phản bội ngoa trá, khỏi những âm mưu biến ảo đa đoan, vững vàng khuôn phép đương quan đối nhân xử thế, kiến công lập nghiệp hay không?

Có lẽ có, cũng có lẽ không...

Có khi tốt hơn cả vẫn là cả đời sống trong nhung lụa, làm một người nhàn nhã giàu sang, du hí hoa gian rồi cuối cùng là cưới vợ sinh tử, bình bình sống cho tới khi già cõi, con cháu mãn đường rồi yên lặng ra đi.

Cả đời y sẽ mãi là Chu Kỳ Giang Nam, mà căn bản không gặp gỡ Hiên Viên Phù...

Khoanh tay đứng giữa đình Khứ Ba, Chu Kỳ chậm rãi nhắm mắt, tập trung tâm tưởng lắng nghe.

Bao chua xót bị thương phiền muộn thê lương đều từ từ tiêu biến, cả bóng hình vẫn lẫn khuất giữa những cơn mộng ác mộng lành cũng dần nhạt phai.

Để khi hàng mi mở ra lần nữa, sóng cả bất kinh.

1. Sông Ngọc Khê: Hay còn được gọi là sông Lô Sơn, diện tích lưu vực là 1397km², dài 113km. Lưu vực sông dẫn nước tưới tiêu cho huyện Lô Sơn, núi Cùng Lai, Bồ Giang và Danh Sơn, tỉnh Tứ Xuyên.

2. Thượng thư Tả bộc xạ, Thượng thư hữu bộc xạ và Thượng thư lệnh là ‘Tam công’, người được đại chính nghị quyết, chỉ huy chính vụ, có quyền chỉ huy bách quan chấp hành.

3. Kiếm Nam đạo: là một trong 10 đạo trên đất nước Trung Hoa được Hoàng đế đời Đường phân chia dựa theo địa hình sông núi. 10 đạo này là: Quan Nội, Hà Nam, Hà Đông, Hà Bắc, Sơn Nam, Lũng Tây, Hoài Nam, Giang Nam, Kiếm Nam và Lĩnh Nam. Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 34 – CÓ KHÁCH TRONG NÚI TỐI.

Cơn mưa tầm tã như trút, mây khói mênh mang, Mông sơn được phủ một lớp áo xanh thăm thẳm, như ẩn mình vào thiên thanh, lại chừng như thoát ly khỏi vòm trời.

Chu Kỳ thanh thoir nằm trên ghế trúc, tỉnh lại ngủ, ngủ lại tỉnh, cho tới khi thái dương lên tới đỉnh đầu mới đi kiếm chút gì đó lấp đầy ổ bụng. Vừa mới đặt chén cơm xuống, chuẩn bị cho công tác nằm ngủ tiếp thì cả người y vô thức khựng lại.

Tứ chi cứng còng, dù trong phòng oi bức nhưng y vẫn cảm thấy rõ rệt từng cơn rét buốt chạy dọc sống lưng. Khẽ khàng nín thở lắng tai nghe ngóng, tiếng chó không sủa, chim chóc trong núi cũng chưa giạt mình tỉnh giấc, hoặc có thể là do y quá đa tâm, còn nếu có người tới đây thật, vậy hẳn đó phải là một cao thủ đường thời. Dù đã lẩn trốn nhiều năm, nhưng cảm giác này thì y vẫn nhận ra được.

Chu Kỳ thở dài một tiếng, mở cửa phòng, ngoài sân quả vẫn vắng tanh.

Y bình tĩnh ước hỏi: “Nếu đã đến thì cần gì phải sợ đầu sợ đuôi, sao không hiện thân đi chứ?”

“Lục sự Chu Kỳ Lương Châu, Lũng Tây đạo?” – có tiếng người lạnh lùng hỏi ngược lại.

Hai tay đan nhau trong ống tay áo, Chu Kỳ không trả lời.

Chừng như có tiếng cười khe khẽ, người kia lại hỏi tiếp: “Ngoại tôn của Thừa tướng Nguyên Hữu triều Vương Bác, thứ tử của Tử kim Quang lộc Đại phu Tư không[1] Chu Toan, đệ đệ của Thượng thư Tả bộ xạ Chu Quyết lại sống trong núi tròng trà ư?”

Chu Kỳ bình thản như thường đáp trả: “Người mà các hạ nhắc tới, tại hạ không quen, còn nếu là sơn phu nghèo hèn thì ở đây có một.”

Người kia vẫn không hiện thân, Chu Kỳ cũng chẳng giận, chỉ đứng thẳng tại chỗ, im lặng nhìn màn mưa như thác đổ bên ngoài.

“Ta không phải người trong Triều, cũng chưa từng ghé qua Lũng Tây, lần này tới đây là được hảo hữu nhờ vả.”

Nắm tay dần buông lỏng, Chu Kỳ hòa nhã cười nói: “Gió lớn mưa to, nếu các hạ không chê vào nhà nghỉ ngơi, tuy mái tranh rào trúc lạnh lẽo cũ nát, nhưng một chén thanh trà thì vẫn có.”

Lời còn chưa dứt, trong sân đã có thêm một bóng người. Một lão nhân dung mạo bình thường đang tựa người bên nhánh cây xiêu vẹo, chẳng biết đã trèo đèo lội suối bao lâu mà cả người bê bết bùn sinh trông đến là nhếch nhác.

Chu Kỳ lui mấy bước tránh ra sau, khiêm tốn hữu lễ ngỏ: “Mời.”

*

Trong khi lão tẩu cởi áo tơi trên người, lau khô tóc ngồi xuống thì Chu Kỳ đã ngâm xong hai chén trà.

Lão tẩu ngửi ngửi, lại quơ quơ bầu rượu giắt bên hông, “Người phong nhã như Chu công tử mới thích hợp ẩm trà, thảo mãng như chúng ta thì uống rượu là được rồi.”

Chu Kỳ mỉm cười, ung dung phẩm trà.

Sau khi dùng xong một chén trà, y mới từ tốn nói: “Hành tẩu giang hồ cẩn thận một chút vẫn là hơn.”

Gương mặt già dãn nheo nếp kéo thành một nụ cười, “Chu công tử quả là tâm tư kín đáo, chẳng trách lại có thể thống lĩnh mật thám đông cung tại Lũng Tây hơn hai năm.”

Chu Kỳ đặt chén trà lên bàn, trước kia khi còn ở Giang Nam, y quen dùng phỉ thúy bôi ẩm trà, dùng dạ quang bôi ẩm tửu, tới Tây Thục rồi, túi tiền eo hẹp nên đã đổi thành chén đào, dùng xong mới nhận ra mùi vị cũng không tồi.

Chu Kỳ đối diện ánh mắt đang không ngừng đánh giá mình, không nhanh chẳng chậm nói: “Lão trưởng có muốn lau mặt một chút không, cứ bí dị trong lớp da kia không thấy khó chịu sao?”

Lão tẩu thấy cũng phải, gạt đầu rồi lấy tay áo lau lau mặt.

Chu Kỳ ngẩn ngơ, lời tán thưởng sâu tận đáy lòng bất chợt thoát khỏi đầu môi, “Mỹ nhân như ngọc kiếm cuồng say, quả là thích hợp với các hạ.”

‘Lão tẩu’ có vẻ khó chịu mà nhăn đôi mày thanh tú lại, “Bề ngoài thôi, để ý làm gì?”

Chu Kỳ cười, “Trước kia nghe đồn trên giang hồ có một trang hào hiệp trượng nghĩa, mang muôn ngàn khuôn mặt, võ nghệ siêu quần, chuyên thu thập tin tức trong thiên hạ, rất được vô lâm Trung Nguyên kính trọng.”

‘Lão tẩu’ mắt kiên nhẫn mà ngáp một cái ngắt lời y, “Trật rồi trật rồi, lời của mấy con chuột nhắt vô tri nghĩ một đằng nói một nẻo kia mà cũng tin hử?”

Chu Kỳ nhú mày, “Hảo, tại hạ thấy Vong Trần Tẩu cũng không phải là người thích vòng vo tam quốc, vậy chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề đi. Vong Trần Tẩu vừa nói tới tìm Chu mỗ là cố nhân ủy thác?”

Tựa hồ gương mặt Vong Trần Tẩu vĩnh viễn vẫn là vẻ biếng nhác đến cực điểm đó, “Phải, tiểu tử, có được bằng hữu đưa ra cái giá này cũng coi như tổ tiên nhà ngươi đốt cao lương đấy.”

Chu Kỳ im lặng một lúc lâu, rồi đột nhiên hỏi: “Có bao nhiêu người ủy thác người tìm ta?”

Vong Trần Tẩu nheo mắt ra chiều suy ngẫm, “Không nhiều lắm, bốn người, có hứng đoán thử xem là những ai không?”

Chu Kỳ lắc đầu.

Vong Trần Tẩu cười ranh mãnh, “Người không đoán, ta không chỉ không nói cho người biết những người ra giá là ai, thậm chí còn báo lại với họ là người đã táng thân bụng cá, tan xương nát thịt nữa cơ.”

Chu Kỳ bật cười thành tiếng, “Ta đã giả chết lánh đời, người cho là ta còn lưu tâm điều đó sao?”

Dù quần áo cũ nát, Vong Trần Tẩu vẫn duy trì dáng vẻ tiêu sái phong lưu như cũ, hần thuận tay nhắc một chén trà lên, lắc nhẹ nhẹ, “Cũng đúng... hần ta nên trực tiếp giao người cho người nào đó mới phải?”

Chu Kỳ nhìn chén bạch sứ trong tay, đôi mắt nháng lên tia sắc bén, “Trước kia nghe nói Vong Trần Tẩu khinh rẻ Vương hầu, bắt khuất quyền thế, giờ xem ra, bất quá cũng chỉ hữu danh vô thực thôi.”

Vong Trần Tẩu cũng chẳng vì thế mà nổi giận, chỉ dương dương nhìn y, ý cười còn càng thêm nồng đậm.

Chu Kỳ cảm thấy có phần thất bại, những người kết thân với y trước kia có ai mà không tâm cơ thâm trầm, hành sự không từ thủ đoạn, nào đã từng đụng độ phải một Vong Trần Tẩu phiêu bạt giang hồ, hành động theo cảm tính thế này bao giờ.

Thở dài khe khẽ, Chu Kỳ bất đắc dĩ mà rằng: “Gia huynh tất nhiên sẽ không tiếc giá cả tìm ta, nhưng người nói người kia là bằng hữu của ta, vậy hần là Cố Bình đi. Về phần những người khác...” – những ký ức đứt đoạn không ngừng tái hiện trong đầu y, rồi lại chỉ biết cười khổ thì thào, “Tình tây vương.”

Vong Trần Tẩu vỗ tay tán thưởng, “Đoán trúng ba người, không tệ.”

Thấy vẻ mặt rầu rĩ của y, hần lại càng cười khoái chí hơn, “Còn một người nữa, người chưa đoán ra.”

Chu Kỳ nhú mày, “Nửa đời trước, khi còn ở Giang Nam phong lưu vô ky, kết giao cũng đều là bằng hữu nhậ nhệ trắng hoa, tới Lũng Tây rồi thì chỉ chăm chăm mưu đồ ám kế, không tự do, người quen cũng rất hiếm.” – y buông xuôi mà lắc đầu, “Đoán không ra.”

Vong Trần Tẩu cũng không khó dễ y, “Vì hần là người của Sử đảng nên ta vẫn chưa đáp ứng, Hàn lâm Cung phụng[2] Tảo Vô Ý, hần nói từng có mấy ngày chi giao với người ở Yên Chi sơn.”

Chu Kỳ không khỏi bật cười, “Ra là hần... mà nhắc tới mới thấy khó hiểu, tên hần vốn dĩ là Tào Vô Ý, cha mẹ đặt cho cái tên hay như thế mà lòng luẩn quẩn thế nào lại đi làm con kẻ người.”

Vong Trần Tẩu gật đầu ra vẻ đồng ý, “Huynh trưởng người treo thưởng năm trăm vàng, Tình tây vương ra giá một ngàn kim, người đứng là đáng giá thật đấy.”

Tự rót thêm cho mình một chén trà, Chu Kỳ không nhanh không chậm nói, “Cố Bình đúng là Thứ sử Gia Châu, của cải tuy khá khẩm hơn xưa, nhưng dù sao thì cậu ta cũng là một thanh quan, e là không trả được từng ấy bạc đi? Vậy mà người lại đáp ứng, thật là lỗ vốn.”

Vong Trần Tẩu cười khà, “Người quả là không để ý thế sự rồi, hiện giờ Cố Bình đã là Đại lý Tự khanh[3] tam phẩm.” – nói rồi hần nhướn mày cười, “Vàng bạc dễ có, nhân tình khó cầu, Cố Bình đã đáp ứng ta một điều kiện, ta thấy có lời, thế nên ta đáp ứng hần.”

Chu Kỳ bật cười, “Thiết nghĩ, Vong Trần Tẩu phiêu nhiên thế ngoại, hiệp can nghĩa đảm, hần cũng không gây khó dễ cho cậu ta nhỉ?”

Vong Trần Tẩu nghiêm mặt, “Ta đã ứng hần, lại mất hai năm mới tìm được người, tất nhiên sẽ rao giá khắp nơi, không lỗ đâu mà lo, người yên tâm đi.”

Chu Kỳ không khỏi bật cười, “Mà nói ra thì ta với cậu ta cùng sống ở Kiếm Nam đạo mấy năm, hai năm trước còn từng thấy ở Gia Châu, hần lại mất công ra giá tìm cũng có chút thiệt thòi.”

Vong Trần Tẩu đứng dậy, tay áo giơ lên che mặt, ngón tay khẽ nhúc nhích, chỉ một lát sau, Chu Kỳ đã chẳng kim nổi phải quay đầu đi, không nở nhìn.

Cười giữu một tiếng, Vong Trần Tẩu lại nói, “Cố Miển Chi(aka Cố Bình) có bảo, nếu không muốn, người cũng không cần để lộ hành tung, chỉ cần cho hần biết người vẫn mạnh khỏe là được rồi.”

Chu Kỳ lặng lẽ đứng dậy, tìm giấy bút viết mấy lời, “Vây, cảm ơn nhiều.”

*

Vong Trần Tẩu xuống núi, đi tới nửa chừng không khỏi ngoái đầu lại nhìn ngấm nơi Chu Kỳ ngụ, phong lộng sơn lâm, nguyệt soi hoa ảnh, phù vân lưu thủy, ngư tiêu vẫn đáp, thần tiên sở tại, cũng chỉ tới thế này mà thôi.

1. Tử kim Quang lộc Đại phu Tư không: Chức quan tam phẩm, không đảm nhiệm công việc cụ thể mà hành sự theo chỉ thị của Hoàng Đế.

2. Hàn Lâm Cung phụng: Chức quan đảm nhiệm việc giữ sổ sách và công việc hành chính trong viện Hàn Lâm.

3. Đại lý Tự khanh: Trưởng quan của Đại Lý tự (nơi quản lý xem xét các vụ án quan trọng hay án lớn và công tác phúc thẩm), là một trong ba chức quan lớn về tư pháp, hàm chánh tam phẩm, chủ trì quyền lực tối cao pháp viện cả nước. Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 35 – VẠN SỰ MỘT CHÉN SẦU.

Đảo mắt đã sang năm Ân Trạch thứ năm.

Dù đã tới xuân phân, song buổi sớm mai giữa núi rừng thì vẫn vương hàn như cũ, Chu Kỳ mặc một thân y phục mỏng manh, nửa xồm nửa khom lụi cụi trong vườn trà.

Vật bỏ lá úa, lá sâu, rồi dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng ngắt từng búp non, từng mầm từng lá, bận bịu tới trưa, xương sống thắt lưng mỗi nhừ, gió trúc sau lưng mới đầy, trông lại vườn trà, dường như vẫn còn hơn phân nửa.

Chu Kỳ đắm đắm thất lực, nhắm mắt nhìn thái dương treo cao trên đỉnh đầu, dứt khoát trở về phòng.

Tách búp non và lá trà ra, y nghĩ ngợi một lúc, sau cùng là chọn ra toàn bộ số chồi non, chia làm mấy phần, cẩn thận xao khô rồi dùng giấy dầu gói kỹ.

Tới khi sắc trời đã nhá nhem, Chu Kỳ mới chậm rãi cầm theo tay nải, lưng thưng từng bước xuống núi, qua quan đạo, tiến vào thành Nhã Châu. Đến đi đặt chân được tới Nhã Châu, trời đã tối như mực.

Chu Kỳ thông thả băng qua con phố chính tấp nập đi vào một ngõ hẻm, cuối cùng thì dừng chân trước nơi mà ánh đuốc đã ảm đạm hắt hiu.

Gương mặt nhìn bằng hiệu, viền hồng nét mặt, chữ Thảo[1] phóng khoáng tự do, “Lâm Thúy phường”.

Chu Kỳ thăm cười khở, tay đẩy cửa, im lặng bước vào chốn phồn hoa từ lâu đã thành xa lạ.

Có lẽ vì thấy thân y phục giản dị trên người y mà tú bà, quy công cũng chẳng buồn đón tiếp, không còn cách nào khác, Chu Kỳ đành phải giả làm ruồi nhặng đi đi lại lại chung quanh, cho tới khi một tỳ nữ tiến lại cúi chào.

“Chu công tử phải không ạ?”

Thấy Chu Kỳ gật đầu, nàng mới nhẹ nhàng nói, “Mời đi theo nô gia.”

Băng qua hành lang uốn khúc trong sân vườn là tới một tòa tú lâu, rời xa khỏi chốn trăng hoa, nơi đây tăng thêm mấy phần u tịch.

Đột nhiên đầu y đau nhói, ngẩng lên xem thì thấy một nam tử mang vẻ mặt cột nhả dựa vào lan can uống rượu, trên tay còn cầm mấy củ lạc.

“Sao thế, nhiều cô nương vậy mà không hợp ý ai hở?”

Chu Kỳ ha ha cười, “Tại hạ túi tiền hạn hẹp, nào có được kinh tế dư dả như Vong Trần Tẩu. Có thể qua cửa đã là tú bà nể mặt Vong Trần Tẩu rồi.”

Vong Trần Tẩu xua tay, “Thôi đừng nói mấy chuyện vô nghĩa nữa, ta mời người uống rượu.”

*

Hai người vừa ngồi vào chỗ liền có tỳ nữ bưng bê tửu thái lên, lại thêm nguyên đàn yêu đồng ngọc nữ ngồi hai bên, rót rượu, chia thức ăn.

Đã lâu không gặp phải cảnh này nên nhất thời y thấy không quen, mỉm cười xin lỗi với mỹ nhân bên người, rồi ngồi nhích ra xa.

Vong Trần Tẩu trông thấy liền nhíu mày, “Hãy, sao lại không hiểu phong tình thế chứ lý? Chẳng lẽ tin tức về người mà ta nghe được là sai rồi sao?”

Chu Kỳ nâng chén rượu, gửi qua liền nhận ra là rượu đồng mã.

“Hợp khẩu vị chứ?”

Chu Kỳ quơ chén rượu, bản thân đáp, “Chu Kỳ đã sớm thay danh đổi tánh, những chuyện trước kia đều đã quên cả.”

Vong Trần Tẩu chăm chú nhìn y, đầu khẽ lắc, “Cái gì càng nói quên thì lại càng nhớ rõ.”

Chu Kỳ nhìn hẩn, “Người thì sao?”

Lắc lắc bầu rượu nơi tay, Vong Trần Tẩu thản nhiên đáp, “Ta khác với các người, không gặp đại sự oanh oanh liệt liệt nào cả, nửa đời người đều hỗn độn mà sống cho tới nay. Đến lúc ngoái đầu lại nhìn mới phát hiện, những gì bản thân đã trải qua ta đều quên hết sạch, cuối cùng ngay cả tên mình cũng chẳng nhớ, thế nên ta liền lấy biệt hiệu như vậy.” – tùy tay lau vết son dư ra bên khóe môi mỹ nhân, hẩn nói tiếp: “Nếu trên đời còn có người nhớ ta, nhất định ta sẽ dùng danh tự nguyên thủy của mình mà hành tẩu giang hồ.”

– Vong Trần Tẩu: Lão tẩu quên bụi trần.

Chu Kỳ uống một ngụm cạn chén rượu đồng mã, rồi lại ho vì vị rượu cay nồng lẫn với mùi sữa gầy gầy.

“Sự đời vốn chẳng bao giờ như ý, vậy cứ nhớ mãi mà làm gì, chẳng thà quên sạch thả mình vào giang hồ, tắt cả đèn sáng khoải ”

“Suy cho cùng, người tới tìm ta thế này e cũng liên quan tới người trên triều đình đi?”

Chu Kỳ lấy ra mấy bao giấy dầu từ trong tay nải, “Triều đình cao chưa nói tới, thiên nhai xa thì thật có chuyện nhờ.”

Vong Trần Tẩu cười cười, vợ luôn một gói nhét vào tay áo, “Thù lao chân chạy việc của ta.” – lại trông thấy có vẻ như Chu Kỳ đã dự đoán được từ trước, hần liền nhú mặt nhú mày, “Hiểu ta đến thế cơ à, quả là tri kỷ.”

Chu Kỳ bật cười, “Phần của người kia ta đã đưa, người không hỏi số còn lại của ai sao?”

“Vậy phải để xem người muốn ta chuyển như thế nào đã, gõ trống khua chiêng hay là vô thanh vô tức?”

Chu Kỳ thản nhiên nói: “Trà này tuy là do ta tự tay trồng nhưng đều là Cam lộ thượng đẳng nhất của Mông sơn đấy, cho dù là cống vào đại nội cũng không ngoa đâu.”

Vong Trần Tẩu gật đầu, “Để họ uống trà tự người trồng lại không hề biết người còn sống, thật là ngoan tâm.”

Chu Kỳ cúi đầu nhìn một vành trăng tròn sáng sánh trong chén rượu, nửa khuôn mặt y vui trong bóng tối, vẻ mặt chẳng phân rõ ràng.

“Nếu ta chết thật, với họ, có khi lại là chuyện tốt.”

Vong Trần Tẩu thở dài, cũng im lặng không đáp.

Cửa mở, một nô tỳ tiến vào đưa đồ ăn, lại đột nhiên ré lên một tiếng, lật nghiêng cả chén đĩa.

Chu Kỳ ngẩng đầu, cũng là ngẩn ngơ.

“Chu công tử, công tử chưa chết?” – nữ tử toàn thân run rẩy, tay che miệng, khóe mắt ửng đỏ sắp khóc.

Môi y cũng run lên, “Việt Khê lâu không phải đã...”

Nữ tử vốn là nữ Thục trong Việt Khê lâu, chẳng ngờ nay lại lưu lạc tha hương.

Lau lau nước mắt, nữ Thục buồn bã kể: “Lúc ấy ở Lũng Tây, Vương gia không hỏi duyên cớ đã thiêu rụi Việt Khê lâu, rồi phân tán hết chúng ta, ta cầm bạc hồi hương tìm Lý lang...” – tới đây thì nàng nhoẻn cười chua xót, “Hần thấy ta cũng rất vui, chúng ta chung sống chuỗi ngày thần tiên quyến lữ. Nhưng nào ngờ, một hôm khi ta đi chợ về lại phát hiện nhà cửa ruộng vườn đều bị hần ta bán sạch, vàng bạc nữ trang cũng bị hần cầm đi. Chẳng còn cách nào khác, ta đành phải quay về nghiệp cũ.”

Thieu hoa dễ tàn, năm tháng trôi đưa, hồng bài tại Việt Khê lâu năm ấy giờ cũng chỉ có thể làm một nha hoàn bưng trà dâng nước, nhìn nàng dung nhan tiêu tụy, hoa tàn ít bướm, Chu Kỳ lại nhớ, giữa rục rồ gấm hoa năm ấy, từng có một giai nhân thu lại nụ cười phong trần, ngượng ngừng mà kể về chàng tình lang bán tranh chữ ở gia hương, lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm đến ngày ngóng trông được tương kiến hần...

Rồi lại nhớ khi ấy Hiên Viên Phù gạt y rằng toàn bộ Việt Khê lâu đã bị tàn sát, khiến bản thân y hổ thẹn khôn cùng, đêm chẳng nhập giấc, mười năm ròng rã hóa vàng vào tiết Thanh Minh, Đông chí, nghĩ lại mà không khỏi dờ khóc dờ cười.

Vong Trần Tẩu thấy y cười mà mắt rưng rưng thì nhú mày, nhìn về phía nữ Thục, “Người muốn hoàn lương không?”

Nữ Thục sợ sệt nói: “Ta mới gom được năm lượng.”

“Người mang bạc của người rồi đi đi, cứ nhắc tên ta với ma ma là được, nhớ, lần sau còn nhìn lầm người thì không ai cứu nổi người nữa đâu.”

Nữ Thục thiên ân vạn tạ ra đi, Chu Kỳ lại lặng lẽ ngồi.

Vong Trần Tảo dùng đũa gõ gõ lên thân bầu rượu, cao giọng xướng: “Lời ca này chàng ơi nhớ kỹ, đừng hận mảy mềnh không thấy hết núi cao. Vô tình sao phải vì đa tình khổ, quan trọng nhất là sớm trở về. Từ xưa tới nay đường đời dài mà cổ nhân lại ít. Tương tư sao sánh với trùng phùng, càng đừng nói tới đầu bạc răng long[2].” – âm sắc ngưng ngắt, quãng cao còn ẩn chứa nỗi niềm thâm lương dai dẳng.

Thấy Chu Kỳ ngẩn ngơ yên lặng, Vong Trần Tảo lại nói, “Khúc nhạc này tuy không được cho vào giáo phường[3] nhưng vẫn ăn đứt mấy loại văn chương ứng thi hử cái là ca tụng công đức kia nhiều. Mà cái văn chương khi gió ấy có câu nào là thật lòng đâu, còn thủ khúc này, câu nào câu nấy cũng khắc sâu nỗi sầu đau ly biệt.”

“Mà Chu huynh, người nghe khúc này rồi, lại nhớ tới ai?”

Chu Kỳ bình tĩnh, sau cùng là rót cho mình một chén rượu.

“Có mấy người, hy vọng Vong Trần Tảo gửi gắm tâm ý của Chu Kỳ tới giúp.”

Vong Trần Tảo gật đầu.

“Gia huynh, Cố Bình, Bệ Hạ, Tào Vô Ý, và cả Lô Ngang.” – tới đây thì y ngừng, muốn nói gì đó rồi lại thôi, biểu tình thoáng ngẩn người thoáng hư vô.

Vong Trần Tảo nhẹ nhàng nói: “Lô Ngang thì ta không cần phải mang. Theo như ta được biết, năm thứ hai sau khi tới Thạch Bảo thành thì hắn bệnh chết rồi.”

“Vậy à...” – Chu Kỳ cười khổ, nghiêng chén rượu rót lên mặt đất, lại ngã thêm một chén khác, uống cạn một hơi.

Y đứng dậy, lão đảo đi ra ngoài, “Dẫu sao cũng là cố nhân, nếu tiện, Tĩnh tây vương phủ cũng đưa một phần đi.”

-
1. Chữ Thảo: là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng.
 2. Khúc “Thu nhị hương – Ca triệt lang quân thu thảo” của Yến Kỉ Đạo.

– Nguyên văn:

“
 ,
 ,
 ,
 ,”

– Hán việt:

Ca triệt lang quân thu thảo, biệt hận viễn sơn mi tiểu.

Vô tình mạc bả đa tình não, đệ nhất quy lai tu tảo.

Hồng trần tự cổ trường an đạo, cố nhân thiếu.

Tương tư bất bỉ tương phùng hảo, thử biệt chu nhan ứng lão

– Biên tập by Miyukj-chan :”>

Lời ca này chàng ơi nhớ kỹ, đừng hận mảy mềnh không thấy hết núi cao.

Vô tình sao phải vì đa tình khổ, quan trọng nhất là sớm trở về.

Từ xưa tới nay đường đời dài mà cổ nhân lại ít.

Tương tư sao sánh với trùng phùng, càng đừng nói tới đầu bạc răng long.

3. Giáo phường: cơ quan quản lý âm nhạc thời xưa. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 36 – NHIỀU NHIỀU SỰ THẾ GIAN.

Nếu như có một cuốn biên soạn lịch sử triều đại, thì nhất định năm Ân Trạch thứ năm sẽ là một trường đoạn được đặc tả bởi thứ mực nước nồng đậm nhất và cũng đầy truyền kỳ nhất.

Dù đã ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, Chu Kỳ vẫn cảm nhận rõ rệt nỗi chấn động của nhân tâm trước sự chao đảo của cục diện nước nhà.

*

Sáng ngày mùng 10 tháng năm, có quan binh tới gõ cửa.

Chu Kỳ mơ màng trông y phục lên người, ra mở cửa, phát hiện có vài nha dịch đang đứng trước cửa nhà mình.

“Giao văn điệp thân phận ra đây!”

Chu Kỳ nhú mày, kìm nén cơn bực dọc, lấy văn điệp ra cho chúng xem.

“Người là Chu Tam?”

Chu Kỳ hệt như một nông dân trồng trà tầm thường nhất, ngáo ngơ gật gật đầu.

Chừng như còn ngạc nhiên vì dáng vẻ thanh tú của y, gã nha dịch ngăn người một lúc mới nói: “Vương gia có lệnh, mỗi hộ dân phải có một đinh đi tòng binh.”

Chu Kỳ thót mình khẽ run, “Vương gia?”

Gã sai dịch sốt ruột cúi kính: “Đúng là cái đồ nông dân ngổ rùng, ngay cả Nhã Châu là ấp của Vương gia nào cũng không biết hả?”

Bấy giờ y mới nhớ ra, đây là đất phong của Tây Thục Vương.

“Mấy vị đại nhân, tiểu dân rất muốn vì Vương gia đóng góp tài hèn sức mọn, nhưng khổ nỗi giờ đang là vụ thu trà, các đại nhân có thể dàn xếp cho tiểu dân một chút hay không?” – vừa nói vừa móc trong người ra ít bạc vụn, nịnh nọt nhét vào tay chúng.

Đám nha dịch đưa mắt nhìn nhau, trong đó một gã có vẻ như là đầu mục đứng ra nhận bạc, còn ra vẻ từ bi: “Trông người gầy tong gầy teo ốm yếu, có đi cũng chỉ phục dịch bếp núc thôi, vậy đi, người đưa ba lượng bạc đây, ta miễn cho người lần này.”

*

Tiến chân mấy tên nha dịch, Chu Kỳ ngồi xuống bên bàn, trầm ngâm cân nhắc.

Theo luật lệ Thiên Khải, Phiên Vương không có quyền trưng binh, từ khi Hiên Viên Chiêu Mân đăng cơ tới nay, đối nội chỉnh đốn tác phong quan lại, đối ngoại kìm lực ẩn tài, không gây chiến sự với Thổ Phiên, Đột Quyết. Lúc này Tây Thục Vương lại có hành động trưng binh, ngoài âm mưu tạo phản thì còn giải thích thế nào được đây.

*

Mây mù đột nhiên vần vũ bao trùm non núi, Chu Kỳ đứng dậy, cầm lấy áo tơi, đi thẳng về hướng nội thành Nhã Châu.

Quả nhiên, trong thành Nhã Châu lòng người đều hoảng sợ, lúc nào cũng có ba tới năm tên nha dịch vọt vào các hộ dân, mang nam tử trai tráng đi. Giữa tiếng mưa rào rạt có lẫn cả tiếng thê nhi khóc lóc liên miên không dứt, cảnh tượng vô cùng thê lương.

Trong trà quán ven đường, tốp năm tốp ba trà khách vừa xua tay thở dài vừa xầm xì nghị luận.

Một thân sĩ vẻ mặt lăm lét vụng trộm nói: “Các người đã nghe tin Đại lý Tự khanh Cố Bình bị nhốt giam chưa!”

Người ngồi đối diện hần tỏ vẻ ngạc nhiên, “Gì? Đó chẳng phải là Thứ sử Gia Châu trước kia sao, nghe bảo là thanh quan cơ mà?”

“Ai~, ai mà biết được, đầu năm nay, quan tốt quan xấu lẫn lộn hết cả rồi. Mà kể cũng mỉa mai, Đại lý Tự Khanh lại bị giam trong chính Đại Lý tự, đúng là nực cười.”

Bên bàn lân cận, một người trông rất có khí thế quan lại xen ngang vào, ra vẻ ta đây: “Các người thì biết cái gì, ta nghe được từ mấy đồng khoa cử của ta trước kia bảo, lần này Cổ đại nhân bị bắt giam đều là vì gây xích mích cho mối quan hệ giữa Thánh Thượng và Phiên Vương đấy.”

Vị thân sĩ kia vỗ bàn bật dậy: “Đúng là ăn nói hàm hồ, Cổ đại nhân thanh quan liêm chính, đường quan rộng mở, Thánh Thượng trọng dụng, việc gì phải làm mấy việc vô tích sự đó chứ?”

Ai cũng chêm một lời, đơm một tiếng, không ai chịu nhường ai, Chu Kỳ ngồi trong góc phòng nghe ngóng cũng thấy vất vả, sau đấy, đột nhiên có một người ăn vận kiểu hiệp khách hốt hải chạy xộc vào, trông có vẻ hoảng loạn.

“Không hay rồi, không hay rồi, Tây Thục Vương liên kết với Yến Vương tạo phản!”

Nhất thời cả trà quán đều náo động, ai cũng liến thoắng hỏi han, cuối cùng vị hiệp khách kia vung tay hô lớn, “Có gì mà phải hỏi, Yến Vương tạo phản, Tây Thục Vương cũng tạo phản, Tình Tây Vương cũng sắp tạo phản tới nơi rồi. Chỉ bằng binh lực Triều đình thì dù không thua cũng tổn hao nặng nề thôi, ta thấy, quá nửa là lại giống tiền triều, quần hùng liên khởi, thiên hạ đại loạn.”

“Ai~, đừng ở đây bàn Quốc sự nữa, đừng bàn Quốc sự nữa, mau mau về nhà mà thu dọn hành lý chuẩn bị chạy nạn đi thôi.”

Chẳng mấy chốc mọi người đều đã tản đi, chỉ còn mình Chu Kỳ ngồi lặng không, lạnh lùng nhìn màn mưa bên ngoài ô cửa sổ.

Y cứ nghĩ, Thái tử đăng cơ là lúc thiên hạ thái bình, xem ra vẫn quá ngây thơ rồi...

*

Đêm đó, Chu Kỳ thu dọn tất cả vàng bạc châu báu, ngoài y phục tùy thân thì cũng chỉ cầm theo ít trà mới rồi vội vàng ra đi. Tránh thoát khỏi nha dịch bắt lính, vượt qua Thanh Y giang, hai ngày mải miết chạy không ngừng không nghỉ, cuối cùng Chu Kỳ cũng tới Gia Châu.

Tình hình Gia Châu cũng chẳng khác hơn Nhã Châu là bao nhiêu, dân tâm bất an, tình thế bất ổn. Nhưng dấu sao nơi đây cũng là địa giới trực thuộc Triều đình, ngoại trừ cảnh vệ nha phủ thường xuyên thao luyện tập huấn ra, thì không thấy cảnh sai nha đi bắt người.

Tìm một khách điểm nghỉ chân, Chu Kỳ tắm rửa thay y phục, nghỉ ngơi độ nửa canh giờ rồi lại xuất môn đi thám thính.

Lúc này Vong Trần Tẩu không có mặt ở Tây Thục, mà Tây Thục thì Chu Kỳ chẳng quen biết mấy ai, nhất thời muốn làm gì cũng khó. Chu Kỳ có đôi phần buồn bực vào một tửu quán ngồi, định bụng dùng bữa trưa.

“Chu huynh.” – có tiếng người gọi.

Chu Kỳ ngẩng đầu nhìn, nhận ra đó là một nam tử dáng vẻ văn tú, trông rất quen.

Người nọ vận thanh sam, trông có vẻ mỗi mệ, Chu Kỳ chăm chú nhìn hần một hồi lâu, rồi giật mình nhận ra.

“Tào huynh?”

Đúng là Tào Vô Ý giả trang Sử Uyên tiến vào Lũng Tây năm đó, chỉ là khi ấy, hần toàn thân gấm vóc lông chồn, trước có người dẹp đường sau có quân bảo hộ, vang dội biết nhường nào, mà nay đã sa sút đến mức này, quả là tạo hóa trêu người. Khỏe miệng Chu Kỳ khẽ nhếch lên, cứ nghĩ mười năm dùng chân thoái ẩn nơi sơn cốc, ung dung tự tại mặc sự đời, chuyện trước kia đã quên đi hết cả, vậy mà chỉ mấy tháng ngắn

ngủi thôi, bao người quen cũ lại lần lượt hiện ra, để rồi y nhận ra rằng, có lẽ, chính y vốn chẳng đổi khác, vẫn là Chu Kỳ kia, không rời được, không buông tay, cũng chẳng chạy thoát.

Tào Vô Ý gật đầu, ngồi vào vị trí đối diện với y.

“Người không chết, quả đúng là Vong Trần Tẩu gạt ta.”

Chu Kỳ cười cười lắc đầu, “Người trong giang hồ đều muốn bảo vệ mình thôi, đó cũng là bất đắc dĩ mà, nhọc công Tào huynh mong nhớ rồi.”

Tào Vô Ý nhìn y, “Vậy là người vẫn luôn ở Tây Thục?”

Gật đầu, Chu Kỳ cười nói: “Ừm, mười năm trước ta ở Mông sơn trồng trà.”

Về mặt Tào Vô Ý như sáng tỏ, “Thảo nào, trước kia ta còn thấy kỳ lạ, tự dừng lại có người tới quý phủ ta chào hàng Cam Lộ Mông sơn, giờ thì hiểu rồi, trà ngon lắm, cảm ơn.”

Chu Kỳ xua tay, “Cố nhân tương phùng, khách sáo làm chi.” – y ngừng một chút mới hỏi tiếp: “Nhưng chẳng phải trước kia Tào huynh đảm nhiệm chức Hàn Lâm Cung phụng đó sao? Sao giờ lại lưu lạc tới Tây Thục thế này?”

Tào Vô Ý thờ ơ nhìn thanh trà lặn dần trong chén, nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Có lẽ Chu huynh không biết rồi? Sử Tô hai đảng đã sụp đổ.”

“Từ sau khi Bệ Hạ đăng cơ, đề bạt người mới, bồi dưỡng thế lực đông cung, mà Sử hoàng hậu cũng phượng giá về miền tây, Sử đảng ngày càng sa sút. Ân sư vốn dĩ định từ quan khi thế lực Sử đảng còn đang thịnh, nào ngờ đúng lúc đó lại có sự tình ở bắc cương phá rối...” – hẳn không nói hết, chỉ có vẻ mặt xám xịt, “Giờ ngẫm lại, e là chúng ta đều bị Đột Quyết giăng bẫy cả rồi.”

Chu Kỳ nhú mày, “Ta vẫn nghĩ nội ứng của Đột Quyết trong triều là lưỡng đảng Sử Tô.”

Tào Vô Ý cười khẩy một tiếng, “Đột Quyết, có những lúc chúng còn xảo quyết hơn người Hán chúng ta nhiều. Quả thật là trong chiến dịch Nguyên hữu năm xưa chúng đứng bên sĩ tộc Sơn Đông, rồi trước trận chiến sắp bùng nổ ở Lũng Tây, chúng lại chọn bắt tay với đông cung, giờ thì chúng đầu quân cho Yên Vương, kể cũng không kinh ngạc. Nhưng ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản, chúng nắm từng nhất cử nhất động của ta như rõ lòng bàn tay, việc này thật không bình thường.”

Chu Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve chén trà trong tay, trầm ngâm nói: “Lần này, xem ra hai đảng không còn đường trở mình rồi, phương bắc dậy cơn can qua, ta nghĩ Đột Quyết là muốn ngư ông đắc lợi đi?”

Tào Vô Ý thở dài thườn thượt, “Trước kia Cố Bình tiến cử ta đã thấy không ổn nên mới vội vàng xin từ quan, giờ cũng coi như giữ được cái mạng. Chuyện Triều đình ta không còn muốn quan tâm nữa, cứ nhàn vãn dã hạc, tiêu diêu tự tại như Chu huynh mới là sáng suốt.”

Chu Kỳ cười đến xót xa, “Phụ thân, huynh trưởng, rồi cả tri gia của ta đều còn trong Triều, ta có thể tự do được ư?” Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 37 – LÒNG SÂU VÌ CHỮ TRUNG.

Chu Kỳ cười đến xót xa, “Phụ thân, huynh trưởng, rồi cả tri gia của ta đều còn trong Triều, ta có thể tự do được ư?”

Tào Vô Ý thở dài, “Tuổi trẻ mãi mê tranh danh đoạt lợi, bỏ bê song thân hiền thê, ngày nào cũng chỉ nóng vội mưu cầu, thậm chí còn làm những việc mất hết nhân tính. May mắn là tính ngộ kịp thời, bắt ra sớm, nếu không thì nhĩ già trẻ đều sẽ bị ta liên lụy. Hiện giờ tuy không còn yên giấc mã bảo, lộ dày tước hiển, nhưng cao đường (cha mẹ) còn tại, phu thê thuận hòa, nhĩ tôn mãn đường, ngày ngày bình an hỉ nhạc, để rồi nhìn lại mới nhận ra năm tháng trước kia thật quá đổi nhảm nhí và vô bổ.”

Nhàn nhạt cười, Chu Kỳ thật lòng nói: “Mất bò mới lo làm chuồng, coi như là chuyện may mắn.”

Tào Vô Ý ngẫm cũng phải mà gật đầu đồng ý, lại tò mò hỏi thăm: “Tính ra tuổi ngươi cũng không ít, đã thành thân chưa?”

Chu Kỳ đang uống miếng trà thì ho sặc sụa, cười khỏ đáp: “Làm gì có nữ tử nào nguyện gả cho một người trông trà nghèo rớt không nhà cửa, không công danh như ta?”

Tào Vô Ý vỗ vai y ra chiều thông cảm, sau thì sốt sắng gạ gẫm: “Mà kể ra thì, nhà ta có một thê muội, năm nay vừa tới tuổi cập kê, nhã nhặn thông minh, nếu Chu công tử không chê gia môn bần hàn thì ta có thể đảm đương vụ mai mối này.”

Chu Kỳ chỉ thấy lòng chợt bứt rứt không yên, lời chối từ chẳng đợi đã buột ra “Thôi thôi, một thân một mình tự do tự tại quen rồi, hưởng hồ ta đã ba mươi, hà tất gì phải phí hoài cô nương người ta.”

Tào Vô Ý chăm chú đánh giá y, nâng chén hớp một ngụm trà, “Không bàn mấy chuyện vật vãnh này nữa, kể ra, từ lúc chúng ta từ biệt ở Yên Chi sơn tới nay cũng phải được hơn mười năm rồi đó nhỉ?”

Chu Kỳ vươn tay ra, đầu ngón tay chạm vào màn mưa bên ngoài ô cửa, tầm mắt lảng tránh, “Mười hai năm.”

Tào Vô Ý muốn nói gì đó rồi lại thôi, “Hai người chúng ta đều tận tâm vi chủ, ngay cả quen sơ thâm giao cũng chẳng có mấy người, tha hương gặp cố tri thế này đã là hữu duyên. Có một số việc đã lần lần cần trong lòng ta từ lâu, ngươi có biết rất nhiều tin đồn từ miệng đám sĩ tử truyền ra còn bần thủ hoang đường hơn phường đầu đường xó chợ gặp mấy lần...”

Chu Kỳ biết hẳn muốn ám chỉ chuyện gì, nếu đổi lại là năm kia, nhất định y sẽ nhìn xung quanh rồi mắng hẳn nói năng không nhìn trước ngó sau, song có lẽ vì sống lâu trong núi, miệng mồm lạnh lợi năm xưa đã lão hóa rồi, y chỉ nhìn chén trà, im lặng không tiếp.

Tào Vô Ý thở dài, lòng hiểu, lời cũng thôi.

*

Trà khách tới rồi đi, Tào Vô Ý định bụng cáo từ về nhà thì Chu Kỳ lại đột nhiên hỏi: “Sau khi ta chết, tình hình Lũng Tây thế nào?”

Tào Vô Ý thoáng sững sốt, “Cũng không thay đổi gì nhiều, Tĩnh tây vương vẫn luyện binh của gã như trước, không quan tâm Triều sự. Các lão từng phái người tới mật đàm mấy lần nhưng có vẻ như gã không tha thiết cho lắm.” – thấy vẻ mặt Chu Kỳ vẫn lãnh đạm, hẳn mới nhẹ giọng nói tiếp: “Bất quá, năm nay Tĩnh tây vương đã gần bốn mươi, mà thê chưa có nhi tử cũng không, việc này vẫn bị đám quan lại cận thần nghị luận chê trách mãi, có người nói, Tĩnh tây vương là muốn tuyệt đại.”

“... Vậy ư?” – đôi mắt hoa đào kia vẫn tĩnh lặng không một gợn sóng, như thể người mà cả hai đang nhắc tới chỉ là người đứng nước lã.

“Vả lại... theo ta được biết, hình như gã chưa từng ngừng tìm kiếm người. Gã từng phái không ít mật thám tới Lạc Kinh và Giang Nam, chỉ cần gặp ai có dung mạo tương tự ngươi là liền đưa về Lũng Tây, nếu không phải thì cho ít bạc rồi trả họ về.”

Chu Kỳ thẳng thốt ngẩng đầu nhìn Tào Vô Ý, “Chẳng lẽ hẳn không vớt được thi thể của ta?”

Tào Vô Ý trầm ngâm nói: “Chuyện này ta không rõ lắm, dù sao thì từ sau đó tới nay ta cũng chưa ghé qua Lũng Tây lần nào. Bất quá, nghe nói gã lập một y quan trung ngay bên cạnh mộ của mình trong Liệt lăng...” – hẳn nhìn Chu Kỳ một lúc, sau mới đoán nói: “Trên bia mộ kia, là ‘Chu Kỳ Giang Nam’”

Tào Vô Ý đi rồi, để lại mình Chu Kỳ lặng thinh ngồi trong trà quán, cho tới tận khi đóng cửa.

*

Y ngủ đông một tháng tại Gia Châu, thời gian đó cũng nghe được đủ loại tin tức từ tửu quán truyền ra.

Mồng 5 tháng sáu, Hoàng đế Hiên Viên Chiêu Mân quyết ý ngự giá thân chinh, theo hẳn là hai mươi vạn đại quân.

Đồng thời, Lâm Tri Vương cũng dẫn mười vạn giáp binh Bắc tiến thảo phạt phản tặc.

Ngày qua ngày, Chu Kỳ vẫn đi khắp nơi thám thính, không để lọt bất cứ tin tức nào.

*

Chẳng mấy chốc đã sang tháng bảy, tin tức xấu nhất trong thời điểm hiện tại là Tây Thục Vương đã chiếm cứ được sáu quận, đang tiến về Ích Châu, mà phía nam của Ích Châu là Gia Châu, cũng lâm vào tình thế nguy ngập cận kề.

Trái với mọi người dự kiến nhất có lẽ chính là Tỉnh Tây Vương, vị Vương gia gần Tây Thục nhất này lại hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ, xem ra là đã hạ quyết tâm muốn làm Hoàng tước phía sau Đường lang[1] rồi.

*

Thời điểm Tào Vô Ý tìm thấy Chu Kỳ là khi y đang đứng dưới tàng cây bên cổng thành nghe lão nhân thuyết thư.

“Lúc nào rồi mà Chu công tử còn rảnh rang thế này.”

Chu Kỳ nhú mày nhìn hắn, “Hai người chúng ta đều là thứ dân, chiến sự thì có liên can gì tới ta? Mà nếu đánh tới thật thì cùng lắm là chạy nạn tiếp thôi.”

Tào Vô Ý bất đắc dĩ thở dài, ý bảo y kiếm một nơi yên tĩnh.

*

“Chiến sự đang rất căng thẳng.”

Chu Kỳ có chút ngoài ý muốn, “Triều đình có tổng cộng hơn ba mươi vạn đại quân, dù binh lực tập trung chủ yếu ở Bắc cương nhưng nếu tốc chiến tốc thắng thì vẫn kịp thời quay về đối phó với Tây Thục Vương, cũng không đến nỗi căng thẳng vậy chứ.”

Tào Vô Ý lắc đầu, “Vậy là ngươi chưa biết gì rồi, chẳng biết Lâm Tri Vương xảy ra chuyện gì, mười vạn đại quân vừa tiến vào Hà Bắc thì đột nhiên mất tăm mất tích chỉ trong vòng một đêm, quân đội của Hoàng Thượng thì liên tục gặp mưa to gió lớn tổn hao sức lực, chưa nói gấp rút tiếp viện Tây Thục, người Bắc dừng mảnh thiện chiến lại âm thầm chuẩn bị nhiều năm như thế, có thể tự bảo vệ mình đã là tốt lắm rồi.”

Chu Kỳ cắn môi, “Trong Triều thì sao? Chẳng phải trong Triều có thể có nội ứng của Đột Quyết đó sao?”

Tào Vô Ý cười khổ, “Ta từ quan đã lâu, người cho là ta còn linh thông tin tức được như trước kia hả?”

Thấy Chu Kỳ lo lắng, hắn lại nói: “Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, so với dân đen vô tri thì ta vẫn biết được vài thông tin. Hoàng Thượng thân chinh, Hách Liên Chử là đại tướng quân, biểu đệ của hắn – Độc Cô tiểu Hầu gia là hữu tướng quân, huynh trưởng của ngươi – Thượng Thư Tả bộc xạ đảm nhiệm Quân sư Trung lang tướng đi cùng.”

Nghe thấy tên Chu Quyết, mày y lại càng thêm nhú chặt, thâm tâm cũng hốt hoảng không yên.

“Trong Triều do Trung thư lệnh[2] Hoàng Ung tiếp quản chính vụ, dưới có Đồng Trung thư Môn hạ Bình chương sự[3] kiêm Hộ bộ Thượng thư[4] Cố Bình trù liệu lương thảo, Môn hạ Thị trung[5] Triệu Tử Hi xử lý công việc các Châu, Lại bộ Thượng thư[6] Tần Ương chủ quản quan lại. Mà ta nghe nói, trước mắt vấn đề lương thảo và binh lực đều rất khó khăn, chỉ tiêu trong đại nội đều phải cắt giảm hơn phân nửa, ngoài ra còn gia tăng định mức thuế má từ các quan lại phú hộ.”

Chu Kỳ ngắt lời hắn, lạc giọng hỏi: “Tây Thục Vương một đường Đông tiến, Triều đình không bố trí binh lực ngăn chặn hắn sao?”

Tào Vô Ý lắc đầu, “Ngươi cũng biết đấy, chỉ với số lượng quân lính phủ nha rời rạc của các Châu thì liệu có thể ngăn được thế tiến công như lang hổ của Phiên quân không?”

Con hẻm nơi hai người đang đứng dường như đã có từ rất lâu đời, giữa từng viên gạch đều mọc đầy cỏ dại, lan tràn mà đâm trở khắp nơi, càng tôn thêm mấy phần hoang vắng.

Nội tâm Chu Kỳ cũng rối tung beng, rồi đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu.

Y túm chặt lấy tay áo Tào Vô Ý, “Thỏ Phiền thì sao? Chắc hẳn Triều đình là muốn mượn binh Thỏ Phiền đi?”

“Ai~, đó là chuyện của Triều đình. Ta thấy, mối lo lắng nhất lúc này của Triều đình chính là Tĩnh Tây Vương kia, phía nam Lũng Tây là Tây Thục, phía bắc là Đột Quyết, phía đông là Lạc Kinh, giờ chỉ cầu mong Tĩnh Tây Vương ngàn vạn lần đừng liên kết với hai vị Vương gia kia, nếu không, chúng ta chờ đổi triều đại đi là vừa.”

1. Chắc câu này thì ai cũng biết rồi. Nguyên văn “Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu” tức “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau.”

Giải thích: Trên cành cây, có một con ve vừa uống sương vừa kêu mà không biết có con bọ ngựa đã ở đằng sau. Bọ ngựa vờn người ra bắt ve mà không biết sẻ vàng đã ở ngay bên. Chim sẻ theo đó mà bắt luôn. Ý nói chỉ vì cái lợi trước mắt mà không biết luôn có nguy hiểm rình rập sau lưng.

2. Trung thư lệnh: Một chức quan to, được trực tiếp trợ giúp Hoàng Đế xử lý chính vụ, được ra vào cung cấm, xem các tài liệu mật (theo như Baike thì chức này là dành cho hoạn quan =!).

3. Đồng Trung thư Môn hạ Bình chương sự (gọi tắt là Đồng bình Chương sự) ý là cùng với trưởng quan của Trung thư tỉnh, Môn hạ tỉnh đồng xử lý chính vụ. Từ thời Cao Tông lấy Đồng Trung thư môn hạ Bình chương sự làm Tể tướng, hàm chánh tam phẩm.

4. Hộ bộ Thượng thư: Vị quan đứng đầu bộ Hộ, quản lý các công việc trong phạm vi toàn quốc như đất đai, hộ tịch, sưu thuế, bổng lộc, quân lương, đồ cống nạp cùng các công việc khác có liên quan tới tài chính, hàm chánh tam phẩm.

5. Môn hạ Thị trung: Chủ quản Môn hạ tỉnh, phụ trách tổng thị bên Hoàng Đế.

6. Lại bộ Thượng thư: Quan đứng đầu Bộ Lại, hàm chánh tam phẩm. Chủ quản các công việc của quan văn như bổ nhiệm, bãi miễn, khảo khóa, thăng giáng, huân phong, điều động. Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 38 – MỘT MÌNH VỌNG TRỜI THU.

Gió Tây vẫn cuồng từ bao thuở, đưa cánh nhận mỏng quá Tiêu Tương.

Cát vàng vạn lí chiều xa thăm, một chén nước trong đơm giếng hương.

.

Hai trăm dặm ngoài thành Lương Châu, hồ Hưu Chư.

Hiên Viên Phù lơ dang nhìn tiểu đồng xách nước múc từ trong hồ đổ vào xoong, dúm thêm mấy nhánh gỗ vụn sam, nấu riu riu bằng ngọn lửa nhỏ.

“Vương gia.” – Trương Khuê quỳ gối phía sau gã.

“Chuyện gì?”

Trương Khuê thấp giọng bẩm báo: “Tây Thục Vương đã chiếm được Ích Châu, Nhã Châu, sắp tiến quân tới Gia Châu.”

Hiên Viên Phù nhấp một ngụm trà, không buồn để ý.

“Đặc sứ của Tây Thục Vương đã đợi tại Vương phủ hai ngày, Hồ tổng quản nói hẳn ta đã mất kiên nhẫn chuẩn bị cáo từ, Vương gia ngài tính...”

Chén ngọc Dương Chi[1] trắng trong ánh sáng, ngay cả khi cách chén một khoảng vẫn thấy được bích thủy lam thiên ẩn hiện mờ mờ ảo ảo. Hiên Viên Phù lắc lư chiếc chén, ánh mắt buông lơ lửng như trông thẳng về mặt hồ phía trước.

“Hắn muốn đi thì cứ mặc hắn đi, việc con con này mà cũng phải làm phiền Bản Vương?”

Trương Khuê dạ dạ vâng vâng nịnh bợ, vừa chực xoay người đi, lại nghe Tĩnh Tây Vương hỏi: “Bác cương chưa có động tĩnh gì à?”

Trương Khuê lắc đầu, “Đại quân do Bộ Hạ chỉ huy còn đang hành quân, Lâm Tri Vương vẫn bật âm vô tín, Yến Vương cũng chưa thấy có động tĩnh nào.”

Hiên Viên Phù nhắm mắt như nhập vào thiền định, “Tối nay Bản Vương ở lại đây, mai quay về Lương Châu.”

*

Đi về phía đồn Võ An, Trương Khuê không cầm lòng mà ngoái đầu lại.

Hiên Viên Phù vẫn ngồi ngay ngắn trên bờ cát vàng cạnh hồ, hướng về phương kia, vừa hay có thể trông thấy một vách núi.

Mấy năm trước, từng có người thả mình tại nơi ấy, sau đó...

Hồng trần đứt đoạn, thiên nhai vô phòng.

*

Hôm sau, Hiên Viên Phù ngồi trong mã xa, nhắm mắt dưỡng thần, nếu không phải ***g ngực vẫn phập phồng thì chẳng khác nào một thi thể chết.

Rồi đột nhiên gã mở choàng hai mắt, đôi nhãn cầu sâu như giếng cổ bỗng hiển hiện một tia lãnh liệt.

Chỉ chốc lát sau đã có một người kỵ mã phi nước đại tới, thám tử vừa nhảy xuống ngựa liền móc ra một ống trúc giao cho Trương Khuê.

Trương Khuê vừa nhìn đã nhận ra, ống trúc lấy sáp nến niêm phong, mặt trên còn khắc triện hai chữ – “Thung thư”

Không dám chậm trễ, Trương Khuê bám lên càng xe, khẽ bấm báo: “Vương gia, mật thư từ đại nội.”

“Đưa vào.”

Trương Khuê quỳ gối tiến vào bên trong xe, hai tay dâng lên, không dám nhìn về mặt Hiên Viên Phù.

Thong thả mở ra, vừa xem qua, gã đã bật cười khe khẽ, “Không ngờ cũng có ngày Cố Bình phải cầu Bản Vương.”

Mấy năm gần đây tính tình Hiên Viên Phù càng ngày càng hỉ nộ thất thường, nặng nề u ám, không ít quan lại nô tỳ chỉ vì lỡ miệng nói một câu không vừa tâm ý gã mà bị giáng chức chịu phạt, lâu dần, ai cũng thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến hành vi cử chỉ trước mặt gã, nơi nơi chốn chốn đều phải cẩn thận dè chừng.

Trương Khuê bạo gan nói: “Vương gia là Hoàng thúc, lại đứng đầu Lũng Tây, Cố Bình chẳng qua chỉ là một nô tài của Triều đình, hắn cầu Vương gia thì có gì ngạc nhiên.”

Hiên Viên Phù cười nhạt, “Hiên Viên Chiêu Mân quả là có cung kính với Bản Vương thật, nhưng cận thần của hắn thì không chắc. Trong năm vị trọng thần thì chỉ hai người là có lễ tiết với Bản Vương, năm kia vào cung diện kiến người cũng đi theo. Chu Quyết thì bình thường, chẳng qua là trốn tránh không thấy mặt, còn Cố Bình kia, mắt không ra mắt, mũi chẳng ra mũi, chỉ thiếu nước chửi thẳng vào mặt Bản Vương.” – lẳng mật thư sang một bên, gã duỗi tay duỗi chân, “Xem ra, tình hình Triều đình thực sự không ổn nên hắn mới khép nép cầu viện ta thế này.”

Trương Khuê chỉ im lặng, quỳ yên tại chỗ, không dám lùi ra cũng chẳng dám thán câu nào.

Hiên Viên Phù trầm tư thật lâu, sau mới ảo não: “Yến Vương Hiên Viên Lục, Tây Thục Vương Hiên Viên Sanh và Bản Vương đều là con cháu cao tổ, trong đó tiên Yến Vương, phụ vương và Mẫn Đế còn là huynh đệ ruột già... nếu Bản Vương khởi binh, đứng về phía ai thì phía đó tất dành phần thắng, nhưng Bản Vương nhận được lợi lộc gì?” – gương mặt vẫn sắc lạnh như đá tảng, duy chỉ có đôi mắt là bụi ngùi, “Bản Vương

chẳng thể thắng quan tiến tước, cùng lắm là nhiều thêm chút đất phong tăng thêm chút hộ ấp, hiện tại còn khách khách khí khí với nhau, nhưng mười năm, hai mươi năm sau thì sao?”

Gã không nói tiếp, Trương Khuê nghe lại thấy lạnh cả sống lưng.

Hiên Viên Phù suy tính một lúc lâu, sau cùng mới đề bút viết hai chữ vào mật thư, cuộn lại, niêm phong rồi thả vào ống trúc.

Gã như cười như không nhìn Trương Khuê, “Không cần biết người dùng biện pháp gì, nội trong ba ngày nhất định phải đưa tới Lạc Kinh.”

*

Đêm lạnh như nước, Hoàng Hoa biệt uyển không một bóng người dưới trăng tàn càng đặc biệt vắng lặng đến nao nề.

Cánh cổng từ từ được đẩy ra, tiếng kéo kẹt vang lên giữa đêm tối, thật chói tai.

Hiên Viên Phù chậm rãi đi vào trong sân, vồ nhẹ lên gốc vân sam nay đã sừng sững cao lớn, mức nước trong vại tưới đều lên vườn rau nho nhỏ góc vườn. Rồi gã bước vào trong phòng, nơi Chu Kỳ vẫn thường nằm ngủ, mở cửa sổ thông khí, phủ lớp bụi mỏng manh, giữ giữ chiếc chăn cũ kĩ. Tất cả đều là những công việc thật giản đơn, nhưng gã cũng làm thật cẩn thận, như thể đang chỉ huy thiên quân vạn mã thần tốc chiến đấu.

Thu dọn tươm tất, gã ngồi lên trên giường, lặng lẽ mà ngẩn ngơ.

Thế nhân đều nói Chu Kỳ đã chết, nhưng gã không tin...

Thi thể được vớt lên kia, chỉ cần nhìn thoáng qua là gã biết, đó không phải Chu Kỳ. Vóc dáng tương đồng đó, y phục cũng là y phục của y đó, nhưng gã vẫn biết, nằm ở kia chỉ là một kẻ xa lạ.

Chu Kỳ xuất thân danh môn, được chăm sóc chu đáo, mái tóc đen nhánh như tơ lụa, nào có khô vàng thô ráp thế kia.

Chu Kỳ dù mảnh mai, nhưng cũng là một nam nhi bầy thước ngọc thụ lâm phong, tuyệt đối không phải hạng vai như gọt dưa, eo như thắt lụa đầy đáng despise quan kia.

Chu Kỳ thông khéo âm luật, mười đầu ngón tay mảnh mai, không phải khớp tay phình tướng tráng kiện như thi thể kia.

Chu Kỳ với cần cổ thon trắng mịn miều, trên đó vẫn còn lưu lại dấu tay và dấu răng gã.

Chu Kỳ có một đôi mắt hoa đào nhiếp hồn đoạt phách, khi mở sánh nước hàm ba, như thể chứa đựng cả nhục thủy tam thiên, khi nhắm lại hàng mi rung rinh sẽ sàng, mà vẫn linh khí bức người y như cũ.

Chu Kỳ bản chất phong lưu phóng khoáng lại cứ cố ra vẻ thuần lương, đã vậy còn đầy bụng mưu mô tính toán, rõ ràng bị thương đến cực hạn lại cứ cố cắn răng liều mình chống đỡ, vốn chẳng hề am hiểu âm mưu ám toán lại một mực thận trọng nửa câu cũng không trách hờn...

Bị Hiên Viên Phù gã cưỡng ép lắng nhục, ngang nhiên vùi dập, gương mặt cổ giả vờ như vô vị nhưng nào có nhận ra đã nhợt nhạt như tuyết trắng, hận gã đến tận cùng lại vẫn gồng mình ở lại bên cạnh gã như cũ, im lặng không một câu rời đi rồi ngày nào cũng nhìn về phía nam ngẩn người...

Hiên Viên Phù vùi mặt vào chiếc áo ngủ gấm, song đã chẳng còn mùi hương mang tên Chu Kỳ.

*

Canh năm đã điểm, Hiên Viên Phù triệu tập tâm phúc, phụ tá tới bàn bạc chiến sự. Tất cả chỉ thấy vẻ mặt nhọc nhằn đầy gã, sắc mặt sallow, tâm trạng bồn chồn không yên.

Nói là bàn bạc song ngữ khí của gã thì chắc nịch chẳng thể nghi ngờ: “Bản Vương đã viết một phong thư cho Vương tử Thổ Phiên là Xích Tố Nhân Tán, hy vọng nếu Triều đình cử người tới cầu viện thì hẳn có thể xuất binh tương trợ.”

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, cùng ngậm miệng không nói.

Hiên Viên Phù tiếp tục: “Bản Vương biết, một số người trong số các người đang bắt nạt vì lần này Bản Vương khoan tay đứng ngoài cuộc, nhưng các người phải biết, mười vạn quân đội tinh nhuệ của Lũng Tây ta là để đối phó với Đột Quyết mà không phải cốt nhục Hiên Viên gia ta!” – ngừng một chút, gã nói tiếp: “Nếu có một ngày Lương Châu khởi binh, đao thương sẽ chỉ chia về dị tộc, mà không phải con dân người Hán!”

Đang lúc mọi người im như thóc thì Trương Khuê vội vội vàng vàng chạy vào, hai tay dâng lên một ống trúc.

Không quá bất ngờ, là mật thư từ Triều đình.

Hiên Viên Phù bình thần như nước mở ống trúc, rút ra cuộn giấy con con.

Lối chữ Khải có lẽ đã thành thói quen của người viết, tuy chỉ vồn vện hai chữ song nét ngang thẳng thớm, nét đứng chính trực, không nghiêng không lệch, quả là đạo của quân tử.

Chẳng qua là từ ngữ trong thư thì vô cùng sắc bén, mỗi đường hất mỗi nét chấm đều như xuyên qua cả mặt giấy, gói đầy mãnh liệt.

“Mơ tưởng!”

Tuy chỉ từng gặp một lần, nhưng trong đầu Hiên Viên Phù đã phác lên khuôn mặt Cố Bình trắng xanh vì phần hận bất cam, Chu Kỳ cả đời phúc mỏng, lại chỉ có một hảo hữu thế này, đổi lại y, nếu y thấy mảnh giấy này, nhất định y sẽ hăng hái quên mình mà tiến vào hang cọp đi?

Nghĩ tới đây, Hiên Viên Phù khẽ vẽ lên một nụ cười, nội tâm lại là lạnh lẽo.

1. Dương Chi bạch ngọc, hay còn xưng là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là một loại nhuyễn ngọc thượng phẩm, cực kì trân quý. Dương Chi Bạch Ngọc đúng theo tên gọi, nó nổi tiếng về màu trắng, láng bóng, nõn nà như mỡ dê(dương chi là mỡ dê) và cường độ tinh khiết cao. Nếu có lẫn màu khác trong tổng thể khối ngọc, sẽ không còn gọi là Dương Chi Bạch Ngọc nữa. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 39 – CỬU BIỆT HỐT TƯỚNG PHÙNG.

Chu Kỳ đang say ngủ trong khách *** thì bỗng nghe thấy có người gõ cửa ầm ầm, nhịp đập dồn dập như thể tới đòi mạng.

Cực chẳng đã, Chu Kỳ đành phải đứng dậy, khoác thêm ngoại sam, rào chân tới cửa.

“Ai đó?” – Chu Kỳ hỏi vọng ra.

“Tào Vô Ý.”

Chu Kỳ thở phào một hơi, mở cửa tiếp hấn vào.

Tào Vô Ý vừa ngồi xuống bàn, chẳng bận tâm bình trà đã nguội ngắt nguội ngơ từ tối qua, hấn rót vội vào chén, sau đó ực một hơi uống cạn.

“Có chuyện gì thế?”

Tào Vô Ý khản giọng bảo: “Một tin xấu, một tin tốt.”

Chu Kỳ nhú mày, “Đừng thừa nước đục thả câu, nói mau đi.”

“Tin tốt là Thổ Phiên phái sứ đoàn tới Lạc Kinh, thành công nghị hòa với Triều đình, ít ngày nữa sẽ xuất binh cứu viện, còn về phần tin xấu...” – hấn liếc nhìn Chu Kỳ một cái, ngập ngừng nửa muốn nửa không, “Tĩnh Tây Vương tập trung hỏa lực ở Khánh Châu, uy bức Phượng Tường phủ, thủ quân(trưởng quan) Trường An đào thoát ngay trong đêm.”

Chu Kỳ nặng nề đặt chiếc chén ‘cạch’ xuống bàn, lặng nhìn hẩn, “Có đôi khi ta thực sự nghi ngờ liệu người có phải là thám tử của Hiên Viên Phù hay không, ta đoán giờ phút này ngay cả Thánh Thượng cũng không linh thông tin tức bằng người đi?”

Tào Vô Ý cười khở, “Trời đất chứng giám, nếu ta mà cùng Tĩnh Tây Vương ngấm ngầm qua lại thì ta chết không tử tế, vĩnh viễn bị đẩy xuống a tì địa ngục. Về phần tin tức ở đâu ra thì ta không thể nói cho người biết được, người chỉ cần tin thôi, ta tuyệt đối không có ác ý với người.”

Chu Kỳ nghiêng đầu nhìn hẩn, rớt mới nhẹ nhàng nói: “Nếu thật vậy thì vừa rồi ta lỡ lời, đắc tội.”

Hai người đều trầm ngâm không nói, không gian chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng ve râm ran mỗi khi bay qua.

*

“Nửa đêm canh thâm, đề phòng củi lửa!”

Nghe thấy có tiếng người gõ mõ cầm canh, một hồi nhanh ba nhịp chậm, bấy giờ Chu Kỳ mới nhận ra, canh tư đã tới.

*

Tĩnh Tây Vương đột nhiên đại giá quang lâm, đáng ra phải là chuyện tốt, nhưng đằng này, thậm chí kiêu gì mà cả ngày chẳng đi đâu, đã thế còn dẫn theo mấy vạn binh mã, doanh trướng kéo dài từ ngoài thành vào tận trong thành, ấy vậy mà vẫn chẳng thấy Tĩnh Tây Vương phủ có lời giải thích ngọn nguồn nào.

Tờ mờ sáng, Thứ sử Khánh Châu dẫn theo quan lớn quan nhỏ tới quỳ trước chủ trướng, nào ngờ lại nhận được lời truyền ra, Vương gia chưa dậy.

Hiên Viên Phù ngồi trên tháp ẩm trà, tiện thể nghe Trần Nhân Hòa hồi báo chiến cuộc.

“Thổ Phiên đã nhận lời xuất binh, chặn đứng quân Tây Thục Vương tại Ích Châu, đẩy lùi chúng về phía tây. Đồng thời, Triều đình cũng điều động quân đội phủ nha tập kết tại Kiếm Nam đạo, căn cứ theo tình hình hiện tại thì Tây Thục Vương chiếm phần thắng không lớn.”

“Đột Quyết phái ra ba vạn viện binh trú đóng ở Điều huyện, gia nhập với đạo quân của Yến Vương hợp thành thế bao vây quân đội của Hoàng Thượng.”

“Quân Triều đình ngày đi ba mươi dặm, nhưng vì gặp phải mưa lớn ngày đêm nên bị ngưng trệ ở ngoài thành U Châu, Lâm Tri Vương vẫn bất vô âm tín.”

Báo cáo xong, hẩn cung kính đứng tại chỗ, thi thoảng liếc mắt nhìn Hiên Viên Phù.

Chẳng biết đã qua bao lâu, ẩm trà cũng đổi lại mấy lần mới thấy gã băng quơ hỏi: “Quân sĩ thao luyện thế nào rồi?”

Trần Nhân Hòa nghiêm trang đáp: “Bẩm Vương gia, các tướng sĩ đều sục sôi sĩ khí, chỉ trông chờ ngày được xuất kích, xông pha trận mạc vì Vương gia, giương cao uy phong Lũng Tây ta!”

Hiên Viên Phù gật đầu, “Vậy thì xuất phát đi, nội trong hai ngày phải tới được Trường An.”

Trần Nhân Hòa lĩnh chỉ, đi được mấy bước thì đột nhiên xoay người hỏi: “Vương gia, chúng ta là muốn đánh?”

Rót thêm cho mình một chén trà, Hiên Viên Phù lười nhác hỏi ngược lại, “Người nói xem, Bản Vương muốn đánh ai?”

Trần Nhân Hòa tự biết bản thân đã lỡ lời, “Hạ quan không dám phán xằng quyết sách của Vương gia!”

Hiên Viên Phù phát tay, “Đi xuống đi.”

Trần Nhân Hòa bước ra ngoài, tấm màn liềm vén lên cuốn theo một luồng gió, sau đó thì khép trở lại.

Hiên Viên Phù một mình rả rời nhắm mắt lại, ai cũng bảo tác chiến như tâm chiến, gã ép sát từng bước, đâu đâu cũng tính toán, nhưng cuối cùng vẫn không rõ, rốt cuộc là gã muốn ép ai.

Mười năm, mười năm không thấy tung tích Chu Kỳ, có lẽ y đang thoải mái tự tại lắm, có khi đã sớm lấy vợ sinh con, hòa thuận vui vẻ rồi cũng nên?

Còn gã thì, dồn nén tới mức tâm lao lực tận, héo hon lạc hồn.

Thư hồi âm của Cố Bình tuy chỉ vắn vắn đôi chữ nhưng cũng đủ để gã biết, Chu Kỳ chưa chết. Tuy rằng theo tính cách của y, có khi chưa chắc y đã chịu gặp mặt mấy người Chu Quyết, Cố Bình, nhưng Hiên Viên Phù thì lại rất rõ, chỉ cần giờ phút này gã dẫn binh tới Lạc Kinh, nhất định sẽ buộc y phải xuất đầu lộ diện.

Nhưng thấy y rồi thì sao? Giết thê nhi của y như quá khứ đã từng giam hãm y ở Lương Châu? Hay đưa cả nhà y tới Lương Châu rồi từ xa lặng lẽ ngóng nhìn? Hay chỉ cần gặp y một lần, rồi sẽ thả y đi vĩnh viễn?

Nghĩ tới đây, gã lại kìm chẳngặng mà cười khẩy, là kiểu nào thì cũng ngu xuẩn như nhau.

Mà nhắc tới ngu xuẩn, chẳng lẽ trước kia gã không ngu sao? Chẳng những là thưởng thức y, ngưỡng mộ y, tín nhiệm y, chất vấn y, cưỡng bức y, hay những hồi ức đầy bóng dáng y...

Chu Kỳ, Chu Kỳ, y quả là thủ đoạn, mười năm trước hay mười năm sau đều khiến Hiên Viên Phù gã tiến thoái lưỡng nan, cũng yên hận lưỡng nan. Cơ nghiệp Lũng Tây, kế thừa hương khói, miệng lưỡi thế nhân, thậm chí cả khi Giang Ước ám sát trước đó, dường như tất cả đều chẳng quan trọng...

Nửa đời trước, trong mắt Hiên Viên Phù gã chỉ có Đột Quyết, mà nửa đời sau, ngoài Chu Kỳ, gã chẳng còn thấy bất cứ thứ gì khác cả.

*

Cuối cùng thì quân đội Lũng Tây cũng dừng chân ở Hàm Dương.

Đồng thời nhận được tin tức, quân do Hoàng Thượng dẫn đầu đã đại phá Yến quân tại Bắc cương, Tây Thục Vương cũng liên tiếp bại trận rút về.

Lúc này, Hiên Viên Phù đang khoan tay đứng trên một gò đất, nhìn thẳng về thành Trường An phía xa, dường như vẫn có thể thấp thoáng trông thấy hoàng cung Hán gia như cũ.

“Vương gia.” – Hồ tổng quản đứng sau lưng gã.

“Sườn núi này gọi là gì?” – Hiên Viên Phù thản nhiên hỏi.

Hồ tổng quản cúi đầu, “Dạ, là Lạc Phượng pha.”

Hiên Viên Phù sững một chút, “Lạc Phượng pha chẳng phải ở Đức Dương, Tây Thục sao, sao ở đây cũng có một cái?”

“Bẩm Vương gia, triền núi này quá nhỏ, không thấy có ghi chú trên địa đồ, tên gọi cụ thể cũng là thuộc hạ đi hỏi thăm thôn dân địa phương mới biết, còn về nguyên do thì thuộc hạ không rõ.”

Hiên Viên Phù trầm ngâm một lúc, phân phó: “Truyền lệnh xuống, tên này không may, sửa.”

Hồ tổng quản liếc mắt trộm瞥 gã một cái, cẩn thận ước hỏi: “Đổi thành gì ạ?”

Xa xa có đàn hồng nhạn liệng qua, thẳng cánh về hướng trời Giang Nam.

Hiên Viên Phù đột nhiên rút bội kiếm, tùy tay múa vài đường trên phiến đá lớn ngay bên cạnh, bụi đá bay tứ tung.

Hồ tổng quản chăm chú nhìn, chỉ thấy ba chữ cực to “Đắc Phượng pha.”(đắc: được, có), vừa bá đạo lại vừa phóng túng, sâu tới một tấc.

“Vương gia võ học tinh thâm, đúng là anh hùng đương thời, ngay cả Sở Bá Vương cũng không sánh kịp!” – Hồ tổng quản không quên phụ họa mấy câu.

Hiên Viên Phù lại chẳng buồn để tâm tới hân, chỉ lẳng lặng nhìn phiến đá kia, cứ chăm chú nhìn như thể phiến đá có thể nở hoa tới nơi.

Hồ tổng quản cũng thấy sượng mặt, đành đứng một bên cười lạnh không dám nói leo.

Rồi đột nhiên Trương Khuê thúc ngựa phi tới, kéo theo cả dải bụi mù.

“Dám thất lễ trước mặt Vương gia, muốn đầu thai rồi hả?” – Hồ tổng quản giành trước trách móc.

Trương Khuê vội vàng nhảy xuống ngựa, lắp bắp: “Vương gia, không... không xong, à không, tốt quá rồi, Vương gia!”

Hiên Viên Phù nhú mày, “Có gì mà xong với không xong, nói năng lưu loát xem nào.”

“Bẩm, có binh lính bắt được một người ngoài cổng thành, người nọ không có văn điệp thân phận, nhưng mà...”

Hiên Viên Phù xoay người nhìn hắn, ánh mắt bén như gươm, “Nhưng sao?”

“Người nọ có năm phần tương đồng với bức họa Chu công tử, hơn nữa, y muốn diện kiến Vương gia!”

*

Hiên Viên Phù ngồi yên trong trường, nội tâm pháp phỏng, tìm giã như trống nổi.

Hồ tổng quản vén rèm tiến vào, thần tình vẫn còn vương đôi phần ngây đại, “Vương gia...”

Hiên Viên Phù nặng nề hỏi: “Là y thật ư?”

Bấy giờ, Hồ tổng quản mới hắng giọng: “Bẩm Vương gia, Chu Kỳ Giang Nam cầu kiến!”

Sau đó, Hiên Viên Phù thấy, Chu Kỳ vén rèm bước vào, cảnh xưa y cũ.

* Chú thích nho nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ.

Có 1 nghi vấn đặt ra trong chương này, đó là:

– Tại sao ông Hiên Viên Phù nhà ta đòi đổi tên núi?

Vâng, chính nó, chữ “Phượng” trong tên ngọn núi là chữ “Phượng” trong tên bạn Chu Kỳ đó à (tất nhiên là ai còn nhớ tên tự của bạn nhà ;_);, tên tự của bản là: Chu Phượng Nghi đóóóóóó

– Lạc Phượng pha: (Sườn núi) lạc mất Phượng.

– Đắc Phượng pha: (Sườn núi) được Phượng

Giờ thì khỏi bàn cãi về cái sự sến súa của anh nhà nữa nhá xD~ Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 40 – UNG DUNG TRONG MẮT NGƯỜI

Hồ tổng quản dẫn Chu Kỳ vào rồi cũng kiểm đại cái có chạy biến ra ngoài.

Trong chủ trường chỉ còn lại Hiên Viên Phù, và Chu Kỳ.

Hiên Viên Phù vẫn ngồi yên không nhúc nhích, đầu khẽ ngẩng lên quan sát y.

So với dáng vẻ gầy yếu tái xanh khi còn ở Lũng Tây khi xưa, thì nay, tuy chỉ vận bố y đại chúng, nhưng dường như Chu Kỳ đã sống khá hơn nhiều lắm, chỉ rằng không biết mấy năm nay lưu lạc nơi nao, sắc mặt vốn đã nhợt nhạt lại càng thêm phần trắng bệch. Thời gian cũng chỉ để lại những dấu vết thật mờ nhạt trên khuôn mặt y, nếu bỏ qua vẻ hốc hác, đôi mắt lạnh nhạt, đoản sam sơ sài, thì chẳng khác là bao với thiếu niên đắc ý mới vào Lương Châu năm xưa.

Bất giác hít sâu một hơi, tầm mắt Hiên Viên Phù đưa lên, chạm vào tầm mắt y.

Đôi mắt hoa đào trong trẻo xinh đẹp tuyệt trần nguyên sơ giờ trở nên thật tĩnh lặng, tựa như giếng cổ sâu trong lòng Giang Nam, lại như đầm Hưu Chư tận cùng biển cát, chẳng dậy nổi nửa cơn gợn sóng.

Khuôn mặt y không biểu tình, chỉ chăm chú nhìn gã như đang đối diện với một kẻ xa lạ.

Rồi y nhẹ nhàng nói: “Vương gia vạn phúc.”

*

Cả chặng đường từ Gia Châu về phương bắc, Chu Kỳ đã tự hỏi không biết bao nhiêu lần, nếu gặp lại Hiên Viên Phù, y nên làm gì, nên nói gì mới có thể khuyên nhủ gã an phận thủ thường, trọn chức tặn trách của đạo quân thần.

Dắt theo đủ loại tâm tư vào quân doanh của Tĩnh Tây Vương, chỉ thấy quân kỳ phấp phới, quân dung túc mục, sát khí vẫn ào ạt như trong dĩ vãng. Lại thấy ngoài chủ tướng Trương Khuê đang đứng, trong màn có Hồ tổng quản trông coi, nhất thời lòng y dấy lên thứ cảm xúc thật khó tả, đã bao nhiêu năm đi qua, lưu lưu chuyển chuyển, vậy mà những việc được chứng kiến, những người được tương phùng, dường như chưa hề thay đổi.

Cho tới khi được dẫn vào bên trong trướng, trông thấy Hiên Viên Phù.

Không biết có phải vì gã đang ngồi hay không mà so với thân hình to lớn vĩ ngạn trong ấn tượng xưa kia ấy, giờ đây trông gã gầy đi trông thấy. Lại gần mấy bước y mới giật mình thẳng thốt, chẳng biết mấy năm nay gã đã gặp phải những chuyện gì, mà hai bên tóc mai đã điểm bạc, khóe mắt uốn lượn từng nếp nhăn nhàn nhạt, giữa hai hàng mày cũng lõm một đường nông cạn, cả thân y phục đen tuyền trước kia cũng trở nên xác xơ quá đổi.

Khiến những thiết tưởng ban đầu của y, như “Nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng” hay “Đã lâu không thấy, ngài vẫn bình an chứ” đều ứ lại mà phải nuốt trở về, cuối cùng cũng chỉ ngáy dại hai tiếng “vạn phúc” nghẹn ngào vô lực.

*

Thật lâu sau, Hiên Viên Phù mới gật đầu đáp lễ: “Đạo này Chu công tử thế nào?”

Chu Kỳ cười cười: “Nhờ phúc Vương gia, cũng không tệ lắm.”

Lòng rối bởi là thế song khuôn mặt gã vẫn treo ý cười, vui vẻ như gặp lại bạn cũ lâu năm.

“Bẩm Vương cứ ngỡ người sẽ trở về Giang Nam, nhưng tìm khắp cả Giang Nam mười sáu đạo vẫn chẳng bắt được tung tích nào của người. Mấy năm nay, người ở đâu?”

Gã hỏi thật nhẹ nhàng, song âm thanh lại ép xuống tới cực điểm, nếu đổi lại là người khác, e đã sớm lạc giọng rồi.

Chu Kỳ đan hai tay trong tay áo, dáng đứng thẳng tắp: “Bẩm Vương gia, hạ quan... bị nhân trông trà ở Nhã Châu.”

Hiên Viên Phù hoảng hốt ngẩng đầu nhìn y, thần tình phức tạp. Chu Kỳ thấy vậy thì nhú mày, y nhìn quanh trướng một vòng, cuối cùng dừng trên án kỷ trước mặt Hiên Viên Phù.

Bên cạnh đôi chén trà phỉ thúy, là một bao giấy dầu.

Chu Kỳ biết, bên trong là ba lạng Cam lộ Mông đỉnh.

Hiên Viên Phù mấp máy môi, chừng như muốn nói gì đó, nhưng rồi vẫn lặng thinh.

Chu Kỳ hiểu, cuối cùng cũng nhẹ hỏi: “Vương gia định khi nào thì quay về Lương Châu?”

Hiên Viên Phù buồn bực nhìn y, lặng mất quá nửa chén trà mới hỏi ngược lại: “Khi nào thì người quay về Tây Thục?”

Chu Kỳ nhắm mắt, chậm chậm mỉm cười: “Nếu Vương gia không chê, Chu Kỳ nguyện trở thành trâu ngựa, suốt đời hầu hạ dưới trướng Vương gia.”

Lúc này đây nắm tay vẫn giấu dưới ống tay áo mới dần buông lỏng, gã gọi vọng ra: “Trương Khuê!”, khuôn mặt gã cũng chẳng vui sướng là bao, “Truyền lệnh xuống, khởi giá hồi Lương Châu.”

*

Chu Kỳ mang theo một thân nhuốm gió bụi, chỉ kịp tắm rửa qua loa đã bị nhét vào mã xa.

Cảnh vật bên ngoài vội vàng lao ra sau, để rồi bỗng dừng khiến y nhớ về mười mấy năm trước, mười mấy năm trước ấy xe nhẹ đường đơn, đai ngọc mũ trở, một mình dấn thân vào Lương Châu, mà giờ đây, chỉ áo vải mộc mạc lại có mấy vạn thiết kỵ theo tòng, so ra cũng chỉ có thể thán một tiếng số mệnh vô thường.

Buồn vui trên đời nào ai thấu, cảnh vật thay đổi nào dễ tha...

“Đói không?”

Chu Kỳ đang mãi thương cảm sự đời thì đột nhiên Hiên Viên Phù cất tiếng hỏi.

Thoáng ngẩn người, Chu Kỳ lắc đầu, “Cũng bình thường.”

Hiên Viên Phù lấy thực hạp từ trong góc xe, bày ra trước mặt y: “Đều là điểm tâm bình thường trong phủ, người ăn tạm đi.”

Y nhìn hộp điểm tâm hiem hơi lấm mới xuất hiện ở Lũng Tây, sau thì chăm chăm nhìn gã, cười hỏi: “Sự việc của Giang Ước, Vương gia đã điều tra rõ chưa?”

Gã bốc một chiếc cho vào mồm, miếng bánh vừa vào đã tan, ngọt, xốp, mềm, vậy mà gã lại nhin chẳng đặng mà nhúu chặt mảy, “Chuyện trước kia, quả thật là Bản Vương trách lầm người, nhưng...”

Nói tới đây thì gã thoáng ngập ngừng, rồi như thở dài nói: “Việc đã làm với người cũng là xuất phát từ chủ tâm, Bản Vương không hối hận.”

Ác mộng bao năm đằng đẳng đeo bám vậy mà lại bị gã gạt phăng đi chỉ bằng một câu nhẹ nhàng băng quơ, khiến bao nỗi phẫn uất, bất cam, nhục nhã và bất đắc dĩ đột nhiên trào dâng trong y, để rồi cuối cùng giận dữ hóa thành trào phúng, y cười lạnh, “Được Vương gia sủng ái, Chu Kỳ vô cùng cảm tạ ơn Vương gia đã cất nhắc.”

Gã nhẹ nhàng nói: “Về Lương Châu, chuyện giường chiếu Bản Vương sẽ không ép bách người. Người chỉ cần ở lại Lương Châu, còn về sự tình ở Bắc Cương, Bản Vương tự có quan tâm.” – thấy vẻ mặt y không tốt, gã lại bổ sung thêm: “Chỉ cần không tổn hại tới cơ nghiệp Lương Châu và thanh danh của Bản Vương, mọi yêu cầu của người, Bản Vương đều sẽ tận lực đáp ứng.”

Da đầu phát run, gân xanh nổi lên chẳng chịt, ngay cả thở cũng muốn đứt hơi, y dứt khoát nhắm chặt mắt, cho tới khi nhịp thở bình ổn trở lại mới chậm rãi nói: “Nếu ta muốn Vương gia xuất binh tấn công Yên Vương, Vương gia có nguyện ý?”

Gã chau mày, “Bản Vương không đánh huynh đệ trong nhà, bất quá... Bản Vương có thể xuất binh phạt Đột Quyết.”

“Được, vậy nếu ta để Vương gia nghị hòa với Đột Quyết, vĩnh viễn không xuất binh thì sao?”

Gã thẳng thừng đáp, “Diệt Đột Quyết trả thù quốc đòi hận nhà, là tâm nguyện cả đời của Bản Vương, e là chuyện này Bản Vương cũng không thể đáp ứng người.”

Chu Kỳ cười lạnh, “Điều này không được, chuyện kia chẳng ứng, rốt cuộc Vương gia có thể đáp ứng tại hạ cái gì?”

Hiên Viên Phù chăm chú nhìn y, “Ta biết, người vẫn canh cánh nỗi oán tránh với Bản Vương, ... nửa năm rồi một năm, ba năm hay năm năm, có lẽ từng ấy thời gian cũng chẳng thể tiêu tan hết bao nhiêu chuyện đã qua.” – gã vén màn xe, phóng mắt nhìn theo từng chuỗi bụi cát mịt mù, “Bản Vương đã gần bốn mươi, nếu mệnh ngắn thì có lẽ chỉ sống được chục năm nữa, mong là ngày Bản Vương gặp nạn ấy...”

“Vương gia!” – có tiếng Trương Khuê bấm báo bên ngoài mã xa.

Hiên Viên Phù bị người cắt ngang, giận dữ quát: “Chuyện gì?”

Trương Khuê cẩn trọng ướm lời: “Vương gia, Trần đại nhân cầu kiến.”

Chùng như chợt nhớ ra gì đó, gã liếc nhìn Chu Kỳ, “Trần Nhân Hòa?”

Có lẽ là do hiểu biết tính tình của gã mà Trần Nhân Hoa chỉ quỳ gối bên ngoài mã xa, chưa tiến vào.

“Hạ quan chuẩn bị lên đường, trước khi đi bạo gan tới hỏi Vương gia, gặp Bộ Hạ phải trả lời thế nào.”

Ánh mắt gã vẫn dán chặt vào đôi mắt y, “Bản Vương nguyện xuất binh từ cánh trái chặn Đột Quyết, giải vây Bắc Cương.”

Người ngồi bên như thở phào ra thật khê, biếng nhác dựa vào bên ô cửa nhìn bốn xung quanh, tâm can cũng đột nhiên nhẹ bẫng, tựa như bao nhiêu chuyện sau năm Vĩnh Gia thứ tư ấy, chưa hề phát sinh.

Chưa từng có vận lý Tây phong, tương tư vô lối.

Cũng chẳng còn mộng寐 mười năm, mưa gió thiên nhai. Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 41 – TOAN TÍNH SAU LY BIỆT

Trước khi mã xa tiến vào cổng thành Lương Châu, Chu Kỳ ngoái lại nhìn con đường vừa mới đi qua, tưởng chừng như vẫn còn trông thấy đầu kia của lãnh thổ Thiên Khải.

Hai bên cổng thành là hai hàng quan to quan nhỏ cúi đầu đứng chầu chực sẵn, Hồ tổng quản khê đánh tiếng, “Vương gia?”

Chu Kỳ nhú mày, Hiền Viên Phù liếc nhìn y, rồi ra lệnh: “Tiến thẳng vào.”

Bỏ lại đám quan lại khỏ cực đợi chờ, mã xe chậm rãi lăn bánh vào trong thành, sau đó thì dừng ngay sân trước của Vương phủ.

Hiền Viên Phù xuống trước, sai người lấy đệm thêm, vén rèm xe lên.

Chu Kỳ lười khẩy, “Tại hạ nào cần chiều chuộng đến mức vậy.” – dứt lời, y vén vạt áo, nhảy xuống.

Khuôn mặt gã thoáng cứng lại, “Người...”

Chu Kỳ thấy gã muốn nói lại thôi, thở dài hỏi: “Vương gia có gì chỉ giáo?”

Hồ tổng quản thấy thế liền chạy ra hòa giải, “Không biết Chu đại nhân muốn ở chỗ nào? Diên Ninh điện hay là...”

Chu Kỳ cũng chẳng buồn nhìn hấn, “Diên Ninh điện là tẩm cung của Vương gia, Chu Kỳ thân phận thấp hèn, không dám mạo phạm. Hồ tổng quản chỉ cần thu xếp cho tại hạ một gian gọn gàng là được, sạch sẽ thì phòng củi cũng không sao.”

Hồ tổng quản lúng túng, quay ra cầu cứu Hiền Viên Phù, người kia khê thở dài một tiếng, uể oải ra lệnh, “Dẫn Chu công tử về Hoàng Hoa biệt uyển.”

*

Còn cách Hoàng Hoa biệt uyển hơn mười dặm, Chu Kỳ đã trông thấy cây Vân Sam năm kia tự tay vun trồng từng sừng một phương. Lại gần rồi y mới giạt mình, từng tán xanh tươi một màu, cao hơn mười trượng, chẳng mấy nữa mà có thể che cả trời. Có hạ nhân mở cổng cho y, trong viện vẫn hệt như năm kia, bàn ghế đá sáng bong đến độ soi được bóng, luống rau con con nơi góc vườn xanh ngắt, giàn nho cũng kết trái trĩu nặng, trông hầy còn xanh, nhưng cũng chẳng mấy chốc mà có thể hái ăn.

“Chu công tử, từng ngọn cây cọng cỏ, mỗi viên gạch viên ngói trong biệt uyển đều chưa hề di chuyển một phân nào.” – Chu Kỳ nhận ra người đang nói này, dường như là lão nhân trong biệt uyển năm đó.

Y do dự hỏi: “Nha hoàn tên Thanh Thương kia, hiện giờ đi đâu rồi?”

Lão bộc cung kính đáp: “Theo như công tử dặn dò, Vương gia đã cho ngân lượng, thả về nhà rồi.”

Lòng nhẹ nhõm, y đẩy cửa phòng, chẳng ngờ bên trong đã lâu không có người ở, vậy mà nửa mùi ẩm mốc cũng không có. Bày trí cũng y như trước kia, chiếc bàn con[1] trên giường La Hán[2]khê sát cửa sổ có đặt một chậu Lan quân tử, trên tháp vẫn trải chiếc áo ngủ gấm.

Lão bộc lại nói thêm: “Công tử không phải lo lắng, ngày nào cũng có người dọn dẹp biệt uyển, mọi thứ đều giống hệt trước kia.”

Chu Kỳ ngồi trên tháp, “Ta muốn nghỉ ngơi một chút, người ra ngoài trước đi.”

Căn phòng lại trở về với hoang vắng, Chu Kỳ đỡ người lên tháp, bật cười thành tiếng.

Mười năm xưa ấy, y mai danh ẩn tích, trốn vào thâm sơn, nào có ngờ được lại đổi lấy kết quả như thế này.

Vẫn tòa thành trí đó, vẫn hai con người đó, lại như nhật nguyệt trên trời, giang hà dưới đất.

Nhưng Chu Kỳ của hôm nay, vận mệnh điều tàn, dung nhan tàn tạ, tâm tư nặng trĩu, còn đâu dáng dấp thiếu niên khi xưa?

Thứ đánh đổi, lại là thanh xuân?

*

Ngủ một giấc dài, hôm sau Chu Kỳ mơ mơ màng màng tỉnh lại, dường như có người đang quạt cho y.

Giật mình choàng tỉnh, rồi ngẩn ngơ.

Hai mắt ầng nước, thăm thăm thương thương kia, không phải Tổ Huyền, thì còn ai?

“Thiếu gia.” – Tổ Huyền nghẹn ngào gọi.

Chu Kỳ ngồi dậy, cầm tay cậu, môi khẽ run, lại chẳng bật được lời nào. Y chưa từng nghĩ Tổ Huyền lại vẫn ở Lũng Tây, Thanh Thương cũng thả rồi, chẳng có lý nào Hiên Viên Phù giữ Tổ Huyền ở lại cả. Là trở về rồi mới quay ngược lại, hay căn bản chưa hề rời nơi đây?

Hai mắt Tổ Huyền đã sưng u lên như hai trái hạch đào, nhìn cũng biết, nhất định là đã khóc ròng cả đêm qua.

Chủ tớ hai người nhìn nhau không nói gì một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Chu Kỳ khàn giọng hỏi: “Sao người còn ở Lương Châu?”

Tổ Huyền đã qua hăm mươi, vậy mà vẫn thút tha thút thít hết trẻ con, “Lúc trước Tĩnh Tây Vương đã thả mọi người về Giang Nam, là mấy hôm trước, đột nhiên Vương phủ phái người tới bảo Thiếu gia đã quay về Lương Châu. Ban đầu mọi người còn ngờ ngờ Vương gia lừa vậy, nhưng ngắm lại thì một tiện nô như Tổ Huyền, Vương gia lừa làm gì cho nhọc công. Thế là nghĩ có thể có cơ hội gặp lại Thiếu gia, ta liền trở lại...”

“Ngốc nghếch,” – Chu Kỳ lắc lắc đầu, lại hỏi: “Vậy mấy năm nay đã lấy vợ lập gia chưa?”

Tổ Huyền gãi đầu, cười đến ngây ngô, “Rồi ạ, trước có cưới con gái nhà phú hộ bên thành đông, sau đó nạp một tiểu thiếp.”

Chu Kỳ nhú mày, “Cái đồ giảo hoạt này, cưới cô nương nhà người ta còn không đối xử tử tế đã đi nạp thiếp?”

Tổ Huyền vội vàng kêu oan: “Thiếu gia, không trách tiểu nô được đâu, đây là vì vợ cả không có lớn bụng được, ba tội bất hiếu, vô hậu lớn nhất, ta mới không thể không...”

Chu Kỳ xua tay, bất đắc dĩ, “Rồi rồi, đàn ông tam thê tứ thiếp cũng là bình thường. Phải rồi, Trung thúc giờ ra sao?”

Thấy Tổ Huyền ỉu xiu xuống, lòng y chợt lạnh, gặng hỏi: “Ông làm sao?”

Tổ Huyền vẫn không nói, y thở dài ảo não, “Mất rồi à?”

Cậu lắc đầu, “Mất thì không, nhưng thân thể thì không tốt, nằm liệt giường mấy năm nay rồi. Thiếu gia trở về lần này, Trung thúc thật sự không thể tới, nhờ Tổ Huyền vẫn an thiếu gia.”

Hai mắt hoe đỏ, y cười khổ, “Chẳng biết đời này, ta còn có cơ hội gặp lại ông nữa không.”

Tổ Huyền bất ngờ quỳ búp xuống, dập đầu ba cái thật vang, “Đây là của Tổ Huyền.”

Lại ba cái nữa, “Đây là Tổ Huyền thay mặt vợ con trong nhà.”

Chu Kỳ vội vàng kéo lên, nhưng lại chịu thua sức cậu chàng, thêm ba cái dập đầu nữa.

“Ba cái này là của Trung thúc. Trước khi đi ông đã nhất nhất dặn dò, mấy năm nay ông sống rất tốt, thiếu gia không cần lo lắng.”

Nhớ về vẻ mặt hiền lành của ông, cùng bao nhiêu năm hầu hạ, bất giác sống mũi chợt cay, một giọt lệ rơi chẳng kịp phòng.

Từ khi nhập Lương Châu tới nay, trừ đêm đó tại Yên Chi sơn ra thì y chưa từng rơi lệ, vậy mà giờ này lệ đầm tràn mi, khiến Tổ Huyền cũng hoảng hốt theo.

Nhận ra bản thân thất thố, Chu Kỳ lau nước mắt, “Mà nói tiếp, người một mình tới Lương Châu, thế thế thì sao?”

Tổ Huyền cười hì hì bảo: “Nhị công tử đã dặn, nên khi tới Lạc Kinh đã dọn vào quý phủ của ngài ấy rồi.”

Nhắc tới Chu Quyết, vẻ mặt y khẽ thay đổi, “Hắn Nhị ca đang ở Bắc Cương đi? Trong phủ đạo này thế nào? Có tin gì từ Bắc Cương không?”

Tổ Huyền gật đầu, “Trong phủ không thay đổi mấy, có điều... Thái phu nhân đã quy tiên mấy năm trước.”

Đến đây thì y chợt nhận ra, có lẽ vì đã thấy quá nhiều chuyện sinh tử, mà ngoài thương cảm một chốc một lát ra thì chỉ còn lại chút ít chết lặng.

“Trước khi nhắm mắt, lão thái phu nhân có nhắc tới thiếu gia.”

Chu Kỳ bần thần hỏi, “VẬY CÁC NGƯỜI NÓI SAO?”

Tổ Huyền thì thào, “Kỳ thật lúc đó thiếu gia mất tích, mọi người cũng không rõ thiếu gia sống hay chết. Nhị thiếu gia không đành lòng nói cho thái phu nhân, đành bảo thiếu gia kiến công lập nghiệp ở Lũng Tây.”

Chu Kỳ bật cười thành tiếng, “Kiến công lập nghiệp? Sống hoài ba mươi năm, kiến công gì, lại lập được nghiệp gì?”

Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 42 – ĐÊM QUẠNH NANG CHÉN TỬU.

Đã ba ngày từ sau hôm đó, Hiên Viên Phù chưa từng xuất đầu lộ diện, trừ vị Hồ tổng quản thi thoảng có tới vấn an thăm hỏi, đưa một vài món đồ mới lạ ra thì biệt uyển xem như khá thanh tĩnh.

Chu Kỳ vẫn lười biếng qua ngày như xưa, sáng dậy chăm sóc hoa hoa thảo thảo trong vườn, ngâm mấy chén trà xanh, đọc vài tác phẩm đang thịnh hành đương thời, sau bữa trưa thì ung dung ra khỏi Vương phủ bách bộ, ẩm trà nghe hát, thường thì tới nửa đêm mới mò về.

Mười năm trước khi còn ở Lũng Tây, Hiên Viên Phù vốn đã rất vô tư với chi phí ăn ở của y, nhưng so với hiện tại thì đúng là vẫn phải vái làm sư phụ.

Chỉ cần tới giờ dùng bữa, Chu Kỳ nhường mầy nhìn hạ nhân dâng bao mỹ thực chế biến tinh xảo từ tứ sứ các nơi tới bàn, nào thịt nướng vàng sữa Hồ nhân của Ba Tư, nào dê đỏ đào ướp từ Tây Thục, nào đậu hủ Văn tự[1] Giang Nam, thậm chí có lần y được ăn một mâm toàn cá là cá. Chu Kỳ không mấy may nghi ngờ, nếu y mở miệng, có khi nào Hiên Viên Phù phái người tới Lĩnh Nam vận chuyển hẳn “Phi tử tiểu[2]” về hay không.

2. Phi tử tiểu: Đây chính là quả vải đó các bạn à, nhưng vì sao tớ không dịch hẳn ra thì mời các bạn kéo xuống dưới nếu muốn tìm hiểu thêm và yy giống tớ :”>

*

Tối vội vàng, lại gặp chiến loạn cả dọc đường đi, Chu Kỳ gần như không mang theo bất cứ vật dụng cá nhân nào. Vừa gặp Hiên Viên Phù tại Hàm Dương xong thì mấy ngày liền rồng rã ngựa xe, chẳng có cơ hội tắm rửa thay đồ ra hồn. Đặt chân được tới Lương Châu rồi cũng chỉ thấy toàn thân mỏi rã rời như thể vừa chạy ba ngày ba đêm xong lại lẫn lộn trong bãi bùn sinh. Thế nên vừa về tới biệt uyển là y lập tức đi tắm rửa huân hương, Tổ Huyền đứng bên, tay cầm khay, trên khay là y phục tơ tằm thêu vân bóng mà y vẫn thường mặc khi còn ở nhà, chẳng qua là trông mới tinh, có lẽ là dựa theo kiểu dáng ban đầu mà mới may ra.

“Còn nhớ mà mang y phục từ nhà tới cho ta, coi như nhà ngươi có tâm, không uống công ta thương ngươi.”
– Chu Kỳ mặc cho mái tóc dài ướt rượt, cứ thế khoái chí nằm trên tháp.

Tổ Huyền ngẩn tò te, vội đáp: “Tiểu nhân biết đâu, tới nơi thì Vương phủ đã chuẩn bị sẵn cả rồi, ta còn tưởng là thiếu gia lưu lại chứ.”

Ý cười chột nghẹn trên khuôn mặt y, “Vậy à?”

*

Đêm mùng mười tháng bảy, Chu Kỳ vốn đã ngủ, đang giữa cơn tỉnh tỉnh mê mê thì nghe thấy có tiếng cánh cửa lay động, y mở choàng mắt, thì thấy Hiên Viên Phù tay xách vò rượu, dựa người vào khung cửa, như muốn nói rồi lại vì gì đó mà thôi.

Chu Kỳ ngồi dậy, chau mày nhìn gã, “Đêm khuya tới thăm, Vương gia có công chuyện gì muốn làm?”

Hiên Viên Phù liếm liếm môi, chậm rãi đáp: “Mấy ngày trước bận bịu sự tình Bắc cương, Bản Vương không có thời gian tới gặp ngươi. Giờ đại thế đã ổn, ta nghĩ có lẽ có vài tin tức mà ngươi muốn biết, nên thuận đường ghé thăm một chút.”

Chu Kỳ cười lạnh, “Thuận đường? Diên Ninh điện nằm giữa Vương phủ, Hoàng Hoa biệt uyển thì ở góc tây, từ đó tới đây cũng tới hai dặm, Vương gia quả là xuất thân từ nhà binh có khác, thật khác người thường.”

Hiên Viên Phù tiến gần lên mấy bước, cho tới khi cách y mấy trượng thì dừng lại, ngồi bệt xuống đất.

“Những điều Bản Vương muốn nói đều là tin tức tốt, chẳng lẽ ngươi không muốn biết một chút nào sao?”

Chu Kỳ liếc nhìn vò rượu trong tay gã, “Vậy nên Vương gia mới mang rượu tới đây ăn mừng, rồi sau đó không say không về?”

Thẳng tới khi tìm được đôi chén con, rót rượu, gã mới băng quơ nói: “Cổ nhân nói nâng chén tiêu sầu, sầu càng thêm, Bản Vương không ngại thử một lần xem sao.”

Không có ánh nến, chỉ có trăng khi tối khi sáng, y không thấy rõ khuôn mặt gã, vậy mà từng dòng rượu óanh bạc lại được chiếu rọi, ánh lên thứ ánh sáng tiêu điều.

Sau nỗi hoảng hốt vô danh, y khoác áo đứng dậy, rồi ngồi đối diện gã.

Dường như có tiếng gã khẽ cười, đưa cho y một chén, “Sợ là ngươi không uống quen, Hoa điều Thiệu Hưng đây.”

Chu Kỳ nhận, nhấp một ngụm, “Mấy năm nay không uống rượu, chỉ sợ là sẽ say.”

Uống cạn một hơi, Hiên Viên Phù đầu đầu nhìn y, sau đó mới thì thào: “Đã mười năm Bản Vương chưa từng chạm vào chén rượu.”

Y không lên tiếng, gã cũng chẳng nhiều lời, hai người chỉ đối diện nhau ẩm tửu.

Cho tới khi vò rượu chỉ còn phân nửa, Hiên Viên Phù mới nói: “Tiền phương có báo, Bệ Hạ thân chinh dẫn quân trí thủ tại Triệu Châu, bắt ngờ tập kích đại bản doanh viện quân Đột Quyết.”

Mắt Chu Kỳ nháng lên vẻ mừng rỡ, “Thật ư?”

Hiên Viên Phù gật đầu, “Đứa cháu này của Bản Vương, vừa năng văn vừa thiện võ, quả thực là một trang anh hùng.”

Chu Kỳ nâng chén, hưởng thụ mỹ tửu thuần hương, hoan hỉ nói: “Mặc dù chưa từng vào đông cung ngày nào, nhưng ta biết, có thể khiến phụ thân và huynh trưởng nhất mực theo tòng, nhất định không phải hạng tầm thường.”

Hiên Viên Phù chăm chú nhìn y, khóe môi bất giác cong lên, khóe mắt cũng nheo lại từng nếp hoa, “Không những thế, Khả Hãn Kim Đốn của Đột Quyết đột nhiên bị nô bộc ám sát, lại thêm lương thảo cho viện quân đều bị đốt sạch, Đột Quyết muốn rút khỏi Thiên Khải cũng đã bị Bản Vương phái người chặn đứng, nếu thuận lợi, có thể nhân cơ hội này mà đoạt lại Cam, Qua hai châu.”

Chu Kỳ chợt sững người, ngẩng đầu nhìn gã, “Bị nô bộc ám sát? Nô bộc thế nào?”

Hiên Viên Phù cũng thoáng kinh ngạc với câu hỏi của y, song vẫn kiên nhẫn trả lời: “Nghe nói là một hạ nhân thiếp thân rất xấu xí theo hầu Kim Đốn mười mấy năm, hình như tên nô bộc này còn từng cứu mạng hắn.”

Từ góc độ này nhìn ra ngoài ô cửa, vừa hay có thể thấy rõ nguyệt tổ mây trôi, ngân hà sao dệt.

Y rót đầy chén rượu, rót lên mặt đất, Hiên Viên Phù chỉ nhìn y, không nói gì.

Chu Kỳ lại châm một chén mới, thì thào: “Hoa điều... Hoa điều... ở Giang Nam, nếu là nữ tử sớm từ xuân xanh, người nhà sẽ khai một vò Hoa điều, không chỉ là truy điệu, mà còn phần nhiều của đau thương.”

Hiên Viên Phù cẩn thận ước hỏi: “Người biết người này?”

Chu Kỳ mỉm cười, “Vương gia, người chưa từng hỏi, khi nhảy hồ tự sát trước mắt bao người, rốt cuộc ta thoát thân thế nào, lại tới Tây Thục ra sao đi.”

Gã chỉ thấy miệng trong đắng ngắt, song vẫn cố vắn lại: “Người không muốn nói, Bản Vương cần gì phải hỏi?”

Chu Kỳ như tìm về kí ức, “Tên nô bộc xấu xí trong miệng các người nguyên danh là Dương Nhạc Viễn, mật thám trong đông cung. Bộ Hạ sắp xếp cho hắn ẩn nấp mười lăm năm tại Lũng Tây... vừa qua đôi mươi, hắn đã vâng mệnh xâm nhập vào Đột Quyết, vì tướng mạo khác với người Hồ mà hắn không ngần ngại tự hủy dung nhan của mình. Hắn cũng nói rất sôi nổi Đột Quyết, đại khái là chẳng ai nhận ra, kỳ thực hắn là một người Hán đi?”

Y ngừng một lúc mới nói tiếp: “Thời điểm ta rời nhà tới đây cũng là do nhị ca nhắc qua, chỉ tới khi vạn bất đắc dĩ mới liên lạc với người này, vòng qua Đột Quyết, thoát khỏi Lũng Tây. Vì thế nên ta liền nghĩ cách viết thư cho hắn, thông đồng với Thanh Thương, giả chết trốn vào Đột Quyết. Từ A Lạp Thiện[3] vượt núi Hạ Lan[4], nhập Quan Nội.”

Hiên Viên Phù lắng lắng nghe tới đây thì đột nhiên ngắt lời y, “Bản Vương phái người tới Lạc Kinh, Giang Nam tìm kiếm nhưng không thu hoạch được tin tức nào của người. Sao người lại chọn Kiếm Nam?”

Vò rượu đã rỗng không, y lắc lắc, sau cùng mới cụt hứng hẩy nó sang một bên, “Thật là, Hoa điều mà uống như Vương gia quả là phung phí của trời quá.”

Gã không tiếp lời y, giữa bóng tối, đôi mắt gã càng thêm u tối.

Hít hà dư hương sót lại trong chén, y băng quơ nói: “Ngày hè ẩm Hoa điều, phải thêm cả mơ xanh, lại phải dùng lửa vừa đun thật chậm, ý say mới hương thuần.”

Gã đột nhiên mỉm cười, “Bản Vương sai người lấy đến, thanh mai hâm tửu, cũng là thi thú.”

“Thôi khỏi.” Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 43 – CHỖ RƯỢU DẠO CHỐN XƯA.

Hiên Viên Phù sững lại, để rồi mất một lúc lâu mới thì thào: “Cũng phải, đã canh năm rồi, người nghỉ ngơi đi.”

Cánh cửa gỗ mở một nửa, bóng lưng gã được lớp sáng yếu ớt bao bọc, trông càng thêm vẻ cô đơn.

Chu Kỳ từ từ đứng dậy, phủi bụi bặm trên người, “Thiên địa bao la, đối tửu đương ca nên chọn nơi cao xa thông thoáng, nghênh tiền gió thu, việc gì cứ phải co quắp trong nhà làm gì?”

Hiên Viên Phù giật mình, như mừng lại như lo, gật đầu lia lịa, “Hảo, Bản Vương đi bố trí.”

*

Chinh chiến nửa đời người, bản lĩnh chỉ đạo của Hiên Viên Phù được ví với sấm rền chớp giạt cũng không ngoa. Chỉ quá thời gian nửa chén trà con, mọi thứ cho chuyến xuất hành đã được chuẩn bị xong xuôi.

Gã đứng bên mã xa, nhẹ nhàng nói: “Mời.”

Chu Kỳ gật đầu, lên xe, vừa ngồi xuống thì Hiên Viên Phù cũng theo kịp, ngồi vào vị trí đối diện y.

Trương Khuê ngồi bên cạnh phu xe, dò hỏi vọng vào: “Vương gia, đi đâu ạ?”

Hiên Viên Phù không đáp, quay ra nhìn Chu Kỳ, “Người nói đi.”

Trương Khuê nghe vậy thì lú lẫm, lòng bất chợt nôn nóng, lại thấy Chu Kỳ không mặn không nhạt nói: “Yên Chi sơn.”

Sắc mặt gã biến đổi, ngón tay bấu chặt vào lớp lông lót bên dưới, chẳng thốt được lời nào.

Chuyện trước kia ở Yên Chi sơn, tất nhiên Trương Khuê có biết, chôn cũ về lại, ai mà thích thú cho dạng. Trương Khuê chần chừ nhìn về phía Hiên Viên Phù, chỉ thấy gã nhắm mắt, gật đầu.

*

Mã xa lọc cọc đi về hướng tây, để lại hai hàng bánh xe nông cạn trên quan đạo. Rãnh là tam phục thử thiên[1] (thời kỳ nóng nhất trong năm), sức nóng nướng cháy cả chín thước hoàng sa, chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng lên đốt cháy vạn vật. Vậy mà trong xe lại là một khung cảnh khác, Hiên Viên Phù với khuôn mặt lạnh như băng, hai hàng mày nhú thật chặt, mà Chu Kỳ thì ung thung thư thái, bên miệng còn treo ý cười châm chọc. Ai cũng không mở miệng, cho tới tận khi mã xa ngừng bánh.

“Vương gia, đã tới chân núi Yên Chi.” – Trương Khuê cung kính đứng ngoài xe thông báo.

Hiên Viên Phù còn đang thất thần, chưa kịp trả lời, Chu Kỳ đã lên tiếng dặn bảo: “Đỗ xe ở chân núi là được rồi, ta với Vương gia lên núi.”

Bấy giờ gã mới sực tỉnh, phân phó: “Phong tỏa chân núi, chưa được Bản Vương đồng ý thì bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện lên.”

Chu Kỳ lẳng lặng nhìn gã xách thực hạp với rượu xuống xe, xong mới thông thả nói: “Nếu có mục dân hay sơn dân vì sinh nhai muốn lên núi, chẳng lẽ Vương gia cũng cố tình ngăn cản họ ở dưới núi, mặc họ sống chết ư?”

Giọng điệu y đầy bất hòa, ngay cả mấy người Trương Khuê thấy oai phong Vương gia nhà mình bị tổn hại cũng khó chịu thay, vậy nhưng Hiên Viên Phù chỉ cười, “Cũng là người suy nghĩ chu đáo, Trương Khuê, nếu là sơn dân hay mục dân muốn vào núi, nhớ bù cho họ ngân lượng thỏa đáng.”

*

Hiên Viên Phù dẫn binh nhiều năm đất Lũng Tây, Chu Kỳ mười năm trồng trà trên Mông sơn, lại đều là nam tử tráng niên, Yên Chi sơn cũng không hiểm trở nhiều, với cả hai đi không khác dặm trên đất bằng là bao, chỉ mất độ nửa canh giờ đã lên tới đỉnh.

Hiên Viên Phù đích thân thu xếp, tìm một bóng râm, trải chiếu trúc, bày thực hạp. Tới khi gã mở vò rượu, châm vào trong chén, Chu Kỳ mới nhận ra gã có thả mơ vào từ trước, lại còn như đã ướp lạnh không ít canh giờ, chén rượu bốc khói, lạnh lạnh.

Thấy y tỏ vẻ ngạc nhiên, gã giải thích: “Năm nào cũng thế, cứ vào hạ là Lũng Tây nóng bức rất khó chịu, khi phụ vương còn sống có bố trí hầm băng trong Tỉnh Vương phủ, nhưng từ khi ta kế vị, thấy phiền nên phá bỏ.”

Chu Kỳ tử mẫn nhâm nhi chén rượu, không để ý gã đổi danh xưng, “Vậy sao giờ Vương gia lại đột nhiên muốn tạo hầm?”

Gã chia thức ăn cho y, từ tốn: “Lũng Tây bất đồng với các nơi khác, lá trà vào Lũng Tây xong cũng vì thời tiết hanh hao mà khó lưu trữ, nên mới phân phó hạ nhân làm lại hầm băng, giả như có gặp năm hạn hán tai ương cũng có thể phân phát để giảm bớt thiệt hại.”

Chu Kỳ sững người, rồi bật cười nói: “Ta không nhớ Vương gia có thói quen uống trà đấy.”

Hiên Viên Phù nhìn y, thật sâu, “Sau khi ngươi đi, ta cũng ngừng rượu, chưa hề uống lại, chỉ phẩm trà.”

Ánh mắt gã nóng cháy, bị nhìn thế một lúc khiến y mất tự nhiên, người khẽ nghiêng đi tránh tầm mắt gã.

Hiên Viên Phù lại nói tiếp: “Mặc dù chẳng phải người phong nhã, nhưng trước ta cũng phải người đi thu thập danh trà trong thiên hạ, phạm là có tiếng tăm đều từng ném qua, sơn trà Động Đình Cô Tô, Lục an Lư Châu, Ngân châm Quân sơn, cả... Cam lộ Mông đỉnh.” – gã cười khổ, “Cũng thật buồn cười, khi đó thương nhân trà tới chào hàng, Bản Vương nào nghĩ rằng đó chính là trà người một nắng hai sương trồng ra, không thể ngờ, ta lại dồn ép người tới nông nỗi phải làm công việc ruộng vườn vất vả thế này.”

Chu Kỳ lắc lắc Hoa điêu trong chén, trầm giọng nói: “Ta trồng trà cũng là tay làm hàm nhai, mưu cầu ẩm no, chẳng hay có liên can gì với Vương gia không?”

Gã đặt chén xuống, nghiêm mặt nói, “Hôm nay ngươi đã chọn nơi đây, hẳn là muốn phân rõ trắng đen chuyện cũ với Bản Vương đi?”

Chu Kỳ cúi đầu, tầm nhìn dừng trên đôi đũa ngọc, “Kỳ thật, vào ngày Chu Kỳ ra đi đó đã nói rất rõ ràng, không biết Vương gia còn nhớ hay không?”

Gã siết chén rượu nơi tay, khàn giọng: “Từng câu từng chữ đều nhớ, nhớ tường tận, muốn quên cũng không sao quên được.”

Thâm tâm bỗng rối loạn, từ nơi nào đó cũng nhói lên từng cơn đau buốt âm ỉ, y vội vàng nuốt một ngụm rượu, “Vậy Vương gia cũng hiểu ý tứ của ta rồi, sau này cần gì cứ phải cố bức ta lộ diện?”

Gã bần thần nhìn y, rồi đột nhiên bật cười ra tiếng, cười như điên dại, “Ngươi phất tay áo rồi, nhàn mây đã hạc rồi, an ổn cõi niết bàn rồi, lại hầy hết lại cho ta, xa người thương, gần người ghét, cầu mà không được[2], cuối cùng chỉ để lại mỗi câu bảo trọng là xong?”

Giọng điệu gã đầy ai oán, câu lời như đao gươm, sắc và lạnh. Chu Kỳ bị trách cứ cũng nổi giận, “Vương gia nói cũng thật nực cười, trước kia là ai làm nhục ta bằng mọi cách, ta có so đo với Vương gia ư, giờ Vương gia còn phê phán chỉ trách ta? Tẩn thân vì chủ, moi móc hết tài năng, nửa đời trước của Chu Kỳ, không có lỗi với đông cung, không khiến Chu gia thất vọng, cũng không phụ lòng Vương gia!”

Chạm đúng nơi xúc động, đột nhiên y đứng bật dậy, “Vừa mới tiến quan trường đã đi vào Lương Châu, thống lĩnh mật thám Lũng Tây, nhưng ta tự hỏi, câu nào câu nấy của ta với Vương gia đều là chân thực, thậm chí cả thân phận cũng chưa hề giấu diếm. Ân oán giữa hai ta cũng chỉ do hiểu nhầm, còn bị kẻ khác lừa bịp, vậy mà Vương gia hồ đồ tin theo mới làm ra loại sự tình trái luân thường đạo lý, chẳng lẽ việc này cũng trách ta? Hiểu lầm đã sớm tiêu tan, ân oán cũng nên cởi bỏ, Chu Kỳ đã chết, có gặp nhau cũng là hai người xa lạ không quen không biết, tội gì Vương gia cứ phải tự đâm đầu vào rối rắm buồn khổ làm gì?”

Đôi mắt gã chan chứa đau thương, “Phải, phải, Chu Kỳ ngươi từ xưa tới nay vẫn là con người toàn vẹn nhất trong thiên hạ. Đi ngược luân thường là Bản Vương, táng tận lương tâm là Bản Vương, hồ đồ ngu xuẩn, sống chết đeo bám cũng là Bản Vương... Nhưng nếu có nhân quả báo ứng, mười năm qua không đêm nào Bản Vương có thể chợp mắt, ngày ngày ưu tư, nghiệp chướng trước kia ta gây ra cũng coi như trả được một nửa rồi phải không?”

Chu Kỳ chưa chút nói: “Không cần ngươi trả, vẫn là câu nói kia, không cần biết trước kia giữa chúng ta có chuyện gì, nhưng một khi đã buông tay rồi, từ nay về sau cũng quên hết đi, như thế không phải tốt hơn

sao?”

Gã cũng chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt y, cúi đầu, nhìn y, “Bệ Hạ bây giờ, khi còn là Thái Tử tới Lũng Tây lần đó, cũng từng nói chuyện này với Bản Vương.” – để ý thấy cả người y chột cứng lại, gã tiếp tục nói: “Hắn đề xuất điều kiện đưa người trở về, người đoán, Bản Vương trả lời thế nào?”

“Ta cũng muốn xem một người ti tiện hèn hạ như ta đây rốt cuộc có giá trị bao nhiêu, có phải là vì giá ra quá ít nên Vương gia không vừa lòng?”

Gã thản nhiên đáp: “Ca ca người đồng ý bỏ ra ba mươi vạn lượng, Thái Tử thì lớn hơn – hẳn nguyện ý dâng Qua Châu cho Bản Vương.”

Chu Kỳ hoảng hốt thụt lùi ra sau, giãn ra một khoảng với gã, “Ta thấy Vương gia chọn sai rồi.”

“Thật vậy sao?”

“Nếu ta là Vương gia, trước hết ta sẽ đòi ba mươi vạn lượng kia ra tu sửa Vương phủ hưởng lạc xa hoa, sau đó là đòi Qua Châu. Lập Vương phi, sinh hai thế tử, sau này phong tước, một người trị vì Lương Châu, một người cai quản Qua Châu.”

Hiên Viên Phù vươn tay, từ góc nhìn của gã, bóng dáng hai người đang đứng chung một chốn, bóng gã ôm bờ vai y.

“Cho dù giờ khắc này Bệ Hạ có đứng trước mặt Bản Vương đi chăng nữa, nhất định Bản Vương cũng sẽ nói y hết ngày hôm đó.”

“Trừ phi ta chết...”

1. Tam phục thử thiên: chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mật phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu.

2. Ba trong tám thứ khổ trong phạt giáo: Sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn xí thành khổ.

Sinh là khổ, già là khổ, bệnh là khổ, chết là khổ, xa thứ ta thích là khổ, gần thứ ta ghét là khổ; không đạt được những điều mong muốn là khổ, khổ do năm sắc thái: sắc, thọ, tưởng, hành, thức.

Nguồn: Wiki Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 44 – SẼ CÓ MỘT NGÀY THÀNH TRI KỶ.

Chu Kỳ im lặng nhìn gã, “Ta có một bằng hữu chí giao, nghe đâu đã quy y cửa Phật, từ nay vô dục vô cầu, nội tâm thanh tịnh. Nếu có chết, cả người và ta cũng chỉ còn lại nắm xương khô mục nát, bao nhiêu ân oán cũng hóa ra tro bụi, sao Vương gia không thể gỡ bỏ chấp niệm[1], có gì cứ phải rước sâu nã vào thân?”

Gã nói: “Phật gia, Đạo gia cũng phải tùy duyên, ba ngàn thế giới, trong cõi u minh luôn có nhân quả. Trước kia, tuổi trẻ ngông cuồng, Bản Vương không tin vào số mệnh, nhưng hôm nay... không còn phụ thuộc vào Bản Vương có tin hay không nữa. Ai cũng bảo ý trời khó tránh, lòng người khó trông, nếu đây là tình kiếp, thì có là kiếp hay quả là duyên, Bản Vương cũng muốn thuận theo ý muốn của mình.”

Thái dương ngả về tây, sắc núi dần buông xuống. Bốn bề đều thật yên tĩnh, tĩnh đến mức tiếng chim vỗ cánh vào rừng cũng thật rõ ràng.

Bất giác, bao nỗi hoảng hốt hỗn loạn trong lòng y bỗng dừng lại, y nói thật khẽ: “Vương gia nói rất đúng, nếu Chu Kỳ hiểu được đạo lý Vương gia giảng giải sớm hơn thì có lẽ hai chúng ta đã chẳng đẩy nhau đến nông nỗi này.”

“Ý nguyện của người?” – gã nhìn y, cười khở, “Quả là trước kia ta có thô bạo ngang ngược với người, cũng chẳng bao giờ quan tâm xem người nghĩ thế nào.”

Rồi gã thở dài thườn thượt, “Lạc Kinh đã tiết lộ thông tin cho Bản Vương, trong vòng năm năm, nhất định Triều đình sẽ thảo phạt Đột Quyết. Người cũng biết, Đột Quyết là mối thù truyền kiếp của Bản Vương...”

Gã không nói hết, y lại quá hiểu, ba tội bất hiếu, vô hậu là nhất. Hiên Viên Phù không con nối dõi, theo luật pháp Vương triều, sau khi gã mất, tám phần mười Triều đình sẽ tiếp quản Lương Châu, hoặc có thể lập một người hiền đức trong dòng tông, khả năng lớn nhất là một hoàng tử. Năm mươi năm cơ nghiệp Lũng Tây, cứ thế mất trên tay gã, lòng gã cảm nhận thế nào, y có thể đoán được. Hiện giờ nếu gã nạp phi sinh tử, kể ra cũng không phải là quá muộn. Những lời này đã luẩn quẩn trong lòng y rất nhiều lần, vậy mà hết lần này tới dịp khác, lại chẳng nói nổi thành lời.

Thấy trời đã tối, y khẽ bảo: “Vương gia, chúng ta nên hồi phủ thôi.”

Gã nín tay áo y, “Chỉ cần tiêu diệt Đột Quyết thành công, ta có thể lập tức vứt bỏ đất phong, nếu người muốn về Giang Nam, nếu người đồng ý, ta có thể cùng người...”

Y rút tay áo, bước thẳng về phía trước, “Làm sao ta còn quay về được nữa?”

*

Tình hình chiến cuộc nơi tiền phương vẫn đang nước sôi lửa bỏng, Chu Kỳ lại bất ngờ nhận được một phong thư từ Cố Bình.

Hiên Viên Phù đưa cho y, trên mặt còn ra vẻ ám muội lơ mờ, “Hắn thật sự rất tốt với người.”

Chu Kỳ nhíu mày, mở thư.

Xem ra Cố Bình đúng là người sinh phải số vất vả, đã là trọng thần trung tâm lại còn là Hộ bộ thượng thư, lúc này hắn là bận tới mặt tới mày rồi. Thư cũng là bớt xén thời gian mà vội vàng viết ra, nét chữ ngoáy tít, lộn xộn. Mở đầu là hỏi tình hình y dạo này thế nào, sau là thẳng thắn nói chiến cuộc đã ổn định, không cần y phải hèn hạ khuất phục Tĩnh Tây Vương nữa, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể phái người tới chi viện cho y. Đồng thời thông báo rằng Chu Quyết, nhị ca của y, tuy đang trên chiến trường nhưng cũng đã biết tung tích y, ít ngày nữa có lẽ sẽ viết thư gửi tới. Cuối cùng là một hàng dài những lời lên án Tĩnh Tây Vương bất nhân bất nghĩa, lòng lang dạ sói, đê tiện, vô liêm sỉ, xấu xa ti bỉ, đáng khinh vãn vãn và vãn vãn...

Chu Kỳ đọc hai lần, khép thư, liếc mắt nhìn gã, “Người làm gì mà để hắn hận tới mức này?”

Gã tỉnh queo đáp: “Trước triều đình có cầu viện Lương Châu, muốn Bản Vương xuất binh tới Tây Thục, là mặt hàm của Cố Bình.”

Y nhăn mặt nhíu mày, “Sau đó thì sao? Người từ chối?”

Gã vô thức đưa tay sờ sờ mũi, “Bản Vương ra điều kiện, mà hắn không đồng ý.”

Nghe vậy là y đoán ra tám phần điều kiện gã đưa ra là gì rồi, cười lạnh, “Coi chiến sự triều cương như trò đùa, e là chỉ có Vương gia mới làm ra được mà thôi. Đúng là bữa bãi đến thế là cùng!” – thay đổi ngữ khí, y nói tiếp: “Nếu ta là Miễn Chi, ta cũng không đáp ứng.”

Hiên Viên Phù chăm chú nhìn y, “Kỳ thật khi nhận được thư trả lời của hắn, Bản Vương cũng rất ngạc nhiên. Trong ấn tượng của ta thì hai người các người cũng chỉ là đồng khoa mà thôi. Nhưng rồi ngẫm lại, có câu ‘vật hợp theo loài, người phân theo nhóm’, có thể tương giao với Phượng Nghi, nhất định Cố Bình cũng là trang quân tử.”

Y chỉ có thể thở dài thật dài, “Kể ra cũng hơn mười năm rồi không thấy Miễn Chi... hắn với ta, tình như thủ túc, thậm chí còn thân thiết hơn cả phụ thân huynh trưởng vài phần, mấy năm nay hắn hao tâm lo lắng cho ta, ta lại chưa từng quan tâm hắn.”

Hiên Viên Phù cũng bùi ngùi mà rằng: “Nghe nói hơn mười năm nay hắn toàn tâm toàn ý dốc sức cho triều chính, cúc cung tận tụy, hết lòng vì cương vị, từ khi vào triều tới nay cũng chưa nghỉ ngơi lấy một ngày. Chưa thành gia, không thê không tử, nghe nói là sủng thần đệ nhất của Bệ Hạ, tới lúc Hoàng Ung cáo lão, chức tể tướng của Trung thư tỉnh này phỏng chừng rơi vào tay hắn chắc rồi.”

Cẩn thận nhét thư vào trong tay áo, Chu Kỳ nghĩ nghĩ, “Cũng nên viết một phong thư cho hân và nhị ca, để họ đỡ lo lắng cho ta.”

Gã cũng cho là phải, tự giác trải giấy Tuyên thành sẵn ra cho y, mài mực, nhuận bút.

Chu Kỳ kỳ quái nhìn gã, “Vương gia không cần lấy lòng ta như thế, dễ khiến kẻ khác hiểu lầm lắm.”

“Đúng là Bản Vương muốn chúng hiểu lầm đấy.” – Hiên Viên Phù đưa bút lông cho y, cười cười.

Chu Kỳ cúi đầu, tay thoăn thoắt, “Ta sẽ báo là ta đang làm khách tại Lũng Tây, bảo hai người họ không cần lo ngại.”

Gã không đáp, chỉ lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng thanh tú của y, nhìn đến ngây dại rồi, nào còn nghĩ tới gì khác được? Chu Kỳ đã trở về Lương Châu, cùng dùng bữa phẩm trà với gã, nâng chén chuyện phiếm với gã, chỉ cần có y bên cạnh, dù cả đời không thể chạm vào y, nhưng mỗi ngày có thể mài mực chấm trà cho y, sao lại không phải là nhân sinh khoái sự, tâm mãn ý viên.

Chu Kỳ bỗng dừng bút, ngẩng đầu, thấy Hiên Viên Phù đang ngẩn ngơ nhìn y, trong đôi mắt của người kia như chan chứa niềm vui sướng vô bờ, cũng có cả nỗi đau đớn cùng cực. Bất giác ***g ngực y như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim xuyên thấu, kéo theo cảm giác nhức nhối tưởng như kéo dài đẳng dai bất tận.

Hai người nhìn nhau lâu thật lâu, rồi Hiên Viên Phù ngập ngừng mở lời, giọng gã thì thào gần như không thành tiếng, “Tiêu vĩ cầm của ngươi, ta đã sửa, vẫn đang giữ nó, ngươi có muốn lấy lại không?”

Chu Kỳ cúi đầu, thối nét mực đã khô được một nửa, “Vương gia có lòng, nhưng Chu Kỳ đã bỏ bê luyện tập, từ lâu đã chẳng đàn được.”

Gã nắm tay y, cảm nhận rõ rệt cả người y run lên từng chút, rồi lại như mạnh mẽ dần lại.

“Ở đây với Bản Vương nửa năm thôi, tới mười tám tháng Chạp, nếu ngươi vẫn muốn đi, Bản Vương tuyệt đối không gặng ép ngươi ở lại. Từ nay trở đi, trời cao đường xa, cửa bắc sông nam, Bản Vương cũng sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi nữa.” – thấy y bần thần cả người, gã cũng cố nén nỗi chua xót đang cuộn trào trong ***g ngực, tiếp tục: “Việc triều đình, Bản Vương không nhúng tay vào nữa. Nếu phụ thân, huynh trưởng ngươi có thỉnh cầu gì, Bản Vương nhất định dốc lực tương trợ.”

Giọng điệu gã nhún nhường tới cực điểm, như thể sợ rằng đáp lại gã là một tiếng “Không” lạnh lùng. Mười đầu ngón tay y vẫn nhỏ nhắn trắng trẻo như xưa, chỉ rằng, mười năm trồng trà, mỗi khớp tay đã có một lớp chai mỏng, không còn vẻ sống an nhàn sung sướng như trước kia. Tay y vẫn nằm trong lòng tay gã, vậy mà trái tim thì mỗi lúc một rời xa, cuối cùng sẽ tới một nơi mà gã không tài nào với tới.

Chu Kỳ ngẩng đầu thật chậm, đáy mắt như mừng lại như thương, “Vương gia tội gì?”

“Bản Vương chỉ có một yêu cầu quá đáng... nếu ngươi thực sự muốn đi, có thể đừng mang Tiêu vĩ cầm theo được không, để lại cho Bản Vương làm kỷ vật.”

“Chẳng phải đã tặng Vương gia từ lâu rồi sao?”

Hiên Viên Phù buông tay y, nhìn ra xa xôi, “Vậy là được rồi. Đến lúc Bản Vương phải đi, không có người ở bên, Bản Vương cũng có thể ôm cầm an giấc ngàn thu, coi như công đức vẹn toàn.”

Sống mũi chột cay, lệ cũng buồn trào, cuối cùng lại chỉ biết gật đầu, “Quân tử tương hứa.”

Hiên Viên Phù nhìn y, ba hồn bảy vía thoáng chốc đã bay đi nơi nao.

“Cả đời không phụ.”

1. Chấp niệm: Là một loại ham muốn vô cùng mãnh liệt, “chấp” là cố chấp, ý nghĩa của từ “chấp niệm”: Một người nào đó cố chấp đến mức khó mà có thể thay đổi được ý nghĩ (hoặc cách nghĩ). Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 45 – NHIỀU NĂM NGÓNG KHÁCH XA.

Và thế là Chu Kỳ yên tâm ở lại Lương Châu.

Hiên Viên Phù vẫn ngày ngày tới thăm y như cũ, thậm chí, hôm nào rảnh rỗi còn ở lý từ bữa sáng cho tới bữa tối muộn. Cũng sau cuộc nói chuyện lần trước đó, dường như xu hướng nịnh nọt của gã càng ngày càng trầm trọng thêm, y đi đâu gã cũng leo đẹo theo thật sát, chẳng mấy may tránh né ánh mắt người ngoài.

Khi Giang Nam vào tiết tháng tám, hoa sen đều đã héo tàn, thì rốt cuộc Chu Kỳ cũng đợi được tin chiến thắng từ Lạc Kinh.

Quân Triều đình với hai mươi lăm vạn binh lực vây kín U Châu, sau hơn mười ngày thành trì bị công phá, Yến Vương bị xử tử.

Như vậy, cuộc phản loạn do hai vị Vương gia khởi xướng cùng mấy tên quyền thần bám gót, liên can tới hai Đạo mười Châu, cuối cùng cũng ngã ngũ.

*

Mùa nóng qua đi, Lương Châu không còn oi bức như trước. Triều núi sau lưng Vương Phủ có một mái đình, hình thù khác xa với cấu trúc thường thấy ở Trung Nguyên, từ cột trụ cho tới từng viên gạch đều dùng những khối đá to bản xây thành. Chính vì thế mà ngay khi thời tiết vừa trở nên dịu mát, Chu Kỳ thường sai Tổ Huyền chuẩn bị rượu thịt trà thơm, dạo chân tới mái đình nghỉ ngơi hóng mát.

Mấy ngày này, đại loạn vừa được bình định, vô công rồi nghề, Hiên Viên Phù cũng sớm ngày có mặt trong đình chuyện phiếm với y.

*

Chu Kỳ dựa lưng vào đình ẩm trà, dường như có chút xao động.

Gió núi ào ào, cuốn theo hai hàng tóc mai bay tán loạn, Hiên Viên Phù đưa tay muốn vuốt lại cho y, lại bị y tránh né.

Bất đắc dĩ thu tay về, gã nhìn y, hỏi: “Có tâm sự?”

Y lắc đầu, “Thiên hạ thái bình, không thể tốt hơn.”

Gã cười nói: “Mấy ngày trước Bệ Hạ đã khải hoàn, quân đội cũng về tới Lạc Kinh. Lệnh huynh nhất định cũng đã trở về quý phủ, lần này hẳn lập được công lớn, tộc muội của người cũng được thơm lây, thăng lên Quý phi, là chuyện đáng mừng.”

Lời khen còn chưa được đáp lại, hàng mày y đã nhíu chặt, chùng như hầy còn muộn phiền.

“Làm sao vậy?” – gã ướm hỏi.

Chu Kỳ nghĩ nghĩ, hỏi ngược lại gã, “Hôm qua ta nghe Vương gia có nhắc qua, có phải Lại bộ Thượng thư Tần đại nhân lao lực quá độ thành bệnh, tráng niên mất sớm không?”

“Đúng thế.”

Chu Kỳ tiếp tục truy hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Hiên Viên Phù hồi tưởng, bảo: “Tin tức từ Lạc Kinh tới được Lương Châu, dùng bồ câu hay cấp báo tám trăm dặm^[1] thì nhanh nhất cũng phải ba bốn ngày. Tin tức này ta nghe được từ hôm kia, vậy hẳn là chuyện tình từ nửa tháng trước.”

Chu Kỳ gật đầu, “Vậy thì đúng rồi, người không thấy đầu đuôi câu chuyện này kỳ lạ sao?”

Được y nhắc nhở, Hiên Viên Phù cũng bắt đầu ngẫm nghĩ, “Phượng Nghi suy nghĩ thật cận kề. Bệ Hạ khải hoàn chưa tới mười ngày, Tần Ương liền bệnh chết, quả là đúng lúc.”

Chu Kỳ lại hỏi: “Vương gia có biết thụ hiệu^[2] của hẳn là gì không?”

Gã gật đầu bảo: “Hình như là Tương Túc.”

Chu Kỳ đặt chén trà xuống, đi đi lại lại trong đình, hai hàng mây càng thêm xoắn xít, như thể đang nghĩ tới một chuyện gì đó thật khủng khiếp. Hiên Viên Phù nhìn y đi thôi đã thấy sốt ruột, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: “Tuy không phải Văn Chính, Văn Trung[3], nhưng dấu sao đó cũng là tên hay, có gì kỳ lạ đâu.”

Chu Kỳ cười khẩy, “Vương gia sống lâu nơi biên thùy, e không hiểu những thứ nhiều nhiều nhưng trong Triều. Đối với quan văn, nếu xuất thân từ Tiến sĩ Hàn Lâm, tất nhiên là mở đầu bằng chữ ‘Văn’, cao nhất đương nhiên là Văn Chính, Văn Trung, không thì cũng phải là Văn Đoan, Văn Cung[4]. Nếu không có công danh mới dùng tới Túc, Mẫn, Đạt[5].”

Hiên Viên Phù chau mày, “Hình như Tần Ương là Trạng Nguyên đỗ đạt.”

“Vả lại... chữ ‘Tương’ thường được dùng cho thần tử tử trận, hẳn lại không tòng quân, Vương gia không thấy lạ sao?”

Gã nhú mày nhìn y, “Hắn và lệnh huynh ngươi có qua lại thân thiết, nếu thấy tò mò, ngươi viết một phong thư hỏi Chu đại nhân là biết.”

Mấy người Hồ tổng quản, Trương Khuê và Tổ Huyền đang đứng gần đó hầu hạ, Chu Kỳ khoát khoát tay ý bảo họ lùi ra sau hơn mười trượng.

“Vương gia có nghĩ tới một khả năng, trước kia Tần đại nhân có liên quan với Đột Quyết hay không?”

Hiên Viên Phù sững sốt, trầm ngâm trong giây lát mới hỏi lại: “Bản Vương chưa từng gặp mặt hắn, khó kết luận được. Nhưng sao ngươi lại nghĩ thế?”

Y cười khổ, “Hắn và huynh trưởng ta đều là cựu thần trong đông cung, tình như thủ túc, Thái Tử cũng nề trọng mấy phần. Kỳ thật, ta cũng không muốn đoán mò như thế, song từng ấy dấu hiệu đã khiến ta nghi ngờ có gì đó rất mờ ám, giờ hắn lại chết đúng lúc...” – y dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Hơn nữa, trước kia ta cũng từng nghe Tào Vô Ý kể rằng từng gặp vợ con của Tần Ương trong Lạc Kinh, vợ tuy là người Hán, nhưng con thì lại không giống những đứa trẻ bình thường.”

Hiên Viên Phù cũng chen vào bảo: “Nghe nói trẻ con người Hồ rất khác với Hán nhân, khuôn mặt góc cạnh, nước da lại trắng bóc, phải tới khi lớn lên mới giống người Hán.”

Chu Kỳ gật đầu, “Hình như khi ấy Tào Vô Ý còn khen rằng, ‘Lệnh công tử thật là cốt ngọc cơ băng, mai sau nhất định vượt cả Đan Lang[6].’ Tần đại nhân nghe xong dường như không mấy vui vẻ.” – nói tới đây thì y thở dài đánh thượt, “Ai~, phỏng đoán này đáng tin tới bảy phần, nếu hỏi thẳng nhị ca ta, chẳng phải càng chọc ngoáy vào vết thương lòng của huynh ấy sao.”

6. Đan Lang: Đẹp giai =)) ở đây ý chỉ Phan An, Tống Ngọc.

Hiên Viên Phù bèn an ủi, “Chuyện nào cũng có ngoại lệ, có thể chúng ta đoán sai cũng chưa biết chừng. Nhị ca ngươi bám trụ được tới địa vị kia thì cũng tu luyện được ‘Kim cương bất hoại’ từ lâu rồi, dấu sau cũng chỉ là một cố hữu, chưa tới mức thương tâm tới chết đâu mà lo.”

Chu Kỳ bật cười, dẫn dắt đề tài sang hướng khác, “Mà, đình này của Vương gia, tên là gì?”

Hiên Viên Phù cười xòa, “Bản Vương có phải văn nhân nhà sĩ gì đâu, ngươi đang muốn giễu cợt Bản Vương đấy hả?”

Ngồi xuống rót thêm trà cho cả hai người, y bình thản nói: “Khi còn ẩn cư ở Mông sơn, có hồ nước dài trăm trượng, giữa hồ nổi lên một hòn đảo xanh biếc, trên đó có một mái đình trúc, nhỏ nhắn mà rất đặc biệt.”

“A, thế tên nó là gì?”

“Khứ Ba, ý nói kiếp phù sinh cũng như nước đổ về đông hải, chẳng bằng dong thuyền theo sóng cuốn đi.”

Giọng điệu y nhẹ nhàng như không, vậy mà thâm tâm gã lại xót xa mười phần, lặng thinh một chốc một lát, gã mới đáp thật nhẹ, “Đình này, tên là Sâm Thương[7].”

7. Sâm Thương: sao Sâm, sao Thương, tên gọi trong dân gian là sao Hôm, sao Mai, là hai vì sao chẳng bao giờ trông thấy nhau, một đằng Đông buổi tối, một phía Tây rạng đông.

Chu Kỳ ngăn người, bắt giắc ngâm lên: “Ồ đời không gặp gỡ, như cách vời Sâm Thương[8]...”

“Đình này được dựng lên vào mấy năm trước, từ đây nhìn ra là thẳng hướng đông nam. Bản Vương từng nghĩ, nếu người không trở về Giang Nam, thì hẳn cũng quay lại Lạc Kinh, cả hai đều nằm phía đông nam Lương Châu, thì thoảng lên đây trông về phương xa, là có thể du thần gặp được người mong nhớ. Lại chưa từng nghĩ rằng, người chôn chân ở Kiếm Nam đạo, đó là phía nam Lương Châu. Vậy, đình này, rốt cuộc cũng xây nhầm rồi.”

Chẳng biết phải đáp trả thế nào, y chỉ đành buột tiếng cười ha ha, “Cửu châu có phân nửa là nằm về phía đông nam Lương Châu, Vương gia tấm lòng quảng đại, tâm vì thiên hạ lòng lo vạn dân, thật khiến người đời phải kính trọng.”

Gã đi tới đứng bên cạnh y, dịu dàng hỏi: “Giờ ngẫm lại, phía sau thủ thơ kia còn gì mà ‘Mai núi sông cách trở, cùng man mác việc đời[9]’, hình như cũng xui thật, hay là đổi tên đi, Phượng Nghi nghĩ thế nào?”

Chu Kỳ bỗng gượng gạo mất tự nhiên, sợ gã lại phun ra câu nào buồn nôn tiếp nữa, liền bảo: “Đây là phủ đệ của Vương gia, đình là đình của Vương gia, Vương gia quyết định tất cả đi.”

Hiên Viên Phù đứng đón gió một lúc, một lòng hào hùng từ lâu đã hóa thành xuân thủy thán ba, “Lần đặt chân tới Hàm Dương vừa qua, Bản Vương đóng quân ở sườn núi Lạc Phượng, thấy cái tên này thật xui xẻo, thế là ban thưởng cho nó cái tên Đắc Phượng. Rồi chỉ sau nửa canh giờ, Bản Vương chờ được người.”

“Ta thấy đình này, đặt là đình Lưu Phượng đi, được chứ?”

1. Cấp báo tám trăm dặm: Thời cổ đại muốn truyền tin phải dựa vào dịch trạm, thông thường thì cứ cách khoảng 20 dặm là có một dịch trạm. Khi công văn được ghi chú là “Phi mã truyền thư”, nhất định phải truyền với tốc độ 300 dặm mỗi ngày. Nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, tốc độ vận chuyển có thể đạt tới 400 dặm, 600 dặm và cao nhất là 800 dặm. Khi truyền văn kiện khẩn cấp, mỗi dịch trạm đều dùng khoái mã, tuy rằng không phải thiên lý mã nhưng mỗi con ngựa đều liều mạng chạy cũng có thể đạt được tốc độ rất cao.

Và như thế “Cấp báo 800 dặm” chuyên là chỉ những tin tức rất khẩn cấp.

Nguồn: Baike

2. Thụy hiệu: tên đặt cho những người quá cố, thường là Vua chúa hay các quan to.

3, 4, 5: Đều là tên thụy.

[Minh hội điển] ghi lại:

– Lấy chữ “Văn” là chữ mở đầu của tên thụy, cao nhất là “Văn Chính”, sau đó là “Văn Trung”, sau đó là tới các chữ Thành, Đoan, Định, Giản, Ý, Túc, Nghi, Hiến, Trang, Kính, Dự, Lễ, Nghĩa, Tĩnh, Mục, Chiêu, Khác, Cung, Tương, Thanh, Tu, Khang, Khiết, Mẫn, Đạt, Thông, Giới, An, Liệt, Hòa.

– Lấy chữ “Vô” ghép với một chữ khác tạo thành tên thụy, với thứ tự là: Ninh, Nghi, Mẫn, Huệ, Tương, Thuận, Túc, Tịnh.

– Lấy chữ “Trung” ghép với một chữ khác tạo thành tên thụy, với thứ tự là: Văn, Vô, Định, Liệt, Giản, Túc, Nghi, Kính.

8, 9. Hai câu thơ đầu và hai câu thơ cuối của bài thơ “Tặng Vệ Bát xử sĩ” của Đỗ Phủ.

Muốn hiểu rõ hơn, mời sang đây: Tặng Vệ Bát xử sĩ Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 46 – LẤY GÌ HOÀN LY SẦU.

Bầm tay tính toán thì từ khi y rời nhà tới nay, cũng đã hơn mười tiết Trung thu y chưa từng đoàn tụ, mà ở Lũng Tây thì gộp cả năm nay thật ra cũng có tới ba lần.

Hiên Viên Phù không tổ chức tiệc rượu, chỉ phái người chuẩn bị một vài món ăn cầu kỳ một chút trong biệt uyển, cứ thế hai người ngồi đối ẩm thưởng trăng trong sân.

Chu Kỳ nếm thử một ngụm canh gà, cười rằng: “Thật chứ, dưới trướng Vương gia có dũng sĩ như mây, mưu thần cũng vô số, nhưng vẫn cứ thiếu một thứ.”

Hiên Viên Phù nhướn mày, “Trân châu ngọc bạch, lằng la tơ lụa? Hay là đình đài lầu các, tiểu kiều lưu thủy? Một khi người đã muốn cũng chẳng phải chuyện vì quá khó khăn.”

Nghe xong y chỉ lắc đầu, “Những thứ kia, có nghìn vàng là mua được. Thứ ta nói, chỉ sợ Vương gia có xới tung cả Lũng Tây cũng chẳng ra.”

“Vậy cơ à, là gì?”

Y giả hoạt cười, “Một đầu bếp ngon.”

Gã ngẩn ngơ.

Như nguyệt bồng đêm tối, hoa trở sớm mai, người đang ngồi trước mặt gã kia, mi mục khê nhếch, đôi mắt trong trẻo lưu động, và dường như bóng dáng người thanh niên phong thái thanh lệ, phong nhã hào hoa năm kia ấy cũng như đang băng qua ba sơn thực thủy, bước qua gạch đá phong sa, bình thần tiến đến. Hai bóng người ấy chồng khít lên nhau, để rồi hóa thành một Chu Kỳ nếm trải phong sương lại càng thêm độc nhất vô nhị.

Hay ít nhất là với Hiên Viên Phù gã, trên trời dưới đất, bích lạc hoàng tuyền, cũng chỉ một Chu Kỳ như thế mà thôi.

“Vương gia?”

Hiên Viên Phù vội vã hoàn hồn, cười nói: “Sang năm là người có thể đón Trung Thu ở Giang Nam rồi.”

Ngụ ý của gã, phải mất một lúc Chu Kỳ mới sững sốt hiểu ra, vậy mà dường như con tim không thấy vui mừng như đã tưởng, chỉ có chút bàng hoàng khó hiểu cứ nhen lên.

Hiên Viên Phù thấy đôi mắt y lập lòe sáng, lại chỉ nghĩ y mong mỗi trông chờ, nội tâm cũng nặng nề buông xuống.

Hai người cứ ôm suy nghĩ của mình, lặng không ngồi yên đó.

“Có lẽ thế... cũng phải về thăm cha mẹ mà, cả Trung thúc nữa.” – cuối cùng y cũng chậm chạp nói ra.

Khóe miệng gã kéo lên một nhíp cười, “Ừ phải.”

“Vương gia thì sao?” – lời buột khỏi miệng rồi mới nhận ra bản thân y nhiều chuyện quá.

Gã ngẩng đầu nhìn màn đêm tím tấp, chỉ thấy vòng trăng tròn đầy cũng thật mỉa mai.

“Ban đầu thì tính, nếu người bằng lòng ở lại Lương Châu, thì sang năm, Bản Vương có thể đi về cùng với người.”

Lúc ấy Chu Kỳ mới kịp nhận ra, ý định của Hiên Viên Phù là dù y có chọn lựa thể nào đi chăng nữa, thì nhất định sang năm y cũng có thể trở về Giang Nam đoàn tụ với gia đình, có lẽ rằng suy nghĩ vừa mới đây thôi của y đơn giản quá rồi. Trộm liếc nhìn gã một cái, quả nhiên mặt mũi xám xịt, lơ đãng uống rượu.

Nội tâm y cũng có chút gì đó xao động, lại có chút gì đó nhẹ nhõm vô danh, thế là liền lắng sang chuyện khác.

“Mà kể ra, trong phủ nhị ca ta có một trù nương, tên Thất nương thì phải, không chỉ nấu ăn ngon mà kỹ thuật thêu thùa cũng là nhân tài hiếm thấy.”

Hiên Viên Phù lên tinh thần bảo: “Giang Nam vốn là nơi địa linh nhân kiệt, mỹ nữ nhiều vô kể, Chu đại nhân lại quyền thế chao đảo thiên hạ, một trù nương thì có gì mà lạ.”

Nghe giọng điệu chua loét của gã, y lại chẳng nhịn nổi khoe miệng cong cong, “So với trong phủ Vương gia thì hơn là cái chắc. Đừng nói là đầu bếp, ngay cả Miễn Chi cũng nấu ngon hơn ấy.”

Hiên Viên Phù có phần kinh ngạc, “Cố Bình có thể nấu ăn.”

Chu Kỳ bật cười to, “Vương gia đúng là thấy ít chuyện nên gì cũng thấy lạ. Cố Bình mất chỗ dựa từ bé, một thân một mình lặn lội, nếu cậu ta không xuống bếp thì chẳng phải sẽ chết đói sao?”

Tự thấy có chút xấu hổ, gã vội nhắc chén rượu lên, rồi lại nhận ra chén đã cạn từ lúc nào.

Giấu giếm điểm điểm tự rót thêm vào, gã lại nói: “Cùng là Giang Nam tài tử, cũng từng sống đơn độc giữa non cao, mà người lại còn biết thêu, như vậy, có lẽ tinh thông thì chưa tới mức, nhưng cũng biết làm vài món đơn giản nhỉ?”

Chu Kỳ đắc ý, “Mặc dù vẫn kém Miễn Chi, nhưng so với đầu bếp trong Vương phủ có khi vẫn hơn được chút xiu.” – rồi y dừng lại, nheo mắt hỏi: “Sao Vương gia biết ta biết thêu.”

Chẳng đợi gã trả lời, y đã tự ngộ ra, “Cũng phải, Việt Khê lâu cũng lục soát ra, vậy Tiêu vĩ cầm kia cũng kiểm tra ra rõ ràng rồi nhỉ?”

Hiên Viên Phù mỉm cười, lặng lặng nhìn y, “Nếu có một ngày, ta có thể ăn món ăn tự tay Phượng Nghi nấu nướng, thì cuộc đời này còn có gì tiếc nuối nữa?”

Y vội vàng cúi đầu uống rượu, im lặng không lên tiếng, chỉ có đôi vành tai kia là cứ nóng lên.

*

“Vương gia.” – Hồ tổng quản nhanh nhẹn chạy tới, trên mặt là một dáng cười rất chi thâm thúy.

Hiên Viên Phù nhìn hẩn, “Chuẩn bị xong cả rồi?”

Hồ tổng quản gật đầu, “Bẩm Vương gia, tất cả đều được an bài ổn thỏa trong Nhân Trị điện.”

Gã đứng dậy, nói với y: “Đến Tết Trung thu, Bản Vương nghĩ rất lâu nhưng vẫn không biết nên tặng người thứ gì. Vàng bạc châu báu người không thiếu, cầm kỳ thi họa Bản Vương không thông...”

Gã không nói tiếp, y lại càng tò mò, đứng lên đi theo, vậy mà ngoài miệng cứ thích khách sáo, “Nhã ý của Vương gia, Chu Kỳ ngại nhận lắm.”

Xua xua tay, Hiên Viên Phù dẫn đầu đi về hướng Nhân Trị điện.

*

Kỳ thật, Nhân Trị điện là tòa nhà ngay bên cạnh tấm cung Diên Ninh điện của Hiên Viên Phù, hai tòa điện cùng nằm trên một hành lang dài. Có nàng tỷ nữ cầm đèn ***g dẫn trước, trắng sáng chiếu theo, mây trôi êm ả, đoàn người lững thững dạo trong nội viện Vương phủ, có gì đó thật thanh nhàn.

*

Tới gần Nhân Trị điện, thông qua ô cửa là có thể thấy bên trong sương phòng bập bùng ánh sáng, Chu Kỳ vừa chực bước vào, Hiên Viên Phù đã giữ bờ vai y lại, “Ta làm điều này không phải muốn áp chế người, chỉ đơn thuần vì người thôi.”

Y mỉm cười, “Chuyện tới nước này, Vương gia muốn áp chế ta cũng không được.”

Dứt lời, y đẩy cửa bước vào, sau đó thì ngây dại.

Sương phòng tràn ngập mùi thuốc lượn lờ, giữa phòng là một chiếc giường mềm mại, nằm trên có một lão nhân.

Lão nhân nằm trên giường, thân thể bệnh tật, vậy mà trên khuôn mặt vàng như sáp lại mang một nụ cười đầy yêu thương...

Chu Kỳ bước từng bước lại gần, cầm lấy tay ông, quỳ xuống bên ông, “Trung thúc...”

Trung thúc gắng gượng chống tay ngồi dậy, “Thiếu gia, lão nô không thể hành lễ cho cậu rồi.”

Chu Kỳ khẽ ngẩng đầu lên, ngăn lại giọt lệ chực trào, “Vật đổi sao dời, ngài và con cùng nhau vượt qua sinh tử hoạn nạn, lại là trưởng bối, sao còn nhắc mấy thứ lễ nghi chủ tớ này làm gì?”

Chừng như có viên y quan nói gì đó với Hiên Viên Phù, gã khom người, thào vào tai y: “Đã tới giờ Hợi (9-11pm), y quan bảo Trung thúc mới đi đường xa mệt nhọc, cần tĩnh dưỡng nhiều hơn. Chi bằng chúng ta ra ngoài trước, có chuyện riêng gì muốn nói thì để mai?”

Chu Kỳ có đôi phần quyến luyến, lại thấy Trung thúc thều thào: “Vương gia nói đúng đấy, dẫu sao hôm nay lão nô cũng được đoàn viên với thiếu gia rồi, dù đêm nay có ra đi thì cũng không còn gì hối tiếc...”

Chu Kỳ cả giận quát, “Trung thúc nói xúi quẩy gì đấy? Nhất định ngài sẽ vạn thọ nam sơn, sống lâu trăm tuổi.”

Trung thúc khoan dung mỉm cười, rồi lim dim nhắm dần hai mắt.

*

Vừa ra khỏi sương phòng, y đã lập tức chất vấn Hiên Viên Phù, “Trung thúc đã yếu tới mức này, đi lại cũng khó khăn, sao người có thể để một ông lão xóc nảy cả đoạn đường dài đến tận đây, người muốn bức chết ông ấy hả?”

Gã ôn hòa bảo: “Phượng Nghi không biết rồi, Trung thúc tự cảm thấy khi còn ở Lũng Tây chưa chăm sóc chu đáo cho người mới không chịu ở lại Chu gia, ông không con cái, không chỗ nương thân, lại ít người quan tâm, thiếu thốn y dược. Ngoài miệng người không nói, nhưng Bản Vương biết, thực ra người rất nhớ mong Trung thúc.” – thấy sắc mặt y vẫn còn hơi u ám, gã bổ sung, “Người yên tâm, trên đường đi có thái y tốt nhất của Vương phủ theo chăm sóc, đi cũng chậm, không có gì đáng ngại cả, mà hơn tháng nay sức khỏe của Trung thúc còn khỏe ra không ít đấy.”

Tự biết vừa rồi mình nói hơi quá đáng, thế rồi mới đuối lý bảo: “Để Vương gia hao tổn tâm trí, Chu Kỳ không biết lấy gì ra đền đáp.”

Gã cười cười, “Tính tình của Trung thúc, Bản Vương cũng đã nghe qua, không hổ một chữ ‘Trung’, gặp được người như thế, ra tay tương trợ cũng là lẽ tất nhiên. Huống chi, đây là mong muốn trong lòng người...”

Chu Kỳ chợt thấy có chút quẫn bách, vội vàng ngoảnh mặt đi, ngoài song cửa, là trăng sáng cao vạn dặm, cát phẳng trải ngàn xa. Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 47 – LÊN CAO NHÌN NGẮM TRỜI MÂY.

Quả nhiên Vương phủ là nơi đông đúc nhân tài, lại kê thang bốc thuốc không bàn giá cả, nhân sâm tuyết liên cứ tăng tầng mà điều dưỡng, Trung thúc tới Lũng Tây rồi cũng vì thế mà càng ngày càng khỏe ra, chớp mắt đã tới Trùng Dương.

Sớm tinh mơ, Chu Kỳ tới Nhân Trị điện thăm Trung thúc, mang theo bánh hoa cúc và rượu hoa cúc, ân cần chúc mấy lời may mắn ‘Sống lâu trăm tuổi, thọ tử nam sơn’. Có lẽ vì đã được Hiên Viên Phù dặn dò trước, lại là ngày lễ tết nên Chu Kỳ được ngồi trong Nhân Trị điện hẳn một canh giờ mới bị y quan đuổi ra.

Vừa ra khỏi Nhân Trị điện, Chu Kỳ đã thấy Hiên Viên Phù đứng chờ sẵn trong sân.

Y mỉm cười, hành lễ, “Vương gia.”

Cuối thu quang đăng, Hiên Viên Phù chỉ mặc một chiếc áo đơn, trên tay cầm theo một chiếc áo choàng mỏng.

“Tiết Trùng Dương, có muốn ra ngoài đi dạo cùng Bản Vương không?”

Cứ ru rú trong phủ một thời gian dài, Chu Kỳ cũng thấy có đôi ba phần bí bách, sẵn khoải đáp: “Vương gia đã có nhã hứng, Chu mỗ cung kính không bằng tuân lệnh.”

*

Hiên Viên Phù chỉ dẫn theo hơn chục người giục ngựa thẳng hướng thành tây. Mặc dù mấy năm liền không cưỡi ngựa, lúc leo lên chỉ nhớ có bảy tám phần, may là Hiên Viên Phù cố ý thả chậm tốc độ chờ y, tụt chung cũng không vất vả lắm. Mấy người thùng thẳng đi, vừa nói vừa cười, chỉ chốc lát đã tới cổng thành.

Hiên Viên Phù điều khiển ngựa đến cạnh bên y, khoác áo choàng lên người y, “Trên núi lạnh.”

Chu Kỳ khê né tránh, chiếc áo trượt xuống suýt rơi, y và gã đồng thời giữ lại, ngón tay chạm ngón tay, y lại xấu hổ một hồi.

*

“Vương gia, chúng ta đi đâu đây?” – Chu Kỳ nheo mắt đánh giá cảnh trí chung quanh, như thể đột nhiên nhận ra từng bụi cỏ dại hai bên đường cũng mang tới niềm hào hứng lẫn tẩn.

Hiên Viên Phù cầm cương, ý cười đọng trên môi, khiến cả con người gã trông nhu hòa hẳn, “Liên Hoa sơn[1].”

Y nhú mày, kinh ngạc hỏi: “Sao không phải Thiên Thê sơn[2]? Lên cao trông xa, chẳng phải Thiên Thê sơn thì phù hợp hơn sao?”

Gió thu ào ào thổi, Hiên Viên Phù vén lại lọn tóc bay tán loạn trên trán y, “Trên Liên Hoa sơn có một được tuyền, nghe nói chữa thương trị bệnh khá linh nghiệm. Còn có Thiên Ứng tự, bên trong có một tháp Phật cao bảy tầng, từ đây nhìn về phía Bắc là có thể trông thấy Kỳ Liên sơn.”

Gã kể y thật sát, nếu không phải vì tiếng gió bắc lẫn át đi thì có lẽ cả hô hấp cũng nghe thật rõ ràng, y lại hoảng hốt, vội vã quát roi, “Đã vậy thì chúng ta nhanh lên thôi, cố gắng trước buổi trưa có thể lên được đỉnh Liên Hoa sơn.”

*

Đứng trên đỉnh Liên Hoa trông về phương xa, quả là có thể trông thấy đỉnh Kỳ Liên sơn quanh năm tuyết phủ, Chu Kỳ khép hai mép áo choàng, rồi chột rầu rĩ cười thành tiếng.

“Sao thế?” – Hiên Viên Phù rót rượu cho y.

Y hớp một ngụm, vị thuần hương thanh mát của rượu hoa cúc như thấm thẳng vào tâm tỳ, lời tán thưởng cũng vì thế bật ra, “Hảo tửu.”

Hiên Viên Phù cười bảo: “Ổ đầu tây của Hà sóc, biên giới Túc Châu có một được tuyền, hình dáng tựa trăng non, chất nước thanh mát. Bên trong có cát chảy vậy mà không hề đục. Rượu này là lấy nước từ được tuyền đó, rồi thả cúc trắng Hàng Châu ủ thành.”

Thấy y nhấp từng ngụm, vẻ mặt vui thích khoái chí, gã cũng mỉm cười thật nhẹ, yên lặng thưởng thức rượu trên tay.

Mấy người thị vệ tởm đứng chờ cách đó không xa, thấy tâm trạng Vương gia nhà mình thoải mái cũng yên tâm.

*

Uống hết một chén, Chu Kỳ mới thông thả nói, “Vừa nãy ta cười, là vì khi ấy mới giật mình phát hiện ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Chu Kỳ đi về phía thiền phòng Thiên Ứng tự, “Cả đời này, nhấp nhô lên xuống hơn nửa cuộc đời, phân nửa đều dính tới núi non.”

Tuổi trẻ nhập Lũng, tại Kỳ Liên sơn đàm phán thành công khiến Tả Hiền Vương rút lui mười vạn binh mã, lại hiểu lầm mà chịu oan khuất nơi chân núi Yên Chi, bị giam cầm hai năm ở Lương Châu, sau đó là giả chết, ẩn cư mười năm trồng trà trên Mông đỉnh...

Hùng tâm tráng trí cũng thế, khuất nhục oan sai cũng vậy, dần dần theo tuổi tác, ngay cả than ngán thở dài y cũng chẳng còn hào hứng.

Có lẽ đúng như một vị cao tăng Trung Nguyên từng nói, tất cả những tham vọng ngông cuồng, đến tột cùng cũng chỉ là cát bụi.

Hiên Viên Phù đi theo y, vào thiền viện, cùng leo lên bảo tháp. Chu Kỳ không nói không rằng, chỉ lặng lẽ trông về Kỳ Liên sơn uốn lượn nơi trời bắc. Gã nhìn khuôn mặt quay nghiêng của y, nội tâm cũng an ổn, rồi lại chẳng dặng mà len lỏi cả đôi phần mỗi một. Gần như gã không dám tưởng tượng, nếu đến cuối cùng Chu Kỳ vẫn nhất quyết không ở lại Lũng Tây, vẫn nhất quyết đi về nơi xa xôi cùng trời ấy, lúc đó gã sẽ xử trí thế nào.

“Phượng Nghi...” – gã chưa chút gọi.

Y thẳng thừng ngắt lời gã, “Vương gia, đừng nói gì cả.”

Hiên Viên Phù ngậm miệng, giữa đất trời bao la lặng ngắt, có đàn nhạn rải cánh về phương nam.

“Vương gia nhìn thấy gì?” – không rõ đã qua bao lâu, đột nhiên y hỏi như thế.

Gã nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Khí thu trải khắp mệnh mang.”

Y cười, “Vương gia đứng trên vạn người, tầm lòng quảng đại.”

Gã vặn hỏi lại, “Người thì sao?”

Y mỉm cười, chỉ ngón tay về dãy núi xa xa, “Sông núi vạn năm, đời người trăm tuổi, nghĩ kỹ thì so ra chúng ta cũng như sáng sinh tối tắt mà thôi, đến lúc chết rồi, những dây dưa không rõ của hiện tại còn ai nhớ kỹ, lại có ai để tâm?”

Gã im lặng nghe, sau cuối chỉ lắc đầu, “Bản Vương không nghĩ thế.”

“A? Vương gia có cao kiến gì?”

“Nhân sinh khổ đoản, nói là trăm tuổi, sống chân chính thực chất chỉ ngắn ngủi vài chục năm. Nếu những thứ ta làm, những điều ta nghĩ chỉ là vô căn cứ như lời Phật gia giảng giải, vậy vì sao chúng ta vẫn sống trên thế gian này?”- gã ngừng lại một chút, rồi trầm ngâm nói, “Đại trượng phu cúi ngửa trong đất trời, biết là không thể mà vẫn cố làm. Nếu mọi chuyện đều không dám làm, chỉ chờ vạn sự hóa tro bụi, chỉ lo ăn chay niệm Phật, cầu trời khấn Phật, vậy sống trên đời còn gì là lạc thú? Lúc đó chỉ sợ cũng phụ tấm lòng cha mẹ dương dục đi? Phật gia, Đạo gia đều nói, tu hành có thể nhanh chóng luân hồi, sớm về miền cực lạc, nhưng trên đời có cực lạc thật hay không?”

Chu Kỳ nghĩ nghĩ, thở dài, “Những đắng khổ của hiện tại cũng là vì những suy nghĩ này đây, không biết bao nhiêu thế hệ từ xưa tới nay đã có ai thật sự giải thoát được thật chưa, người gọi là Cao tăng Lạt Ma có khi cũng do thế nhân hư cấu ra mà thôi. Mà ta đoán, cho dù có tiếp qua cả trăm ngàn năm nữa thì chỉ e vẫn có những người cố chấp mê hoặc như ta đi.”

Gã bật cười ha hả, “Phượng Nghi ơi Phượng Nghi, việc của cổ nhân đã sớm hóa tro tàn, bi hoan ly sầu cũng chỉ còn là câu chuyện tiểu lâu cũ rích, mà trăm ngàn năm sau, cả ta và người đều chỉ còn cát bụi, sự tình khi đó có người khác lo, liên quan gì tới chúng ta chứ?”

Gã đã gần bốn mươi, vậy mà giờ phút này thần thái như trẻ ra bao tuổi. Tầm mắt dao động nơi tóc mai đã điểm sương của gã, bỗng đâu thấy có chút gì đó bù nhìn cứ nhen lên.

“Nghe nói trong tự có được tuyên?”

Gã gật đầu, “Ngay phía sau thiền viện.”

“Vậy phiên Vương gia dẫn đường.”

*

Được tuyền lạnh ngắt chứ chẳng ấm áp như Chu Kỳ đã tưởng tượng, tằm táp vào cuối thu thì đúng là gần như rét thấu xương.

Bên bờ được tuyền có mấy khóm mao trúc[3], có lẽ không phải điền sản nên chúng thật lưa thưa và vàng vọt, lại khiến Chu Kỳ có chút nhớ về từng bụi trúc Quan Âm[4] trên Mông sơn.

Giữa được tuyền có một tấm bảng trúc chắn ngang, mặc dù Hiên Viên Phù không ở cùng bên với y, nhưng động tĩnh lẫn nhau thì đều nghe được rất rõ.

Tựa chùng như gã thở dài một tiếng, y ngâm lâu cũng buồn tẻ, thế là liền buột miệng hỏi: “Vì sao Vương gia phiền não?”

“Ngược lại hoàn toàn, Bản Vương đang nghĩ, những ngày bình yên thế này dù có hay thật, nhưng lúc nào cũng có kết thúc, tiếc rằng thời gian vụt đi quá nhanh, muốn giữ lấy cũng không giữ được.”

1. Liên Hoa sơn: Là một ngọn núi khá nổi tiếng của thị trấn Phan Ngụ, nằm ở dải đất hình sư tử khổng lồ cửa khẩu Châu Giang, cách Quảng Châu 30km và HongKong 60 hải lý, giao thông thủy bộ đều thuận tiện. Ngọn núi có chiếm diện tích mặt đất là 2.33km², đỉnh cao nhất cách mặt nước biển 108m. Cái tên Liên Hoa sơn nghĩa là lên núi có sen nở. (Hình đầu chương)

2. Thiên Thê sơn: Là ngọn núi nhỏ thuộc thành phố Hình Đài, diện tích 18km². Thiên Thê không phải là một ngọn núi nguy nga hùng vĩ, nhưng nếu là du sơn ngoạn thủy thì càng thấy ngọn núi này hiếm thấy, xinh xắn, hiếm trở. Hơn nữa, ngọn núi không phủ một màu xanh biếc như những nơi khác mà là một mảng sắc thu đông nhạt nhòa xanh xao. Theo từng thềm đá đi lên, dốc đứng chật hẹp, ngược mắt nhìn lên không thấy điểm cuối. Hệt như một chiếc thang thả từ trên trời xuống, nên mới có cái tên Thiên Thê (thang trời).

3. Mao trúc: hay còn có tên Trúc xào, tre Xiêm, Nam trúc, Diệp vĩ lông, thuộc nhóm trúc mọc tản. Mao trúc là loài cây đa tác dụng: có thể trồng thành rừng để phủ xanh đất trống đồi núi trọc góp phần bảo vệ môi trường sinh thái, để lấy măng làm thực phẩm và trồng để lấy cây làm nguyên liệu sản xuất giấy, ván sàn, chiếu trúc, đồ chơi, đồ thủ công mỹ nghệ xuất khẩu rất có giá trị.

4. Trúc Quan Âm: hay Phượng vĩ trúc, sinh trưởng ở miền Nam Trung Quốc. Thích môi trường ẩm áp ẩm ướt và râm mát, chịu rét kém, không chịu được ánh nắng quá gắt, sợ đọng nước, thích nghi với đất phì nhiêu, tơi xốp và giàu độ ẩm. Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 48 – CÚI ĐẦU DO DỰ.

“Ngược lại hoàn toàn, Bản Vương đang nghĩ, những ngày bình yên thế này dù có hay thật, nhưng lúc nào cũng có kết thúc, tiếc rằng thời gian vụt đi quá nhanh, muốn giữ lấy cũng không giữ được.”

Giọng gã rõ lộn cợn cả u oán, làm y cũng phải bật cười.

“Buồn cười lắm hả?”

Y thông thả đáp: “Lưu quang dễ rời bỏ người, nhưng chỉ cần người trọng yếu còn tồn tại, ngày tháng yên bình rồi sẽ lại tới, cần gì tự luẩn quẩn.”

Gã nói: “Ngày lành dễ có, người thương thì chưa chùng.”

Y hừ lạnh, không thêm nói nữa.

*

Được tuyền không phụ tiếng tằm của mình, ngâm xong quả nhiên thấy có chút hiệu nghiệm. Chu Kỳ thấy cả người khoan khoái hẳn ra, ngay cả bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hiên Viên Phù cũng kiêu hùng phần chần, giục ngựa ra roi cứ như Lã Bố tái sinh.

“Vương gia, giờ chúng ta đi đâu đây?” – xem chừng như gã không có ý hỏi phủ, y cũng hiểu kỳ hỏi xem.

Gã cúi đầu cười, “Tối rồi sẽ biết.”

*

Chu Kỳ hoảng hốt nhìn quang cảnh trước mắt, bước chân chôn tại chỗ.

Trước mắt là một gò đất không cao, bên trên có xây hai tòa cung điện. Người xuất thân thế gia như Chu Kỳ nhìn là biết, một tòa là Hiến cung, một tòa là Hạ cung.

Hiên Viên Phù nhẹ nhàng nói: “Đây là nơi vùi cốt của Bản Vương.”

Tiết Trùng Dương, cũng là ngày tế tổ, Hiên Viên Phù dẫn y tới đây, tất nhiên có dụng ý khác.

Y mấp máy môi khẽ nói: “Vương gia tế tổ, ta ở đây không hợp quy chế.”

Vỗ nhẹ lên vai y, gã thân nhiên bảo: “Vào cùng Bản Vương.”

Bất đắc dĩ, Chu Kỳ đành phải theo gã đi vào trong Hiến cung, chỉ thấy trên bàn thờ gỗ tử đàn đặt lẻ loi một đôi bài vị.

Có mấy vị hiến quan đã chờ từ sẵn, Hiên Viên Phù liếc nhìn ý bảo bắt đầu, một viên chấp sự trong số đó bước ra, cầm một chiếc khăn tơ trắng thả vào thau đồng trên bàn, viên chủ trì đặt nó lên bàn thờ, sau đó dâng ba chén rượu.

Chu Kỳ đứng một bên trông thấy mà kinh ngạc không thôi, đã bỏ qua lễ nghênh thần, từ tế khăn tới dâng ba món lễ vật cũng chỉ kéo dài có vồn vẹn một nén nhang, dù là phú hộ bình thường thì nghi thức tế tổ cũng nào có sơ xài như thế.

Nhóm hiến quan vừa lui ra, Chu Kỳ đã phản đối kêu lên: “Vương gia...”

Không biết gã lấy từ đâu ra hai tấm đệm hương bồ, dùng tay áo phủ đi lớp bụi mỏng bám bên trên, ý bảo Chu Kỳ ngồi xuống.

“Có phải người đang nghĩ, vì sao Bản Vương lại ngồi ngược bắt hiểu đến thế không?”

Y không lên tiếng đáp, đôi mắt dừng trước hai tấm bài vị trên bàn thờ.

Gã thăm đạm cười, “Phụ Vương Mẫu phi đều hoảng thệ (mất) khi Bản Vương còn rất nhỏ. Giờ ngẫm lại, hai người họ sống được mấy ngày an nhàn thư thái ở Trường An, còn lại thì đều gian truân khổ cực. Rồi khi Bản Vương kế vị, đóng quân khai khẩn Lương Châu, huấn binh luyện sĩ, tất cả đều làm theo di chiếu của tiên phụ.”

Chu Kỳ nhẹ nhàng nói, “Vương gia đã làm rất tốt, mười năm hay trăm năm sau, nhất định quân dân Lũng Tây đều ghi tạc công đức của Vương gia.”

Gã dùng miếng vải từ tốn chà lau từng tấm bài vị, trên mặt là vẽ mờ mịt, rồi lại luẩn kuất đầu đó cả bắt cần.

“Bất hiểu có ba, vô hậu là nhất. Với phụ mẫu, Bản Vương là bất hiếu; với Triều đình, Bản Vương bàng quang, uy hiếp Kinh thành, là bất trung; với con dân, Bản Vương giết người như ma, tổn hại sinh linh bá tánh, là bất nhân; với thuộc hạ, Bản Vương an phận ở tây bắc, không mưu cầu tiến thủ, là bất nghĩa.” – nói xong một mạch, gã cười đến thê lương, “Bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, trên đời người có thể làm được tất cả đếm trên đầu ngón tay, cuộc đời này của Bản Vương coi như đáng giá.”

Y nghe không vô, phản bác: “Làm gì có chuyện đó, sao Vương gia cứ coi nhẹ bản thân?!”

Gã xua tay, buông vãi, đặt bài vị trở lại chỗ cũ.

“Nửa đời trôi đi, ai đúng ai sai, Bản Vương rõ hơn ai hết.” – gã ngồi xuống bên y, “Lòng Bản Vương vẫn biết, cả đời nay chỉ có hai người là Bản Vương có lỗi nhất. Một là Phụ Vương, hai chính là người.”

Y nhú mày, “Vương gia, không phải ta đã nói chuyện giữa chúng ta...”

Gã vươn tay như muốn ngừng lời y đang nói, rồi lại chững giữa không trung, “Thiếu nợ người là thiếu nợ người, tháng năm còn dài, Bản Vương có thể từ từ trả. Về phần Phụ Vương, Bản Vương cũng không tin vào kiếp này kiếp khác, tất cả những bất hiếu trước kia, e là đời này muốn trả cũng không trả được.” – gã thở dài, “Nếu có thể dẹp yên Đột Quyết, Phụ Vương dưới cửu tuyền có lẽ cũng được an ủi phần nào. Còn không, ông có thác thiêng, Bản Vương còn mặt mũi đi gặp ông nữa.”

Y im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới gian nan cất lời, “Kỳ thật Vương gia đang độ tráng niên, nếu bây giờ nạp phi sinh tử, nhất định vẫn còn kịp... mai sau lập chiến công, uy hiếp man di, nhất định dưới suối vàng tiên Tinh Tây Vương cũng sẽ mỉm cười, Vương gia cũng lưỡng toàn trung hiếu.”

Gã cúi đầu cười mỉm, “Phượng Nghi, con người Bản Vương, người cũng biết, trông thì có vẻ ương ngạnh vô lễ, kỳ thực còn cố chấp gấp mấy lần người thường, đã biết rõ rồi thì có chết cũng không đổi, dù có đứng phải tường cao ngang lối cũng nhất quyết không quay đầu. Bất kể sau này người có chọn lựa thể nào đi chăng nữa, Bản Vương đã chọn người, thì sẽ không còn muốn tâm tư nào khác.”

Gã nói thật thành khẩn, làm nhất thời y cũng không biết phải ứng đối ra sao, lại nghe thấy gã thì thào hỏi: “Chẳng lẽ người thật sự muốn Bản Vương nạp phi sinh tử ư?”

Y chưa chút vận lại, “Chẳng lẽ thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con không phải đạo lý đúng đắn của người đời sao?”

Gã lắng lắng nghe, tâm can lại quặn đau từng hồi, vậy mà vẫn cố gắng trêu đùa y, “Vậy nên, sang năm Phượng Nghi muốn lấy một kiểu nương, năm sau có thêm một công tử?”

Lòng dạ y cũng khó chịu không thôi, một lúc sau mới nghẹn ra từng tiếng, “Đại ca có để lại con nối dõi, ta có thành thân hay không cũng chẳng còn quan trọng, nhưng dù sao Vương gia cũng là huyết mạch cuối cùng của Tinh Vương phủ ở Lương Châu.”

Sắc mặt y tái nhợt, khi nói còn không tự giác cúi đầu nhìn mặt đất, móng tay cũng day day bóp lên từng đốt tay... Quen biết mười mấy năm, gã biết, khi y nghĩ một đằng nói một nẻo, sẽ có dáng vẻ như thế.

Chậm rãi mỉm cười, gã nói: “Con cháu Hiên Viên gia ta rất đông... Ta thấy địa vị của Thái tử trong Triều đang vững như bàn thạch, sau này chỉ e Hoàng trưởng tử cũng chẳng có được kết cục tốt đẹp gì. Hay là cho cháu trai của người đi, nếu người đồng ý, Bản Vương sẽ nhận nó làm con thừa tự, cho đảm đương Tinh Tây Vương, được chứ?”

Chu Kỳ sững người, nhìn gã một cách khó tin, sau cuối mới lắc đầu, “Cứ để nó tránh xa những tranh đấu chốn cung đình thì hơn, cũng đỡ cho Chu gia ta cây to đón gió, sau này không khéo lại thành mầm tai vạ.”

Gã không bận tâm bảo: “Này không lo, Bản Vương sẽ tìm cơ hội gửi một phong thư thương lượng với nhị ca, nếu hắn đồng ý, Bản Vương liền dâng tấu lên Triều đình, ta nghĩ thằng cháu Hoàng Đế của ta kia cũng không phản đối đâu.”

Rời xa Triều đình nhiều năm, y không còn nắm rõ tình hình chốn hậu cung thế nào nữa, trước chỉ nghe Tào Vô Ý có nhắc thoáng qua, nói Thái Tử không được trọng dụng, sau này có bị phế thì chỉ e Hoàng trưởng tử do tộc muội sinh dục cũng là một trong số những người được tuyển chọn, đến lúc đó Chu gia có muốn cũng không thoát khỏi liên can.

Hỗn loạn rối bời, dần dần đo đo, vừa mới đây thôi còn khuyên bảo Hiên Viên Phù nạp phi sinh tử, giờ cũng bị y quên quá nửa mà quăng đi đâu rồi.

Đột nhiên y nhướn mày, nhìn gã, hỏi: “Người vừa gọi nhị ca ta là gì?”

Gã xuề xòa đáp: “Ngũ hồ tứ hải giai huynh đệ, nhị ca người cũng là nhị ca ta.”

Y tức mà phì cười, nhắc đến Chu Quyết, lại nhớ mấy năm chưa sót, trong lòng y cũng phiền muộn theo, dần cả theo nỗi nhớ nhà khôn nguôi.

Hiên Viên Phù lại nói: “Bản Vương thấy, nhị ca người trông thì dường như mấy năm nay không đoái hoài tới người, nhưng thực chất thì lo lắng cho người nhiều hơn ai hết. Sau này, Bản Vương có gặp hắn một lần, lúc ấy liền nhận ra ngay, kỳ thật bụng dạ hắn còn sâu xa hơn Cố Bình rất nhiều.”

Y cười, “Cổ Bình là người thành thật, làm gì có bụng với dạ gì ở đây.”

Gã lắc đầu, “Ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác... nói về nhị ca người trước đi, trông thì tưởng hẳn là loại người phong lưu bất kham, phóng túng bất trị, nhưng Bản Vương lại thấy, tâm tư hẳn rất nặng, dường như lúc nào cũng không vui, có rảnh thì người nói chuyện khuyên giải hẳn nhiều hơn xem.”

Chu Kỳ kinh ngạc nhìn gã, sau mới lắc đầu, đứng dậy, “Vương gia, sắc trời không còn sớm, chúng ta lên đường hồi phủ thôi.” Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 49 – CÔ QUẠNH SAU PHÂN LY.

Chớp mắt cái đã cuối tháng mười một, cách ước hẹn nửa năm Hiên Viên Phù đưa ra chỉ còn hai mươi ngày.

Đại tuyết tung bay, che trời lấp đất.

Toàn bộ Lũng Tây bị một màu trắng tinh bao phủ, đường phố vắng tanh vắng ngắt.

Ngồi trong mã xa, Chu Kỳ lạnh tới nổi cả người run lên bần bật, ẩm lô trong tay cũng chẳng cải thiện được bao nhiêu.

Hiên Viên Phù cởi áo choàng trên người khoác lên cho y, cười nói: “Tây Thục cũng có phải bốn mùa như xuân đâu, sao người sợ lạnh hơn cả trước kia vậy?”

Y đáp, miệng nhả ra từng đợt khói nhờ nhờ, “Vương gia thì sinh lực long mã, oai hùng cái thế rồi, Chu Kỳ chỉ là thất phu yếu đuối, sao sánh được với ngài.”

Gã bật cười, “Sao lại đổ lên đầu Bản Vương?” – nói vậy nhưng khóe môi gã vẫn cong lên, không có vẻ tức giận, “Mà nói đi thì phải nói lại, chẳng phải hôm nay chính người muốn đi ngắm phi tuyết trên cát gì đấy hay sao?”

Y lườm gã, chỉnh lời: “Minh Sa tẩu tuyết.”

Gã cười lành ồm ờ đáp: “Rồi, Minh Sa tẩu tuyết thì Minh Sa tẩu tuyết, dù sao cũng là lần đầu tiên Bản Vương nghe thấy.”

Y co ro người, “Khoảng trăm năm trước có một nhà đại hiền, tự gọi mình là Vô Danh, viết một bản kỳ thư, tên là Sa Châu đồ kinh. Trên đó có tất tần tật từ thiên tượng của Lũng Tây tới miêu thờ di tích, còn có cả tranh minh họa, trước kia khi còn ở Cô Tô ta có từng đọc qua.” – thấy trên môi y khô nứt, gã lập tức rót thêm trà nóng đưa cho y, Chu Kỳ run run tay tiếp nhận, nói tiếp: “Bản kỳ thư Sa Châu đồ kinh có vẽ lại một cảnh tượng thế này: ‘Cát chảy vô định, khi thì đột nhiên hun hút như đáy cốc, khi thì đùn lên cao như gò núi, đỉnh nhọn như gọt vót, khói tỏa như tranh, chiều tà bát ngát’. Mấy hôm trước thời tiết mát mẻ, ta dẫn Tô Huyền đi ngắm thử xem, quả nhiên là thiên nhiên tạo hóa, danh bất hư truyền.”

Gã cười bảo: “Thế nên hôm nay người mới tự dưng nổi hứng muốn đi xem cảnh tuyết hử?”

Nụ cười ôn hòa cùng với nét mặt cương nghị chẳng xứng nhau tạo nào, Chu Kỳ trông thấy cũng chẳng nhịn nổi cười, “Cứ coi là thế đi, thi thoảng cũng phải ra ngoài hít thở khí trời chứ.”

*

Hai người ở lại Minh Sa sơn hai ngày, sau đó mới lưu luyến mạo hiểm mưa tuyết trở về Lương Châu.

Đang trên đường đi bỗng nhận được trình sát tới bẩm báo: “Vương gia, Thứ sử Thiện Châu cầu kiến, ngày mai sẽ tới.”

Hiên Viên Phù nhíu mày, “Đang thái bình thịnh trị, hẳn tới làm gì?”

Viên trình sát trộm nhìn sắc mặt gã, thận trọng thưa: “Hình như là có chuyện quan trọng, hẳn còn dẫn theo cả nhân mã, ước chừng một trăm người.”

Phất tay cho người lui xuống, Hiên Viên Phù quay lại nhìn Chu Kỳ, “Thứ sử Thiện Châu cũng chỉ là quan tứ phẩm, lại dẫn theo cả trăm người xuất hành. Phương Nghi có thấy lạ không?”

Y trầm ngâm trong chốc lát, thở dài, “Từ trước đến nay hần vẫn sùng bái Vương gia, chắc không giống trông khua chiêng khiêu khích đâu. Còn nếu có người mượn danh nghĩa của hần, vậy chứng tỏ đó là một nhân vật tai to mặt lớn có chức quan to hơn hần muốn tìm Vương gia ôn lại chuyện xưa, không muốn phô trương thanh thế nên xe nhẹ người thưa tới đó mà.”

Gã cười khẩy, “Xe nhẹ người thưa?”

Vẻ mặt gã âm tình khó đoán, đáy mắt lại nháng lên vẻ ngoan lệ, Chu Kỳ trông thấy mà hoảng hồn, ho nhẹ một tiếng, “Vương gia.”

Gã vội đổi tâm trạng, cười bảo “Có khách phương xa tới, Tình Tây Vương phủ ta từ trước tới nay đều lấy lễ tiếp đãi, lấy đạo lý khuất phục người, dù là ai thì cũng lấy cơm nóng rượu ngon ra thết đãi.”

Chu Kỳ nghe vậy chỉ oán thầm – lấy lễ tiếp người cái quái gì, có mà tiên lễ hậu binh thì có?

Xuất hành có thể dẫn theo mấy trăm người mà không trái pháp chế, kẻ có làm được điều này, ít nhất y cũng quen biết tới năm.

Vô luận là ai, thì lần tái kiến này cũng khó tránh khỏi bối rối đi? – Chu Kỳ cười khổ.

*

Hôm sau, Hiên Viên Phù phái Tư Mã Giai cùng quan lại các cấp Lương Châu ra cổng thành đón chờ, bản thân gã thì cùng Chu Kỳ đứng trên thành lầu nhìn xuống.

Chưa tới giữa trưa, quả nhiên có tiếng trống nổi lên, một đoàn người nối đuôi nhau chậm rãi đi vào, tư thái oai phong.

Vừa thấy Hiên Viên Phù đã nhận ra, dẫn đầu là xe ngựa của Thứ sử Thiện Châu, mà theo sau là một nóc miên kiệu, bọc vải sắc đỏ, đỉnh kiệu nạm bạc, tám người nâng, so với kiệu liễn thông thường thì có vẻ thoái mái hơn nhiều. Dân chúng đương triều lấy xe ngựa xuất hành, chỉ có hoàng thân hiển quý mới dùng kiệu người nâng, vậy thân phận người này càng sáng tỏ hơn.

Đoàn xe chậm chạp đỗ lại, Thứ sử Thiện Châu xuống xe hàn huyên với quan lại Lương Châu một lúc, chủ nhân của miên kiệu lại chưa hề lộ diện.

Lần thứ hai khởi giá, có người gõ chiêng, Chu Kỳ tái mặt đếm...

Một tiếng, hai tiếng... sáu tiếng, bảy tiếng... mười tiếng, mười một tiếng...

Tri huyện xuất hành, chiêng gõ bảy hồi, quân dân nhường đường; Thứ sử xuất hành, chiêng vang chín tiếng, quan lại quân dân nhường đường; chiêng kêu mười một, vô luận là quân dân, quan chức lớn nhỏ, tất cả đều phải nhường đường, vì đó là nhất phẩm đương Triều, tam tỉnh Tể tướng.

Hiên Viên Phù cười khẩy, “Xe nhẹ người thưa, Bản Vương thấy hần tới thị uy thì đúng hơn?”

Chu Kỳ ngậy dại, ngẩng đầu nhìn gã, “Người nói xem... người tới là Cố Bình, hay nhị ca ta?”

Gã nghĩ một lúc, thở dài, “Là ai đi chẳng nữa, Bản Vương cũng phải chịu đựng cả.”

*

Hiên Viên Phù quyết định tiếp kiến người tới ở Vũ Đức điện, trước đó gã gọi Tư Mã Giai, Trần Nhân Hòa tới thám thính.

“Người kia lai lịch thế nào?” – gã hỏi thẳng vào vấn đề.

Trần Nhân Hòa cân nhắc đáp: “Nói sao nhỉ, Thứ sử Thiện Châu rất kiêng nể người này, chứng tỏ đó phải là cự thần đồng cung.”

Hiên Viên Phù cười lạnh, “Quan nhất phẩm trừ Triệu Tử Hi ra thì ai mà chả là cỰu thần đông cung, Bản Vương với Triệu Tử Hi không thù không oán, hấn sẽ không đứng tới gây chuyện. Ngươi có thấy người trong kiệu không?”

Trần Nhân Hòa lắc đầu, “Không thấy, bắt quá nghe tiếng thì có vẻ khá trẻ.”

Gã nhíu mày, truy hỏi: “Áo giáp hộ vệ bên hấn có trang trí vật gì?”

“Trĩ.”

Hiên Viên Phù nhìn về phía y, vẻ mặt thâm đậm, “Nếu là Cố Bình xuất hành, nhất định Bộ Hạ sẽ cắt cử Ứng Dương hộ vệ đi theo, phục sức là Ứng. Trĩ là dấu hiệu của Kim Ngô hộ vệ, người thích dùng những người này phần lớn là con cháu quyền quý.”

Chu Kỳ còn chưa kịp mở lời câu nào đã nghe thấy tiếng Hồ tổng quản cao giọng thông báo: “Vương gia, Tử kim quang lộc Đại phu – Thượng thư Tả bộc xạ – Ngụy Quốc công Chu Quyết cầu kiến!”

Sau đó, cánh cửa son từ từ được mở ra, Chu Quyết vận áo choàng đỏ tía đứng nơi đó.

Hiên Viên Phù thẳng thốt, so với lần gặp gỡ tại Lạc Kinh năm kia, Chu Quyết gầy đi trông thấy, đôi mắt hoa đào hờn sâu, xương gò má cũng nhô cao. Ánh mắt hấn sáng rực đạo qua, lẩn khuất cả sát khí nơi tận cùng đáy mắt.

Chu Kỳ ngơ ngác chôn chân tại chỗ, gần như không thể nhúc nhích, y chưa bao giờ nghĩ, lần thứ hai gặp lại người nhà lại là tình cảnh thế này.

Chu Quyết bước vào đại điện, cởi áo choàng ném cho tôi tớ theo sau.

Bào gắm tím sậm, phượng trĩ trường thụ, ngọc đá kim ngư.

Bất giác Chu Kỳ nhận ra, nhị ca của hiện tại đã chẳng còn là cậu bé có thể quần nhau với y chỉ vì một miếng bánh hải đường, hay hoàn khổ công tử thần thần bí bí kéo y ra khỏi học đường, lừa gạt dẫn y vào thanh lâu, và cả thanh niên tài tuấn tâm sự thâu đêm với y, lưu luyến nói lời tiễn biệt nơi trạm nghỉ nữa.

Hấn đã là người của thế giới khác, ở cái thế giới không có những con người sống biết khóc biết cười, mà chỉ còn một đám rối lục đục đầu đá nhau không biết mỗi một.

Mưu cơ sâu kín, tâm tư trĩu lòng, sát phạt quyết đoán, chẳng hề đắn đo.

Chu Quyết từ tốn đứng đối diện Hiên Viên Phù, hận thù trong mắt cũng trút dần đi.

“Tình Tây Vương, biệt lai vô dạng.” Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 50 – CHỈ SỢ ĐƯỜNG LỆ[1] TÀN.

Hiên Viên Phù nhìn hấn một lúc lâu, sau mới chậm chạp cười: “Ngụy Quốc công? Thành cháu của Bản Vương kia cũng hào phóng quá ha.”

Cả hai cùng im lặng, chỉ đứng đó đối chọi nhau, hệt như hai con sói trên đồng hoang.

Chu Kỳ trông thấy cảnh tượng này cũng không biết nên làm sao, thế là đánh bài chuẩn: “Nếu không có việc gì, bỉ nhân xin cáo lui trước.”

Chu Quyết không quay đầu nhìn, chỉ quăng lại một câu: “Ngươi về phòng chờ, nửa canh giờ nữa ta qua tìm.”

Không có tiếng đáp trả, chỉ có Chu Kỳ lập tức đi ra ngoài điện, đến cửa y còn lạnh lùng liếc Hiên Viên Phù một cái, bần cổ gã ánh mắt báo động.

Miệng lưỡi đắng ngắt, vậy mà vẫn phải cố nặn ra miệng cười, Hiên Viên Phù ra lệnh, “Còn không mau dọn chỗ dâng trà cho Ngụy Quốc công?”

*

Vừa uống trà, vừa lạnh lùng nhìn gã, Chu Quyết trầm giọng mở đầu: “Mục đích hạ quan tới đây, chắc Vương gia cũng rõ mười mười rồi.”

Hiên Viên Phù tỉnh queo đáp: “VẬY Ừ? NGUY QUỐC CÔNG KHÔNG NÓI, SAO BẢN VƯƠNG BIẾT ĐƯỢC?”

Chu Quyết mất hứng xua tay, “Ta không muốn vòng vo vô ích với Vương gia, không bằng chúng ta cứ vào thẳng vấn đề đi, lần này ta tới đây, nhất định phải mang Phượng Nghi trở về.”

Gã ung dung vuốt ve đường viền ống tay áo, băng quơ bảo: “Chu công tử là khách quý của Tĩnh Vương phủ, đi lại vốn đã tự do, nếu y muốn đi, Bản Vương muốn giữ cũng không được.” – nói tới đây gã im lặng một chốc, sau rồi gã nhìn Chu Quyết, sâu kín hỏi: “Nhưng nếu y không muốn đi, xin hỏi Chu đại nhân có lập trường nào mà muốn ép buộc y về.”

Chu Quyết nện mạnh chiếc chén phỉ thúy xuống mặt bàn, mặt gỗ đàn hương hồng đào cũng bị vạch ra một vết xước.

“Bằng vào ta là huynh trưởng của nó!”

Tiếng hấn không cao, nhưng chữ nào chữ nấy cũng rõ ràng rành mạch, dù âm điệu phương nam nhẹ nhàng cũng chẳng mấy may cản trở khí thế trong đó.

Gã cười hỏi ngược lại: “VẬY NÊN NGƯỜI HUYNH TRƯỞNG NÀY MỚI ĐẨY Y MỘT THÂN MỘT MÌNH VÀO LŨNG TÂY LÀM MẬT THẨM, MƯƠI MẤY NĂM SAU CŨNG KHÔNG HỎI HẠN SỰ SỐNG CHẾT CỦA Y? Y GIẢ CHẾT MƯƠI NĂM, RỒI LẠI TỪ TÂY THỰC LỘN TRỞ VỀ LŨNG TÂY, CẦU BẢN VƯƠNG XUẤT BINH TƯƠNG TRỢ, LÚC ẤY CÁC NGƯỜI CŨNG KHÔNG THĂM KHÔNG HỎI. QUẢ LÀ HUYNH ĐỆ TÌNH THÂM, BẢN VƯƠNG MỞ MANG TẦM MẮT.”

Giọng điệu châm chọc kia vào tai Chu Quyết hết như lưỡi dao sắc lém, từng câu từng tiếng đâm chọc thẳng vào tâm can. Hấn hít thật sâu, quay ra nhìn màn tuyết tung bay bên ngoài ô cửa, thì thào như tự nhủ, “Lúc đó Phượng Nghi tuổi trẻ ngông cuồng, toàn tâm toàn ý muốn kiến công lập nghiệp, không chịu yên phận ở Giang Nam, lúc nào cũng chăm chăm muốn vào Kinh thi cử. Mà tình thế trong Kinh khi ấy lại phức tạp khôn cùng, chỉ đáp sai một bước thôi cũng có thể tan xương nát thịt. Ta vốn đã không muốn nó bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt đó nên tìm một cơ hội đẩy nó tới Lũng Tây. Cũng nào có cầu nó kiến công lập nghiệp, chỉ cần nó sống bình bình an an vài năm rồi quay về Lạc Kinh là được rồi, cũng coi như tiện thể vớt vát ít lịch duyệt làm vốn, sau này con đường làm quan cũng bằng phẳng hơn.”

Hấn cười khỏ, “Nào biết đâu, đồ ngu Giang Ước kia lại làm ra sự tình ở Yên Chi sơn vậy.”

Nghe tới đây, đột nhiên Hiên Viên Phù chen lời cắt ngang hấn, “Việc này Bản Vương cũng thấy kỳ quái, nội tình trong đó, ta thấy Chu đại nhân hấn rõ nhất?”

Mắt Chu Quyết chợt nháng lên, rồi sắc mặt lại ảm đạm xuống, “Có lẽ Vương gia cũng nghe được trong đông cung có tay chân của Đột Quyết từ lâu rồi mà...”

Gã cười khẩy, “Đã bảo nói thẳng thì cứ thẳng thắn đi, che che lấp lấp vậy làm gì? Những việc vụn vặt trong Triều này Bản Vương cũng chẳng có hứng thú quan tâm, chẳng qua là nó lại dám múa rìu trên đầu Vương gia ta...”

Chu Quyết nhắm hai mắt, “Lúc đó đông cung lệnh cho Giang Ước là phải ổn định được tình hình Lũng Tây, nhất nhất không được loạn. Nhưng đến tay Giang Ước thì hấn lại không tiếc giá cả đáp ứng điều kiện của Tả Hiền Vương, cho dù náo động cả Lũng Tây cũng chẳng màng.”

Lòng dạ Hiên Viên Phù cũng hỗn tạp, lần trước Chu Kỳ nói với gã về Tần Ương, có lẽ bản thân y cũng thấu hiểu từ sớm. Lúc kia nhăm lẩn nhất thời, mà phá hỏng theo cả cuộc đời y và gã.

Nếu không có sự tình tại Yên Chi sơn, có lẽ Chu Kỳ đã trở lại Lạc Kinh hay Giang Nam từ lâu, rồi thành gia lập nghiệp, rồi đoàn viên mỹ mãn. Còn gã, có lẽ cũng buông xuống nỗi nhớ nhung dai dẳng này, dâng phi lập tử. Có lẽ cả hai sẽ trở thành đôi bạn già lâu năm, có lẽ trong những phong thư của y cũng sẽ có một phong cho gã...

Nghĩ tới đây đột nhiên gã lại mỉm cười, “Lần sau tới Lạc Kinh, Bản Vương thật muốn đi bái tế Tần đại nhân một lần, cảm ơn hắn đã se tơ cho mối nhân duyên nửa đời của Bản Vương.”

“Người!” – nghe thấy vậy Chu Quyết lạnh tái mặt.

“Vương gia đã rõ đầu cua tai nheo, tất cả đều là hiểu nhầm, vậy sao còn không chịu tha người?”

Hiên Viên Phù nghiêm nghị đáp: “Trước kia quả thật Bản Vương có lỗi với Phượng Nghi, giờ nghĩ lại cũng không thể tha thứ được cho bản thân mình, Bản Vương cũng hối hận không thôi. Nhưng, hiểu nhầm y, lắng nhục y, có thể đó là vì hiểu nhầm thật, nhưng tấm lòng Bản Vương dành cho y, thì là chân chân thiết thiết.”

Chu Quyết cười mát, “Cái sự chân thành của người khiến nó dù có phải giả chết cũng nhất quyết đào tẩu đó hả?”

Hiên Viên Phù cũng không chịu thua kém, “Dù giả chết nhưng y cũng có quay lại Lạc Kinh hay Giang Nam đâu, cuối cùng chẳng phải vẫn về bên Bản Vương đó sao.”

Bị chột đúng chỗ đau, mặt Chu Quyết cũng tái đi mấy độ, nghiêng răng nghiêng lợi mà rằng: “Là nhờ cả vào Vương gia tìm đủ mọi cách nhục mạ nó mà, thằng bé Phượng Nghi kia từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo, mắt không tạp trần, đầu óc lại hay nghĩ loanh quanh, vậy mà chuyện kia còn bị Vương gia cho toàn thiên hạ biết, ngay cả đám Thổ Phiên kia cũng rõ ràng, nó còn mặt mũi nào mà về Giang Nam?”

Gã không đáp mà chỉ hớp một ngụm trà, hỏi: “Đạo này Mịch La Xích Tâm thế nào?”

Lời dù chưa hết, ngụ ý thì rành rành ra đấy, từ trước tới giờ mối quan hệ giữa gã và Mịch La Xích Tâm vốn đã thân thiết, lần trước Thổ Phiên xuất binh tương trợ cũng có phần nửa là công lao của gã.

Chu Quyết gần như tuyệt vọng, nói năng cũng không tránh khỏi cay nghiệt hơn, “Không ngờ Vương gia lại vô liêm sỉ tới nhường này, trách sao lại đoạn tử tuyệt tôn, thành trò cười cho thiên hạ. Bất quá, ngay cả khi mọi chuyện đi được tới nước này, dù Vương gia người có thâm tình hơn nữa thì Phượng Nghi có nguyện ý ở lại hay không, người cũng không chắc phải không?”

Gã im lặng không đáp, để rồi thật lâu sau mới mết mết rằng: “Kỳ thật, e là ngay từ đầu Ngụy Quốc công đã tìm lầm người rồi, mọi sự giữa ta và Phượng Nghi, căn bản đã không còn do Bản Vương làm chủ nữa.”

*

Nửa đêm về khuya, ánh nến bập bùng.

Tuy rằng có kiệu nâng đi, nhưng ngựa xe đường dài cũng khiến Chu Quyết mệt lử khôn tả, lại thêm tâm tư tích tụ mà đôi mắt cũng ảm đạm đi nhiều.

Chu Kỳ rót thêm trà vào chén cho hắn, nhất thời cũng không nên mở đầu từ đâu.

“Lúc đó vây cánh đông cung chưa lớn, không thể lập tức đi cứu người, là nhị ca không đúng. Giờ mọi chuyện đã đâu vào đấy, Bộ Hạ cũng đã nhận lời, cho dù đắc tội với Tĩnh Tây Vương cũng phải mang người về. Dọn dẹp đi, sớm theo nhị ca về, nhanh ra thì có thể về kịp giao thừa.”

Nội tâm y không oán giận là không thể, vậy mà trông thấy dáng vẻ tiêu tụy của Chu Quyết rồi thì bao giận hờn năm xưa đều tan biến cả, tất thấy đều hóa thành nỗi buồn nhớ quê nhà da diết.

“Ăn tình trước kia, đệ hiểu. Thiên mệnh đã là thế, nhị ca không cần áy náy.”

Chu Quyết nhìn y, yếu ớt cười, “Bị hiểu nhầm nhiều năm như vậy, cũng chịu bao nhiêu khổ mấy năm qua, người vẫn có thể buông xuống được, quả nhiên đã trưởng thành rồi.”

Y trầm ngâm nói: “Mấy năm nay, rốt cuộc đệ cũng thấu hiểu một đạo lý.”

“Những gì nên là của người thì là của người, không phải cứ cố gò ép là có tác dụng. Mọi chuyện đệ gặp phải ở Lũng Tây cũng đều xuất phát từ số phận, không liên quan tới người ngoài. Mối liên kết giữa đệ và Hiên Viên Phù, có lẽ ngay từ ngày đầu tiên đệ đặt chân vào Lũng Tây đã được định đoạn rồi.”

Chu Quyết nhú mào, “Phượng Nghi, dù sao đại ca cũng để lại con nối dõi, Long Dương đoạn tụ tuy có kinh thế hãi tục thật, nhưng Triều đại nào mà chẳng có, ta sẽ không phản đối. Cái chính là mọi chuyện xảy ra giữa ngươi và Tĩnh Tây Vương, thật sự nhị ca không thể yên tâm.”

Chu Kỳ tha thiết, “Là lúc trước đệ đáp ứng ở lại với gã nửa năm, đến mười tám tháng Chạp mới thôi. Chờ đến ngày ấy, là đi hay ở, nhất định đệ sẽ cho nhị ca hay.”

Chu Quyết nheo mắt, bí ẩn mà rằng, “Là đi hay ở à... Tĩnh Tây Vương chiếm phần thắng không nhỏ ha.”

1. Đường lệ: Cây đường lệ, nhưng vì chữ “lệ” đọc lái như chữ “đệ” nên thường chỉ cả tình huynh đệ. Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 51 – SAO THẤU ĐẲNG ĐẲNG BIỆT LY.

Cuối cùng thì Chu Quyết cứ thế yên tâm thoải mái ở lại Tĩnh Vương phủ, rất có xu thế tuyệt đối không về Kinh một mình, ngày nào cũng lôi kéo Chu Kỳ đi ẩm trà buồn đưa, thưởng tuyết nghe đàn, khiến Hiên Viên Phù bực bội chết thôi mà không làm sao cho được.

Cho tới tận hôm nay, nhân lúc Chu Quyết ngủ trưa, gã mới có cơ hội kéo Chu Kỳ sang một bên hỏi han.

“Nhị ca người...”

Chu Kỳ như cười lại như không bảo: “Ta nhận lời Vương gia ở lại Lương Châu nửa năm, giờ còn kéo thêm được cả một người, tính ra Vương gia lãi lắm nhé.”

Hiên Viên Phù nhăn nhó mà rằng, “Ngụy Quốc công là rường cột trong Triều, công việc bận bịu, sao Bản Vương có thể vì tấm lòng hiếu khách của bản thân mà giữ hấn ở lại Lương Châu được chứ, nhờ chậm trễ đại sự xã tắc thì sao hở?”

Chu Kỳ nói: “Cũng có phải trong Triều chỉ có mình nhị ca đâu, hấn mới từ chiến trường trở về, Bộ Hạ thương huynh ấy chinh chiến vất vả nên đặc biệt cho nghỉ ngơi mấy tháng qua Lũng Tây đoàn tụ anh em đó, đây là Hoàng ân mà, ơn huệ hiếm hoi này đâu phải lúc nào cũng có, sao chúng ta có thể phụ lòng tốt của Thánh Thượng được chứ?”

Trong thâm tâm Hiên Viên Phù mắng nhiếc Hoàng Thượng lên bờ xuống ruộng, vậy mà mặt mũi vẫn cứ phải cười cười, “Đã là ý của Thánh Thượng, cũng không ảnh hưởng triều cục thì Bản Vương yên tâm rồi.”

Vì thế mà quân dân Lương Châu mấy ngày này thường may mắn bắt gặp cảnh tượng, xe ngựa của Tĩnh Tây Vương bắt đầu ra ra vào vào liên tục, nơi đến thì phong phú vô cùng, có nơi phong nhã, cũng có khi là kỳ sơn dị thủy hiếm thấy, đôi lúc là tửu quán trà lâu, thậm chí, có khi còn là xóm trắng hoa...

Sắc mặt Hiên Viên Phù thì mỗi ngày một khó coi, lại ngại tình cảm lẫn thể diện cho Chu Kỳ mà chỉ biết ôm cả rổ tức vào bụng, gồng mình tự chịu, mấy ngày liền rồi, làm đám hạ nhân trong Tĩnh Tây Vương phủ cũng nơm nớp bất an theo, hệt như đứng trên một lớp băng mỏng.

*

Mười sáu tháng Chạp, đã là ngày thứ mười Chu Quyết ở lại Lũng Tây.

Chu Quyết đứng đón gió trên tòa bảo tháp ở Liên Hoa sơn, tay cầm chén rượu, băng quơ hỏi.

“Ngươi đã quyết định theo ta về hay chưa?”

Chu Kỳ cũng dựa người vào lan can, không đáp.

Chu Quyết liếc nhìn y, vẻ nghiêm túc, “Ngay từ nhỏ ngươi đã có tật xấu là hành sự lúc nào cũng lo đầu lo đuôi, muốn đoạn tuyệt thì phải đoạn tuyệt, muốn lưu lại thì lưu lại, đã tới nước này rồi ta thật sự không hiểu, rốt cuộc ngươi còn do dự điều gì.”

“Đệ...” – y mấp máy muốn nói, rồi lại vì gì đó mà thôi.

Trượt ra tiếng thở dài, Chu Quyết kéo bờ vai y, chỉ ngón tay về phương xa.

“Hương kia, thấy không? Biết đó là đâu không?”

Y nheo mắt nhìn, nghĩ nghĩ, “Lạc Kinh?”

Chu Quyết gật đầu, “Trường An cũng ở hướng đó. Trước khi đăng cơ Bệ Hạ đã từng nghĩ sẽ dời đô tới Trường An, lần này cũng là để ta đi thám thính, kỳ thật con người ta làm gì có lúc nghỉ ngơi nào, đều là công vụ cả, đến Lương Châu cũng là tiện đường ghé thăm người, nếu có thể thì đón người về luôn.”

Y không nói, chỉ cúi đầu chăm chăm nhìn chén phẩm thủy trong tay.

Thấy y chần chừ không dứt khoát, Chu Quyết tiếp tục nói: “Nếu dời đô thật, thì tám chín phần tương lai chúng ta cũng sẽ phải dọn nhà tới Trường An, địa điểm thì ta đã chấm được một chỗ, tất nhiên là sẽ có một gian cho người. Trường An cách Lương Châu không xa, ngựa khỏe dồn roi cũng chỉ mấy ngày là tới. Dù người chọn lựa thế nào, nhớ thường về thăm nhà đoàn tụ là được.”

Chu Kỳ cảm động, rót cuộc cũng thì thảo, “Mối quan hệ giữa đệ và Hiên Viên Phù, chắc nhị ca cũng đã nghe phong phanh. Nam tử tương luyện đi trải đạo lý luân thường đã đành, trước kia gã vũ nhục đệ, nếu đệ mà còn ở cạnh gã...” – đến đây thì y ngừng không nói nữa, Chu Quyết lại rất rõ ẩn ý của y.

Nam tử khuất phục dưới thân người khác đã là vô cùng đáng khinh, vậy mà còn là kẻ thù, lại càng khiến người ta thấy hèn hạ hơn.

Chu Quyết cười, “Bản thân người nghĩ thế nào? Người cũng thấy vậy là thấp hèn ư?”

Y do dự, lắc đầu, “Đệ tự nhận là do bản thân mình gây nên, cúi ngựa không then.”

“Vậy chẳng phải xong rồi sao?” – Chu Quyết cả giận mắng: “Sớm biết thế này, ngày xưa ta không cho người đọc lắm sách vở làm chi, đọc lắm mụ cả đầu, tư tưởng cổ hủ cố chấp đến thế là cùng. Những chuyện xấu xa đơm đặt hiện tại chẳng qua là tiểu nhân công kích nhất thời, mấy năm nữa chẳng phải đều hóa thành mây tan, còn liên quan gì đến chúng nữa, mà chính người cứ canh cánh trong lòng có thoải mái được không, chẳng phải thế càng khiến chúng hả hê sao? Lâu ra thì người sống được trăm năm, so đo lắm thứ, hao phí thời gian, cuối cùng vẫn là bản thân hối hận, kẻ khác mừng vui.”

Y nghĩ nghĩ, nói: “Đạo lý huynh nói đệ hiểu cả, ánh mắt người đời không phải đệ chưa từng thấy, nếu tình ý tương thông, núi đao biển lửa cũng có là gì.”

Chu Quyết nhú mày, “Tâm ý của Tĩnh Tây Vương kia với người, ta thấy cũng không phải giả.”

Y cười khổ, “Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Thân còn trên Lư sơn, mà lòng đã mơ hồ.”

Xì ra một tiếng cười, Chu Quyết nâng chén rượu, một hơi nốc cạn.

Chu Kỳ nhìn hẩn, “Thấy đệ đau đầu nhức óc, tiến thoái lưỡng nan mắc cười lắm ư?”

Vỗ nhẹ lên đầu y, Chu Quyết nhẹ nhàng bảo: “Người khó xử vậy, chứng tỏ người cũng nào có thờ ơ. Vậy đi, nhị ca hỏi người hai vấn đề, người nghĩ kỹ rồi trả lời.”

Y gật đầu.

Chu Quyết trầm ngâm, từ tốn nói: “Thứ nhất, Môn hạ Thị trung Triệu Tử Hi có một cô cháu họ xa, năm nay tròn hai tám, gia thế tài mạo đều môn đăng hộ đối với người. Đại ca không còn, trường huynh như cha, ta sẽ làm chủ cho mối hôn sự này, được chứ?”

Sắc mặt y đột nhiên trắng nhợt như giấy, đôi môi mấp máy không thành lời.

Chu Quyết giơ ngón tay thứ hai, thông thả tiếp tục, “Thứ hai, Trung thư tỉnh đã lập sẵn kế hoạch, Tĩnh Tây Vương Hiên Viên Phù không con nối dõi, sau khi gã qua đời, Triều đình quyết định thu hồi đất phong, thiết lập thành hộ phủ, không phong cho người khác nữa. Song, mấy ngày trước gã có gửi một phong thư cho ta, nói rằng dù người đi hay ở, gã cũng muốn nhận Hoàng trưởng tử do Chu Phi sở sinh làm thế tử.” –

Chu Quyết không nói tiếp, hẩn chăm chú nhìn Chu Kỳ, chỉ thấy đôi mắt y lập lòe, tầm mắt nhìn ra phía sông ngòi xa xa, con người không nhúc nhích, hệt như một pho tượng Phật.

Chẳng biết đã qua bao lâu, rốt cuộc y cũng ngẩng đầu, nhoẻn cười nhẹ bằng, “Đệ biết rồi, cảm ơn nhị ca.”

Đôi mắt hoa đào trong veo lấp lánh, thần sắc sáng láng, Chu Quyết bỗng yên lòng, rồi lại giả bộ thở dài, “Trai lớn khó giữ, giữ đến giữ đi lại kết thù oán...”

Cả khuôn mặt y đỏ hồng cả, lại làm ra vẻ không nghe thấy.

Chu Quyết lại bảo: “Hai chuyện kia, ta sẽ giúp người thoái thác. Nhưng phải nhớ cho kỹ, độc thân ở Lũng Tây chó có để cho người ta bắt nạt. Người Chu gia ta không làm ăn lỗ vốn, nếu để ta bắt được tin tức nào nói người lấy lệ rửa mặt thì đừng trách ta đuổi cùng giết tận đến Lương Châu.”

Lòng dạ y cũng xúc động khôn nguôi, lưu luyến dặn dò, “Nhị ca cũng chú ý giữ gìn sức khỏe, dù sao thì chinh chiến cũng hao tổn tinh lực, ta thấy đạo này khí sắc huynh kém hơn hồi còn trong Kinh nhiều lắm. Ngày thường ráng nghỉ ngơi đầy đủ, tắm bổ, Lương Châu đây có ít Thiên sơn tuyết liên, quay về để đệ chuẩn bị cho nhị ca mang theo.”

Chu Quyết đầy vẻ hí hước chọc y, “Nhị ca người còn khỏe chán, chưa cần phải đại bổ. Nói về chinh chiến vất vả thì Tĩnh Tây Vương còn xếp trên ta kìa, tuổi cũng cao hơn, sợ là gã mới cần xài hơn đây, nước phù sa không chảy ra ruộng người, Thiên sơn tuyết liên này người cứ giữ lại cho gã dùng dần đi.”

Thấy Chu Quyết lại bắt đầu không đứng đắn, y cũng phó tay theo, cũng khỏi cần rụt rè chi nữa, nói chuyện trở lên tùy ý hơn, “Nhị ca quyền thế khuynh đảo triều dã, phong lưu thiên hạ, sao lại để ý mấy thứ thuốc bổ này chứ, là đệ quá lo lắng rồi. Chi bằng thế này, mấy tháng nữa đệ quay về Lạc Kinh ăn Tết, dẫn theo vài cô hồ cơ mỹ nữ hiếu kính nhị ca, nhị ca thấy thế có được không?”

Thấy y nói muốn về nhà ăn Tết, mắt Chu Quyết sáng ngời, cười bảo: “Người đã có tâm ý, nhị ca cũng xin miễn cho.”

Hai người đối diện nhau bật cười ha hả, chất chứa cả nỗi niềm xúc động không thôi.

Chu Quyết nhẹ giọng nói: “Ta dừng chân lại đây cũng đủ lâu rồi, định sáng sớm mai sẽ trở về. Phương Nghi, ở lại đây phải sống thật tốt, nhị ca đợi các người về đoàn viên.”

Đôi mắt y hoe đỏ, lặng lẽ gật đầu. Đăng bởi: admin

53. Chương 53

CHƯƠNG 52 – NĂM THÁNG MÃI LIỀN TAY.

Hiên Viên Phù nâng chén rượu, nội tâm vừa lo vừa sợ không yên. Từ nhỏ gã đã hành sự ngang ngược, có lúc nào mà không quyết đoán. Ngay cả khi ở bên Chu Kỳ, dù cả trước kia hay sau này cũng đều chiếm chủ động phần hơn.

Vậy mà hôm nay phải đợi chờ người khác quyết định vận mệnh của mình, với gã, có lẽ là lần đầu tiên.

Thứ cảm giác này thật khó tả, như đắng lại như ngọt ngào, khi thì cảm thấy bản thân đã nắm chắc phần thắng như lòng bàn tay, lúc lại thấy xa xăm vô hạn, cùng trời cuối đất.

Gã biết Chu Kỳ đang đứng ở nơi nào chờ gã, nơi đó có thể là hi vọng, cũng có khi là đường cùng.

*

Phương đông dần rạng, mười tám tháng Chạp, đến hẹn đã lên.

Hồ tổng quản loanh quanh bên ngoài cánh cửa Diên Ninh điện, cuối cùng cũng không nhẫn nại nổi mà cất tiếng gọi: “Vương gia?”

Lâu sau vẫn không có tiếng người trả lời, Hồ tổng quản nơm nớp bất an, vừa chực đẩy cửa đi vào thì cánh cửa chậm chạp mở ra.

Hiên Viên Phù sừng sững bên cửa đón nắng mai, hai bên lông mày nhú chặt, trên gương mặt là một vẻ khó lường bất phân.

“Vương gia...” – Hồ tổng quản khom người hành lễ, lại khẽ gọi một tiếng.

Gương mặt nhìn sắc trời, sương mù băng lạnh, gã hỏi: “Chu đại nhân đang làm gì?”

Hồ tổng quản sững người, “Chu đại nhân nào?”

Hiên Viên Phù bắn cho hấn ánh mắt ‘vô dụng’, Hồ tổng quản mới kịp thời phản ứng, vội vàng sợ sệt báo cáo: “Chu đại nhân đang thu dọn hành trang, hình như hôm nay sẽ đi, còn Chu công tử...”

Hai hàng lông mày gã nhướn lên, “Thì sao?”

“Theo nô tài thấy thì hình như Chu công tử cũng đang thu dọn, chỉ không biết là giúp đỡ hay cũng muốn xuất hành...”

Thở dài một tiếng, gã bảo: “Chuyện gì phải tới có trốn cũng không thoát, qua Hoàng Hoa biệt uyển.”

*

Còn chưa tới Hoàng Hoa biệt uyển đã thấy đoàn nhân mã của Chu Quyết tập kết bên ngoài chờ đợi, lòng dạ gã chợt thấy phiền muộn khôn cùng, đoán chừng hai người họ Chu đang nói lời tạm biệt, hoặc, đang cùng chuẩn bị, gã cũng dứt khoát không vào, kiên nhẫn chờ bên ngoài.

Qua nửa canh giờ, Chu Quyết mới ung dung đi ra, Chu Kỳ đi sau hấn, dáng vẻ lơ đãng.

Chu Quyết vẫn bận bộ triều phục rườm rà quý phái như khi đến, còn Chu Kỳ lại khoác một thân y phục hoa lệ.

Chỉ thấy đầu y đội quan ngọc, thân lụa vân, tay quạt lụa, khoe môi khẽ cong, đáy mắt mang cười.

Tầm mắt y chạm tầm mắt gã, nhoẻn cười, ba phần của thoải mái, ba phần của hối tiếc, bốn phần của quyền luyến.

Tâm can gã chợt nguội lạnh, chớp mắt cái, ba hồn bảy vía đều bay vút đi đâu, chỉ để lại lục phủ ngũ tạng không thể rời chẳng thể xa, làm gã như nhớ lại ngày đó, ngày nhận được tin Chu Kỳ chết, bàng hoàng thất thố, mờ mịt ngẩn ngơ.

“Vương gia, hạ quan quấy rầy lâu ngày, trong Triều còn vài công vụ cần giải quyết, xin cáo từ.”

Chu Quyết đứng trước mặt gã, cười đến chàm chọc, hết như hồ ly vừa thực hiện được gian kế.

Hiên Viên Phù liếm liếm bờ môi khô nứt, nặn ra miệng cười, “Sao lại nói là quấy rầy, Chu đại nhân không chê Lương Châu hoang vu, Vương phủ quê mùa, trọ lại mấy ngày đã là niềm vinh hạnh của Bản Vương rồi.”

Chu Kỳ đứng phía sau Chu Quyết, dù không nói lời nào nhưng vẻ mặt lại như mất kiên nhẫn, chừng như mong muốn đoàn xe mau lên đường.

Hiên Viên Phù cúi đầu, trầm ngâm một lúc, rồi bỗng ngẩng đầu, cười nói: “Bản Vương tiễn các người ra đình nghỉ chân.”

Chu Quyết liếc nhìn Chu Kỳ, “Ý tốt của Vương gia, hạ quan cung kính không bằng tuân lệnh.”

*

Nếu sự đời như con đường quanh co khúc khuỷu, thì năm tháng như trạm nghỉ ngắn dài.

Đang là tiết rét đậm, hoa cỏ điêu linh, gió bắc cuộn cuộn, con đường dưới nắng vàng yếu ớt càng tăng thêm vài phần tiêu điều xác xơ.

Hiên Viên Phù nhìn Chu Quyết, “Bản Vương có thể nói đôi câu với Phượng Nghi không?”

“Tất nhiên.” – Chu Quyết quay ra nhìn Chu Kỳ, “Ta lên kiệu trước.”

Thấy Chu Kỳ gật đầu đáp vâng, hấn liền xoay người đi.

Hiên Viên Phù cảm khái cười, “Không ngờ cũng có ngày này.”

Chu Kỳ ngấm nghĩa quặt lựa trong tay, “Vương gia quả là người giữ chữ tín.”

Lời nên nói đã nói cả, nhất thời Hiên Viên Phù cũng ghen giọng, lại là một quãng yên lặng đầy rối bời.

Rồi đột nhiên, y giơ tay vuốt nhẹ lên hai bên tóc mai điểm sương của gã, “Sau này Vương gia bớt lao lực vất vả đi, cũng ít dồn nén tâm sự đi.”

Ổng tay áo y dán lên gò má gã, lựa Tô Châu vào đông càng thêm lạnh lẽo.

Gã cởi áo khoác trên người xuống, choàng lên người y, “Người vốn sợ lạnh, tiết đông tháng Chạp, một đường đông tiến dù ngồi trong kiệu ấm cũng dừng cây mạnh, mặc dày một chút.”

Y vẫn không để ý, tiếp tục nói: “Ta vẫn thường nghĩ, nếu không có chuyện xảy ra ở Yên Chi sơn, ta và Vương gia sẽ thế nào.”

Gã sưng lại, làm ra vẻ tự nhiên phóng khoáng, “Hiểu dĩ vãng không can nổi, biết tương lai có thể theo[1]. Người đã quyết trở về, việc quá khứ, coi như chưa từng phát sinh, cũng không cần nhắc lại nữa.”

Y cúi đầu, “Nếu Vương gia đến Giang Nam, trên dưới Chu gia ta nhất định sẽ quét thềm đón tiếp.” – thấy gã im lặng không nói, y lại hỏi: “Tương giao đã lâu, mà ta vẫn không biết tên tự Vương gia.”

Gã nhẹ nói: “Du Mai.” (bước qua)

Y lẩm nhẩm đọc thầm, “Ưu sầu lòng ta, tháng ngày trôi qua, như mây tan gió thoảng... điển cố Tần Thệ, ý nghĩa lắm.”

Cài nút áo cho y, gã lưu luyến, “Khi dứt mà không dứt, ắt chịu hậu hoạn. Bản Vương cũng chưa đến mức đuổi cùng giết tận, đường xa trời rộng, người...” – tựa chừng như gã ghen lại, “Người vạn lần bảo trọng.”

Nghe bốn chữ này, cả hai đều như hoảng hốt, gã thầm than thở, – quả là có chiều lòng y thế nào thì chung quy mười năm vương mặc vẫn chẳng thể tiêu tan, cõi lòng cũng lạnh như tuyết giá, rồi lại thấy Chu Kỳ kéo khép hai vạt áo, trên mặt cũng nở một nụ cười khó hiểu.

Sau đó là thấy y đột nhiên gạt đầu, phất phất tay về phía trước, gã xoay người, thì thấy đoàn xe của Chu Quyết đã từ từ lặn bánh đi. Tấm màn kiệu được vén lên, Chu Quyết cúi người vọng lại, “Vương gia chiêu gọi hiền tài, lấy đức phục nhân, gia đệ ngưỡng mộ Vương gia nhân nghĩa vô đức đã lâu, nay quyết tâm ở lại Lũng Tây góp sức vì Vương gia. Hy vọng Vương gia không chê, quan tâm y nhiều hơn.” – nói rồi quay ra dặn dò Chu Kỳ, “Nếu Tết mà không thấy mặt người, dù có trối ta cũng trối người về.”

Chu Kỳ cười đáp với theo, “Tể tướng ra lệnh, hạ quan không dám không theo.”

Mã xa dần dần khuất bóng, chỉ để lại một hàng cát bụi mịt mù, và vết bánh xe kéo dài nhợt nhạt.

Hiên Viên Phù sực hoàn hồn, kinh ngạc đến tột độ nhìn y, “Người lừa Bản Vương?”

Rốt cuộc Chu Kỳ cũng không nín được bật cười ra tiếng, “Vương gia tự ngấm lại xem, vừa rồi Chu Kỳ có lời nào lừa gạt ngài?”

Đột nhiên cả người gã loạng choạng gần như sụp đổ, vịn vịn lấy bờ vai y.

Chu Kỳ hoảng hốt, “Vương gia!”

Hiên Viên Phù lắc đầu, cười khổ, “Cả bó tuổi rồi, không chịu nổi kinh hoàng, nếu hôm nay bộ xương già cỗi của Bản Vương mà bị người giằng co nữa có khi cái mạng này cũng đứt luôn.”

Chu Kỳ đỡ lấy gã, lòng chua xót, ngoài miệng vẫn cứ cố móc máy, “Tai họa lưu ngàn năm, Vương gia lại còn là quý sứ trần thế, theo ta thấy, chỉ sợ cũng sống dai trường cửu như pho tượng Bồ Tát trong miếu kia.”

Gã đứng thẳng người, lại vẫn ngả vào người y, cũng giấu nhem đi nụ cười giảo hoạt, “Trước kia, với Bản Vương, mười năm, hai mươi năm hay trăm năm cũng chẳng khác biệt bao nhiêu, nhưng giờ mỹ nhân đã ôm trong ngực, chết vớ vẫn như thế thì thật đáng tiếc quá.”

Hai người cách nhau thật gần, ngay cả hít thở cũng trộn lẫn cả hơi thở của đối phương.

Chu Kỳ thoáng do dự, vươn tay ôm lấy gã, ghé vào tai gã thầm thì, “Lần này ta đã hiểu một đạo lý.”

“Gi?”

“Nếu đã không buông xuống được vậy thì cầm hẳn lên. Trên đời có rất nhiều thứ quá nặng mà một người không thể gánh vác nổi, trước kia ta không hiểu, lúc nào cũng thích bo bo sính cường, kết quả là té ngã, bản thân cũng thảm hại hết nổi.” – y cười cười, như đang hoài niệm.

Gã ngẩng người, đan cài mười ngón tay với y, “Có khốn có khó, có Bản Vương nâng giúp người.”

So với y, tay gã dày rộng hơn, cũng thô ráp hơn, nhưng ấm áp và thật mạnh mẽ.

Chu Kỳ nhoẻn cười.

“Mấy ngày nữa, Vương gia theo ta về Giang Nam đi.”

1. Hai câu thơ đã được dịch nghĩa trích từ bài phú nổi tiếng “Quy khứ lai từ” của Đào Tiềm.

– Chính văn hoàn – Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 53 PN1 – MUỖI NĂM CÒN THÂN HỮU.

Xe ngựa tới sát cổng thành kinh đô hoa lệ, Hiên Viên Phù mới bắt đầu chân chừ.

“Phượng Nghi, chúng ta mang theo mấy thứ liệu này có đơn giản quá không?”

Chu Kỳ cười nhạo, “Nếu Vương gia muốn tặng lễ vật quý giá khiến nhị ca ta chấn động thì chỉ sợ là phải dùng đến trân châu Nam hải trải đầy Khúc Giang, hay một tòa lầu các xây toàn bằng ngọc thạch thì may ra mới được, nếu Vương gia cảm thấy tài lực Lung Tây dư dả thì có thể thử một lần xem sao.”

Đã chẳng lạ gì với kiểu nói móc kháy của y, Hiên Viên Phù cũng bóng gió vặn lại, “Đúng là Bản Vương lo nghĩ đầu đầu, Chu đại nhân thanh liêm có tiếng, Bản Vương có tặng cả núi vàng núi bạc có khi hắn cũng coi như đồ bỏ mà từ chối thôi?”

Miết gã một cái, Chu Kỳ vén màn xe, chỉ thấy trong Lạc Kinh ngựa xe như nước, náo nhiệt phi thường.

Hiên Viên Phù thở dài, “Mặc dù đã từng vào Kinh mấy lần, nhưng lần nào Bản Vương cũng phải thán phục trước sự phồn vinh nơi đây.”

Khóe miệng Chu Kỳ nhếch lên, “Có lẽ lần này Vương gia thấy sẽ không chỉ có phồn hoa thôi đâu.”

Hiên Viên Phù nhìn y, “Người cho là Bản Vương kiêu dè nhị ca người hay Cố Bình thật sao?”

“Họ kiêu nề Vương gia, được chưa?” – nói rồi còn không quên tặng kèm theo một cái lườm nguýt khinh khỉnh.

Gã còn toan vặn lại, song đúng lúc đó Hồ tổng quan lên tiếng bấm báo, “Vương gia, Tư không lệnh Tiền đại nhân phủ Tông Chính[1] cầu kiến.”

Khi Hồ tổng quản vén rèm lên thì Hiên Viên Phù đã ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn, khí thế át người.

Tiền Tư Không khom mình thi lễ, “Vương gia, hạ quan được Cố đại nhân phái tới xác nhận lộ trình của Vương gia.”

Hiên Viên Phù nhíu mày, “Hành tung của Bản Vương ở Lạc Kinh còn cần báo cáo với Cố Bình sao?”

Ngữ điệu gã đầy nghiêm khắc, Tiền Tư Không rúm ró cả lại, sợ sệt sửa lời, “Thật ra ban đầu Cố đại nhân không có nói như vậy.”

Hiên Viên Phù cười khẩy, “Vậy à, thế Cố đại nhân ra lệnh thế nào, Bản Vương rửa tai lắng nghe đây.”

Vị cấm y công tử ngồi bên cạnh gã đột nhiên ho nhẹ lên vài tiếng, gã vuốt vuốt cằm, giọng điệu dịu đi, “Thế hẳn an bài thế nào?”

Tiền đại nhân cẩn cẩn dực dực bấm, “Cố đại nhân nói, tất nhiên là Vương gia tùy ý đi lại, nhưng Chu đại nhân thì phải tới Lại bộ một chuyến.” – ngó thấy sắc mặt gã không vui, viên quan lại vội vàng giải thích, “Vì Chu đại nhân vẫn là lục sự của phủ Tỉnh Tây Vương, lần này vào Kinh, dựa theo quy củ là phải tới Lại bộ báo cáo công tác. Sau đó... Ngụy Quốc công mời Chu đại nhân về Chu phủ nghỉ ngơi.”

Nhắc thấy Hiên Viên Phù muốn gây khó dễ, Chu Kỳ nhanh nhẩu cướp lời, “Tất nhiên hạ quan sẽ tới Lại bộ báo cáo, nhưng trong Vương phủ còn vài việc lặt vặt chưa xử lý xong, có thể thư thả cho hạ quan vài canh giờ được không?”

Bấy giờ Tiền đại nhân mới kịp phản ứng, ra vị cấm y công tử này chính là Chu lục sự mà Cố Bình nhắc tới, nhất thời hắn cũng có chút bối rối, “Dạ, đã vậy thì... tối nay Thánh Thượng muốn tổ chức tiệc rượu tầy trần cho Vương gia tại Thái Cực điện, kính mong trước giờ Thân Vương gia có mặt dự thính.”

Hiên Viên Phù hầm hầm hừ hừ ra tiếng, Chu Kỳ cười đáp, “Đa tạ Tiền đại nhân đã chuyển lời, đợi Vương gia chuẩn bị xong xuôi, nhất định sẽ tiến cung yết kiến.”

Tiến bước Tiền Tư Không, Hiên Viên Phù nhìn y, “Người sẽ không về Chu phủ ở thật đó chứ?”

Chu Kỳ như cười lại như không, “Tết trừ tịch đương nhiên là đoàn tụ người thân rồi, chứ không ta về Lạc Kinh làm gì.”

Gã thở dài, “Theo như người nói, chẳng lẽ Bản Vương cũng phải vào cung ở hay sao?”

“Ta nghĩ, nếu Vương gia nguyện ý, nhất định Bộ Hạ sẽ vui lắm.”

*

Kiện vàng rực rỡ, điện ngọc lung linh. Minh nguyệt tràn Côn trì, dạ quang về Hợp Phố.

Gia yến của bậc Đế Vương đương nhiên phú quý phi phàm, chẳng qua lần này có đôi phần kỳ lạ mà thôi.

Hiển nhiên, Hiên Viên Chiêu Mân ngồi tại vị trí tối cao, vị trí bắc triều nam[2], bên tay trái hắn lần lượt là Hiên Viên Phù, Cố Bình, bên phải là cặp huynh đệ Chu Quyết, Chu Kỳ.

Trung tâm đại điện trống trải chỉ vồn vện có năm người ngồi, không đàn sáo cung cầm trợ hứng, cũng không mỹ nữ ca múa làm bạn, chỉ có những khuôn mặt lạnh cảm chăm chăm nhìn mặt đất.

Rốt cuộc vẫn là Hiên Viên Chiêu Mân lên tiếng trước nhất, “An Nghĩ ở lại, những người khác lui xuống hết đi.”

Thái giám cung nữ nối đuôi nhau lui ra ngoài, Hiên Viên Chiêu Mân tủm tỉm cười, “Đây đều là người một nhà cả, không cần đa lễ.”

Lời vừa dứt, Chu Quyết đã lôi kéo Chu Kỳ thao thao bất tuyệt về các món ăn bày trên bàn.

“Thức ăn hôm nay đều là Miễn Chi quyết định nên đa số là món ăn Kim Lăng (Nam Kinh). Người xem, thủy bát tiên[3], hạn bát tiên[4], tảo xuân tứ dã, ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi kia làm gì có mà ăn? Mau mau ăn nhiều một chút.”

Bên này huynh đệ tình thâm rôm rả ngắt trời, bên kia Hiên Viên Phù và Cố Bình thì nhìn nhau phát ghét.

Cố Bình chỉ chăm chăm cúi đầu dùng bữa, Hiên Viên Phù thì chú ý tiếng nói chuyện bên đối diện kia.

Hiên Viên Chiêu Mân chống má nhìn, chỉ thấy khung cảnh này thật thú vị, chẳng nhẫn nổi mà bật cười khúc khích.

Hiên Viên Phù hỏi: “Bộ Hạ có gì vui ư? Hôm nay lại thoải mái thế.”

“Người thân đoàn tụ, cố hữu tương phùng, là chuyện may mắn trong đời, chẳng lẽ không đáng mừng sao?”

Hiên Viên Phù gật đầu, “Đích xác, có khi thấy long nhan Điện Hạ rồi, thần mừng lây cũng không chừng.”

Hai người còn mãi ‘hàn huyên’, Cố Bình đã rót đầy một chén rượu, vòng qua Hiên Viên Phù, đi về phía Chu Kỳ.

Thời điểm quen biết nhau tại Lạc Kinh, cả hai đều chưa qua tuổi đôi mươi, rồi khi tạm biệt tới Lương Châu đến nay ước chừng cũng hơn mười năm có lẽ. Giữa dòng đời hỗn loạn, ai cũng có khoảng thời gian phí hoài, có thoải mái, rồi vẫn thư từ qua lại cho nhau, giờ tái kiến, tâm sự bao năm qua, chung quy lại chẳng biết nên mở đầu từ đâu.

Cố Bình tỉ mỉ đánh giá y, đôi mắt hoe đỏ.

Chu Kỳ mỉm cười, chạm nhẹ vào chén hân, “Ngày lành cảnh đẹp, sao lại ủ ê thế này?”

Cố Bình cúi đầu, thở dài, “Dù tôi không rõ khúc mắc trong chuyện của cậu, nhưng cậu đã lựa chọn ở lại Lũng Tây, tôi cũng không thể nói gì hơn. Chỉ mong cậu bảo trọng, nếu có gì không được như ý cũng đừng chịu đựng một mình, lúc nào cũng có thể trở về.”

Sự tình giữa y và Hiên Viên Phù, Cố Bình cũng biết ít nhiều, trước y chỉ hơi hoài nghi, nhưng giờ thấy Cố Bình trực tiếp thăm hỏi, cũng hiểu trong lòng cậu ta đã hai năm rõ mười, nhất thời có chút mất tự nhiên, “Miễn Chi...”

Cố Bình quay đầu liếc qua Hiên Viên Phù, vẻ mặt lạnh lùng, “Nghe nói gần đây gã ta rất tốt với cậu, nhưng nói chung tôi vẫn không thích gã.”

Hiên Viên Phù để ý thấy Cố Bình đang nhìn về phía mình, gã quay ra nhìn lại, trong mắt cả hai đều là bão tuyết.

Chu Kỳ trông mà thấy đau cả đầu, vội vàng lái sang chuyện khác, “Mà cậu vẫn ăn chay tu đạo đấy à? Xưa nay sức khỏe đã yếu, lại trăm công nghìn việc, vẫn nên tắm bổ thì hơn.”

Cố Bình nén sát khí xuống, ôn hòa trả lời: “Cũng không đến mức lao lực, mấy năm nay cũng quen rồi.”

Hai người thông thả tán chuyện, hết chuyện này qua chuyện khác, bất giác trăng đã treo giữa trời, rồi như vẫn chưa thỏa tâm nguyện.

Hiên Viên Chiêu Mân cười nói: “Miễn Chi, còn nhiều thời gian, Vương thúc với Chu Kỳ đi đường mệt nhọc, cũng nên để mọi người về nghỉ ngơi đi thôi.”

Cố Bình ngẩn người, “Là thần vui quá hóa quên, không suy nghĩ chu toàn,” – dứt lời hân quay ra nhìn Chu Kỳ, “Mai hạ Triều, nếu không có chuyện gì quan trọng, tôi qua Chu phủ tìm cậu.”

Hiên Viên Phù vừa nghe thấy Chu Kỳ phải quay về Chu phủ thì sắc mặt lạnh nhanh như chớp mắt, lại chẳng thể nói gì.

Chu Kỳ đi theo Chu Quyết ra khỏi đại điện, bỗng nhiên quay đầu cười rằng với gã, “Vương gia thất thần ra đó là gì, không về phủ nghỉ ngơi sao?”

Nụ cười tỏa nắng, sáng bừng bốn phương, chừng như muốn lấn át tất cả đèn đuốc Lạc Kinh.

Hiên Viên Phù nhếch môi, cao giọng với theo, “Chờ ta với.”

1. Phủ Tông Chính: chuyên coi sóc mọi việc của Hoàng Tộc.

2. Bắc triều nam: Túc mặt quay hướng bắc, lưng hướng phía nam.

3. Thủy bát tiên: là chỉ 8 loại thực vật thủy sinh của Nam Kinh. Nam Kinh lắm sông ngòi, ao hồ dày đặc, là nơi lý tưởng cho thực vật thủy sinh sinh trưởng. 8 loại này là củ sen, ấu đỏ, niễng non, hạt súng, mã thầy, rau cần, giao nhi thái, củ từ, nên có tên là “Thủy bát tiên”. “Thủy bát tiên” là món ăn truyền thống của người Nam Kinh.

4. Hạng bát tiên: Là chỉ 8 loại rau dại sinh trưởng trong đất tại Nam Kinh. Người Nam Kinh nổi tiếng là thích ăn rau dại. Vào mùa thu, mùa thu hoạch, cũng là thời điểm những loại rau dại này chín có thể ăn, vì thế mà trên bàn cơm của người Nam Kinh thường xuất hiện những bát “Hạng bát tiên” tươi ngon. Và

8 loại rau dại này là: lô hao, rau cúc, ngọn hương thung, lá đậu, cây tể thái, ngọn cầu kỳ, ngọn mã lan, cỏ linh lăng.

Tính ra thì muốn post 2 pn 1 lúc vì rằng nó liền mạch với nhau, nhưng vì pn 2 có đoạn thơ thần mà tớ vẫn chưa vỡ ra ;____; nên thôi, hẹn em nó vào ngày mai nhé.

G9 *chụt choẹt* Đăng bởi: admin

55. Chương 55

CHƯƠNG 54 PN2 – CHẠNH BUỒN TRƯỚC CẢNH XUÂN TƯƠI.

So với tưởng tượng của Hiên Viên Phù thì Chu phủ to hơn rất nhiều, đình các đều chạm trổ cầu kỳ, thềm ngọc cột điếu, sân trong bát ngát hoa cỏ cây xanh, nhà thủy tạ được bao bọc giữa hồ nước lạnh lẽo khói tỏa, tinh xảo cầu kỳ chẳng kém gì đại nội.

Hiên Viên Phù cúi người liếc nhìn vẻ mặt Chu Kỳ, thấy y không có mấy may kinh ngạc nào, thế là liền hỏi: “Phượng Nghi, Chu Phủ ở Cô Tô cũng thế này à?”

Chu Kỳ tỉnh queo đáp, “Ừ, khuôn viên này là nhị ca chiếu theo kết cấu nhà trong Cô Tô dựng nên, nhưng đạo quân thần, dưới chân Thiên Tử cũng nên giữ ý giữ tứ một chút, nên đây chỉ bằng nửa Cô Tô thôi.”

Hiên Viên Phù hừ ra tiếng, cúi đầu đi đường, không nói thêm gì nữa.

Cậu tiểu đồng thanh tú dừng bước trước nhà thủy tạ, cung kính nói: “Tam công tử, đây là viện mà đại nhân chuẩn bị cho công tử. Đại nhân có dặn, sau này hễ Tam công tử hồi phủ là đều ở trong đây.”

Nhà thủy tạ không lớn, nhưng ba mặt được bọc bởi nước xanh, phong cảnh hữu tình, trên có một tấm bảng hiệu được viết bằng lối chữ Thảo mảnh mai uốn lượn.

“Lưu Quang tạ.”

Hiên Viên Phù vừa chực theo Chu Kỳ đi vào thì nghe thấy tiểu đồng nói tiếp, “Vương gia là khách quý trong phủ, đại nhân nhà ta không dám sơ suất, nên đã đặc biệt chuẩn bị chỗ ở cho Vương gia, mời Vương gia đi theo ta.”

“Chu Kỳ!” – Hiên Viên Phù nửa bất đắc dĩ nửa ai oán gọi tên y.

Chu Kỳ đã bước một chân vào trong sân, quay đầu nhìn gã, “Vương gia hùng cứ tây bắc hơn ba mươi năm, chẳng lẽ giờ lại luống cuống tay chân vì một tiểu đồng nho nhỏ hay sao? Mong Vương gia chớ để cho người trong thiên hạ chê cười.”

Về mặt y đầy trêu tức, bước chân đi vào cũng lạnh lẽo chẳng chần chừ.

Dù sao cũng đến phủ nhà người ta làm khách, nếu cứ cố sống cố chết đi theo Chu Kỳ vào trong, như thế không chỉ không lễ phép, mà còn tạo điều kiện cho kẻ khác kiếm cớ dèm pha. Nhưng nếu đi theo tiểu đồng, vậy chẳng phải trúng chiêu của Chu Quyết rồi hay sao?

Hiên Viên Phù trầm ngâm trong giây lát, cười rằng, “Mời tiểu đồng dẫn đường cho.”

Chu Kỳ mở song cửa nhìn theo bóng lưng to lớn của gã, khóe miệng nhếch cười.

*

Tổ Huyền chẳng bỏ cái công ở Lũng Tây bao nhiêu năm, thấy cảnh tượng này cũng không khỏi tò mò hỏi: “Thiếu gia, Vương gia sẽ không chịu yên như thế luôn chứ?”

Chu Kỳ nhe nhàng phe phẩy quạt lụa, “Chịu thì sao, mà không chịu thì sao? Người lui đi, nếu cần gì ta sẽ gọi.”

Tô Huyền nhăn mặt nhăn mũi, lại không biết nói làm sao, đành ngậm miệng cáo lui.

Chu Kỳ chậm rãi ngồi lên trên tháp, nhìn ra mảnh trăng sáng ngoài ô cửa.

Đương là tiết rét đậm, trong hồ sen tàn lá úa, cũng không có tiếng ếch nhái ve ca, minh nguyệt chiếu xuống cả mảnh sân, tuy trong trẻo nhưng cũng đầy thanh lãnh vắng vẻ.

Lạc Kinh không giống Giang Nam, trời rét đất giá, cửa sổ mở toanh lâu chưa đóng, trong phòng đã sớm lạnh.

Chu Kỳ nhắm mắt, khoe mắt đuôi mày từ từ nhướn lên.

Trăng treo giữa trời, nhà thủy tạ xuất hiện một bóng người thân thuộc, nhưng rằng không lại gần, mà chỉ đứng bên hành lang uốn khúc.

Chu Kỳ gác má lên tay, nhìn bóng dáng kia, gọi: “Dưới chân là người nao?”

Người nọ không lên tiếng, lặng một lúc mới đột nhiên ngâm rằng.

“Trăm lu hoa thấm bay mù nhẹ, đêm nay đến với chàng duyên thế! Tắt xẻ dầm thêm thơm, tay xách dép chỉ vàng. Mé năm nhà gặp mặt, thấy chàng run bần bật. Vô đây khó vô vãn, yêu em mấy tùy chàng[1].”

Làn điệu uyển chuyển, đúng là tiểu khúc của vị Nam Đường hậu chủ vong quốc xưa, đại ý là nói hán ta có một đêm đoàn tụ riêng tư với tình nhân ra sao, rồi lưu luyến hoan ái thế nào.

Giai điệu của “Bồ Tát man” thì quả không sai, cũng thấy được người hát am hiểu âm luật, chẳng qua...

Dưới gió cuốn trăng tàn, đại hán nơi quan tây lại biến lời hát dịu dàng mềm mại thành tiếng leng keng của thiết giáp mác kim.

“Ta không biết đó,” – Chu Kỳ dựa vào cửa sổ nhìn gã, “Vương gia lại lấy cái thói của đào kép từ bao giờ, tối nay lại muốn tìm tiểu thư công tử nhà nào tư tình đầu nha?”

Hiên Viên Phù chậm chậm lại gần, ngửa đầu nhìn y qua ô cửa, “Phượng Nghi...”

Rốt cuộc y cũng chẳng nhịn nổi cười, phì một tiếng cười nghiêng ngả, “Không ngờ đường đường Tĩnh Tây Vương cũng có ngày phải lén lút hành sự thế này, ta nhớ không nhầm thì từ chỗ Vương gia tới đây có một bức tường rất cao mà nhỉ?”

Gã phúi phúi bụi bặm trên tay áo, “Vì mỹ nhân, thể thống có là gì?”

Chu Kỳ thôi cười, “Truyền kỳ cổ sự của đấng Vương tôn, Vương gia xem không ít ha?”

Hiên Viên Phù giả ngu, “Hả hả, Vương tôn vương bác gì cơ, Bản Vương không biết.”

“Nếu ta nhớ không nhầm, trong đêm mà Lan Tiêu Tiêu cùng Giang Phong Kiều bỏ trốn khỏi Uyên Ương lầu hình cũng hát khúc này thì phải?”

Gã cười trừ, “Chuyện cũ chuyện cũ, đều là chuyện quá khứ của người khác, người ta để ý làm gì?” – nói rồi gã nhú mày, “Không ngờ Lạc Kinh cũng lạnh vậy, bộ xương già cỗi này của Bản Vương cũng có chút chịu không nổi.”

Bất đắc dĩ thở dài, y vươn tay cho gã, “Nếu Vương gia đã có thể trèo tường vào đây, vậy cửa sổ này cũng không nhằm nhò đi?”

Gã sướng rơn, nắm tay y, cả người như điều hòa, phi vào cái vào.

Chu Kỳ nắm tay gã, tay chạm vào lòng bàn tay gã thì thấy vẫn ấm áp như thường, liền nhú mày, “Ngọc thể Vương gia khỏe mạnh thế này, thật khiến người ta phải hâm mộ.”

Gã trở tay đóng cửa sổ lại, kéo vai y ôm vào lòng, thỏa mãn cười, “Năm nay Bản Vương đầu bốn rồi, mặt mũi cũng già nua nhăn nheo, cần gì Phượng Nghi cứ phải chế nhạo?”

Y cũng không giãy giụa, chỉ dựa vào gã, rất chi là ngoan ngoãn.

Gã hít mùi tóc trên đỉnh đầu y, “Phượng Nghi, Bản Vương muốn theo người đi Giang Nam một chuyến nữa. Dù có bị lệnh tôn (cụ ông a.k.a bố vợ) đánh đuổi, nhưng làm hậu sinh vẫn phải đến nhà bá kiến.”

Thấy Chu Kỳ im lặng như ngằm đồng ý, gã bắt đầu được voi đòi tiên, “Phượng Nghi...” – tay cũng bắt đầu xấu xa rờ xuồng eo y.

Chu Kỳ nhú mày, gỡ tay gã, “Đây là Chu phủ, mong Vương gia tự trọng.”

Gã chẳng nói, chỉ khấn thiết nhìn y, nổi ai oán trong mắt cũng chẳng thềm che giấu.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Chu Kỳ cũng gật đầu.

.

Màn trướng sót hương chắn uyên âm, trăng sáng đổ đầy bóng hoa bay.

Đế tử lạc hồn xuân ý lãng, ngô đồng lay gió tiếng phượng ngưng.

Đài cao ráng khói chợt tản mát, ảo huyền vô tận mộng Vu Sơn.

Mỗi gối gắng quên sầu ly biệt, đầu bạc dìu nhau hướng trở về.

*

Cách đó không xa, Chu Quyết cô độc đứng giữa đình ngắm trăng, thoáng trông qua ánh đèn trong Lưu Quang tạ vừa vụt tắt, thở dài.

“Người nói, ta không làm sai phải không?”

*

Sớm tinh mơ ngày thứ hai, Hiên Viên Phù tỉnh, lôi kéo Chu Kỳ còn đang lơ mơ ngủ thao thao vài câu chuyện thường ngày.

“Tối qua, lúc Bản Vương tới tìm người, có đụng phải một tiểu hài nhi trong phòng nhị ca.”

Chu Kỳ ngáp dài một cái, “Vậy thì có gì lạ, chắc là cháu ta đó.”

“Không phải, chẳng phải cháu người đang ở Giang Nam sao?”

Chu Kỳ mở hai mắt, “Vương gia có hỏi không?”

Hiên Viên Phù đắc ý cười, “Bản Vương cũng đoán chắc chắn người sẽ quan tâm nên có nói mấy câu với tiểu đồng tử kia.”

Chu Kỳ nhú mày không nói.

Hiên Viên Phù tiếp tục: “Nó bảo nó họ Tần, tên Bội.”

Chu Kỳ thở dài, “Có lẽ đó là con trai độc nhất của Tần Ương, ta biết nhị ca sẽ không ngồi yên bỏ mặc đâu mà.”

Nhiệt độ cơ thể y vốn đã thấp, sáng sớm ra tay chân đều lạnh ngắt, Hiên Viên Phù cũng đã thành quen kéo tấm chăn gấm lên cao, lại cầm hai bàn tay y day day ủ ấm, “Dù sao cũng là cố hữu, bề ngoài nhị ca người tuy có cay nghiệt chanh chua lại nham hiểm xảo quyệt, nhưng nhân tình thì vẫn có.”

Chu Kỳ lườm gã, “Rồi, đừng có ba hoa người trong nhà ta nữa, nhị ca ta thế nào không cần Vương gia bình phẩm. Nói cái khác đi.”

“Được được được, cái khác thì cái khác.” – gã rất là chiều theo ý y, “Vậy thì nói về thằng cháu ươn hèn của Bản Vương đi.”

Chu Kỳ cười khẩy, “Bệ Hạ văn võ song toàn, chăm lo việc nước, Bệ Hạ mà ươn hèn, vậy Vương gia thử đưa ví dụ ra đây xem?”

Nói câu nào cắn nhau câu đấy khiến Vương gia của chúng ta chỉ biết im thin thít nhìn ra bầu trời bên ngoài, “Thôi được rồi, là Bản Vương chọn từ không thích đáng. Mà người có thấy Bệ Hạ tin tưởng Cố Bình có chút thái quá không?”

“Miễn Chi trung tâm tài giỏi có một không hai đương Triều, lại là cự thần đông cung, Bộ Hạ quan tâm cậu ta thì có gì là lạ?”

Đột nhiên Hiên Viên Phù thả y ra, rồi nhìn y đầy kinh ngạc, “Người không biết?”

Chu Kỳ không hiểu ra sao, mờ mịt hỏi: “Biết cái gì?”

Hiếm hoi lắm mới có một lần nhanh nhạy tin tức hơn y, gã đắc ý bảo: “Giờ này ta đoán, chắc hẳn Cố đại nhân không ở trong phủ đệ của mình đâu.”

“Ồ Trung thư tỉnh?”

“Sai,” – gã dạt dào tiểu ý, “Là trên Long sàng của Bộ Hạ.” Đăng bởi: admin

56. Chương 56

CHƯƠNG 55 PN3 – CÙNG KHOÁC ÁO MÀU VỀ THĂM QUÊ [1]

Mưa bụi Giang Nam đa tình từ bao thuở, lây nhây rả rích đầm chân mây.

Sắc trời chưa tỏ, trừ người gõ mõ cầm canh và lính tuần, trên đường phố lác đác vài bóng người đi. Mưa phùn lất phất giăng lên Cô Tô một lớp khói sương hư ảo, mơ hồ như một giấc mơ xuân.

Đá cương xanh vừa ướt vừa trơn, cẫm hài dẫm lên cũng thêm mấy phần khó vững, khiến một đại hán lực lượng, tác phong sấm rền chớp giạt như Hiên Viên Phù cũng phải thả chậm nhịp đi, kết hợp với bộ nho sam giản dị, nảy ra đôi chút khí chất tự tại tiêu điều.

“Vương gia,” – Hồ tổng quản cẩn thận dợm lời, “Hiện tại mới giờ Dần, không thích hợp bách bộ, chi bằng mau hồi phủ, tránh sinh ra biến cố.”

“Biến cố?” – Hiên Viên Phù cười, “Đây là đất của Chu gia, ai to gan dám đến Cô Tô sinh sự?”

Hồ tổng quản quệt mồ hôi văng văng dạ dạ, “Nhưng hôm nay lúc xuất hành, Vương gia chỉ mang theo vài áo vệ, lại chưa báo cho Chu phủ hay, nhờ Chu công tử trách mắng thì...”

Hiên Viên Phù xua tay, “Không sao, y đang bận áo màu rực rỡ báo hiệu[2] cha mẹ, mấy ngày nay chắc cũng chẳng thể để ý được đến Bản Vương. Vừa hay Bản Vương đang rảnh rỗi hứng khởi, dạo quanh thưởng thức Cô Tô nức tiếng thiên hạ này xem sao.”

Hồ tổng quản kính cẩn bám sát theo, mà thực tế thì đang âm thầm ai oán — cái Vương gia muốn xem nào có phải Cô Tô vang danh thiên hạ, mà rõ là nơi chôn nhau Chu công tử ngày nhớ đêm mong ấy chứ. Chu gia vốn cha truyền con nối chức Ngô Quốc công, vừa qua Chu Quyết theo chân Thánh giá bình dân dẹp loạn, được phong tước Ngụy Quốc công, một nhà hai vị Quốc công, vinh quang và Thánh sủng vô kể siết, tuy vẫn phải lễ phép nể mặt một Phiên Vương, nhưng người ta cũng chẳng thêm đi ôm chân xu nịnh. Lại cộng thêm đủ thứ rễ má dây mơ giữa Hiên Viên Phù và Chu Kỳ những năm trước, mọi người trong Chu gia ai chẳng hay, nên cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ với Vương gia nhà chúng ta cả. Thế mới hiểu, vì sao đường đường Tĩnh Tây Vương giá lâm Cô Tô đã ba ngày có lẽ, mà trừ tổng quản, hạ nhân, cũng chỉ có thể tử của Ngô Quốc công đầu còn búi tóc ra đón tiếp, phụ thân của Chu Kỳ – Chu Đoan thì vẫn một mực cáo ốm không ra.

Sự ghê lạnh này đều đã được Hiên Viên Phù dự tính trước, duy có thứ khiến gã buồn phiền và rối trí, thì chỉ có mình Chu Kỳ thôi, y đã về Chu phủ được mấy hôm, mà đến nay vẫn chẳng thấy tăm tích, bật vô âm tín hệt như những năm giả chết khi xưa, chỉ phái Tổ Huyền đến nhắn gửi một câu: Thân là nhi tử phải tận hiếu cha mẹ, mong Vương gia an tâm chờ nóng vãn vãn. Hiên Viên Phù dù buồn bực cũng phải cắn răng chấp nhận, ngày ngày ngồi trong Chu phủ đếm thời gian trôi, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh, mang Chu Kỳ bay thẳng về Lũng Tây.

Giang Nam mưa nhiều, ngay cả ngọn gió thoảng qua cũng mang theo hơi ẩm, khiến người sống lâu trên đất Tây Bắc cần cổ như Hiên Viên Phù rất khó ở, lúc nào cũng thấy hít thở khó thông. Hiện giờ gã đang âm thầm cười khổ, bản thân mới ở Giang Nam có ba ngày mà đã muốn về, Chu Kỳ xa nhà hơn mười năm,

bảo sao mà nhớ quê sinh bệnh? Khi y mới đặt chân đến Lũng Tây, khí hậu không quen, còn bị làm nhục sống không bằng chết, năm tháng trồng trà trên Mông sơn cũng cô quạnh khôn cùng... Có hương ngàn dặm không về được, một mình cô độc biết kể ai, rờn rã tháng năm đó, Chu Kỳ đã sống ra sao? Từ sau khi hóa giải hiểu lầm viên mãn đến nay, hai người hiểu ý không nhắc về tình thù quá khứ nữa, gã cũng cố không nhớ về những lỗi lầm mình gây ra, nhưng hôm nay được thấy nước chảy cầu treo, mưa hoa giăng bụi, mới ngỡ Chu Kỳ đã bỏ lỡ rất nhiều cảnh thiêu quang, lòng gã lại chẳng dừng được niềm hồi hận ăn năn, rồi hóa dần thành nỗi tiếc thương rả rích sâu lắng vào tâm khảm.

Ban mai nắng nhạt, hai bên bờ sông chật chội san sát dân cư, đã có đại nương ngồi xổm bên bờ giặt áo lật rau, tiếng chày gỗ gõ chan chát lên phiến đá, như nện vào lòng gã từng nhịp xốn xang. Cô Tô bao thuở đã phồn hoa thanh nhã, nhưng đường ngõ đan cài, đình viện thâm sâu, Hiên Viên Phù chẳng biết đi đâu, chỉ thả hồn theo bước chân không mục đích.

Giang Nam là đất thịnh văn chương, thư viện trường tư đông đúc, sử xanh như mây khói qua tiếng hài đồng lanh lảnh, lời thánh nhân bổng chốc cũng sống động hẳn ra, chẳng còn nặng nề và nhạt nhẽo. Khác với Chu Quyết làm thư đồng trong cung, từ tấm bé Chu Kỳ đã ham chơi phá phách, từng đối nhiều thầy vô kể siết, trêu chọc gia sư chó sủa gà bay, có bao giờ từng ngoan ngoãn học hành hay không nữa?

Mặt hồ xanh trong, sóng xuân dập dềnh, ghe thuyền buông trôi mặc sóng cuốn, chẳng biết là thiếu nữ hái sen hay ngư ông buông cần, họ có từng trông thấy chàng thiếu niên sáng như ngọc thụ, áo hoa cưỡi ngựa ngày nào hay chăng?

Tiếng cổ cầm trong tú lâu nào đó vọng về giữa tầng lớp gạch trắng ngói xanh, kể hết bao nhiêu tâm sự lưu luyến của các nàng khuê nữ? Chu gia tam lang phong độ hòa nhã, khi cưỡi ngựa du thuyền ngang qua có từng cướp giắc mơ xuân của nàng khuê các nào hay không?

Mưa đã thấm đẫm toàn thân, vậy mà gã vẫn chẳng hề hay biết, chỉ bần thần bước đi, tìm dấu tích Chu Kỳ giữa đường ngang lối dọc.

Chẳng rõ đã đi được bao lâu, mưa ngày một tầm tã, cuối cùng gã cũng bắt đầu mệt mỏi, vừa hay thấy cây ngô đồng cổ thụ cách đó chẳng xa, bèn rảo chân đi tới. Lại gần mới phát hiện, dưới tàng cây có xếp bộ bàn ghế đá, bên trên có hai lão tẩu đang ngồi, đều vận áo vải thôn quê, chăm chú đánh cờ.

Hiên Viên Phù do dự trong chốc lát, chấp tay vái chào, “Quấy rầy nhã hứng của hai vị lão trượng, có thể cho tại hạ trú mưa nhờ một lúc được hay chăng?”

Hai người ngược mắt nhìn lên, một người thì rõ quạu quọ bực dọc, quẳng luôn quân cờ trong tay lên mặt bàn, phất áo xoay người bỏ đi, lăm bắm tiếng Giang Tô mà gã chẳng tài nào nghe hiểu.

Còn đang nửa lúng túng nửa ngại ngần, lão tẩu còn lại nhìn gã, từ tốn bảo, “Bỏ quá cho, ông bạn già của ta tính tình quái gở, vừa nãy nhân cơ hội chạy trốn đó thôi, không có ý bất kính với anh, mong anh đừng để bụng.”

Nghe thấy đối phương có hơi lái giọng phương Nam, Hiên Viên Phù không khỏi thở phào nhẹ nhõm, “Lão trượng khách khí rồi, vốn là tại hạ mạo muội quấy rầy, là ta sai, ta phải tạ lỗi với lão trượng mới phải.”

Ông lão híp cặp mắt hoa đào đánh giá gã, một lúc sau mới gật gù giới thiệu, “Lão hủ họ Ngô, là Tiểu Lai về hưu, chẳng hay quý tính đại danh?”

Hiên Viên Phù cười, “Bỉ nhân Vương Hi, là thương khách qua đường, tiện thể qua đây thăm bạn.”

Ông lão thu dọn quân cờ, tủm tỉm nhìn gã, “Dù sao cũng đang lúc rảnh rang, chi bằng tiểu hữu đánh một ván cờ coi như giúp lão phu giải sầu đi, được chứ?”

Chẳng hiểu sao bỗng nhiên Hiên Viên Phù nhớ tới người phụ Vương đã khuất của mình, lòng dạ xót xa, mỉm cười đáp ứng, “Vinh hạnh cho bỉ nhân.”

Hai người nhìn nhau cười, trên bàn cờ thì tung hoành chém giết. Hiên Viên Phù giỏi binh pháp, đánh cờ cũng tinh thông, bao năm qua vẫn hiếm có địch thủ. Còn Ngô tẩu, tuy không sắc bén được bằng, nhưng thắng ở sự thận trọng vững chắc, mỗi nước đi đều ẩn chứa thâm ý, giữ lại hậu chiêu. Hai người kỳ phùng

địch thủ, ván cờ đã chi chút đôi màu trắng đen, khi trận cờ kết thúc, cũng là lúc Hiên Viên Phù dốc cạn tình hoa, nhưng cũng chỉ dừng ở ngưỡng cờ hòa.

“Thật là đã!” – Hiên Viên Phù cao giọng cười to, “Tại hạ tự thẹn không bằng.”

Ngô tẩu cũng cười hòa nhã, “Không bằng thì làm thêm ván nữa đi?”

“Được thôi.” – Hiên Viên Phù gạt đầu, ván cờ kịch tính vừa qua đã xóa nhòa bao buồn bực mấy ngày trước, tâm trạng thoải mái hẳn ra.

Ván thứ hai này, hai người không ganh đua chém giết như trên sa trường, mà nhàn hạ thanh thoi như bàn chuyện thường nhật.

“Vương sinh có chuyện gì không vui giấu trong lòng?” – Ngô tẩu băng quơ hỏi.

Gã cũng thản nhiên, “Sao Ngô lão biết?”

“Lão phu chẳng tài cán chi, nhưng được cái nhìn qua vô số người, Vương sinh cử chỉ bất phàm, chắc chắn là một người tôn quý, hôm nay lại chỉ dẫn theo mấy người bách bộ giữa trời mưa, không phải rất lạ đó sao?”

Hiên Viên Phù thở dài, “Chuyện gia đình, không dám để lão trượng cười chê.”

Ngô tẩu nhếch miệng cười, bỗng đầu dáng vẻ kia khiến gã thấy rất quen thuộc, “Ra là chuyện gia đình? Dù sao hai ta cũng chỉ là bè bạn mây tan, chẳng bằng kể cho ta nghe, biết đâu lại giúp được gì đó cho hậu sinh.”

Gã xấu hổ bảo, “Năm nay cũng gần bốn mươi, không còn là hậu sinh gì nữa. Không đối gạt lão trượng, lần này là ta theo vợ về thăm quê, nhưng trước kia từng thua thiệt người đó rất nhiều, nên bên nhà mẹ vợ chẳng tha thiết gặp ta, thậm chí còn rất hận.”

Ngô tẩu ngạc nhiên, “Nam tử hán đại trượng phu cúi ngửa trong trời đất, lại vì cái chuyện con con này mà buồn phiền sầu u, lão phu tuy mới chỉ lần đầu gặp Vương sinh, nhưng trông anh đâu phải loại người đó.”

Ngón tay cầm cờ khê khựng lại, Hiên Viên Phù cười khổ, “Lão trượng cho rằng ta kiêu kỳ gì họ ư? Bỉ nhân dù không dám khoe khoang mình anh hùng nhất thế, nhưng cũng chưa phải để ý sắc mặt ai mà sống qua, lần này nơi chốn nhường nhịn, cũng chỉ vì sự tình liên quan đến người đó, mà bình sinh ta đây cũng chỉ quan tâm yêu thương mình y thôi.” – gã thả quân cờ xuống, đôi mắt đờ đẫn mờ mịt và xót xa, “Về thăm quê với y, ta mới nghĩ, y sinh trưởng ở nơi phồn hoa cẩm tú này, lại vì ta mà sẩy chân lỡ dở nửa đời, rồi lại tha phương quảng đời còn lại tận nơi Bắc Cương hoang vắng. Ta... ta thật có lỗi với y.”

Trông gã thổ lộ cõi lòng, Ngô tẩu đẩy vẻ khó thấu, chỉ cúi đầu không nói không rằng, Hiên Viên Phù không thấy ông lão đáp, lúng túng bảo, “Tại hạ đột nhiên...”

Bỗng dưng Ngô tẩu bật cười khúc khích, từ từ đứng dậy, “Người kết duyên với anh đã tự nguyện theo anh, tất nhiên đã phải suy nghĩ rất kỹ. Trước kia anh phụ người ta bao nhiêu, thì giờ đền bù gấp bội bấy nhiêu, còn về phần gia đình người ta...” – ông chăm chú nhìn mắt gã, “Anh không thử kết thân với người ta, sao biết họ không muốn gặp anh chứ?”

Ông lão họ Ngô này, thời trai trẻ chắc phải là một mỹ nam tử anh tuấn lắm, đôi mắt hoa đào được năm tháng tôi luyện kia, giờ đã hun hút không thấy đáy.

Hiên Viên Phù lúng túng hỏi, “Ngài...”

Ngô tẩu cắt lời gã, “Người người kết thân, quý ở chân thành. Gặp vội tan nhanh, biệt ly khó tránh, lúc này anh không ở bên cạnh người nhà anh báo hiếu cha mẹ mà đứng đây trút bầu với người dưng, thì có ích lợi gì?”

“Nhưng nhạc phụ không muốn gặp ta.” – Hiên Viên Phù cuống tỉnh, nghĩ gì buột thành lời cái đó.

Ngô tẩu dừng chân ngoái lại, “Vậy anh quỳ xuống trước cửa xin đi, đến khi nào lão ta đồng ý mới thôi. Xưa có lão Lai tử bận áo màu vui lòng cha mẹ[3] lưu danh sử sách, anh không ngại cũng thử thể xem, biết đâu... lại được lão ta tha thứ.”

Hiên Viên Phù nhìn bóng ông ta dần khuất xa, chỉ thấy nghi hoặc ngổn ngang, đầu đau như búa bổ. Thậm chí bản thân về tới Chu phủ thế nào gã cũng chẳng nhớ, chỉ đến khi thấy Chu Kỳ mất tích mấy hôm nay đột nhiên đứng đợi ở cổng, vẻ mặt lo lắng nghi ngờ nhìn gã.

“Phượng Nghi...” – gã vừa định lên tiếng đã bị Chu Kỳ cướp lời.

Y mập mờ bảo, “Tối nay có gia yến, nghe nói toàn bộ quan lại Giang Nam đều đến chung vui, sau đó phụ thân ta bảo ngài phong nhã vô song, lần đầu quá bộ đến Giang Nam, rất được quan viên kính ngưỡng, vậy nên...”

Đột nhiên gã nuốt nước miếng cái ực, một cảm giác chẳng lành đang từ từ trào lên.

“Ông bảo ngài đến ca múa góp vui, ta định từ chối thay cho, ông lại bảo ta về hỏi ý kiến ngài đi đã.”

Nửa nén nhang trôi qua trong thinh lặng, Hiên Viên Phù mới thều thào, “Ta múa.”

Thiên Khải Thư – Tĩnh Tây Vương thế gia có ghi rằng: Tĩnh Tây Vương Phù yêu thích nhã nhạc cung đình, trước kia có lần ghé qua Giang Nam, được Tử kim quang lộc đại phu – Ngô Quốc công – Thái tử thiếu bảo – Chu Đoan mở tiệc đón tiếp, sau đó Vương gia nổi hứng, lấy kích thay quạt, lấy trống mà ca, âm thanh hùng tráng. Ngô Quốc công còn khen rằng, “Biết âm hiểu nhạc[4], phong tư tốt vời.”

1, 2, 3: Đề đề cập đến một câu chuyện “Lão lai tử giả trẻ thơ múa hát cho cha mẹ vui”, mang ý nghĩa hiểu thuận.

Chuyện rằng: Lão Lai Tử vốn là người nước Sở, sinh vào đời Xuân Thu, đã 70 tuổi mà cha mẹ vẫn còn sống, ông thờ cha mẹ rất có hiếu. Không muốn cha mẹ thấy con già nua mà lo buồn, nên ông thường mặc áo sắc sỡ, rồi tay múa miệng hát trước mắt cha mẹ. Lại có khi bưng nước hầu cha mẹ, ông giả vờ trượt té rồi ngồi khóc oa oa trước mặt cha mẹ như trẻ nít mới lên 5, 3 tuổi vậy. Cha mẹ vui cười trước trò ngộ nghĩnh của con mình.

Nguồn: Lão Lai tử

4. Được trích từ câu

“Vô đức dữ nữ,

thức ca thả vũ”

Nghĩa:

“Đức độ dù kém nàng xa,

Cũng mời cùng múa cùng ca một châu.”

trong bài thơ “Xa hạt” nói về tâm trạng chú rể trên xe ngựa dọc đường rước dâu về dinh :))

Ý của bố vợ anh là: dù anh chẳng xứng với con zai quý báu nhà tôi đâu, nhưng vì cái sự không ngại xấu hổ và quyết tâm của anh :)) nên tôi tạm chấp nhận anh đó :))

Nguồn: Xa hạt

Cám ơn bạn 123456 đã nhắc nhở tớ, ko chắc tớ cũng chẳng biết đến sự tồn tại của Ngoại truyện này luôn T____T hú hú hú, tớ thật là thất bại, lúc nào cũng tung hê VGN là con cưng nhứt nhứt, mà nó sinh thêm cháu cũng không biết ;____; xấu hổ quá ;____; Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-giang-nam-truc-ha-tu-trung-nhat-lao-ong>